

Juni 2025 - Jaargang 5 - Nummer 2

WAALERS

Een elektronisch tijdschrift voor nostalgische wielerfanaten

Uitgever: Jan De Smet

Editoriaal

Hier zijn we weer met een nieuw nummer van WAAIERS. Door omstandigheden waar jullie waarschijnlijk in het nummer van oktober 2025 meer over zullen horen, las ik onlangs mijn eerste editoriaal van WAAIERS 1-1 terug.

Ik was toen nog heel voorzichtig in mijn doelstellingen. We wilden een niveau bereiken waarbij we als de opvolger van KOERS konden beschouwd worden. Ons naast Coups de Pédales plaatsen, daar durfden we niet van dromen.

In alle bescheidenheid durf ik toch wel te stellen dat we beide doelstellingen al overtroffen hebben. KOERS hebben we achter ons gelaten en we hebben zeker een plaats naast Coups de Pédales. Ik durf zelfs te opperen dat we … En dat alles dankzij de tomeloze inzet van onze redactieraad.

Ook deze keer, in WAAIERS 5-2, brengen we artikels van hoge kwaliteit. We gaan verder met FAEMA en komen ondertussen in het jaar 1962. ROKADO sluiten we in dit nummer af en alle artikels zullen verzameld worden in een boek.

De Europese kampioenschappen gaan deze keer door in de winter 1952-1953. De opmerkelijke Belgische kampioenschappen die besproken worden zijn die van de periode 1953-1958. De Wereldbeker intermerken is deze van 1964.

Wat de 'prentjes' betreft wordt in de Maple Leaf Chewing Gum-reeks nummer 12, Jos Huysmans summier besproken, gezien hij een apart stuk in de FAEMA-saga krijgt. Daarnaast wordt de Velo Chewing Gum-reeks verder geanalyseerd.

Hans vertelt hoe het eraan toeging bij de wederopstanding van het Duitse wielrennen, deze keer met een zijsprong naar Saarland, en hij graaft in zijn jeugdherinneringen. Daarbij komt een ontmoeting met Dave Watson ter sprake hetgeen tot een hernieuwd contact in Australië leidt.

We hebben het ook over Tom Simpson en zijn acties in Paris-Nice 1967 waarbij hij ploegmaat Merckx een serieuze hak zette. We schrijven over de ongerustheid van diezelfde Merckx na zijn wereldtitel bij de amateurs in 1964. De postzegelstory van Bart is nog lang niet ten einde, evenmin als het verhaal van de ploegensamenstellingen in 1965. Deze keer trekken we naar Nederland.

Ook over het kluwen van filialen en eigenaardige ploegconstructies is Patrick nog niet uitverteld. En qua factcheck hebben we weer een hele boterham. Zelfs wij, van WAAIERS, moeten een 'mea culpa' slaan.

Kortom weer genoeg bladzijden om van te genieten. Hopelijk mogen we eveneens genieten van de komende wedstrijden. Wout van Aert komt stilaan weer boven water, ook Remco

Colofon

5de jaargang - Nr. 2

Eindredacteur
Jan De Smet

Redactie:
Stefaan Degryse
Patrick Feyaerts
Hans Vandeput

Huistekenaar:
Jan Soens

Corrector:
Bart Vancoillie

Contact:
https://www.waaierstijdschrift.be
redactie@waaierstijdschrift.be

Adres:
Centrumlaan 147
9800 Deinze
België

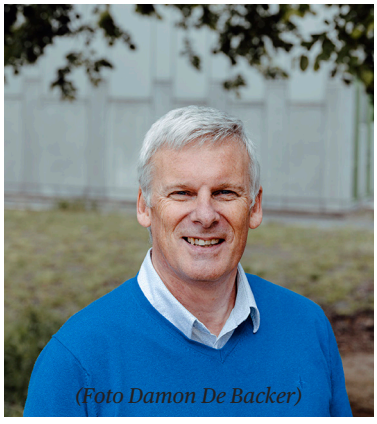

(Foto Damon De Backer)

Evenepoel komt er weer bovenop met figuurlijk (gelukkig) vallen en opstaan. We kunnen ons de vraag stellen of Pogačar zijn zwaar voorjaar verteerd heeft en opgewassen zal zijn tegen een minutieus voorbereidde Vingegaard in de Tour de France. Zal Jasper Philipsen schitteren in de Tour? Verrast Arnaud De Lie? Of is toch Tim Merlier onze snelste spurter?

Om af te sluiten nog dit. Ik vond onlangs in een tijdschrift onderstaand bovenaanzicht van een peloton uit de jaren ’60. Er waren toen nog geen drones en fotobeelden van bovenaf waren eerder zeldzaam. Maar als je dat ene beeld vergelijkt met een bovenaanzicht van een hedendaags peloton, dan valt het wel op dat de renners veel dichter bij elkaar rijden.

Dat en de veel hogere snelheid (materiaal, wegen, training, voeding) is misschien ook wel een van de redenen waarom er zo vaak valpartijen zijn in het peloton. En gezien de hogere snelheid zijn het ook valpartijen met zwaardere gevolgen. Misschien iets om eens over na te denken.

Jan De Smet, Petegem-aan-de-Leie zondag 1 juni 2025 redactie@waaierstijdschrift.be

Inhoud

6 Maple Leaf Chewing Gum

6 Nummer 12: JOS HUYSMANS

7 Zijn ploegen als onafhankelijke en profrenner

7 Palmares in de 'grote' wedstrijden

11 De moeilijke wederopstanding van de Duitse wielersport na de Tweede Wereldoorlog (deel 2)

11 1949

19 1950

33 Een fiets, een trui en een broek (deel 8)

33 IMPANIS Raymond

35 WUYCKENS René

36 BAENS Roger

38 Vraag maar, een neen heb je, een ja kun je krijgen

39 De truien van Balen B.C.

40 ROKADO (slot)

40 De rittenwedstrijden

53 De trui

54 Ploegsamenstelling Maes★Pils-ROKADO 1976

55 Overwinningen

56 Epiloog

60 Ge hadt erbij moeten zijn .... (9)

60 De geste van Dave

63 Chromoreeks Velo Chewing Gum 1962 deel 4

76 Amateurwereldkampioenen

88 FAEMA (deel 8a)

88 1962: G.S. FAEMA-flandria en G.D. FAEMA

88 De renners van G.S. FAEMA-flandria en G.D. FAEMA

90 De renners van G.D. FAEMA

96 Overwinningen

99 Veertig (of meer dan vijftig?) helpers voor de Keizer en een aparte Spaanse ploeg!

139 Aanvullingen en commentaren bij voorgaande FAEMA-artikels

141 Truien 1956

143 Truien 1957
145 Truien 1958
148 Truien 1959
152 Truien 1960
155 Truien 1961

158 Gazettenpraat

158 Zoveel jaren later: Reacties na het lezen van enkele artikelen in Sport ’67

171 De reeks

172 Europese kampioenschappen op de piste (1952-53)

172 1952-53
174 Ploegkoers
186 Halve fond
190 Overzicht van de winnaars

191 De pubkaarten (1969, deel 6)

191 Zimba-Mondia
192 Sagit
193 G.B.C.
193 Willem II-Gazelle
194 Ploegfoto’s

196 Wielersport in de filatelie (deel 3a)

207 Ploegensamenstellingen 1965 (deel 4)

207 Acifit
209 Amstel Bier
211 Caballero
212 TeleVizier

213 Factcheck

221 Met bloedend hart

225 Weetjes

225 Beurzen
226 Boeken

231 Wereldbeker Intermerken 1964

232 Milano-Sanremo 19 maart 1964
234 Ronde van Vlaanderen 5 april 1964
236 Paris-Roubaix 19 april 1964

239 Paris-Bruxelles 26 april 1964
241 Rund um den Henninger Turm 1 mei 1964
243 Liège-Bastogne-Liège 3 mei 1964
245 G.P. Parisien 27 september 1964
247 Paris-Tours 11 oktober 1964
249 Giro di Lombardia 17 oktober 1964
251 Renners

257 Posters in Miroir du Cyclisme (6)

259 Filialen en speciale constructies (deel 2)

271 Een Belgisch kampioenschap zonder discussies ... dat kan toch niet?

271 DEEL 2 : 1953 - 1958

283 Reacties

285 BREAKING NEWS: Behaalde Eddy Merckx dan toch 525 zeges?

Maple Leaf Chewing Gum

Nummer 12: JOS HUYSMANS

door Jan De Smet

Jos Huysmans (° 18/12/1941 in Beerzel (Putte) en † 10/10/2012 in Bonheiden) was een Belgische profwielrenner van 1964-1977 die in totaal 42 overwinningen behaalde.

Voor een beschrijving van zijn carrière wordt verwezen naar de geschiedenis van FAEMA 1970 (voorzien in latere WAAIERS), waar zijn carrière uitgebreid zal besproken worden.

1965 *1966* *1967* *1968* *1969*

Teksten op de rugzijde van de Maple Leaf Chewing Gum prenten van 1965-1969
Neo-prof met veel kwaliteiten. Reed als liefhebber, een uitstekend wereldkampioenschap 1963 in Ronse. Lag lange tijd alleen voorop met twee minuten voorsprong, werd slechts op het einde ingehaald, mede door gebrek aan ploeggeest in de Belgische samenstelling. In 1964 won hij de klassieker der onafhankelijken, Brussel-Luik, en stapte daarna over naar de profs. Hij trad onmiddellijk op het voorplan met een ritzege en een derde plaats in de vijfdaagse van Duinkerken.
Neo-prof met veel kwaliteiten. Reed als liefhebber, een uitstekend wereldkampioenschap 1963 in Ronse. Lag lange tijd alleen voorop met twee minuten voorsprong, werd slechts op het einde ingehaald, mede door gebrek aan ploeggeest in de Belgische samenstelling. In 1964 won hij de klassieker der onafhankelijken, Brussel-Luik, en stapte daarna over naar de profs. In 1965 droeg hij de leiderstrui en werd 2e in de Ronde van Zwitserland, wat hem de selectie voor het wereldkampioenschap opbracht.
Neo-prof met veel kwaliteiten. Reed als liefhebber, een uitstekend wereldkampioenschap 1963 in Ronse. Lag lange tijd alleen voorop met twee minuten voorsprong, werd slechts op het einde ingehaald, mede door gebrek aan ploeggeest in de Belgische samenstelling. In 1964 won hij de klassieker der onafhankelijken, Brussel-Luik, en stapte daarna over naar de profs. In 1965 droeg hij de leiderstrui en werd 2e in de Ronde van Zwitserland, wat hem de selectie voor het wereldkampioenschap opbracht.
Neo-prof met veel kwaliteiten. Reed als liefhebber, een uitstekend wereldkampioenschap 1963 in Ronse. Lag lange tijd alleen voorop met twee minuten voorsprong, werd slechts op het einde ingehaald, mede door gebrek aan ploeggeest in de Belgische samenstelling. In 1964 won hij de klassieker der onafhankelijken, Brussel-Luik, en stapte daarna over naar de profs. In 1965 werd hij tweede in de Ronde van Zwitserland en begon dan een puike Tourcarrière: 16e in 1966 en 8e in 1967.
Neo-prof met veel kwaliteiten. Reed als liefhebber, een uitstekend wereldkampioenschap 1963 in Ronse. Lag lange tijd alleen voorop met twee minuten voorsprong, werd slechts op het einde ingehaald, mede door gebrek aan ploeggeest in de Belgische samenstelling. In 1964 won hij de klassieker der onafhankelijken, Brussel-Luik, en stapte daarna over naar de profs. In 1965 werd hij tweede in de Ronde van Zwitserland en begon dan een puike Tourcarrière: 16e in 1966 en 8e in 1967.

Zijn ploegen als onafhankelijke en profrenner

Onafhankelijke	
1963	Mann
1964	Mann
Profrenner	
1964	Mann
1965	Mann
1966	Mann-Grundig
1967	Mann-Grundig
1968	Mann-Grundig
1969	Mann-Grundig
1970	Faemino-FAEMA
1971	Molteni
1972	Molteni
1973	Molteni
1974	Molteni
1975	Molteni
1976	Molteni
1977	Fiat France

Totaal aantal overwinningen als profrenner: 42[1]

Palmares in de 'grote' wedstrijden

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1964	-	-	-
1965	-	-	-
1966	16de	17de	-
1967	8ste	-	-
1968	32ste (1)	-	-
1969	DNF	-	-
1970	30ste	36ste	-
1971	28ste	-	-
1972	28ste (1)	35ste	-
1973	-	35ste	37ste
1974	66ste	45ste	-
1975	59ste	-	-
1976	-	-	-
1977	48ste	-	-

1 Op basis van de erelijst in de 'Encyclopédie du Monde du Cyclisme'.

	MSR	RvV	P-R	LBL	GdL
1964	-	-	-	9de	-
1965	-	18de	5de	9de	-
1966	20ste	26ste	5de	12de	DNS of DNF
1967	31ste	DNS of DNF	DNS of DNF	16de	-
1968	DNF	33ste	13de	15de	DNS of DNF
1969	DNS of DNF[2]	DNS of DNF	16de	16de	DNF
1970	42ste	23ste	DNS of DNF	DNS of DNF	DNS of DNF
1971	40ste-	58ste	31ste	18de	DNS of DNF
1972	DNS of DNF	DNS of DNF	DNS of DNF	DNS of DNF	DNS of DNF
1973	63ste	DNS of DNF	DNS	39ste	DNS of DNF
1974	17de	21ste	DNS of DNF	27ste	-
1975	DNF	DNS of DNF	DNS of DNF	DNF	DNF
1976	DNS of DNF	DNS of DNF	DNS of DNF	DNS of DNF	-
1977	DNS of DNF	DNS of DNF	DNS of DNF	DNS of DNF	-

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1964	-	-	-
1965	16de	-	10de
1966	12de	-	15de
1967	4de	-	8ste
1968	16de	6de	5de
1969	11de	2de	1ste
1970	11de	19de	17de
1971	63ste	17de	50ste
1972	38ste	-	DNF
1973	DNS of DNF	19de	44ste
1974	27ste	DNS of DNF	18de
1975	-	DNS of DNF	17de
1976	DNS of DNF	-	DNS of DNF
1977	-	-	DNS of DNF

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap
1964	25ste	21ste
1965	18de	44ste
1966	-	3de
1967	-	DNF
1968	-	DNF

2 DNS of DNF betekent dat het niet duidelijk is of de renner wel degelijk startte of dat hij opgaf. Hij stond wel degelijk op de deelnemerslijst.

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap
1969	-	9de
1970	65ste	DNS of DNF
1971	-	DNS of DNF
1972	DNF	DNS of DNF
1973	DNF	DNF
1974	-	DNS of DNF
1975	-	33ste e.a.[3]
1976	-	19de
1977	-	DNS of DNF

3 Deze uitslag komt uit Het Belang van Limburg. In het boek '1882-2007 - De Tricolore Trui - 125 jaar Belgische Kampioenschappen' van Herman Laitem en Jozef Hamels, Uitgeverij Lannoo, 2008, p. 177 staat Huysmans niet in de uitslag.

1964

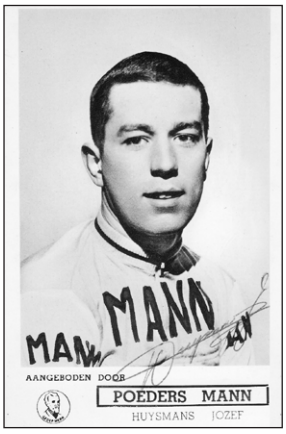

1965

1966

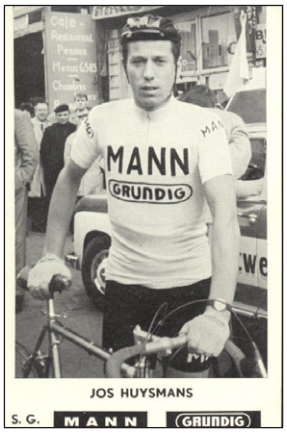

1967

1968

1969

1970

1971

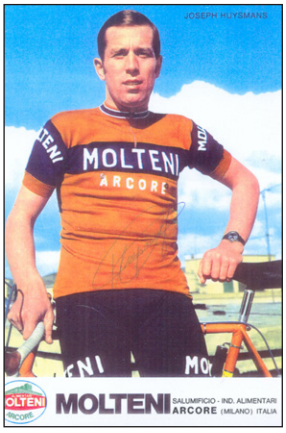

1972

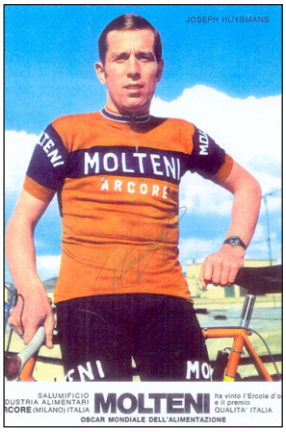

1973

1974

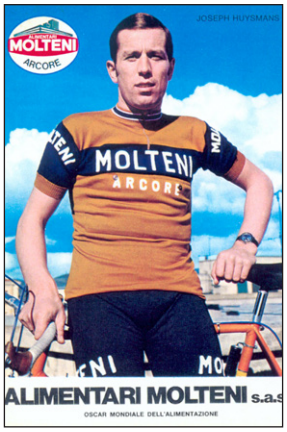

1975

1976

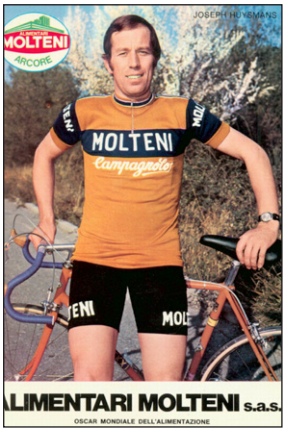

1977

De moeilijke wederopstanding van de Duitse wielersport na de Tweede Wereldoorlog (deel 2)

door Hans Vandeput

1949

Met de heroprichting van de Bund Deutscher Radfahrer was er opnieuw een dagelijks bestuur in het leven geroepen dat zich om de diverse problemen binnen het wielerbestel bekommerde en hield de Interessengemeinschaft des Deutschen Radsports op te bestaan. Voor een interzonale kalender was er tegenwerking vanuit Berlijn en de Sovjetbezettingszone. De vertegenwoordigers van deze gebieden – die niet democratisch waren verkozen – en het hoofd moesten buigen voor het dictatoriale regime, erkenden de B.D.R. niet en beschouwden deze bond als 'illegaal'. De B.D.R. kwam hier echter als winnaar uit. Met de inrichting van diverse nationale kampioenschappen, de Quer durch Deutschland Rundfahrt en verschillende westelijke interzonale organisaties voor profs en amateurs, zowel op de weg als op de baan, waren dit hoogtepunten die geen vergelijk konden doorstaan met de plagiaatorganisaties in de Sovjetzone zoals de Ostzonenrundfahrt voor amateurs. De organisatoren in deze zone volgden blindelings de partijpolitieke richtlijnen. Het was echter broodnodig de nodige moed tot eensgezindheid aan de dag te leggen in het vooruitzicht opnieuw deel uit te maken van de internationale wielergemeenschap, zijnde deelname aan buitenlandse wedstrijden en de ontvangst van buitenlandse renners om deel te nemen aan Duitse wedstrijden. De Oostzone ging door op zijn elan van 1948, terwijl de westelijke zones de lang verwachte internationale bezetting te beurt vielen. Op 20 februari 1949 had te Baden-Baden een 'geheime zitting' plaats tussen de U.C.I. en de B.D.R. Op de agenda stond de toenadering tussen de Duitse wielerbonden en alle landen lid van de U.C.I. Sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog gold er immers een internationale boycot van Duitse sporters, waaronder dus ook de wielrenners, voor deelname aan sportwedstrijden buiten het Duitse grondgebied. Omgekeerd was het buitenlandse renners ook verboden deel te nemen aan wielercompetities in Duitsland. De Franse U.C.I.-president Achille Joinard stelde voor het probleem stap per stap op te lossen. In eerste instantie werd het voorstel op tafel gelegd dat buitenlandse renners door middel van een 'noodlicentie' konden deelnemen aan Duitse wedstrijden tot op het ogenblik dat de West- en Oost-Duitse wielerbonden een gezamenlijk standpunt innamen om de boycot op te heffen. Een verdere stap was dan het bepleiten van startgelegenheid voor Duitse renners in buitenlandse wedstrijden. Probleem was dat de B.D.R. niet erkend werd door de militaire regeringsleiders die dat ook niet zinnens waren te doen omwille van de sterke band met de Duitse industrie. Een industrie die tijdens de oorlogsjaren vooral gebaseerd was op wapenproductie met alle gevolgen van dien. Tijdens het U.C.I.-voorjaarscongres van 5 maart 1949 te Parijs kon volgende regeling uit de brand gesleept worden: via stemming werd verkregen dat buitenlandse renners, in het bezit van een internationale licentie, toestemming kregen om wedstrijden te betwisten op Duits grondgebied tegen Duitse renners. Startrecht voor Duitse renners in het buitenland werd nog niet aanvaard, evenmin als toetreding tot de U.C.I.

De internationale sportbonden U.C.I. (wielersport), F.I.F.A. (voetbalsport), I.O.C. (Internationaal Olympisch Comité) enz... sloten na het einde van de oorlog Duitse sporters uit van deelname aan sportwedstrijden buiten Duitsland en verboden niet-Duitse sportlui de deelname aan sportwedstrijden in Duitsland. Niettegenstaande de internationale sportgemeenschap apolitiek gezind was, dwong de bezetting van Duitsland door de geallieerden de buitenlandse sportlui ertoe de politieke situatie van Duitsland onder ogen te zien. De eerste naoorlogse sportactiviteiten bestonden er in alleen Duitsers tegen Duitsers te laten uitkomen mede door een niet-verbroederingsverbod opgelegd door de geallieerden. Elke federatie zette nadien zijn eigen richtlijnen uit voor een terugkeer. Leiderschap binnen internationale sportfederaties lag buiten de controle van het staatsapparaat voor de diverse democratieën en de geallieerde bezettingsmachten. Het Britse wielerweekblad 'The Bicycle' van 26 juli 1944 maakte reeds een statement door zijn standpunt weer te geven, niettegenstaande men op dat ogenblik nog tien maanden van het oorlogseinde in Europa stond. Ziehier het 'Viewpoint' van The Bicycle.

"Zal Duitsland in competitie uitkomen? Wat zal de positie zijn van de Duitse wielertenoren eenmaal een terugkeer naar internationale competities, nu het einde van de oorlog in zicht is? Verscheidene Duitse namen komen voor in vooroorlogse internationale competities. Zullen deze renners of hun opvolgers toegelaten worden om wedstrijden te betwisten bij ons of in landen die de Nazi's overrompeld hebben en er hun gezag opdrongen, of zullen ze verbannen worden? Dit zijn vragen die meer dan één wielerenthousiasteling zich afvraagt nu de geallieerde legers dieper en dieper richting Nazi-Duitsland oprukken en vrede in Europa langzaamaan een vaste vorm blijkt aan te nemen. Ronduit gezegd zijn er gemengde gevoelens. Sommigen vinden dat Duitsers niet zouden toegelaten mogen worden in om het even welke vorm van sport met de geallieerden tenzij het Duitse volk, jong en oud, een totale mentaliteitswijziging vertoont. Anderen argumenteren dat het uitsluiten van Duitse sportlui, of het nu over wielrennen, voetbal of boksen gaat, alleen nog een grotere, reeds diepgewortelde haat zal uitlokken. Sport is internationaal. Men kan geen harde regels neerleggen in deze materie. Ons eigen standpunt is dat het niet wijs zou zijn Duitsers uit te sluiten van deelname aan onze wielerwedstrijden. Niettegenstaande alles, indien je je tegenstander de kans niet geeft om zijn bekwaamheden te testen tegenover jezelf, kan je nooit op een rechtvaardige manier eisen zijn meerdere te zijn. En dat is juist wat onze naoorlogse Britse renners dienen te doen. Ze dienen te bewijzen dat ze weer even goed zijn, in feite een stuk beter dan enige andere tegenstander van lauwerkransen buiten Duitsland. Er is slechts één weg om dat te doen: tegen hen de competitie aangaan. Laat hen in hun eigen belang zien dat ze niet langer het 'Herrenvolk' zijn op de fiets, dan dat ze dat waren op het slagveld. Indien we hen verbannen, indien we voor Duitse renners de deur sluiten, wat winnen we daarbij? Precies, niets. Duitse 'bombast' zou nog sterker zijn dan ooit. Zaden van haat zullen nog dieper gezaaid worden want de Duitse opinie zal de vaste overtuiging toegedaan zijn dat we tegen hen weigeren te rijden omdat we ons inferieur noemen. Dat willen we ten allen prijze vermijden. Een fatsoenlijke wereld en een permanente vorm van vrede kan niet ontstaan uit haatgevoelens. Door de Duitsers te ontmoeten op gelijke voet in ons sportgebeuren, zijn we eerder geneigd hun arrogantie en vechtlust te verdrijven en zo is het te hopen dat naar de toekomst toe de noodzakelijke mentaliteitswijziging opnieuw een plaats kan innemen in de internationale hoffelijkheidsregels onder de diverse naties.

Indien de naoorlogse Britse renners de Duitse mentale en morele outlook kunnen helpen veranderen zullen ze inderdaad hierin een belangrijke nationale rol hebben gespeeld"[1].

Tot zover The Bicycle. Zij nemen het hier duidelijk op om Duitse renners zo vlug mogelijk opnieuw te ontmoeten, niettegenstaande Duitsland ook gedurende de oorlogsjaren hun aartsvijand was en veel leed veroorzaakte onder de Britse bevolking.

1 Vraag is of de kwaliteit van de toenmalige Britse renners deze rol zou kunnen gespeeld hebben?

Om dit probleem op te lossen moest er eerst en vooral eensgezindheid ontstaan tussen de Oost- en West-Duitse wielerbonden en moesten deze officieel erkend worden door de toenmalige gezagsdragers wat op dat ogenblik nog niet gebeurd was. Oorspronkelijk zou de eer, om als eerste buitenlandse renners in het na-oorlogse Duitsland aan te treden, te beurt vallen aan het Belgische koppel Robert Fruythof-René Janssens (Kemper). Zij waren voorzien voor een drie uur durende ploegkoers op de velodroom van München op datum van 12 maart 1949. Doch zij kwamen uiteindelijk niet aan de start, volgens het wielerblad Illustrierter Radsport Express omwille van 'deviezentechnische' redenen![2] Met Gustav Kilian, gekoppeld aan Georg Voggenreiter, was er wel een 'lichte' internationale bezetting aanwezig.

Gustav Kilian werd geboren op 3 november 1907 in Luxemburg-stad uit Luxemburgse ouders en verwierf bijgevolg het Luxemburgse staatsburgerschap. Na het einde van WO I verhuisde het gezin naar Dortmund waar de moeder een voedingswinkel uitbaatte. Op 14-jarige leeftijd begon Kilian te koersen en oriënteerde zich voornamelijk op het pistegebeuren waarin hij een uitblinker zou worden. Hij won in zijn carrière niet minder dan 34 zesdaagsen, waarvan 30 aan de zijde van zijn vriend Heinz Vopel, het merendeel op Amerikaanse bodem. Dit had hoofdzakelijk te maken met het feit dat er na 1934 geen zesdaagsen meer georganiseerd werden in Duitsland. De zesdaagsen werden er door het Nationaalsocialistisch regime niet

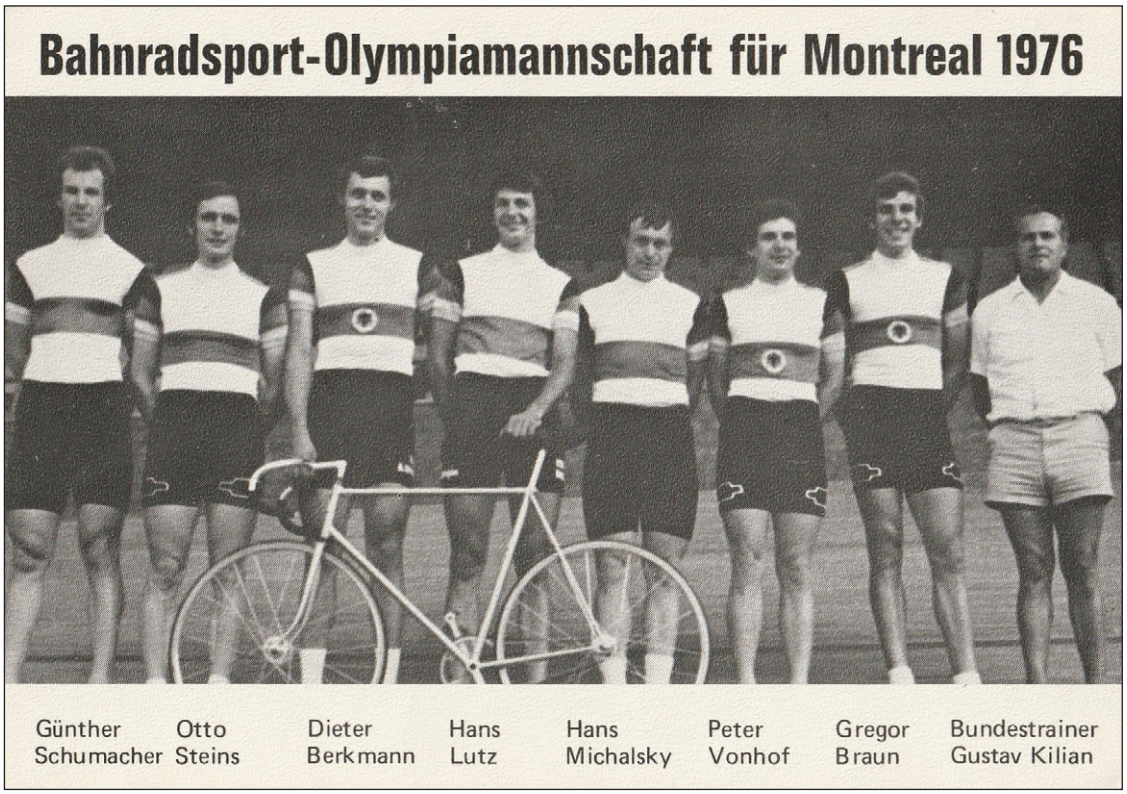

Gustav Kilian met zijn laatste nationale Duitse baanselectie tijdens de O.S. te Montreal in 1976. (Foto: Eigen collectie)

letterlijk verboden, maar ze werden als verwerpelijk beschouwd omdat het concept niet strookte met hun ideologie: sport en spektakel konden niet samengaan volgens hun ideeën! Bijgevolg bonden de organisatoren (onder druk?) in en verdween het zesdaagsengebeuren. De Duitse sportpaleizen werden meer en meer gebruikt voor massabijeenkomsten waarbij het volk de redevoeringen van de nieuwe beleidsmakers dienden te aanhoren.

2 Twee maanden later, op 15 mei 1949, waren ze wel van de partij te München voor een ploegkoers over 300 ronden, of 100 km, die ze trouwens wonnen voor Bautz-Schultenjohann en Rigoni-Terruzzi.

Na het uitbreken van WO II kwam er geleidelijk een einde aan de jaarlijkse overtochten naar Amerika vanaf 1941, enerzijds omdat ze er als Duitsers niet meer welkom waren, anderzijds omdat een trip per boot te riskant werd bevonden daar er steeds een kans bestond getorpedeerd te worden door eigen Duitse onderzeeërs. De Zesdaagse van Buffalo die hij met Vopel won in 1941 was het laatste optreden tijdens de oorlog in Amerika. Ook de uniformplicht riep niettegenstaande hij de Luxemburgse nationaliteit bezat! Volgens de 'Reichsradsportführer' Viktor Brack[3] moesten de beste Duitse sportlui als voorbeeld dienen en ingezet worden op het slagveld.

Voor Kilian betekende dit een reis naar de Kaukasus, misschien een geluk met een ongeluk want in Tarnpol kreeg hij af te rekenen met buiktyfus. Hij bracht er drie maanden door in een isolatiekamer om vervolgens twee maanden terug op krachten te komen en opnieuw naar Duitsland gestuurd te worden om … er ontslagen te worden van verdere dienstplicht! Na het einde van WO II hernam Kilian de wielercompetitie, nog steeds met succes. Hij won zijn laatste zesdaagse in 1951 te Berlijn, met de eeuwige Vopel als ploegmaat en beëindigde zijn actieve wielerloopbaan eind 1953 op 46-jarige leeftijd. In het 'boycotverhaal' kon Kilian gebruik maken van zijn Luxemburgs staatsburgerschap om de boycot van Duitse renners te ontwijken bij buitenlandse competities. Omgekeerd kon hij als Luxemburger in Duitsland bedrijvig blijven omwille van zijn Duitse licentie. Vanaf 1960 tot 1977 werd Kilian bondscoach van de West-Duitse baanrenners. De door hem in bescherming genomen renners verwierven in die periode 16 gouden, 13 zilveren en 7 bronzen medailles op de Olympische Spelen en de wereldkampioenschappen. In 1977, na de nederlaag in de finale op het WK te San Cristobal in de discipline ploegenachtervolging tegen de Oost-Duitsers nam hij op zijn 70ste verjaardag ontslag als bondscoach. Kilian overleed op 20 oktober 2000 te Dortmund. Zijn zoon Gusti Kilian was eveneens profrenner tussen 1961 en 1965.

De ploegkoers werd gewonnen door Lothar Ehmer-Georg Umbenhauer, mannen eveneens actief in het vooroorlogse circuit. Het was uiteindelijk tijdens de Zesdaagse van München, de eerste naoorlogse in Duitsland en verreden van 1 tot 7 april 1949, dat de eerste buitenlandse renners opnieuw voet zetten op Duits grondgebied. Onze landgenoten Robert Naye-Maurice Depauw, het Nederlandse duo Gerard van Beek-Arie Vooren, de Fransen Robert Oubron-Gilbert Doré[4] en de Luxemburger Lucien Gillen, gekoppeld aan Ludwig Hörmann, waren hier als buitenlanders van de partij.

---

3 Viktor Brack: vanaf 1 april 1938 tot op het einde van de oorlog in 1945 werd Brack aangesteld als 'Reichsradsportführer'. In deze hoedanigheid had hij ook de dagelijkse leiding over de Duitse Wielerbond. Het is een raadsel op welke basis Brack deze functie toegewezen kreeg. Hij had niet de minste affectie met de wielersport! Naast deze functie hield hij er echter nog andere onfrisse praktijken op na. Brack was van SS-signatuur, was zoon van een dokter en was medeverantwoordelijk voor het uitvoeren van project T 4: o.a. de systematische uitroeiing van geesteszieke en lichamelijk gehandicapte mensen via een euthanasieproces, vergassen van zigeuners, krankzinnigen en Joden.
Hij werd op 20 mei 1945 ontmaskerd door de Amerikanen en voorgeleid voor het oorlogstribunaal te Nürnberg waar hij op 20 augustus 1947 zijn eindverdict te horen kreeg: de dood met de strop. De terechtstelling vond plaats op 2 juni 1948 in de oorlogsmidadigersgevangenis van Landsberg.

4 Robert Oubron was als wielrenner van alle markten thuis. Zowel op de weg, in het veld als op de piste behoorde hij tot de subtop. Gedurende de mobilisatie van 1939, tijdens een koude winternacht, deed een Compagnie van de Franse 'Chasseurs Alpins', waartoe Oubron behoorde, een verkenning aan de Duits-Franse grens en stootte er op een Duitse patrouille die geïnfiltreerd was op Frans grondgebied. Onder deze troepen bevond zich Kurt Stöpel, o.a. winnaar van een Tourrit in 1932. Er ontstond een kort vuurgevecht waarna Oubron gebogen voorwaarts door de sneeuw ging en in een put de schijn van iemand die bewoog ontdekte. Uit voorzorg naderde hij langzaam met het wapen in aanslag. Toen ontdekte hij een soldaat van de Duitse Wehrmacht die uitgestrekt op de grond lag. De twee keken elkaar aan "Oubron?", "Oh Stöpel, van jou hier te zien!" Stöpel was gekwetst en kreeg van Oubron de eerste zorgen toegediend. Terwijl dit gebeurde wisselden ze onderling van gedachten over betere tijden: over koersen waar ze enkel rivalen waren op de weg en niet op het slagveld, maar sport kan verbroederen en ideologieën doen wegdeemsteren. Oubron was na zijn actieve wielercarrière gedurende verschillende jaren bondscoach van de Franse Nationale liefhebbersploegen.

Promokaart uitgegeven ter gelegenheid van de Zesdaagse van München 1949. (Foto: Eigen collectie)

Robert Naye (L)-Maurice Depauw: winnaars van de Zesdaagse van München 1949. (Foto: Eigen collectie)

Onze Belgen wonnen trouwens deze zesdaagse. Het veelvuldige aantal profs van tweede en derde garnituur in de Oostzone was er de oorzaak van dat het merendeel der organisaties een zeer bescheiden niveau haalde. Veel te veel renners hadden in de Oostzone een profstatuut waarvoor ze echter geen enkele kwalificatie konden voorleggen. Velen begrepen dit niet of wilden het niet begrijpen. Een minderheid maakte van de gelegenheid gebruik om zich opnieuw te laten 'amateuriseren'. Een aantal organisatoren erkende eveneens de lage kwaliteit van de aangeboden meetings voor profs en annuleerden een groot aantal wedstrijden dat reeds op de kalender geprogrammeerd stond. Wedstrijden zonder interzonale bezetting waren al op voorhand veroordeeld. Ook de twee verschillende valuta's droegen er veel toe bij de kwaliteit van het programma te drukken, wat potentiële toeschouwers afschrikte een eventuele verplaatsing te maken. Het beviel de Sovjetautoriteiten bovendien niet dat de Kommission für Berufsradsport Berlin aangesloten was bij de B.D.R. en private organisaties succes kenden, iets wat men liever zelf wou bekrachtigen. De wielerbaan van Berlin-Neukölnn kreeg in het voorjaar

van 1949 een betonnen rijoppervlak, wat de zo langverwachte wedstrijden achter zware motoren toeliet, stelselmatig ook met internationale bezetting. De Franse stayers Jean-Jacques Lamboley, Raoul Lesueur, Henri Lemoine, de Zwitser Jacques Besson, de Italiaan Elio Frosio, de Nederlanders Jan Pronk en Cor de Best en onze landgenoten Maurice Clautier en Willy Michaux waren de eerste buitenlanders die in het naoorlogse Duitse stayerscircuit terecht kwamen. Ze hadden een harde kluif aan Walter Lohmann die in het seizoen 1949 niet minder dan 61 zeges en 20 tweede plaatsen wist te behalen en zo het leeuwendeel der overwinningen voor zich opeiste.

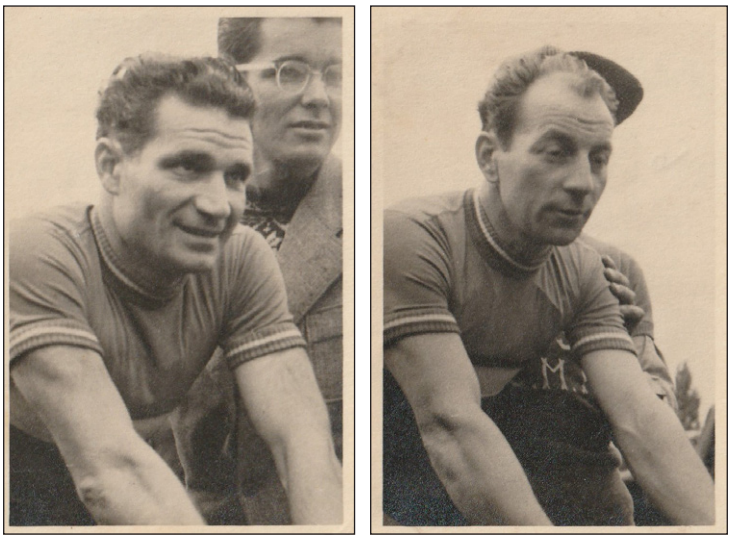

Het Franse duo Gilbert Doré (L)-Robert Oubron, de eerste Fransen aan de slag in het naoorlogse Duitsland. (Foto: Eigen collectie)

Promokaart voor de Driedaagse Goldene Schärpe der Torpedo Freilauf 1949.

De nimmer aflatende initiatieven van organisator Hermann Schwartz, samen met de steun van de Duitse rijwielindustrie verenigd in de I.R.A., waren er de oorzaak van dat wegwedstrijden in de Westelijke zones nieuwe zuurstof werd ingeblazen. Verscheidene fietsfabrikanten en aanverwante toeleveringsbedrijven brachten hoge financiële offers teneinde de drie proeven tellende voor het nationaal kampioenschap, de Driedaagse Goldene Schärpe der Torpedo Freilauf en de over 13 ritten gespreide Quer durch Deutschland Rundfahrt te laten doorgaan. Ook de eerste buitenlandse wegrenners waren in 1949 opnieuw van de partij. Gino Bartali, Giovanni Corrieri, Jean Robic, de Zwitserse gebroeders Gottfried en Leo Weilenmann, Jacques Marinelli en Marcel Dupont hadden het soms best moeilijk in de wedstrijden te Aken (winnaar Dupont), Wiesbaden (winnaar Bartali) en tijdens enkele pistemeetings om het kruim van de Duitse profs van zich af te schudden.

Kers op de taart voor de profs was de van 9 tot 23 juli verreden Quer durch Deutschland Rundfahrt, oftewel de Ronde van Duitsland, echter opnieuw met enkel Duitse renners aan de start. Dertien ritten, verdeeld over een afstand van 2860 km tussen startplaats Hamburg en aankomstplaats München lokten opnieuw een massa toeschouwers langs de wegen waar de rondekaravaan voorbij kwam. Zestig deelnemers gingen van start en 37 kwamen aan op hun eindbestemming München. De bekende Duitse bokser Max Schmeling had de eer het startschot te mogen geven in Hamburg.

De gebroeders Gottfried (L) en Leo Weilenmann, de eerste Zwitserse renners op Duitse bodem in 1949.
(Foto: Eigen collectie)

Fotokaart ter ondersteuning van de Berlijnse renners in Quer durch Deutschland Rundfahrt 1949.
(Foto: Eigen collectie)

De ritten werden gewonnen door:

1ste Hamburg-Hannover, 242,1 km	Werner Richter
2de Hannover-Bielefeld, 302 km	Gerhard Stubbe
3de Bielefeld-Dortmund, 214 km	Siegfried Grigat
4de Dortmund-Köln, 266 km	Reinhold Steinhilb
5de Köln-Frankfurt am Main, 220 km	Konrad Kessler
6de Frankfurt am Main-Mannheim, 186 km	Karl Weimer
7de Mannheim-Freiburg, 285,7 km	Sepp Berger
8ste Freiburg-Waldshut, 144 km	Mathias Pfannenmüller
9de Waldshut-Singen, 151,9 km	Heinz Müller
10de Singen-Wangen, 156 km	Peter Schulte

11de Wangen-Garmisch-Partenkirchen, 192,2 km	Günther Pankoke
12de Garmisch-Partenkirchen-Bad Reichenhall, 253 km	Philipp Hilbert
13de Bad Reichenhall-München, 224 km	Sepp Berger

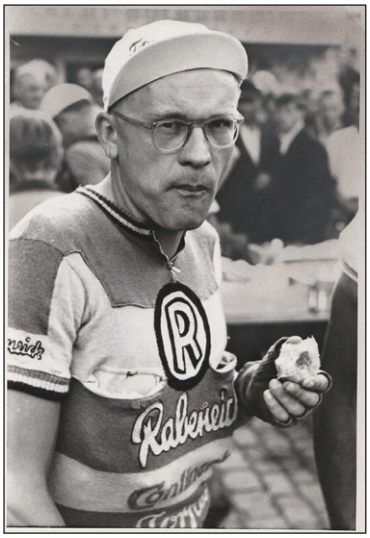

Reinhold Steinhilb, winnaar van de rit Dortmund-Köln in de Quer durch Deutschland Rundfahrt 1949. (Foto: Eigen collectie)

Karl Weimer, reeds actief in het vooroorlogse circuit en na vrijlating uit krijgsgevangenschap en herstel van oorlogskwetsuren opnieuw van de partij met goede resultaten. (Foto Verlag Schirner)

Harry Saager, winnaar van de Quer durch Deutschland Rundfahrt 1949. (Foto Bayer Bilderdienst)

Eindklassement:

1.	Harry Saager	in 85u15'02,2"
2.	Erich Bautz	85u20'33,3"
3.	Reinhold Steinhilb	85u24'11,2"
4.	Werner Richter	85u44'43"
5.	Otto Weckerling	85u44'48,2"
6.	Paul Süss	85u58'30,1"
7.	Philipp Hilbert	86u04'57,3"
8.	Sepp Berger	86u05'44,2"
9.	Heinrich Kopf	86u08'56,3"
10.	Mathias Pfannenmüller	86u11'00"

Het nationaal kampioenschap voor profs werd in 1949 verreden volgens een eindrangschikking op punten opgemaakt na drie selectiewedstrijden: op 22 mei de Preis der Weinstrasse met als winnaar Werner Holthöfer, op 26 mei Rund um Frankfurt gewonnen door Karl Weimer en op 26 juni Rund um Dortmund waar Günther Pankoke de zege binnenrijfde. Otto Ziege werd na deze drie wedstrijden bekroond als nationaal kampioen met een puntentotaal van 68 punten, voor Erich Bautz (65 p.) en Günther Pankoke (61 p.). Het nationaal criteriumkampioenschap vond niet plaats in 1949. Georg Voggenreiter behaald zijn derde titel in de

Quer durch Deutschland

um das grüne Band der IRA • 9. — 23. Juli 1949

Ergebnisse — Erlebnisse — ein Gesamtbericht

AUS DEM INHALT

Heißumkämpfte 13 Etappen

Etappen- und Gesamtergebnisse

Prämien, Prämien

Frag' Matze Schmidt

Wer alles zum Ziel kam

Was Prominente sagen

Reklame auf 3000 km

Männer, die nur nachts arbeiten

Glossen

Viele Bilder

Vier der stärksten Fahrer auf der Steigung des Wachtel: Gesamtsieger Saager, Bergmeister Bautz (vorn) und die Etappensieger Pfannenmüller und Müller

Brochure van de Quer durch Deutschland Rundfahrt 1949.

discipline snelheid en wie anders dan Walter Lohmann achter de zware motoren. Günther Pankoke-Werner Holthöfer waren de laureaten van het nationaal kampioenschap ploegkoers en er was ook een derde titel voor Heinrich Schwarzer in de achtervolging. Vele Oost-Duitse renners schaften zich ook een vergunning aan bij de B.D.R. die de Oost-Duitse vergunningen erkende en konden alzo deelnemen aan wedstrijden in de westelijke bezettingszones met het oog op het seizoen 1950. Ook omgekeerd waren B.D.R.-vergunningen geldig in de Russische bezettingszone. Renners als Rudi Mirke, Hans Preiskeit, Georg Voggenreiter en Karl Kittsteiner waren graag geziene gasten op de Oost-Duitse wielerbanen.

Kalender van de wielerbaan Berlin-Neukölnn 1949.

Otto Ziege, nationaal kampioen bij de profs in 1949. (Foto: Eigen collectie)

Duitse wedstrijdkalender van 1949.

1950

Tijdens het U.C.I.-congres van 3 maart 1950 te Parijs werd het de Duitse renners opnieuw toegestaan aan te treden in buitenlandse wedstrijden. Dit gebeurde door een stemming van de bij de U.C.I. aangesloten wielerbonden met 49 stemmen voor en 14 tegen (waaronder België en het Groothertogdom Luxemburg). De U.C.I. liet alle landen toe zelf de keuze te maken tot al of niet deelname van Duitse renners op hun grondgebied. Deze beslissingen werden officieel bekrachtigd op een buitengewoon U.C.I.-congres dat plaatsvond te Bonn op 9 mei 1950. In Hotel La Roche werd om 18u45 het fiat gegeven waarop men al 5 jaar had gewacht: eindelijk konden Duitse renners terug de concurrentie aangaan met hun buitenlandse tegenstrevers op hun grondgebied. Na het zwemmen en de motorsport was voor Duitsland het wielrennen de derde sport die dat te beurt viel. Het eerste buitenlandse optreden kwam er van Walter Lohmann die op 18 en 19 mei 1950 een stayerswedstrijd betwistte op de Oerlikonbaan in Zürich. Hij won de eerste reeks over 20 km voor Besson. In de tweede reeks over 30 km was het juist andersom: Besson voor Lohmann. De derde reeks over 50 km viel letterlijk in het water door helse regenbuien. Deze reeks werd daags nadien verreden en opnieuw won Lohmann voor Besson en werd tevens eindwinnaar voor Besson, Heimann, Chaillot en Bijster. Heinz Müller, de

Walter Lohmann, de eerste Duitse baanrenner die in 1950 opnieuw aan de slag ging in het buitenland. (Foto Willy Nordhausen)

Heinz Müller, de eerste Duitse wegrenner actief in het buitenland in 1950. (Foto: Eigen collectie)

latere wereldkampioen op de weg in 1952 te Luxemburg, was de eerste Duitse wegrenner die van de gelegenheid gebruik maakte buitenlandse oorden op te zoeken. Op 4 juni 1950 nam hij deel aan de Tour des 4 Cantons in Zürich, gewonnen door de Zwitser Ernst Stettler. Müller legde beslag op een verdienstelijke vierde plaats. De Luxemburgse wielerbond liet een Duitse delegatie niet toe deel te nemen aan de plaatselijke Tour de Luxembourg in 1950 (van 2 tot 5 juni). Ook de Belgische wielerbond weigerde later op het seizoen de deelname van Duitse renners aan het door hen ingerichte wereldkampioenschap, zowel op de weg te Moorslede als op de piste te Rocourt. Het waren vier Duitsers die van 24 juni 1950 tot 1 juli 1950 deelnamen aan de Tour de Suisse in een gemengde Duits-Luxemburgse ploeg gesponsord door Stoll Rad: Werner Holthöfer, Heinz Müller, Mathias Pfannenmüller en Hubert Schwarzenberg samen met de Luxemburgers Willy Kemp en Jean Kirchen en zo was het startschot gegeven tot verdere ontplooiing van Duitse renners buiten hun eigen landsgrenzen. Deelname aan de drie grote ronden kwam er pas in 1954 toen een delegatie Duitsers van start ging in de Giro (Heinz Müller, Günther Otte, Mathias Pfannenmüller, Hans Preiskeit, Hubert Schwarzenberg, Rudi Theissen, Franz Reitz) gevolgd door de Vuelta in 1955 waarin een Duits viertal (Edi Gieseler, Günther Otte, Franz Reitz en Günther Pankoke) uitgenodigd werd en eveneens in 1955 maakte het duo Heinz Müller en Günther Pankoke deel uit van een gemengde ploeg in de Tour de France. Het was wachten tot 1960 alvorens een volledige Duitse ploeg de Tour betwistte.

Erich Bautz werd nationaal kampioen bij de profs voor Hubert Schwarzenberg en Ludwig Hörmann. Voggenreiter werd nogmaals nationaal kampioen sprint en Schwarzer in de achtervolging. Geen Lohmann bij de stayers, maar Erich Bautz en ook het nationaal criteriumkampioenschap vond niet meer plaats. Harry Saager-Heinrich Schwarzer schreven de titel in de ploegkoers op hun palmares.

Dankzij de opheffing van de internationale boycot nodigde organisator Schwartz voor zijn Ronde van Duitsland 1950 eveneens buitenlanders uit teneinde de wedstrijd een meer internationaal cachet te geven.

De rittenkoers kreeg opnieuw de naam Deutschlandrundfahrt en was op de wielerkalender terug te vinden van 12 tot 31 augustus 1950.

De wedstrijd had zowel als start- en aankomstplaats Hannover en was verdeeld over 17 ritten met in totaal 3863 af te leggen kilometers. 59 renners verdeeld over de ploegen Bauer, Bismarck, Dürkopp, Express, Heidemann, Patria W.K.C. en Rabeneick gingen van start en 40 bereikten op 31 augustus Hannover.

De buitenlandse renners werden onderverdeeld in bovenstaande merkenploegen, doch hadden op de bovenkant van de mouwen een opgenaaide badge met de nationale kleuren van hun respectievelijk land.

Voor de Belgen maakte Désiré Keteleer deel uit van de ploeg Bauer samen met de Zwitser Roger Aeschlimann. Roger Gyselinck droeg de kleuren van Bismarck samen met een andere Zwitser: Max Meier. Roger De Corte behoorde tot Dürkopp met de Nederlander Henk Lakeman en de Fransman Adolphe Deledda.

Erich Bautz, nationaal kampioen bij de profs in 1950. (Foto: Eigen collectie)

De ploegen Express en Rabeneick in 1950.

Ward Peeters en de Zwitser Hans Sommer verdedigden de kleuren van Express en Jean Breuer werd ingedeeld bij Rabeneick samen met de Italiaan Vito Ortelli en de Zwitser Jacob Schenk. Verder waren van de partij: onze noorderbuur Kees Pellenaars[5] en de Italiaan Giulio Rossi bij Patria-W.K.C. en Heidemann nam de Fransman Roger Dequesne, de Italiaan Aldo Ronconi en Hans Schutz uit Zwitserland op in zijn effectief. Dat maakt een geheel van 17 buitenlanders, met 5 Zwitsers, 5 Belgen, 3 Italianen, 2 Fransen en 2 Nederlanders. Niet de allergrootste namen, maar toch een nieuw begin met de bedoeling in de toekomst opnieuw een meer gestoffeerd internationaal deelnemersveld aan te trekken.

De ritten:

1ste 12/08: Hannover-Bielefeld, 268,3 km	Roger Decorte
2de 13/08: Biefeld-Bocholt, 235 km	Heinrich Schwarzer
3de 14/08: Bocholt-Aachen, 214,7 km	Hans Hörmann
4de 15/08: Aachen-Giessen, 290 km	Roger Gyselinck
16/08: rustdag	
5de 17/08: Giessen-Zweibrücken, 248,5 km	Désiré Keteleer
6de 18/08: Zweibrücken-Stuttgart, 200 km	Günther Pankoke
7de 19/08: Stuttgart-Durlach, 219 km	Heinz Müller
8ste 20/08: Durlach-Waldshut, 242 km	Désiré Keteleer
21/08: rustdag	
9de 22/08: Waldshut-Konstanz, 195 km	Roger Gyselinck

5 Kees Pellenaars kwam zwaar ten val tijdens rit 8 van Durlach naar Waldshut. Hij maakte deel uit van de kopgroep bij de beklimming van Schauinsland, maar tijdens de afdaling richting Tadnau kwam hij in botsing met een uit tegengestelde richting aankomende personenwagen. Pellenaars kon noch links, noch rechts uitwijken en reed frontaal in op de wagen. Hij werd buiten bewustzijn en met levensbedreigende verwondingen overgebracht naar een hospitaal in Freiburg waar een complexe schedelbreuk, schouderbreuken en zware hoofdwonden werden vastgesteld. De 'Pel' zweefde een tijdje tussen leven en dood. In zoverre dat een Belgische krant zelfs zijn overlijden vermeldde. Deze val betekende meteen het einde van Pellenaars' actieve wielerloopbaan.

10de 23/08: Konstanz-Augsburg, 269,9 km	Jean Breuer
11de 24/08: Augsburg-Bad Reichenhall, 293,3 km	Fritz Siefert
12de 25/08: Bad Reichenhall-Regensburg, 217,4 km	Ward Peeters
13ade 26/08: Regensburg-Neumarkt, 103,4 km	Désiré Keteleer
13bde 26/08: Tijdrit Neumarkt-Nürnberg, 35 km	Roger Gyselinck
14de 27/08: Nürnberg-Schweinfurt, 221,8 km	Heinz Zoll
28/08: rustdag	
15de 29/08: Schweinfurt-Kassel, 216 km	Heinz Müller
16de 30/08: Kassel-Einbeck, 221 km	Désiré Keteleer
17de 31/08: Einbeck-Hannover, 173 km	Adolphe Deledda

Eindklassement:

1.	Roger Gyselinck	in 111u14'51,4"
2.	Mathias Pfannenmüller	111u23'35"
3.	Otto Schenk	111u26'20"
4.	Reinhold Steinhilb	111u37'06,1"
5.	Harry Saager	111u38'49,8"
6.	Roger Decorte	111u40'26"
7.	Günter Bintner	111u50'51"
8.	Heinz Müller	111u53'28,4"
9.	Heinrich Kopf	111u54'18,2"
10.	Roger Aeschlimann	111u55'23,3"

Fotokaart van de Deutschlandrundfahrt 1950. (Foto: Eigen collectie)

De 'Internationalen' brachten het er niet slecht vanaf met 11 ritoverwinningen op 17 ritten en een eerste plaats in het eindklassement met onze landgenoot Roger Gyselinck. Désiré Keteleer won bovendien de bergprijs. Eigenlijk niet verwonderlijk, want het waren meer ervaren renners op internationaal vlak, doch hun deelname was een vooraf niet in te schatten avontuur tegenover de Duitsers die op hun beurt dan weer meer eigen terreinkennis hadden en bijzonder vertrouwd waren met de geplogenheden binnen hun wielermilieu.

De Belgen aan de start in 1950. V.l.n.r.: Dis Keteleer, Roger Gyselinck, manager Lomme Driessens, Jean Breuer, Roger De Corte, Ward Peeters. (Foto Radsport)

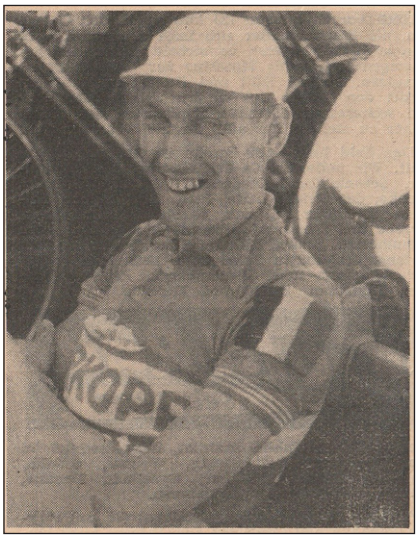

Roger De Corte, winnaar van de 1ste rit. (Foto Radsport)

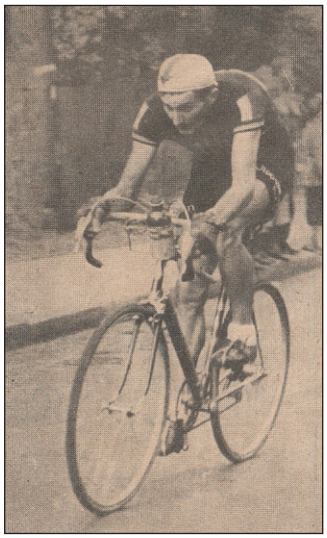

Désiré Keteleer, winnaar van de bergprijs. (Foto Radsport)

De Duitse wielersport kroop dus geleidelijk uit het diepe dal dat was ontstaan tijdens en kort na WO II. Het uiteenvallen van het vooroorlogse Duitsland als gevolg van de splitsing in de B.R.D. en de D.D.R. had niet alleen gevolgen voor de modale burgers. Ook de wielrennerij viel ten prooi aan de tweespalt en vooral de door de Sovjet-Unie geïndoctrineerde D.D.R. bracht zijn eigen principes naar voor. De beroepswielrennerij kalfde er verder af. Op 15 februari 1955 vaardigde de Oost-Duitse wielerbond een besluit uit waarbij alle nog actieve beroepsrenners en gangmakers opgevorderd werden lid te worden van de Democratische Sportbeweging en aan te sluiten bij een Democratische Sportvereniging. Alle actieve profs die gebruik maakten van deze maatregel werden vrijgesteld van de carensmaatregel[6] – twee jaar – en konden met onmiddellijke ingang starten in de amateurcategorie. Het besluit had een ultimatief karakter

6 De maatregel waarbij Oost-Duitse profs die terug amateur wensten te worden een wachttijd van 2 jaar dienden te respecteren.

De Express-ploeg in de Deutschlandrundfahrt 1950. V.l.n.r. Philipp Hilbert, Ward Peeters, Mathias Pfannenmüller, Heinrich Rühl, Andreas Hiltl, Sepp Kolbeck en Gerard Stubbe. (Foto DIP)

Een groep vluchters tijdens de Deutschlandrundfahrt 1950. V.l.n.r. Mathias Pfannenmüller, Heinz Heuser, Roger Aeschlimann, Hans Schütz, Désiré Keteleer en Roger Dequesne. (Foto DIP)

Roger Gyselinck, winnaar in 1950.
(Foto Radsport)

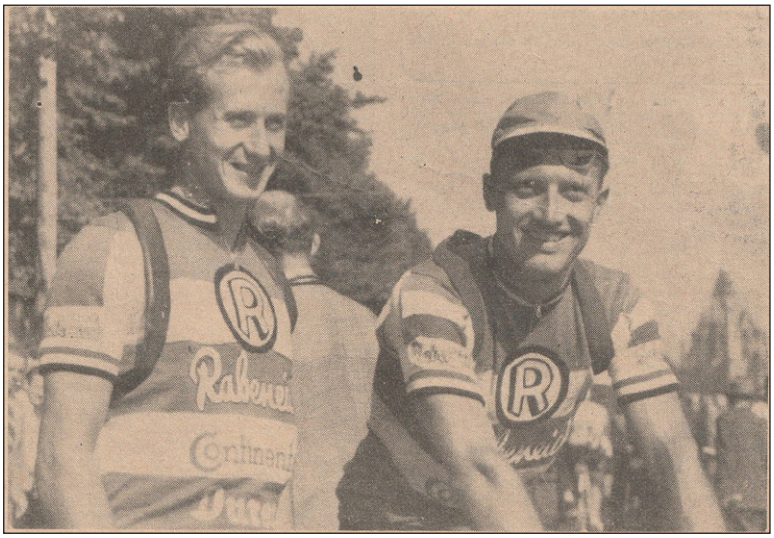

Harry Saager-Vito Ortelli, twee ploegmakkers bij Rabeneick.
(Foto Radsport)

dat een einde nam op 28 februari 1955. Nagenoeg alle betrokken renners legden zich bij het ultimatum neer. Het luidde het einde in van de beroepswielersport in Oost-Duitsland. In juli 1955 vonden voor zover kon nagegaan worden de laatste wedstrijden voor profs plaats in de D.D.R.: een stayerswedstrijd in het Ernst Thälmann Stadion te Karl-Marx-Stadt, het huidige Chemnitz, op 9 juli 1955 gewonnen door Karl Kittsteiner uit Nürnberg voor Theo Intra, de Nederlanders Jan Pronk en Martin Wierstra en de Oost-Duitser Harry Hoyer gevolgd door een andere stayerswedstrijd in hetzelfde stadion op 19 juli 1955 tezamen met een omnium waaraan o.a. Norbert Neumann, Erhard Thiele en Paul Hecker deelnamen. Op dat ogenblik telde de D.D.R. nog drie profs: veteraan Herman Schild die kort nadien verhuisde naar het Westen, Harry Hoyer en Paul Hecker.

De toekomstige renners en andere sportlui in Oost-Duitsland kregen een amateurstatus aangesmeerd, maar het waren eigenlijk staatsamateurs en dus toch profs. Een aantal vestigde zich definitief in het Westen om er een – al dan niet geslaagde – profcarrière uit te bouwen. De beloftevolle Hans Junkermann uit Krefeld werd in 1954 door de Oost-Duitse wielerbond aangezocht om zich in Oost-Duitsland te vestigen en er voor deze federatie aan wielercompetities te doen, maar hij weigerde.

Met de val van de Berlijnse Muur op 9 november 1989 en de Duitse hereniging op 3 oktober 1990 kwam het opnieuw tot een ééngemaakt Duitsland. De profwielersport deed weldra zijn wederoptreden in het voormalige Oost-Duitsland en bracht nadien kleppers voort zoals Jan Ullrich, Olaf Ludwig, Mario Kummer, Uwe Raab, Erik Zabel, André Greipel, Uwe Ampler, Steffen Wesemann, Jens Heppner enz... die mee de plak zwaaiden op het hoogste niveau in de klassiekers en grote ronden. Ook op de piste werden wereldkampioenschappen gewonnen en Olympisch goud behaald door o.a. Jens Fiedler en Michaël Hübner maar al deze namen waren in hun amateurtijd ook al toppers.

Een aparte vermelding gaat naar het Saarland. Saarland, een gebied genoemd naar de rivier Saar die er stroomt van het zuiden naar het noordwesten en dat begrensd wordt door Frankrijk in het zuiden en westen, het Groothertogdom Luxemburg in het noordwesten en Rheinland-Pfalz in het noorden en oosten, behoorde oorspronkelijk tot het Duitse Keizerrijk maar door het Verdrag van Versailles van 28 juni 1919 en met uitwerking op 10 januari 1920 werd Duitsland verplicht zijn soevereiniteit over het Saargebied op te geven. Saarland werd dan gedurende 15 jaar (1920-1935) bestuurd door een regeringscommissie aangewezen door de Volkenbond (de voorloper van de Verenigde Naties). In 1935 werd er onder de bevolking een referendum gehouden waarop de overgrote meerderheid van de inwoners koos voor een

hereniging met Duitsland. Na de Tweede Wereldoorlog werd Saarland bezet door Frankrijk en kreeg het het statuut van een Frans Protectoraat van 1947 tot 1957 waarbij het op 17 december 1947 aangesloten werd bij Frankrijk. Het was een regio met een eigen vlag en een eigen munt. Een nieuw referendum, gehouden op 23 oktober 1955, en waarbij de meerderheid van de bevolking opnieuw opteerde voor een aansluiting bij Duitsland leidde tot het Saarverdrag op 27 oktober 1956 waarbij Saarland met ingang van 1 januari 1957 opnieuw deel uitmaakte van de West-Duitse Bondsrepubliek en alzo de tiende West-Duitse deelstaat werd. Pas in de zomer van 1947 werden in Saarland de eerste naoorlogse wielerwedstrijden gehouden nadat in datzelfde voorjaar de Saarländische Radfahrer-Union gesticht werd die onder de naam Union de Cyclisme de la Sarre deel uitmaakte van de Franse wielerbond, Fédération Française de Cyclisme, en waarbij de rennersvergunningen eveneens uitgereikt werden door deze instantie. Op 22 juli 1948 doorkruiste de 18de rit van de Tour (Strasbourg-Metz) Saarland via Saarbrücken, Völklingen, Saarlouis en Felsberg en één van Bartali's meesterknechten, Giovanni Corrieri, kwam als winnaar over de eindstreep te Metz. Op 3 juli 1949 ontstond dan de Saarländischer Radfahrer-Bund (S.R.B.) die begin 1950 40 afdelingen telde, een aantal dat in de loop van het seizoen uitgebreid werd tot 72! Er waren 4 categorieën van renners: onafhankelijken, een 20-tal, amateurs, een 100-tal, Jugend A, een 50-tal en Jugend B, een 30-tal. Deze bond werd in de zomer van 1951 door de U.C.I. officieel erkend en luidde het einde in van zijn voorloper, de Saarländische Radfahrer-Union. De S.R.B. richtte in 1955 te Saarbrücken het wereldkampioenschap cyclocross in, gewonnen door de Fransman André Dufraisse. Saarland vaardigde een delegatie sporters af naar de Olympische Spelen van 1952 in Helsinki maar geen wielrenners. Het kende maar een kortstondig bestaan als sportland. Op 3 juli 1953 had Saarland opnieuw de eer de Tour te mogen ontvangen met een doortocht van de 1ste rit Strasbourg-Metz over hetzelfde parcours als in 1948 en met de Zwitser Fritz Schär als ritwinnaar. Toen in het vooruitzicht van het Saarverdrag de terugkeer naar West-Duitsland onafwendbaar leek werd de Saarländischer Radfahrer-Bund ontbonden op 26 februari 1956 en begonnen besprekingen met het oog op een aansluiting bij de West-Duitse wielerbond, Bund Deutscher Radfahrer, wat een maand later, op 17 maart 1956, werkelijkheid werd. Saarland had midden jaren '50 met o.a. Lothar Friedrich, Günther Debusmann, Heini Ruffenach (cyclocross) enkele renners die het niet onaardig deden op internationaal vlak. Lothar Friedrich was veruit de bekendste met mooie ereplaatsen in Tourritten en zelfs een 12de plaats in de eindstand van de Tour 1958 en een 18de in 1959. Er werd ook met een aantal onderbrekingen een Saarland-Rundfahrt ingericht tussen 1922 en 1985. Tijdens de oorlogsjaren had er een editie plaats in 1943 gewonnen door de Luxemburger Jean Majérus. Onze noorderbuur Wim van Est viel de eer te beurt in 1947 en onze landgenoten Eduard Van Ende en Henri Smets gingen met de bloemen lopen in respectievelijk 1949 en 1950. De edities tussen 1935 en 1950 waren voorbehouden voor profs en onafhankelijken waarbij er in 1949 ook een editie voor amateurs plaatsvond. In 1950 had er in Saarland een driedaagse rittenwedstrijd plaats van 30 juni tot 2 juli:

Paul Hecker, een van de laatste drie Oost-Duitse profs in 1956. (Foto: Eigen collectie)

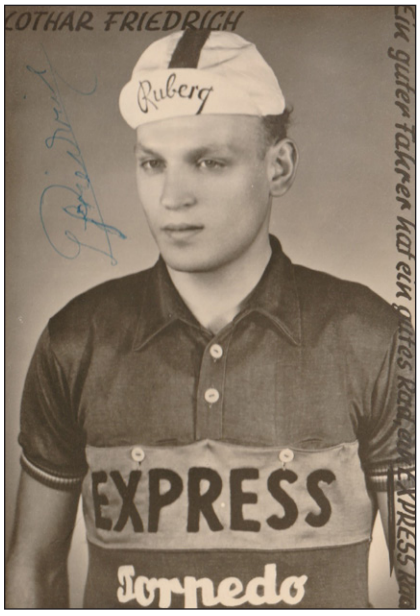

Lothar Friedrich, veruit de bekendste Saarlandse prof eind jaren '50. (Foto: Eigen collectie)

de G.P. der Stadt Dillingen eveneens voor profs en onafhankelijken met een deelname van 50 renners uit 8 verschillende landen.

Saarland Rundfahrt 1949 (11/09/1949)

1. Eduard Van Ende
2. Bruno Garonzi
3. Georges Vanbrabant
4. Roger Bon
5. Gino Bordin
6. Marcel Ernzer
7. Willy Kemp
8. Adolphe Deledda
9. Frans Gielen
10. Emile Haas

Saarland Rundfahrt 1950 (10/09/1950)

1. Henri Smets
2. Georges Furnière
3. Giel Hendriks
4. Robert Van der Stockt
5. René Oreel
6. Galliano Pividori
7. Adolphe Deledda
8. Jef Janssen
9. Reinhold Steinhilb
10. François Cocomeri

De eerste drie van de Saarland Rundfahrt 1949. Eduard Van Ende, Bruno Garonzi, Georges Vanbrabant. (Foto's: Eigen collectie)

De eerste drie van de Saarland Rundfahrt 1950. Henri Smets, Georges Furnière, Giel Hendriks. (Foto's: Eigen collectie)

G.P. der Stadt Dillingen (30/06/1950 - 02/07/1950)

1ste rit op 30/06/1950: Dillingen-Dillingen (146 km) via Wadem-Losheim-Merzig gewonnen door Paul Giguet.

2de rit op 01/07/1950: Dillingen-Dillingen: individuele tijdrit over 88 km via Saarbrücken en Merzig gewonnen door Jef Janssen

3de rit op 02/07/1950: Dillingen-Dillingen (180 km) via Lebach-Neunkirchen-Homburg-Saarlouis gewonnen door Tiziano Malvestio

Eindstand:

1. Robert Netillard
2. Felix Piccardo
3. Robert Dorgebray
4. Antoine Giauna
5. Serge Meneghetti
6. Jef Janssen
7. Ugo Anzile
8. Maes[7]
9. Joannes Socquet
10. Josep Rupp

Beeld van een 'Zwangpause' tijdens de Quer durch Deutschland Rundfahrt 1949 met eindwinnaar Harry Saager, slurpend aan de drankbidon. (Foto: Eigen collectie)

We hebben voorlopig geen uitgebreide uitslag teruggevonden voor de Saarland Rundfahrt 1947. De editie 1949 voor amateurs werd gewonnen door de Saarlander Egon Thiry.

7 De voornaam van deze renner kon (nog) niet achterhaald worden.

Zwangpause: Dwangpauze! Het was in de Duitse rittenwedstrijden en langeafstandskoersen gebruikelijk dat men ongeveer halverwege de rit of de wedstrijd een verplichte pauze inlaste van dertig minuten. De renners moesten van de fiets op een vooraf afgesproken locatie waar tafels en stoelen klaar stonden en waar een lichte maaltijd opgediend werd. Na de pauze werd er opnieuw gestart mits inachtname van de eventuele tijdsverschillen bij aankomst aldaar. Het gebruik dateerde al van sinds de vroege jaren van vorige eeuw en hield stand tot in de eerste helft van de jaren ’60.

Tot slot beste lezer bieden wij u een fotocollage aan van een aantal min of meer onbekende Berlijnse en Oost-Duitse profrenners uit de besproken periode.

Fritz Schönherr, Otto Michaelis, Francesco Ferrin. (Foto’s: Eigen collectie)

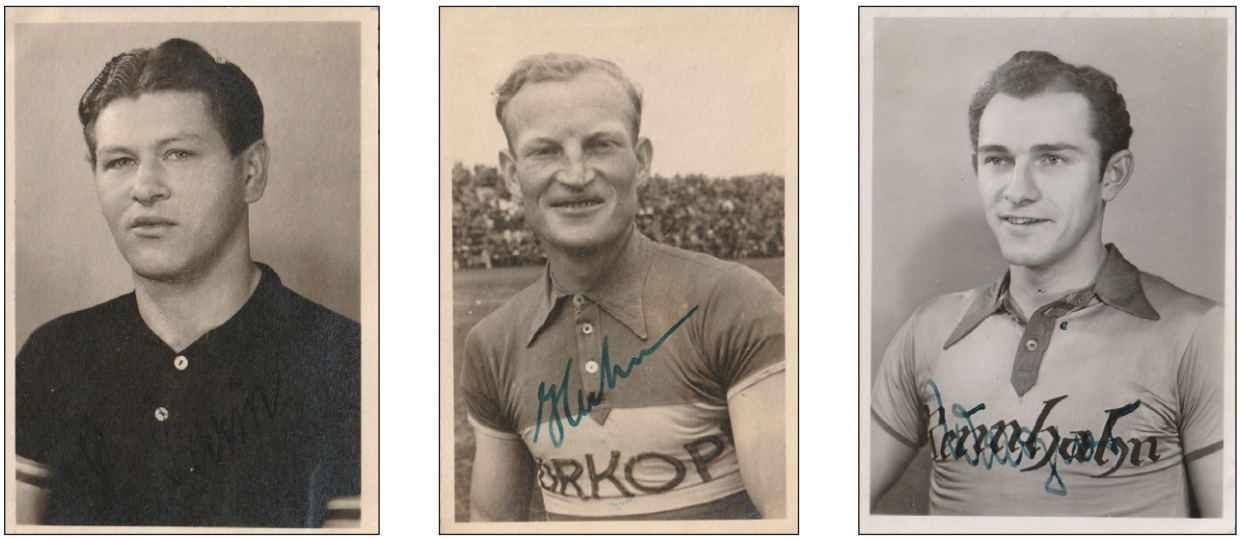

Paolo Ferrin, Gustav Huhn, Hans Wagner. (Foto’s: Eigen collectie)

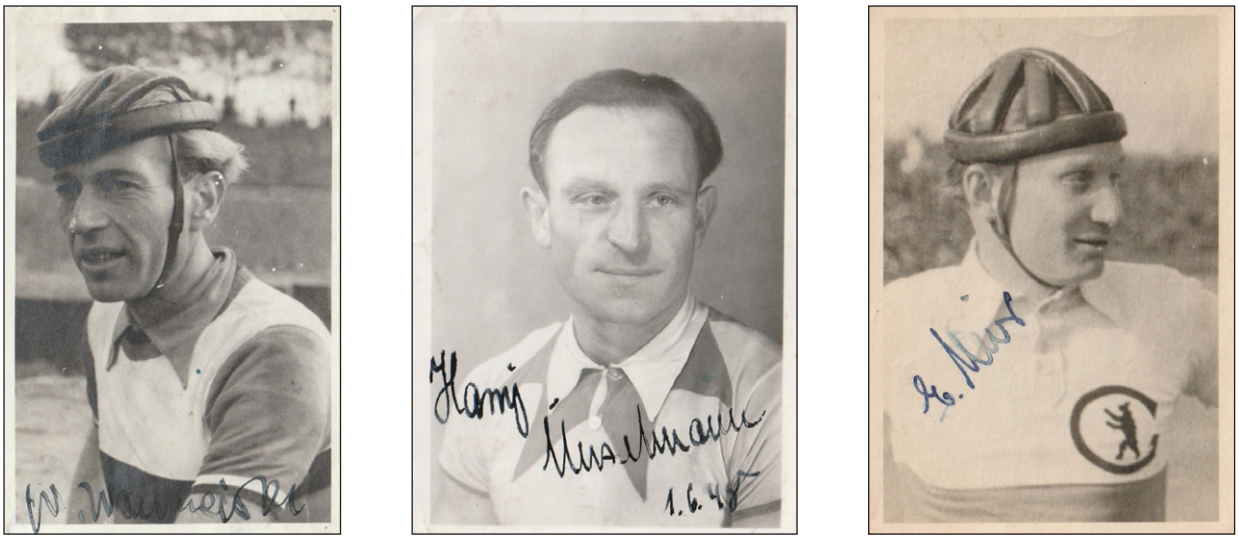

Walter Wachtmeister, Harry Ünzelmann, Erich Meier. (Foto's: Eigen collectie)

Heinz Holzhüter, Emil Kirmse, Fritz Negd. (Foto's: Eigen collectie)

Karl Stock, Herbert Smolinske, Willi Rothmund. (Foto's: Eigen collectie)

Walter Peetz, Kurt Tadewald, Bernhard Matysiak. (Foto's: Eigen collectie)

Willi Kubatz, Werner Jahn, Jozef Feichtinger. (Foto's: Eigen collectie)

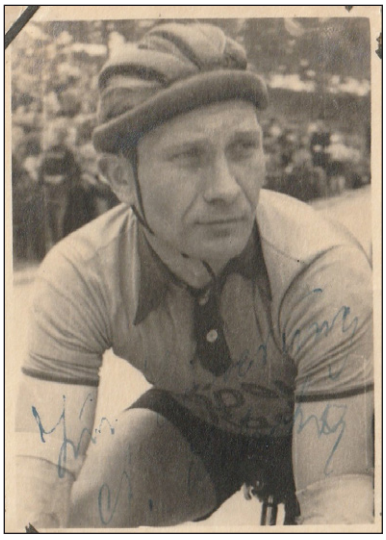

Werner Hanusch,Heinz Drescher, Alfred Lohrke. (Foto's: Eigen collectie)

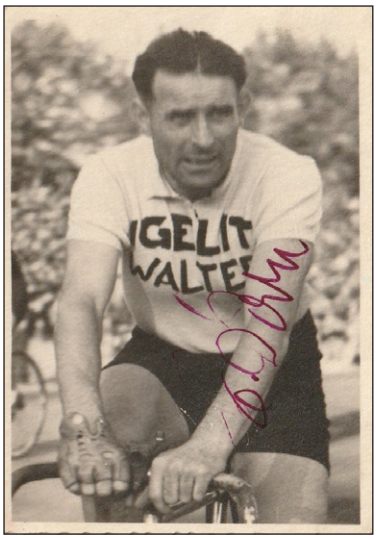

Erich Dorn, Fritz Calow, Werner Schiffner. (Foto's: Eigen collectie)

Bronnen:

- Illustrierter Radsport Express: diverse nummers uit 1947,1948 en 1949.
- Radsport: diverse nummers uit 1948, 1949 en 1950.
- The Bicycle van 26 juli 1944.
- Der Deutsche Radfahrer: diverse nummers uit 1942,1943 en 1944.
- Tritt um Tritt door Wolfgang Schoppe en Werner Ruttkus, uitgegeven bij Frehner Consulting GmbH in 2011.
- Der Radrennsport 1945-1949, door Richard Blaske, uitgegeven bij Buchdruckerei Carl Bornkessel in 1949.
- Het uitgebreide Internet voor de historische voetnoten.
- Sportstadt Berlin im Kalten Krieg, door Jutta Braun en Hans Joachim Teichler, uitgegeven door Verlag Christoph Links in 2006.
- Het nr. 28 in de collectie 'Les plus belles bicylettes du monde', uitgegeven bij Del Prado in 2006.
- Fahrt der Millionen door Klaus Ullrich, uitgegeven door Sportverlag Berlin in 1967
- Radsport im Nationalsozialismus door Dieter Vaupel, uitgegeven door Die Werkstatt in 2023.
- 100 Jahre Rund um Köln, Verein Cölner Strassenfahrer 08 e.V. door Frank Schwalm, uitgegeven door Verein Cölner Strassenfahrer e.V. en Deutsches Sport & Olympiamuseum Köln in 2008.
- Siegen für den Führer, Der Kölner Sport in der NS-Zeit door Ansgar Molzberger, Stephan Wassong en Gabi Langen, uitgegeven door Emons Verlag GmbH in 2015.

Een fiets, een trui en een broek (deel 8)

Compilatie van de bijdragen van Kristof Debecker, verschenen in de dagbladen Het Laatste Nieuws – regionale edities LEUVEN en HAGELAND – tijdens de Ronde van Frankrijk 2007, aangevuld met persoonlijke nota's.

Deze ietwat nostalgische reis naar een vervlogen jongensdroom herinnert ons aan jonge generaties die met hun krachten op de pedalen bewezen dat zij, één tegen allen, respect afdwongen en hun eigen identiteit zochten.

Deze jongens ontdekten het leven al wriemelend aan de aankomstlijnen en slaagden erin zich desondanks te integreren door zichzelf te overtreffen, zichzelf pijn te doen zonder rancunes te creëren. Voor hen was de wielersport de open deur naar het geluk.

De meesten stelden zich tevreden met een regionaal palmares, anderen slaagden erin nationale of internationale bekendheid te verwerven, een beroemde trui te dragen, hun naam op een erelijst te plaatsen, krantenkoppen te halen.

Het waren geen übermenschen, geen buitenaardse wezens afkomstig van een andere planeet. Het waren ook geen laboratoriumproducten ergens ontwikkeld in een onderzoekcentrum. Het waren gewoonweg jonge mannen die zich op een koersfiets en met de pedalen populair maakten.

Langs deze weg wil ik auteur Kristof Debecker bedanken om WAAIERS toelating te geven zijn teksten te mogen publiceren . Kristof vindt het positief dat zijn teksten 20 jaar later een nieuw leven gaan leiden.

door Hans Vandeput

originele teksten Kristof Debecker

IMPANIS Raymond

° 19/10/1925 Berg (Kampenhout)

† 31/12/2010 Vilvoorde

CARRIERE

Onafhankelijke

1946 Alcyon-Dunlop

Prof

1946 Alcyon-Dunlop (vanaf 2 oktober)

1947 Alcyon-Dunlop / Cureghem Sportif (Berg-Housse)

1948 Alcyon-Dunlop / Mondia (Tour de Suisse) / Titan (occasioneel)

1949 Alcyon-Dunlop / Bianchi-Ursus (Milano-Sanremo)

1950 Alcyon-Dunlop / Girardengo (Milano-Sanremo)/ RAY IMPANIS-Huret

1951 Alcyon-Dunlop / Girardengo-Ursus (Giro d'Italia & Milano-Sanremo) / Apollinaris[1]

1952 Garin-Wolber / Bismarck (Ronde van Duitsland) /

Een lachende Raymond Impanis.

1 Hiervan werd geen bewijs gevonden.

Wolf (Ronde van Romandië) / Girardengo-Clement[2]

1953 Garin / Girardengo[3]

1954 Mercier-Hutchinson / Girardengo-Eldorado (Giro d'Italia) / Van Linden Sport (Driedaagse van Antwerpen)

1955 Elvé-Peugeot / Girardengo-Eldorado (Milano-Sanremo)

1956 Elvé-Peugeot / Girardengo-Icep (Milano-Sanremo) / Griffon-Peugeot (Driedaagse van Antwerpen)

1957 Peugeot-BP-Dunlop / Elvé-Peugeot-Marvan / Cora (Giro d'Italia)

1958 Elvé-Peugeot-Marvan / Mars (Ronde van Nederland)

1959 Peugeot-BP-Dunlop / G.S. FAEMA (vanaf oktober)

1960 G.D. FAEMA

1961 G.D. FAEMA

1962 FAEMA-flandria

1963 Peugeot-BP-Englebert

"Ik maak nog dagelijks een tochtje met de fiets"

DIEST/KAMPENHOUT - Raymond lmpanis is zonder twijfel één van de meest opmerkelijke figuren uit de wielergeschiedenis. Zestig jaar geleden[4] won hij in de Ronde van Frankrijk de langste tijdrit ooit (139 kilometer) met bijna vijf minuten voorsprong. Ook het traject tussen Marseille en Montpellier, dat de Tourrenners vandaag voor de wielen krijgen, is voor 'het bakkertje van Berg' (Kampenhout) bekend terrein. In 1948 won hij twee opeenvolgende ritten in de Zuid-Franse steden.

Naast die drie etappezeges in de Tour en de eindzege in Parijs-Nice (2x) fietste Impanis een indrukwekkend palmares samen in de klassiekers. Hij won Parijs-Roubaix, de Ronde van Vlaanderen, Gent-Wevelgem (2x) en de Waalse Pijl. Als nieuweling toerde de bakkerszoon de ochtend voor de wedstrijden nog rond met een bakfiets om broden rond te brengen.

De carrière van Impanis was echter bijna voorbij vooraleer ze goed en wel was begonnen. "In de eindsprint van een nieuwelingenkoers in Tremelo ben ik over enkele renners getuimeld en met mijn schouder tegen een elektriciteitspaal gebotst. Een hele winter revalideren leverde weinig op. Ik bleef gedeeltelijk verlamd aan mijn rechterarm en moet sinds de val alles met mijn linkerhand doen. Die handicap heeft me tijdens mijn carrière ongetwijfeld een fortuin gekost. Tien huizen, zeg maar. Zesdaagsen rijden was allesbehalve evident en in de sprint kon ik me maar moeilijk verweren", vertelt Impanis, die vooral mooie herinneringen overhoudt aan zijn zeges in Parijs-Roubaix en de G.P. Stan Ockers.

In 1964 ging Impanis aan de slag bij Skoda. "Zij hadden een wagen in de koers, die instond voor de radioverbindingen. Ik heb met veel plezier de taak op mij genomen om pers, volgers en ploegleiders steeds op de hoogte te houden van hetgeen er zich in de wedstrijd afspeelde. Voor en na de koers ging ik langs bij garagehouders om hen te overtuigen verdeler te worden van het automerk. Ik volgde die Skoda-garages nadien ook verder op", vertelt Raymond. "Heel wat mensen herkenden me als de ex-wielerkampioen en dat opende natuurlijk veel deuren. Het was wel een hectisch leven. Bijna elk dorp had in die periode een of meerdere kermiskoersen en overal waren er wel garages te bezoeken. Ik ben ondertussen dan ook een levende landkaart geworden", lacht de ex-renner.

2 Hiervan werd geen bewijs gevonden.
3 Hiervan werd geen bewijs gevonden.
4 Het oorspronkelijk artikel werd in 2007 geschreven.

Na twaalf jaar nam Mitsubishi de rol van Skoda over en zes jaar later werd Primus Haacht de broodheer van het radiocommunicatieteam in de wielerwedstrijden. Uiteindelijk nam de wielerbond die taak zelf helemaal in handen. “Ik heb in al die jaren vele duizenden koersen vanuit de ‘loge’ kunnen volgen en heb daar echt van genoten. Omdat de wielerreglementen dat zo voorschrijven, ben ik op mijn 70ste moeten stoppen met mijn job in de wielerwereld”, zegt de Kampenhoutenaar, die al ruim tien jaar in Diest thuis is. “Ik maak nog bijna dagelijks mijn tochtje. Ik doe mijn boodschappen met de fiets en trek er soms op uit naar de lJzerenweg, het bekende fietstraject in de buurt. Eén keer per week ga ik zwemmen en twee avonden reserveer ik steevast om pinten te pakken. Dat is alvast een goed alternatief voor die soms eenzame avonden thuis. Uiteindelijk ben ik wel tevreden over mijn loopbaan en hetgeen ik heb meegemaakt. Als ik twintig jaar later was geboren, had ik allicht wel veel meer verdiend. Maar de vele trofeeën en souvenirs in huis bewijzen alvast dat ik toch kan terugblikken op een rijke en leuke tijd.”

WUYCKENS René

° 03/09/1953 Leuven

† 22/07/2007 Kessel-Lo (Leuven)

CARRIERE

1976 Miko-de Gribaldy-Superia

1977 Frisol-Thirion-Gazelle

1978 Safir-Beyers-Ludo

1979 Safir-Ludo-St Louis

1980 Safir-Ludo

1981 Safir-Galli-Ludo

1982 individueel

“De motor mijn broodwinning, de koers mijn passie”

René Wuyckens in 1978 bij SAFIR-Beyers-Ludo. (Foto Collectie Jan De Smet)

KESSEL-LO - René Wuyckens (53)[5] reed tijdens zijn profcarrière steevast in dienst van een kopman. Zo hielp de renner uit Kessel-Lo onder meer Herman Vanspringel en Willem Peeters aan heel wat overwinningen. Zelf won Wuyckens in 1980 de profwedstrijd in Trier en de knelsprintklassementen in de Ronde van het Baskenland en Ronde van Catalonië. Hij volgt nu nog steeds de koers, van op de motor voor de VRT.

Na zeven jaar als beroepsrenner hield de zoon van ex-prof Staf het eind 1982 voor bekeken. “Ik heb een aangename tijd beleefd bij de profs. Nadien heb ik wel spijt gehad dat ik er nooit echt voor gegaan ben om zelf enkele wedstrijden te winnen. Enkele zeges geven een erelijst toch wat meer uitstraling”, beseft Wuyckens. Na zijn wielercarrière ging René aan de slag in de Honda-garage van zijn vader, op het thuisadres aan de Diestsesteenweg in Kessel-Lo. Daar herstelde hij zowel fietsen, bromfietsen, motoren als wagens. Na tien jaar als mecanicien in de familiezaak werd Wuyckens magazijnier bij Shimano Benelux in Mechelen. Vijf jaar later stapte hij over naar de firma Simons op de Staatsbaan in Bekkevoort (het huidige Bikestream). De ex-prof monteerde er de fietsen van het merk Diamant en was ook in het magazijn actief. Vier jaar geleden stopte Wuyckens met zijn toenmalige job om zich nog meer dan vroeger op

5 Het oorspronkelijk artikel werd in 2007 geschreven.

zijn passie toe te leggen. “Sinds 1986 rij ik als motard voor de BRT. In het begin was dat vaak om opnamebanden snel tot in de Reyerslaan te brengen. Satellietverbindingen bestonden niet en bij incidenten of ongevallen was het vaak heel moeilijk om de camerabeelden tijdig op de redactie te krijgen. Daarom werden wij ingeschakeld.”

Ondertussen is Wuyckens al ruim twintig seizoenen een van de vaste motards van de cameramensen in wielerwedstrijden. “Tegenwoordig doe ik bijna 150 wedstrijden op een seizoen, vooral in opdracht van de VRT en Franse zenders. Zeven keer (tussen 1998 en 2004) reed ik ook de Ronde van Frankrijk in dienst van de bekende Nederlandse wielerfotograaf Cor Vos. Dat blijven leuke herinneringen. Ik heb het geluk gehad mijn twee liefdes te combineren: mijn motor als broodwinning en de koers als mijn passie.”

In 2006 beleefde hij echter een heel somber jaar. Begin februari stelden artsen kanker bij hem vast. Er volgde een operatie en een reeks loodzware chemokuren. Eind juli ging het volledig fout en werd René thuis getroffen door een hartstilstand. “Vermoedelijk een gevolg van de chemo. Gelukkig hebben ze me op tijd gevonden. Van de weken nadien herinner ik me compleet niets meer. Het duurde nog tot het einde van het jaar vooraleer ik hersteld was. Het was een erg zware revalidatie en ondertussen hebben de artsen me weer volledig gezond verklaard. Begin dit jaar ben ik dan opnieuw als motard begonnen voor televisie en geniet ik er meer van dan ooit tevoren”, zegt René.

BAENS Roger

° 18/08/1933 Molenstede (Diest)

† 26/03/2020 Rillaar (Aarschot)

CARRIERE

Onafhankelijke

Larive[6]/ Alcyon-Dunlop (in profkoersen) / Peugeot-Dunlop[7] / L.V.-Visa (Ronde van België)

Prof

1956 Mercier-BP-Hutchinson

1957 Carpano-Coppi

1958 Libertas-Dr. Mann / Cureghem Sportif-Rheinmetall (Ronde van België)

1959 Peugeot-BP-Dunlop

1960 Libertas-Eura Drinks-Vredestein / Acifit (Ronde van Nederland)

1961 Bertin-L’Avenir-Milremo-Dura / G.D. FAEMA vanaf 15 juli / Acifit (Ronde van Nederland)

1962 FAEMA-flandria

1963 Flandria / G.B.C. (vanaf 9 maart)/ G.B.C.-Libertas (vanaf 13 april)

1964 Libertas / Ruberg-Caltex (zeker vanaf 19 maart)

Roger Baens begin 1961.

6 Hiervan werd geen bewijs gevonden.
7 Hiervan werd geen bewijs gevonden.

“Mijn supporters herkenden me niet meer na de Tour”

MOLENSTEDE - Roger Baens won in 1962 met het Belgische topteam flandria-FAEMA van Lomme Driessens de ploegentijdrit in de Ronde van Frankrijk. De sterke renner uit Molenstede beëindigde de snikhete Tour dat jaar op een verdienstelijke 43ste plaats, maar herinnert zich vooral het vele afzien op de Franse wegen. “De toenmalige meezinger ‘Och was ik maar bij moeder thuis gebleven’ omschrijft perfect het gevoel”, lacht Baens.

“Mijn supporters die me kwamen ophalen in Parijs herkenden me niet meer”, vertelt Baens. “Ik was graatmager en zag asgrauw. Net als de vele streekgenoten die in die tijd in Wallonië bieten gingen oogsten, nam ik me voor het jaar nadien niet meer terug te gaan. Het draaide anders uit. Mijn tweede Tour-deelname was echter geen succes. Aan een val tijdens de doortocht in Brussel hield ik een hersenschudding over en zeven dagen later moest ik opgeven na een zware val in de bergen.”

Baens fietste in zijn carrière een mooie erelijst samen. Hij won zo’n 45[8] koersen en werd in 1955 zelfs Belgisch kampioen bij de onafhankelijken. De Molenstedenaar won drie ritten in de Ronde van Spanje, twee etappes in de Ronde van Nederland en één in de Ronde van België. Hij schreef ook Dwars door België, de Drie Zustersteden, de Ronde van Limburg, de Dr. Tistaertprijs, de Ronde van Brabant en de Grote Bevrijdingsprijs op zijn naam. Baens werd ook derde in de eindstand van de Ronde van Duitsland.

“Na mijn periode als beroepsrenner heb ik anderhalf jaar als chauffeur bij Ford Genk gewerkt. Ik moest er de nieuwe wagens op de trein rijden. Maar als ex-coureur had ik moeite op één plek te blijven en me te laten ‘commanderen’. Van zodra ik de kans kreeg, leerde ik met de vrachtwagen rijden. Eerst pendelde ik tussen Genk en de haven van Antwerpen om onderdelen te vervoeren.

De volgende tien jaar deed ik internationaal transport van ladingen borstels, koekjes en buizen. Ik kende mijn weg in Duitsland toen beter dan hier. Ik heb in die periode voor zeven opdrachtgevers gewerkt. Ik geef toe dat ik nogal ‘ne moeilijke’ was en nooit veel commentaar duldde”, aldus Baens.

ARBEIDSONGEVAL

De laatste drie jaar toerde de ex-renner in eigen land rond met bouwmaterialen. Bij een arbeidsongeval raakte hij echter gewond aan de rug. “De dokter stelde vast dat mijn rug gewoon versleten was. Ik was amper 42, maar mijn beroepscarrière was definitief voorbij[9]. Prettig is anders. Ondertussen ben ik 73 en staan er niet veel activiteiten meer op mijn agenda. Ik ga graag vissen met mijn buurman en kijk naar de koers op televisie. Soms heb ik wel spijt dat ik als renner te voorzichtig en te braaf ben geweest. Er had veel meer ingezeten. Ik miste gewoon een goede entourage en iemand met ervaring die me alle trucjes en kneepjes van het vak bijbracht. Nu moest ik alles zelf leren en maakte ik te veel beginnersfouten.”

8 De ‘Encyclopédie du Monde du Cyclisme’ van Pascal Sergent, Guy Crasset en Hervé Dauchy, vermeldt slechts 38 overwinningen.

9 Eigenlijk klopt dit niet. Roger Baens stopte eind 1964 toen hij 31 jaar en 4 maanden was.
Hij werkte anderhalf jaar bij Ford Genk, deed 10 jaar internationaal transport, drie jaar transport in eigen land wat in totaal 14,5 jaar maakt. D.w.z. dat hij eigenlijk stopte met werken ergens tussen zijn 45 en 46 jaar.

Vraag maar, een neen heb je, een ja kun je krijgen

Vraag van Guy De Ceuster:

Heeft iemand het boek 'La Saga de l'équipe Bic 1967-1974' van Pascal Sergent (uitgegeven door Les Éditions d'Arenberg - ISBN 978-2-490-99703-9) voor mij beschikbaar (uiteraard tegen vergoeding). Of weet iemand waar ik nog een exemplaar op de kop zou kunnen tikken? De auteur liet me weten dat het boek bij de uitgeverij uitverkocht is.

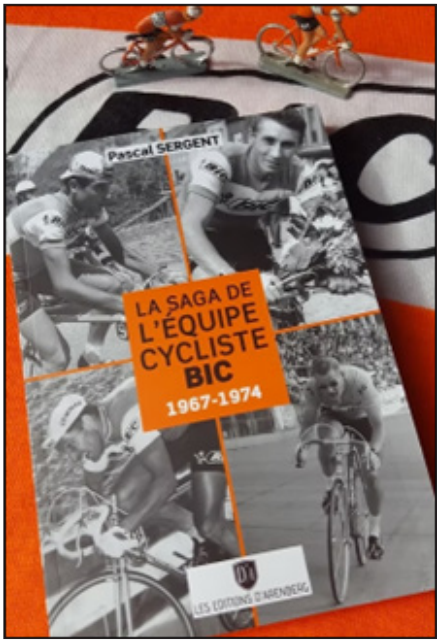

Contact : Guy De Ceuster (e-mail: guy.deceuster@gmail.com)

Boeken en jaarboeken gezocht:

- Wieleragenda Jan Zomer 1977
- Urtekaria, Spaanse jaarboek van Javier Bodegas, jaargangen 1994, 1995, 1997, 1998, 2003, 2004 en 2010
- Almanacco del Ciclismo, alle jaargangen uitgezonderd 1995 t.e.m. 1997 en 1999 t.e.m. 2002
- Peloton jaarboeken van Martin Pruimers, alle edities
- Boeken:
    1. Albert Van Vlierberghe–Het is mooi geweest (Marc Van Landeghem, 1980),
    2. Aloïs De Hertog–een gevreesd wielrenner uit Katelijne (vroege jaren 1950) (Willy Van Hoof)
    3. De Kneet–Entertainer op twee wielen (Leo van de Ruit en Frans van Schoonderwalt, 2005)
    4. Frisol Wielerploeg–1973-1977 (Theo Smit, 2007)
    5. Jos Elen–Klein van stuk groot van daden (Gerrie Hulsing, 2020)

Contact: Stefaan Degryse via stefaandegryse@icloud.com

Le Miroir des Sports gezocht:

Ik zoek van het Franse sportblad Le Miroir des Sports van jaargang 1968 de nrs. 1236-1237-1251-1253 en 1257 evenals de volledige jaargang 1965.

Contact: hans.vandeput1@telenet.be

De truien van Balen B.C.

door Jan Soens

Balen Bicycle Club

Deze club gaat vandaag over de wegen als Tormans-Acrog met een trui die nauw aansluit bij deze van de professionele ploeg Soudal-Quick Step, blauw met witte band. De grootste renner die bij deze club aangesloten was, is wellicht Tom Boonen. De club was present in de Ronde van België voor amateurs van 1971 met o.a. Victor Peeters als kampioen van België. Verder waren er nog Marcel Sannen, Ernest Bens, Jos Van Olmen, Frans Dierickx en Herman Beyssens. Praktisch dezelfde ploeg als een jaar voordien (1970) met Marcel Sannen, Ernest Bens, Jos Van Olmen en verder nog met Victor en Martin Peeters en Philippe Verfaille.

Alle info over de ontbrekende jaren/truien is altijd welkom, mailen kan naar redactie@waaierstijdschrift.be

1957 a

1957 b

1957 c

1957 d

1962

1968-1973

1977

ROKADO (slot)

door Jan De Smet

tekeningen Jan Soens

De rittenwedstrijden

Met de Quatre Jours de Dunkerque stond een tweede rittenwedstrijd op het programma van Maes★Pils-ROKADO. De ploeg stond aan de start met min of meer zijn standaardrenners: Walter en Willy Planckaert, André Mollet, Luc Dhondt, Serge Vandaele, Eric Van de Wiele, Ludo Van Staeyen, Willy Abbeloos, Karl-Heinz Küster en Hervé Vermeeren.

André Mollet won dan weer de 1ste rit van de Quatre Jours de Dunkerque. (Foto Miroir du Cyclisme)

Het begon schitterend. André Mollet behaalde zijn eerste overwinning van het jaar nadat hij al heel de tijd sterk aan het rijden was. Mollet, die aan zijn zesde seizoen toe was als prof, bracht het te Saint-Quentin voor elkaar zijn derde zege uit zijn ganse profloopbaan te verwerven, dit dank zij de rivaliteit tussen Freddy Maertens en Bernard Thévenet, die voor elkaar de kastanjes niet uit het vuur wensten te halen. De sprong, die André Mollet op een goede 20 kilometer van de meet plaatste, was in ieder geval tactisch uitstekend bekeken. Het zou beslist niet zijn doorgegaan indien in de achtervolgende groep uitgerekend op dat ogenblik Bernard Thévenet geen bandbreuk had geleden. De Peugeots, met acht man vertegenwoordigd in die groep, kregen immers al het werk op hun schouders, maar moesten inbinden toen de kopman zijn bandje zag leeglopen. Maertens' troepen namen niet over en zo slaagde Mollet er in de 10" voorsprong, die hij op dat ogenblik nog had, uit te diepen tot een kloof van 45", voldoende om als eerste te finishen te Saint-Quentin. Jacques Esclassan won de spurt van de achtervolgers voor Freddy Maertens en Walter en Willy Planckaert.

In rit 3 was Serge Vandaele aan het feest. Hij won de sprint met twee van André Corbeau. Op 16" versloeg Maertens Walter Planckaert voor de derde plaats.

Serge Vandaele wint de derde rit. (Foto Cyclisme Magazine)

In de vierde rit was Walter, in de spurt voor de tweede plaats wel sneller dan Freddy, maar trager dan Esclassan. Broer Willy werd 5de. In rit 5a werden ze weer verslagen door Esclassan. Walter werd 5de, Willy 6de. Ze namen echter wraak in het tweede deel van de rit. Willy won de spurt, Walter werd 4de en Serge Vandaele 6de. Drie ritzeges, zeven topvijfplaatsen, niet slecht. In het eindklassement, gewonnen door Freddy Maertens, werd Walter Planckaert 4de op 1'28", Eric Van de Wiele 14de, Willy Planckaert 20ste, Serge Vandaele 21ste en Karl-Heinz Küster 26ste. Walter Planckaert won het puntenklassement.

De volgende rittenkoers was het Critérium du Dauphiné Libéré (24-31 mei). Tot dan reed de ploeg voornamelijk in het Belgische regionale circuit. Er waren overwinningen voor Walter Planckaert in Belsele-Puivelde (19 mei), Geert Malfait in Woesten (21 mei) en Ludo Van Staeyen in de Omloop der Grensstreek (22 mei).

Willy en Walter Planckaert aan het feest in het Critérium du Dauphiné Libéré.
(Foto Cyclisme Magazine)

Het Critérium du Dauphiné Libéré werd aangevat met Hervé Vermeeren, Serge Vandaele[1], Karl-Heinz Küster, Lieven Malfait, André Mollet, Walter en Willy Planckaert, Eric Van de Wiele, Ghislain Van Landeghem en Ludo Van Staeyen.

In de proloog, een ploegentijdrit, eindigde Maes★Pils-ROKADO I als derde op 2" van Peugeot II[2].

's Anderendaags in rit 1a was Willy Planckaert direct al de winnaar. Hij spurtte zo snel dat hij 1" voorsprong had en door de 10" bonificatie ook leider werd. Serge Vandaele werd 7de in die rit.

Rit 1b was voor broer Walter die Jacques Esclassan, Luc Leman en Serge Vandaele in de spurt versloeg. Willy Planckaert werd 6de en bleef leider met Walter als tweede op 1".

Walter won ook rit 2. Deze keer was hij sneller dan Gerard Vianen, Jacques Esclassan en broer Willy. De leiderstrui wisselde van Willy naar Walter. En dan was het mooie liedje uit. Pas in de 5de rit kon Ghislain Van Landeghem een 5de plaats uit de brand slepen. In die rit gaven Vermeeren, Vandaele en Malfait op. Van Staeyen gaf op in de 6de rit en Van de Wiele in 7de rit.

1 Vermeeren en Vandaele werden in laatste instantie opgeroepen ter vervanging van Willy Van Malderghem en Willy Abbeloos die beiden de fiets aan de haak hingen gezien zij een andere job gevonden hadden. Willy Van Malderghem zou in de winter nog enkele veldritten rijden voor een privésponsor (Autopark Tum). Ook in 1978 reed hij nog voor Plume Vainqueur als privésponsor.

2 Elke ploeg werd in twee vijftallen verdeeld. De beste drie tijden van elk vijftal, maar niet per ploeg, werden vervolgens opgeteld. Er kon enkel achterhaald worden dat Jean-Pierre Danguillaume de eerste leider was en dat Walter Planckaert bij Maes★Pils-ROKADO I als eerste over de streep kwam.

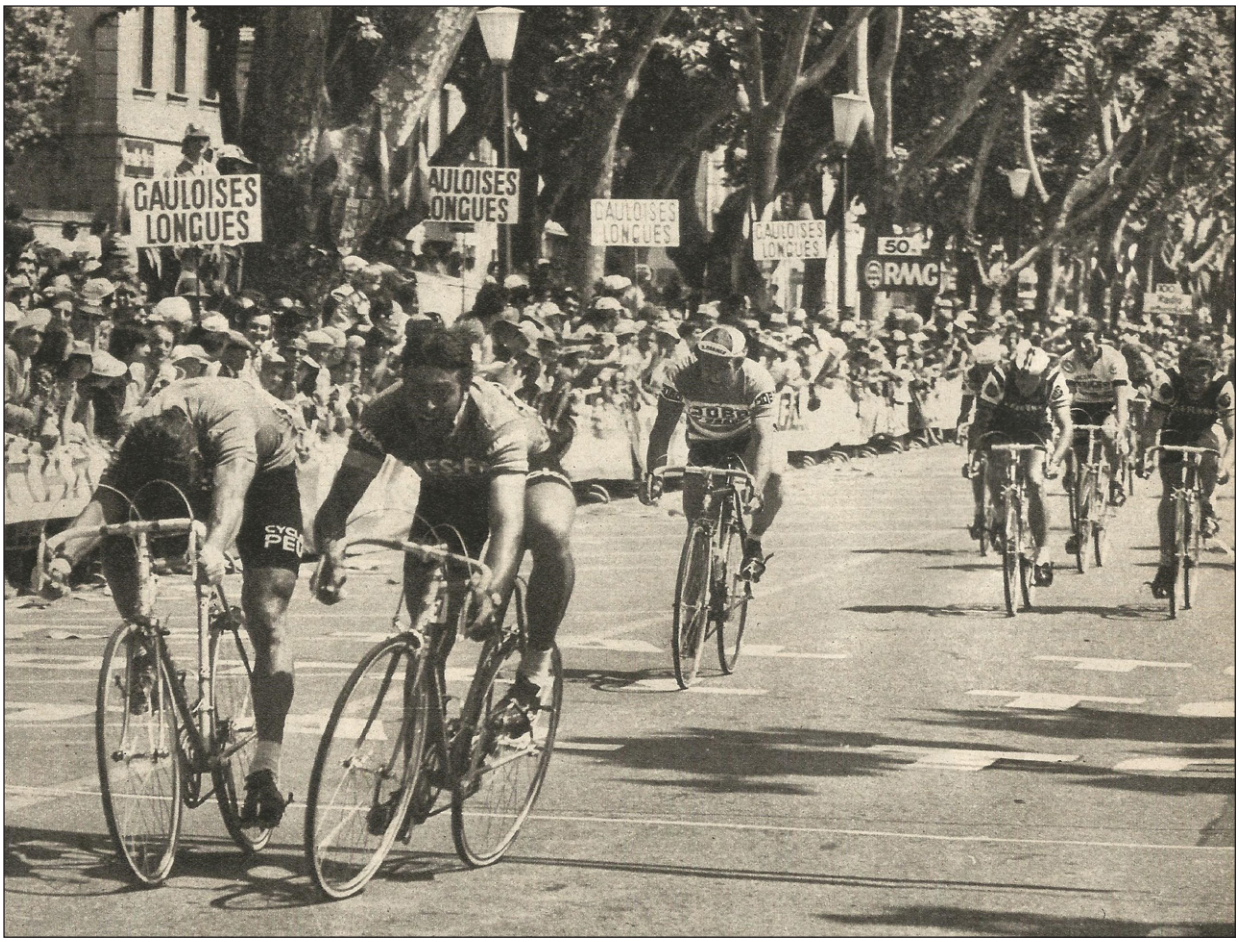

Willy Planckaert wint en neemt de leiderstrui. (Foto Cyclisme Magazine)

In het eindklassement werd Ghislain Van Landeghem als 23ste op 25'57" de beste Maes★Pils-ROKADO. Küster werd 29ste, Mollet 31ste, Willy Planckaert 43ste en Walter Planckaert 59ste.

De volgende doelen waren de Tour de Suisse en de G.P. du Midi Libre. Opnieuw werd er voornamelijk in het regionale circuit gereden ter voorbereiding. Staf Vanroosbroeck had tijdens de Dauphiné al de Omloop der Drie Provincies (27 mei) gewonnen en Jean-Pierre Sterckx de Omloop van het Hageland (30 mei).

De Tour de Suisse (9-18 juni) werd verreden met een ploeg van acht bestaande uit een heroptredende André Dierickx, Ghislain Van Landeghem, Geert en Lieven Malfait, José Vanackere, Karl-Heinz Küster, Karl-Heinz Bohnen en Staf Vanroosbroeck.

In rit 1, gewonnen door Freddy Maertens werden Geert Malfait en Karl-Heinz Bohnen respectievelijk 4de en 5de. Karl-Heinz Küster en Lieven Malfait werden in rit 4a respectievelijk 8ste en 9de. In rit 4b[3] werd Geert Malfait eerste in de eerste reeks en Lieven Malfait 8ste in de 4de reeks en in de rituitslag. In rit 6 werd Lieven dan weer 9de. Broer Geert won op zijn beurt rit 7. Hij ging Bruce Biddle met 5" vooraf en Pol Lannoo met 30".

In rit 8 werd Lieven Malfait 3de, Staf Vanroosbroeck 6de en Geert Malfait 7de. In rit 9a werd Ghislain Van Landeghem 6de, Geert Malfait 8ste en Staf Vanroosbroeck 9de.

In het eindklassement werd Lieven Malfait 12de op 14'29" van winnaar Hennie Kuiper. Karl-Heinz Küster was 1" trager en werd 13de, Ghislain van Landeghem behaalde net de top twintig. Geert Malfait werd 41ste en Staf Vanroosbroeck 48ste.

3 Er werd een criterium gereden in 4 reeksen van 10 ronden met in totaal 25 km per reeks. De tijden van elke renner werd doorgerekend naar de rituitslag.

Willy Abbeloos en Willy Van Malderghem hingen de fiets aan de haak. (Foto's Eigen collectie)

Geert en Lieven Malfait zouden een sterke Tour de Suisse rijden. (Foto's Eigen collectie)

De Midi-Libre (10-13 juni) startte onder een slecht gesternte. Maes★Pils-ROKADO schreef volgende renners in: Eric Van de Wiele, Ludo Van Staeyen, Serge Vandaele, Walter en Willy Planckaert, Hervé Vermeeren, Luc Dhondt, Bennie Ceulen, Karl-Heinz Küster en kopman André Mollet. Maar de dag voor de start werd André Mollet slachtoffer van een ongeval. Gezien dit een dag voor de start was kon deze niet meer vervangen worden. Walter Planckaert behaalde een derde (rit 1), 9de (rit 2) en tweede plaats (rit 4a). Ludo Van Staeyen behaalde een 12de (rit 2) en 10de plaats (rit 4a) en Eric Van de Wiele verzamelde een 10de (rit 1), 19de (rit 2) en 16de (rit 4a) plaats. In het eindklassement, gewonnen door Alain Meslet werd Eric Van de Wiele als 32ste op 18'09" de beste van de ploeg. Ludo Van Staeyen werd 34ste, Karl-Heinz Bohnen 44ste, Serge Vandaele 45ste en Walter Planckaert 56ste. André Dierickx had in rit 5 opgegeven.

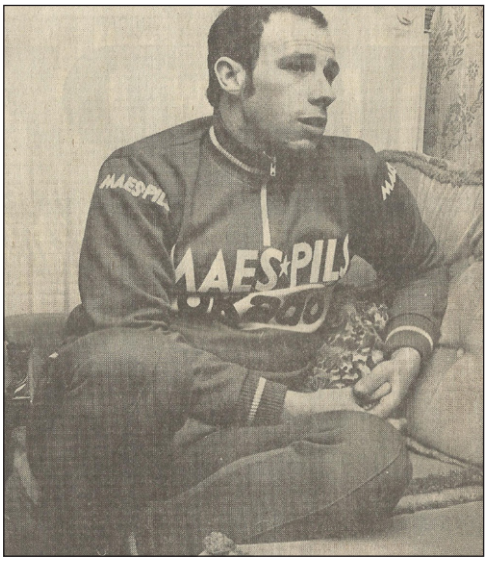

De Tour de Suisse werd een zoveelste comeback voor André Dierickx. (Foto Sport '70)

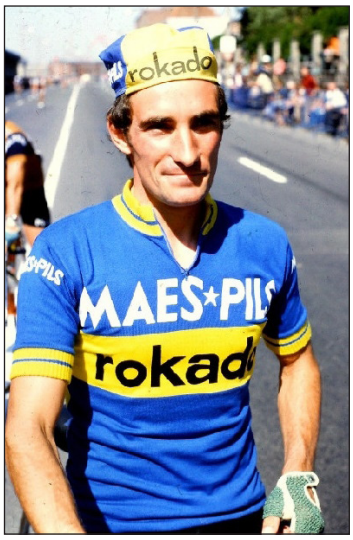

Bennie Ceulen, Karl-Heinz Bohnen en André Mollet niet aan het feest in de nationale kampioenschappen. (Foto's Eigen collectie)

Als ultieme voorbereiding op de nationale kampioenschappen kon gesteld worden dat naast Walter en Willy Planckaert ook de broers Geert en Lieven Malfait klaar waren. Staf Vanroosbroeck toonde tekenen van beterschap. André Dierickx, pas terug uit een opgelegde rustperiode, moest weer opbouwen. Walter Planckaert won op 14 juni in Ronse. Serge Vandaele toonde zijn conditie door op 17 juni in Koksijde te winnen.

Voor de nationale kampioenschappen op 20 juni had Maes★Pils-ROKADO ijzers in het vuur in België, Frankrijk, Nederland en Duitsland.

In Frankrijk kwam André Mollet niet in de einduitslag voor. In Nederland was Bennie Ceulen eenzelfde lot beschoren. In West-Duitsland (en Zwitserland en Luxemburg) werd Küster in het tijdritgedeelte 15de op 35" (7de West-Duitser) van Didi Thurau en Bohnen 19de op 41" (9de West-Duitser). In het gedeelte op de weg, eveneens gewonnen door Thurau, werd Bohnen 8ste op 1'34" (7de West-Duitser) en Küster gaf op. In het eindklassement werd Karl-Heinz Bohnen 14de op 2'25" van Didi Thurau. Bohnen was daarmee 8ste West-Duitser.

In België werd Freddy Maertens op overtuigende wijze Belgisch kampioen. Beste Maes★Pils-ROKADO was Staf Vanroosbroeck met een 6de plaats. Lieven Malfait was 15de, Eric Van de Wiele 30ste en Ghislain Van Landeghem 31ste. Geen Walter of Willy Planckaert in de uitslag, evenmin André Dierickx die toch zijn hoop gesteld had op dit kampioenschap.

Na de nationale kampioenschappen was er, net als de Vuelta a España en Giro d'Italia, geen Tour de France voor de troepen van Albert De Kimpe. Dat betekende dat de renners zich moesten richten op de kleinere wedstrijden, dit met het oog op de laatste doelen van het seizoen o.a. Paris-Tours en de Giro di Lombardia en, als er iemand geselecteerd werd, eventueel het wereldkampioenschap.

Serge Vandaele won in Moorsele. (Foto Eigen collectie)

Naast tal van ereplaatsen waren er in die periode overwinningen voor Lieven Malfait in Beveren-Leie (28 juni), Staf Vanroosbroeck in Sint-Martens-Lierde (11 juli), André Dierickx in Ninove (22 juli), Willy Planckaert in Deinze (28 juli) en Serge Vandaele in Moorsele (28 juli).

In die tijd werd ook de Scheldeprijs in Schoten in juli verreden. Op 27 juli behaalde Staf Vanroosbroeck zijn eerste belangrijke overwinning van het seizoen, of daar leek het toch op. Op 700

meter van de aankomst leidde Freddy Maertens, maar die ging niet door omdat hij in de waan verkeerde dat er nog één ronde te gaan was. Roger De Vlaeminck sprong dan krachtig achter de rug van Freddy vandaan, maar hij was van veel te ver vertrokken en viel op 100 meter voor de meet stil. Hij werd eerst voorbij gestoken door Frans Verbeeck, die op zijn beurt het hoofd moest buigen voor Staf Vanroosbroeck. Een ding was wel duidelijk: de spurters hadden te lang Freddy Maertens geviseerd en toen die geen aanstalten maakte om zich op gang te trekken, waren ze zo in de war dat ze eigenlijk een grove misrekening maakten, waarvan Vanroosbroeck dankbaar profiteerde. Staf Vanroosbroeck werd echter gedeclasseerd wegens een gemiste dopingcontrole[4]. Ludo Van Staeyen was 8ste geworden in die verwarde eindspurt, Eric Van de Wiele 11de, Willy en Walter Planckaert 21ste en 22ste en Luc Dhondt 28ste.

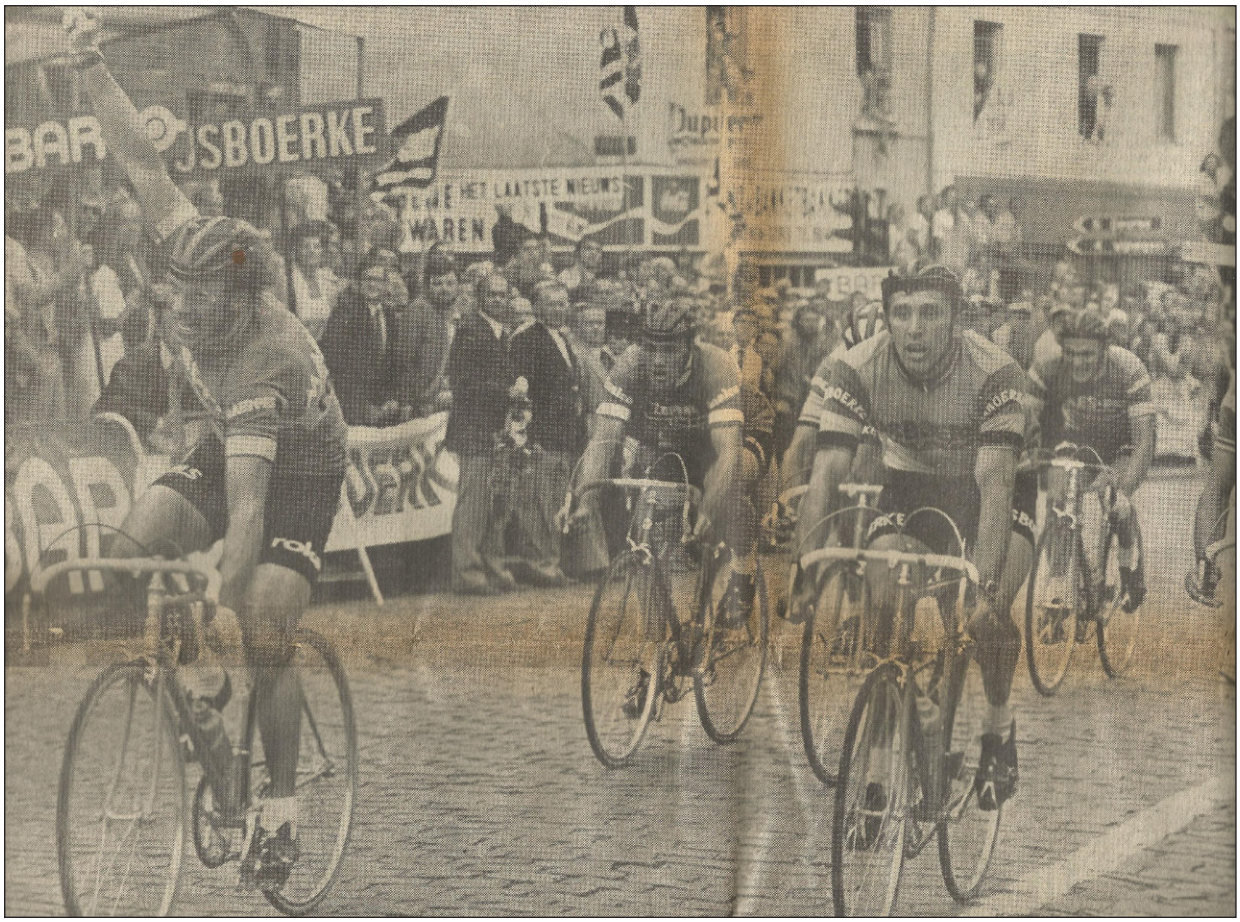

Staf Vanroosbroeck wint de Scheldeprijs voor zijn vroegere kopman Frans Verbeeck. De wraak leek zoet, maar het resultaat was bitter. (Foto Sport '70)

Op de Duitse baankampioenschappen op 20 augustus in Frankfurt was de sprinttitel voor Horst Schütz die de Maes★Pils-ROKADO-renners Udo Hempel en Karl-Heinz Bohnen klopte.

Reeks 1: 1. Udo Hempel 2. Karl-Heinz Bohnen 3. Jürgen Tschan

Reeks 2: 1. Horst Schütz 2. Albert Fritz 3. Karl-Heinz Küster

Finale (2 manches): 1. Horst Schütz 2. Udo Hempel

4 Staf Vanroosbroeck bood zich wel aan voor de dopingcontrole maar kon geen plasje afleveren. De officials gaven hem zelfs een extra half uur (bij de voorziene twee uur), maar niks baatte. Het niet kunnen afleveren van een urinestaal werd dan gelijk gesteld aan 'het in gebreke blijven tijdens de dopingcontrole'. Frans Verbeeck werd dan ook uitgeroepen tot winnaar van de Scheldeprijs. Vanroosbroeck kreeg daarbij nog een maand voorwaardelijke schorsing en een boete van 1000 CHF.

Kleine Finale: 1. Karl-Heinz Bohnen 2. Albert Fritz

In de achtervolging won Didi Thurau. Karl-Heinz Bohnen werd 4de.

Reeks 1: 1. Günter Haritz 6'24"1/10 2. Karl-Heinz Bohnen 6'42"6/10

Reeks 2: 1. Didi Thurau 6'19"8/10 2. Jürgen Tschan 6'33"4/10

Finale: 1. Didi Thurau 6'18"8/10 2. Günter Haritz 6'32"9/10

Kleine Finale: 1. Jürgen Tschan 6'39" 2. Karl-Heinz Bohnen 6'48"6/10

Karl-Heinz Bohnen en Horst Schütz, derde en eerste in het Duits kampioenschap sprint. (Foto Radsport)

In totaal deden er negen beroepsrenners mee aan de nationale pistekampioenschappen (er was ook een stayerswedstrijd gewonnen door Dieter Kemper voor Jean Breuer (amateur) en Horst Gnas (amateur), Rainer Podlesch (amateur) en Horst Schütz (prof)). Van die negen gingen enkel Karl-Heinz Küster en Albert Fritz zonder medaille naar huis.

De oorspronkelijke biotoop van ROKADO, de piste, leverde in 1976 slechts weinig resultaten op.

Op 26 september wonnen Udo Hempel-Jürgen Tschan een ploegkoers in Oberhausen en op het Europees kampioenschap ploegkoers op 30 november in Zürich werden René Savary-Udo Hempel 5de.

In augustus won André Dierickx in Sint-Denijs (3 augustus) en in Kortrijk (4 augustus)[5]. Serge Vandaele won in Gijzegem (7 augustus). Op 22 augustus was er voor Maes★Pils-ROKADO nog een belangrijke wedstrijd. Daar waar de Rund um den Henninger Turm en de Züri Metzgete konden aanzien worden als wedstrijden in de achtertuin van sponsor Herr Kahl, was de G.P. Union Dortmund in zijn voortuin. André Dierckx won die wedstrijd met 1'15" voorsprong op een groepje achtervolgers bestaande uit Didi Thurau, Roland Schär, Ludo Peeters en Jos Jacobs. Voor Dierickx een mooie overwinning die zijn seizoen toch nog wat glans gaf en die zijn sponsor zeker een brede glimlach bezorgde[6].

Diezelfde dag won Serge Vandaele in Frankrijk het Circuit du Port de Dunkerque, wedstrijd waarin Eric Van de Wiele derde werd en Jean-Pierre Sterckx 15de.

Ondertussen naderde het wereldkampioenschap en moest de Belgische selectie bekend gemaakt worden.

Er vloeide veel inkt over de selectie voor Ostuni. Sport '70 wijdde er vele pagina's aan.

De selectie in 1976 werd samengesteld door de selectiecommissie. Die commissie bestond uit de voorzitter van de B.W.B., de voorzitter van het beroepscomité, de voorzitter van

5 Op 10 augustus stond in de kranten dat André Dierickx blijkbaar niet kon aarden hij Maes★Pils-ROKADO en uitkeek naar een andere werkgever. De eerste contacten met Zoppas waren evenwel afgesprongen op de te hoge eisen van Dierickx.

6 Voor de tiende keer werd de G.P. Union in Dortmund gewonnen door een Belg.

de sportcommissie, alle drie zonder stemrecht en de 9 afgevaardigden-generaal van de provincies (de stemgerechtigden).

De laatste jaren was er een extra factor bijgekomen. Daar waar selecties vroeger meer bepaald werden door streekgebonden (provinciale) invloeden en elke provinciaal afgevaardigde zijn favorieten[7] naar voor schoof, was dit de laatste jaren verschoven naar de invloeden van de extra-sportieve sponsors. Daarom was er een Beroeps Wieler Unie in het leven geroepen, later Commissie voor Beroeps Wielersport (C.B.W.), die, via hun voorzitter een advies naar voor bracht dat dan in de selectiecommissie besproken werd.

In 1976 was dhr. Jacques Lacroix dus voorzitter van die C.B.W. en werd hij uitgenodigd naar de vergadering van de selectiecommissie.

Op voorhand had de C.B.W. vergaderd en op basis van een aantal criteria een selectie voorgesteld. Die criteria waren:

- In principe wordt elke Belgische ploeg gelijkwaardig behandeld.
- Gezien er slechts tien plaatsen beschikbaar zijn, kunnen er niet meer dan twee renners per ploeg afgevaardigd worden.
- De Belgische kampioen en de eventuele Belgische winnaar van de Tour de France werden automatisch geselecteerd (een criterium dat ook door de B.W.B. gevolgd werd).
- Gezien er ook Belgische kanshebbers in buitenlandse ploegen kunnen rijden, moeten die ook een kans op selectie hebben.

Op het eerste zicht een aantal te verdedigen principes[8], en dat leverde volgens Sport ’70 een eerste voorkeurslijstje op[9].

Freddy Maertens (Belgisch kampioen) en Lucien Van Impe (Tourwinnaar) waren automatisch geselecteerd. Voor flandria kwamen Marc Demeyer en Michel Pollentier in aanmerking. Voor Molteni (een Belgische ploeg) waren dat Eddy Merckx en Joseph Bruyère, voor IJsboerke Frans Verbeeck en Walter Godefroot en voor Maes★Pils-ROKADO André Dierickx en Walter Planckaert.

Van de ‘buitenlandse’ renners waren Roger De Vlaeminck en Rik Van Linden de logische namen.

Daarnaast werden ook de namen van Jos De Schoenmaecker, Johan De Muynck en Ronald De Witte naar voor geschoven voor het geval dat een van de andere renners niet zou weerhouden worden.

Er waren echter een paar problemen. André Dierickx had een zwak seizoen achter de rug. Walter Planckaert werd als ‘te vaag’ beschouwd waarmee men bedoelde dat men niet goed wist wat zijn gedrag zou zijn. Zou hij volop in dienst rijden van Maertens of Merckx? Of zou hij zijn truc van de Ronde van Vlaanderen herhalen, m.a.w. zich afzijdig houden, leep rijden en op het einde toeslaan? Walter Godefroot, als ex-flandria, stond op de ‘zwarte lijst’ van

7 Er waren geruchten dat dit favoritisme gepaard ging met het spekken van de bankrekening van de provinciaal afgevaardigde.

8 Nochtans kan de bedenking gemaakt worden dat het automatisch selecteren van de Belgische kampioen en de eventuele Belgische Tourwinnaar toch wel zou mogen getoetst worden aan de mogelijkheden van die renners op het parcours van het wereldkampioenschap.

9 Het advies van de C.B.W. was geheim, maar de journalisten hadden natuurlijk ook hun bronnen.

Freddy Maertens[10]. Ook Ronald De Witte stond op die 'zwarte lijst' nadat hij na drie jaar flandria het kamp van Roger De Vlaeminck had gekozen. En indien Jos De Schoenmaecker geselecteerd zou worden zou het principe van maximaal twee renners per ploeg geschonden worden[11].

Walter Planckaert wacht de selectie voor Ostuni af. (Foto Sport '70)

In totaal vijftien namen en daar moesten er dus vijf van verdwijnen. De voorkeur ging daarvoor uit naar Dierickx, De Witte, De Muynck en Van Linden.

Rik Van Linden werd weer eens geslachtofferd[12]. Ondanks het feit dat het parcours van Ostuni op zijn lijf geschreven was, viel hij weer af in de voorgestelde selectie.

Bleven nog 11 namen over en de elfde werd Walter Godefroot die zelf al had aangegeven dat, indien het er op aan kwam, hij zijn plaats wel wou afstaan ten voordele van Frans Verbeeck.

De voorgestelde selectie van de C.B.W. was dus:

Maertens, Demeyer, Pollentier voor flandria

Merckx, Bruyère, De Schoenmaecker voor Molteni

Verbeeck voor IJsboerke

Planckaert voor Maes★Pils-ROKADO

En de 'buitenlanders' Lucien Van Impe (Gitane) en Roger De Vlaeminck (Brooklyn).

Maar binnen de C.B.W. wist men ook dat de voorzitter van de B.W.B., Albert Van Mossevelde, nog een eitje te pellen had met Roger De Vlaeminck en wel om drie redenen:

- Roger De Vlaeminck weigerde een selectie voor het wereldkampioenschap veldrijden (en dus het verdedigen van zijn titel van 1975). De B.W.B. gaf hem een boete van 5000 BEF en een schorsing van 8 dagen met uitstel gedurende een jaar[13] ingaande op 1 februari. In diezelfde periode zou de B.W.B. voorbehoud maken voor eventuele andere selecties.
- Roger De Vlaeminck had medailles, die de B.W.B. aan hem uitgereikt had, niet willen ontvangen.
- De acties van Roger De Vlaeminck in de recente Giro d'Italia[14] met als gevolg een sympathie van de voorzitter voor Johan De Muynck.

10 Het gedrag van Walter, weliswaar opgelegd, tijdens het Belgische kampioenschap had de relatie met Maertens ook niet bevorderd. Tijdens het Belgisch kampioenschap waren eerst Marc Demeyer (flandria) en Jos Jacobs (IJsboerke) ontsnapt. Van Lomme Driessens, die volledig de kaart Maertens trok, mocht Demeyer echter niet doorrijden waarna Willy Jossart Walter Godefroot gebood om op het wiel van Freddy Maertens te rijden.

11 Wat eigenlijk al het geval was met flandria dat naast Demeyer en Pollentier ook Maertens had.

12 Rik Van Linden was tot dan toe eenmaal geselecteerd namelijk voor Montjuïc 1973 en dan nog op een parcours dat hem helemaal niet lag.

13 De straf werd in de loop van het seizoen effectief omdat Roger een ander misgrijp beging. Hij had namelijk tijdens de E3-Prijs Harelbeke een niet toegelaten bevoorrading gekregen vanuit de ploegwagen. De effectieve schorsing ging in op 10 mei en liep tot en met 17 mei (de Giro d'Italia startte op 21 mei)

14 Roger De Vlaeminck en Ronald De Witte gaven op in de Giro d'Italia op het moment dat ploegmaat Johan De Muynck in het roze reed. Het leidde tot een enorme hetze in Vlaanderen, al of niet terecht. Misschien komen we daar later in WAAIERS wel eens op terug.

Vandaar dat de C.B.W. voorstelde dat, indien De Vlaeminck niet geselecteerd zou worden, hij vervangen zou worden door De Muynck, Godefroot of Van Linden. En indien het Godefroot zou worden, dan zou dhr. Lacroix bemiddelen tussen Godefroot en Maertens om de plooien weer glad te strijken.

Het was nu aan de B.W.B. om te beslissen. Uit een interview met dhr. Van Mossevelde verschenen in Sport ’70 Jaargang 10 nr. 33 kan afgeleid worden dat dhr. Lacroix de kandidatuur van Roger De Vlaeminck niet zou gesteund hebben en dat uiteindelijk de 9 stemgerechtigden met 9-0 eveneens de selectie van De Vlaeminck geweigerd hadden.

De B.W.B. behield ook het principe van maximaal twee renners per ploeg en dus werd Jos De Schoenmaecker ook geweerd uit de selectie. Deze twee renners werden respectievelijk vervangen door Johan De Muynck en Walter Godefroot.

De poppen gingen direct aan het dansen. Roger De Vlaeminck, ondanks zijn karakter, wel een echte winnaar en Rik Van Linden, een van de snelste sprinters uit het peloton die een parcours op maat vond, waren volgens meerdere partijen onterecht thuisgelaten.

De niet-selectie van De Vlaeminck werd gezien als een tweede straf voor zijn weigering deel te nemen aan het wereldkampioenschap veldrijden. Van Linden werd opzij geschoven omdat hij voor het Italiaanse Bianchi van Gimondi reed. Zelfs Merckx en Maertens verklaarden dat zij deze niet-selecties niet begrepen.

Walter Planckaert in dienst van de Belgische ploeg tijdens het wereldkampioenschap. (Foto Sport ‘70)

Verder bleek dat Maertens een hekel had aan Godefroot (ex-flandria) en Merckx had graag een tweede helper gehad. Merckx vond namelijk dat de conditie van Planckaert ‘bedenkelijk’ was. Waarop Walter antwoordde met “Wat bazelt Merckx allemaal?”

De dag voor de afreis kwam de klap op de vuurpijl (Merckx, Bruyère en De Muynck vertoefden al in Italië) toen de C.B.W. een brief aan de B.W.B. kenbaar maakte. Een brief waarin het vertrouwen in de heer Lacroix werd opgezegd omdat die de belangen van de leden had verwaarloosd en invloed had uitgeoefend op de selectie. De brief was ondertekend door Pol Claeys (flandria), Merckx, De Vlaeminck, Lelangue (Molteni), Maertens, Demeyer en Pollentier. Het resultaat was dat op Zaventem een verbaasde Lacroix rondliep, een sip kijkende Godefroot en een geprikkelde Verbeeck.

Planckaert toonde duidelijk geen begrip voor het standpunt van Merckx, Verbeeck verklaarde: “Hoe zou Merckx kunnen winnen?” en Lucien Van Impe tipte op Joop Zoetemelk en Francesco Moser. Kortom de sfeer zat ver beneden het vriespunt. Maar de dagen erop werden, na de nodige diplomatie, de plooien weer glad gestreken.

Gelukkig werd Freddy Maertens Wereldkampioen en kon de B.W.B. op die manier hun gelijk aantonen. Walter Planckaert werd 25ste en mocht dus mee delen in de winstpremie. Karl-Heinz Küster, geselecteerd voor West-Duitsland reed de wedstrijd niet uit.

Ondertussen had op 30 augustus Herr Kahl bekend gemaakt dat na iets meer dan vijf jaar sponsoren, ROKADO zich als ploegsponsor zou terugtrekken uit de wielersport. Robert Kahl beloofde wel nog, hoofdzakelijk in Duitsland, premies uit te schrijven in Duitse wedstrijden.

José Vanackere wint in Zwevegem.
(Foto eigen collectie)

Hervé Vermeeren wint in Wingene.
(Foto Eigen collectie)

Op de dag van het wereldkampioenschap won André Dierickx zijn vijfde wedstrijd van het seizoen in Herzele. Verder in de maand september waren er nog overwinningen voor Hervé Vermeeren in Wingene (8 september), José Vanackere in Zwevegem (13 september), Walter Planckaert in de G.P. Orchies (18 september), André Dierickx in Adinkerke (23 september) en Lieven Malfait in Lichtervelde (30 september). In de zegestand was de situatie als volgt, kopman Dierickx 7 overwinningen, schaduwkopman Walter Planckaert 10 overwinningen en tweede schaduwkopman Staf Vanroosbroeck 2 overwinningen.

Op 22 september werd Paris-Bruxelles gereden. Tien jaar na zijn vorige overwinning behaalde Felice Gimondi opnieuw de zege. Hennie Kuiper werd op 20" tweede, Tony Houbrechts 2" later derde. In de spurt om de vierde plaats moest Walter Planckaert de duimen leggen voor Freddy Maertens. Ludo Van Staeyen werd 14de, André Dierickx 16de, André Mollet 19de en Eric Van de Wiele 37ste. Willy Planckaert, Luc Dhondt, Lieven Malfait, Serge Vandaele en Hervé Vermeeren haalden de uitslag niet.

Vier dagen later was er Tours-Versailles. Ronald De Witte versloeg Raymond Poulidor en Robert Bouloux. In de spurt om de 4de plaats won Frans Van Looy. Geert Malfait werd 9de en Eric Van de Wiele 10de. Walter Planckaert (15de), André Mollet (18de) en Serge Vandaele (19de) eindigden in de top twintig. Luc Dhondt werd 37ste, Ludo Van Staeyen 58ste, André Dierickx 65ste en Hervé Vermeeren 71ste, allen in dezelfde tijd. Karl-Heinz Küster werd op 42" 84ste.

Ludo Van Staeyen behaalde één overwinning in 1976.
(Foto Eigen collectie)

André Mollet na een verdienstelijk seizoen nog 18de in Tours-Versailles.
(Foto Eigen collectie)

In oktober kwamen de twee laatste overwinningen van ROKADO[15]. Op 4 oktober won Willy Planckaert in Petegem-aan-de-Leie en op 6 oktober won André Dierickx zijn achtste van het seizoen in Zele. Er werd wel nog deelgenomen aan de Giro di Lombardia, laatste klassieker en monument van het seizoen. Op de deelnemerslijst stonden Walter en Willy Planckaert, André Dierickx en André Mollet, Karl-Heinz Küster, Eric Van de Wiele, Ludo Van Staeyen en Hervé Vermeeren. De Maes★Pils-ROKADO's kwamen niet echt in het stuk voor. Dierickx werd 19de op 1'44" van Roger De Vlaeminck, Eric Van de Wiele werd op 12' 31ste.

Op 11 december werd bekend gemaakt dat Mini-Flat cosponsor zou worden van Maes★Pils. Tot dan toe sponsorde Mini-Flat enkel Lucien Willekens. Die zou meteen ook lid worden van de nieuwe ploeg Maes★Pils - Mini-Flat. Van de Maes★Pils-ROKADO-ploeg zouden zeker Walter Planckaert en André Dierickx blijven[16]. Later bleek dat ook Karl-Heinz Bohnen, Luc Dhondt, André Mollet, Willy Planckaert, Eric Van de Wiele, Ghislain Van Landeghem, Ludo Van Staeyen, Serge Vandaele en Hervé Vermeeren bij de nieuwe ploeg zouden komen.

Lieven Malfait ging naar flandria-Velda-Latina, broer Geert naar Frisol-Thirion-Gazelle, José Vanackere naar Carlos-Gipiemme en Staf Vanroosbroeck naar IJsboerke-Gios.

De Duitsers Udo Hempel (Quelle-Mars) en Karl-Heinz Küster (Rufa & Peugeot Deutschland) deden verder met privésponsors.

Bennie Ceulen, Roger Jochmans en Jean-Pierre Sterckx hingen de fiets aan de haak.

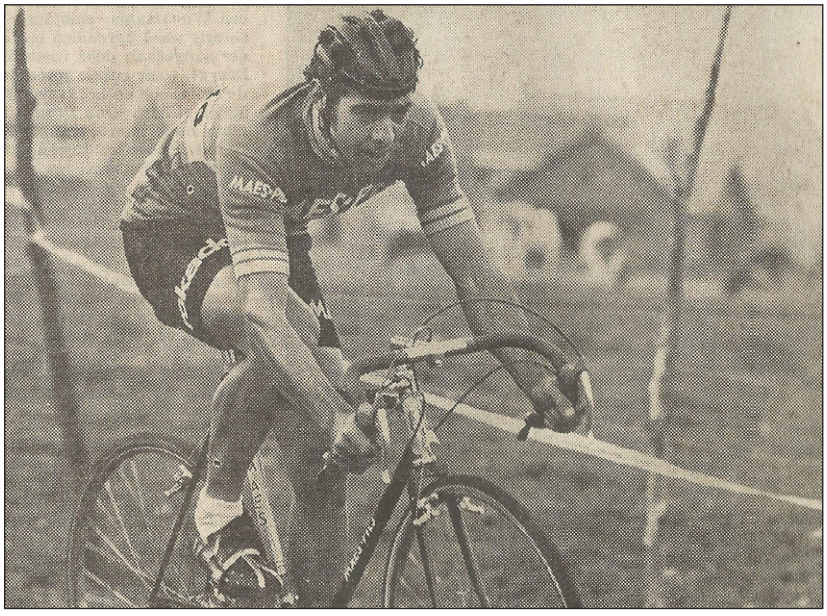

Willy Planckaert snelt naar de zege in Zele. (Foto Sport '70)

Willy in het wiel van Erik Debruyne. (Foto Sport '70)

15 Dit klopt niet helemaal. Op 7 november won Willy Planckaert de veldrit in Zele en dat nog altijd in een Maes★Pils-ROKADO-trui. Willy behaalde in de winter 1976 (okt-dec) verder nog een 4de, 5de, 6de, 7de en 10de plaats. Broer Walter behaalde een 2de, 5de, 6de, 2 x 7de, 10de en 11de plaats. Er was zelfs even sprake van hem op te nemen in de selectie voor het wereldkampioenschap in Hannover.

16 André Dierickx had aanvankelijk uitgekeken naar een andere ploeg. Maar zijn slechte ervaringen met Canada Dry en M.I.C.-de Gribaldy-Ludo eind 1973 (Dierickx tekende in augustus voor Canada Dry en in november voor M.I.C.-de Gribaldy-Ludo maar de ploegen gingen dan toch niet door) en de onverkwikkelijke affaire het jaar erop met het 'Franse' Merlin-Plage-Shimano-flandria (waardoor Dierickx veel 'grote' wedstrijden niet kon of mocht rijden), weerhielden hem van te vertrekken. Voor meer gedetailleerde informatie zie: 'Achteraan het peloton moet er ook reclame zijn', door Jan De Smet, uitgegeven in eigen beheer, 2015

In Sport' 70 Jaargang 25 nr. 30 stond een interview met Roger Jochmans dat aangaf hoe schrijnend de situatie van bepaalde profrenners wel kon zijn.

Roger Jochmans aan zijn laatste seizoen als prof bezig. (Foto Eigen collectie)

Roger Jochmans vertelde daarin dat zijn carrière in het begin, in 1969, al gefnuikt werd door Frans Verbeeck. Jochmans lag in Paris-Tours voorop met Herman Vanspringel maar de achtervolging werd ingezet door zijn eigen ploegmaat/kopman Frans Verbeeck. Die kwam bij het duo en won vervolgens in de sprint[17]. Jochmans werd derde.

Had hij Paris-Tours gewonnen, dan had zijn carrière er helemaal anders uitgezien. In de 7 jaar dat hij beroepsrenner was, had hij ondertussen 8 kermiskoersen gewonnen. Die kermiskoersen waren voor hem van levensbelang. In 1976 had hij tot het interview, viermaal in de prijzen gereden. Een zesde plaats leverde 3800 BEF (belastbaar) op. Maar voordat je kon starten in een kermiskoers lag je, volgens Jochmans, al aan ± 600 BEF kosten (verplaatsingen, eten, ...). Je moest zeker binnen de eerste 20 rijden om op zijn minst uit de kosten te geraken. En als je geluk had, kon je al eens tegen een minimumbedrag van 1500 BEF in een criterium starten. Veel renners kregen ook geen wedde uitbetaald van de ploeg (of moesten de sociale bijdragen zelf betalen) of moesten die zelf via sponsors voorzien.

Jochmans gaf toe dat zonder de financiële hulp van zijn ouders en het feit dat zijn echtgenote uit werken ging, het niet haalbaar zou zijn. Maar elke renner in die situatie bleef hopen dat op een dag de doorbraak er zou komen. Hijzelf was echter op een leeftijd gekomen dat bv. tijdens de spurten hij eerder met de vingers aan de remmen sprintte dan dat hij, zoals in zijn jonge jaren, voor het gaatje ging. Dat resulteerde natuurlijk ook in mindere uitslagen.

Daarnaast zat hij bij Maes★Pils-ROKADO niet in de kern voor de klassiekers (en deelde dus ook niet in de winsten en premies). Hij weet dat aan het feit dat hij, als Brabander, niet bij het 'kliekje' van de Oost-Vlamingen behoorde.

17 Het was Herman Vanspringel die won met 28" voorsprong op Frans Verbeeck die de spurt won van een groep van 20 renners. Roger Jochmans werd inderdaad derde. In het verslag van de wedstrijd in Het Belang van Limburg en de Gazet van Antwerpen is niets terug te vinden van een ontsnapping van Jochmans met Vanspringel.

De trui

Er was maar een trui in het seizoen 1976.

Maes★Pils-ROKADO-trui. (Foto Jan De Smet)

Ploegsamenstelling Maes★Pils-ROKADO 1976

Willy ABBELOOS (BEL)	20/03/1939	*tot eind mei*
Karl-Heinz BOHNEN (GER)	04/03/1953	
Bennie CEULEN (NED)	01/11/1951	
Luc DHONDT (BEL)	20/09/1951	
André DIERICKX (BEL)	29/10/1947	
Udo HEMPEL (GER)	03/11/1946	
Roger JOCHMANS (BEL)	08/05/1947	
Karl-Heinz KÜSTER (GER)	19/08/1949	
Geert MALFAIT (BEL)	28/11/1953	
Lieven MALFAIT (BEL)	18/06/1952	
André MOLLET (FRA)	13/07/1949	
Walter PLANCKAERT (BEL)	08/04/1948	
Willy PLANCKAERT (BEL)	05/04/1944	
Jean-Pierre STERCKX (BEL)	23/03/1953	
Eric VAN DE WIELE (BEL)	27/10/1952	
Ghislain VAN LANDEGHEM (BEL)	18/07/1949	
Willy VAN MALDERGHEM (BEL)	16/05/1949	*tot eind mei*
Ludo VAN Staeyen (BEL)	11/12/1948	
José VANACKERE (BEL)	21/07/1950	
Serge VANDAELE (BEL)	16/08/1952	
Staf VANROOSBROECK (BEL)	16/05/1948	
Hervé VERMEEREN (BEL)	08/09/1947	

Overwinningen

In 1976 behaalde Maes★Pils-ROKADO in totaal 41 overwinningen.

Walter Planckaert	10	André Dierickx	7
Willy Planckaert	6	Serge Vandaele	5
Lieven Malfait	3	Geert Malfait	2
Staf Vanroosbroeck	2	André Mollet	1
Jean-Pierre Sterckx	1	Eric Van de Wiele	1
Ludo Van Staeyen	1	José Vanackere	1
Hervé Vermeeren	1		

In de Wereldbeker voor Merkenploegen werd Maes★Pils-ROKADO 9de ex aequo met SCIC, met 29 punten. IJsboerke-Colnago won met 93 punten. In het Belgisch Merkenkampioenschap was de beker ook voor IJsboerke-Colnago met 51 punten. Hier eindigde Maes★Pils-ROKADO als derde met 29 punten.

In de Super Prestige Pernod eindigde Walter Planckaert, als 8ste Belg, met 89 punten als 16de. Winnaar was Freddy Maertens met 332 punten[18].

In de wisselbeker Clicteur-Boule d'Or werd Walter Planckaert derde met 100 punten. Winnaar was opnieuw Frans Verbeeck met 236 punten. André Dierickx werd 13de met 51 punten en Ludo Van Staeyen 16de met 48 punten.

In de wisselbeker GAN, gewonnen door Freddy Maertens met 710 punten, werd Walter Planckaert 4de met 293 punten. André Dierickx werd 23ste met 51 punten en Staf Vanroosbroeck 24ste met 45 punten. Eric Van de Wiele werd dit jaar met 155 punten derde in de GAN-Aanmoediging, gewonnen door Jean-Luc Vandenbroucke. Geert Malfait werd 4de met 117 punten.

Er waren in 1976 maar een beperkt aantal pubkaarten. Er was een ploegfoto en kaarten van André Dierickx en Walter Planckaert, alle drie in kleur. De andere renners hadden geen pubkaarten.

18 Na zeven opeenvolgende overwinningen van Eddy Merckx illustreerde deze uitslag dat het tijdperk van de kannibaal stilaan voorbij was.

Bovenste rij v.l.n.r.: Eddy Planckaert, Jean-Pierre Sterckx, Willy Van Malderghem, Staf Vanroosbroeck, Eric Van de Wiele, Hervé Vermeeren, Udo Hempel, Karl-Heinz Bohnen, José Vanackere, Willy Abbeloos, Roger Jochmans en Geert Malfait. Onderste rij v.l.n.r.: André Mollet, André Dierickx, Walter Planckaert, Ludo Van Staeyen, Willy Planckaert, Lieven Malfait, Luc Dhondt, Ghislain Van Landeghem en Serge Vandaele.

De Groene Leeuw-fietsen van Maes★Pils-ROKADO.
(Foto's Fietsen Goeman Everberg)

Epiloog

In totaal won ROKADO 166 wedstrijden of 168 als die van HA-RO ook meegeteld worden.

In de grote ronden waren er 4 ritzeges in de Giro d'Italia en 8 in de Vuelta a España. Daarnaast, weliswaar niet tellend als overwinning, een groene trui in de Tour de France.

In de Tour de Suisse waren er een eindoverwinning en 6 ritzeges. In Paris-Nice 4 ritoverwinningen, in het Critérium du Dauphiné-Libéré drie en in de Tour de Belgique twee ritzeges.

Er waren ook vier nationale titels op de weg (1x Duitsland en 3x Luxemburg).

Bij de monumenten was er één overwinning nl. de Ronde van Vlaanderen. In de klassiekers was er winst in de Flèche Wallonne, Paris-Tours en tweemaal de Rund um den Henninger Turm. De semiklassiekers leverden driemaal winst op in de G.P. Dortmund en eenmaal winst in Dwars door België en de E3-Prijs Harelbeke.

Op de piste waren er wereldtitels halve fond (1x) en sprint (2x). Europese titels waren er in de halve fond (2x), derny (3x) en ploegkoers (1x). Verder nationale titels sprint (2x België en 1x Duitsland), halve fond (1x België en 1 x Nederland) en derny (2x België).

In het veld waren er nationale titels in België (2x), West-Duitsland (2x) en Nederland (1x).

Hoe de Belgen in 2011 uiteindelijk ROKADO helemaal op de knieën kregen[19]

ROKADO-locatie kapot berekend

Nog geen tien jaar geleden werd er een les in lokale economische geschiedenis geschreven aan de Morgenstrasse in Holzwickede: Waarom loonkosten niet alles zeggen over de winstgevendheid van een bedrijf, of hoe bereken ik een productielocatie met 152 banen kapot. In het hart van de actie: de lattenbodemfabrikant ROKADO/Recticel.

In mei 2003 bracht de toenmalige gedelegeerd bestuurder van Recticel Schlafkomfort GmbH, zoals ROKADO na de overname door de Belgische groep werd genoemd, voor het eerst de werknemers en vakbonden op de hoogte: er werd overwogen om 71 van de 152 banen naar Tsjechië te verplaatsen. De definitieve beslissing was nog niet genomen, maar de “kostendruk was te hoog”: In Tsjechië waren de lonen “vijf keer goedkoper” dan in Holzwickede. Het was echter alleen de bedoeling om de productie te verplaatsen. Het magazijn, de kunststofproductie, het onderzoek en de ontwikkeling en de interne verkoopafdelingen zouden op de locatie in Holzwickede behouden blijven. Of de transfer naar Tsjechië doorging of niet “moest nog goed worden berekend”, aldus directeur Ahrens.

Toen, in de herfst van dat jaar, kwam de schok voor het personeel en de hele gemeenschap: niet alleen de productie, maar de hele site zou medio 2005 worden gesloten, besloot het management in België. Door te verhuizen naar Jablonez (Tsjechië) zou de groep drie miljoen euro per jaar kunnen besparen, volgens zijn kostencalculator. Met de vakbond IG Metall werd onderhandeld over een transferbedrijf, dat de veelal ongeschoolde arbeiders voor maximaal 14 maanden moest opnemen en herkwalificeren. Hoewel de vakbond en de ondernemingsraad rond Uwe Buchmann voor het management hadden uitgerekend hoe de locatie en de banen behouden konden blijven met loonsverlagingen, was het management het daar niet mee eens: in Tsjechië kon goedkoper worden geproduceerd.

Na een lange overgangsperiode nam het naburige bedrijf Montanhydraulik uiteindelijk het grootste deel van het voormalige bedrijfspand van ROKADO over en bouwde er een nieuwe werkplaats. Maar zelfs de vakbond wist niet hoeveel van de ongeveer 100 werknemers die toen in het transferbedrijf kwamen, een nieuwe baan hadden gevonden: omdat de werknemers in een periode van twee jaar - net zoals ze op ROKADO werden vrijgelaten - naar het transferbedrijf overstapten. Hoe bitter ironisch moet het voor de werknemers die hun baan verloren als gevolg van de sluiting hebben geleken dat minder dan een jaar na de verhuizing van ROKADO/Recticel naar Tsjechië ook de fabriek daar werd gesloten: de loonkosten in Jablonez bedroegen 25 tot 30 procent lager dan in Holzwickede. Maar de productiviteit van de medewerkers in Holzwickede werd daar in de verste verte niet geëvenaard. Twee derde van de productie in Jablonez werd daarom al na een paar maanden verplaatst naar de fabriek in Jöstadt, Duitsland, 250 km verderop. “We zijn niet echt goed begonnen met de productie”, zei de nieuwe directeur van Recticel, Werner Trenz, die de hernieuwde stap uitlegde, waarbij 100 van de 130 werknemers hun baan verloren. Trenz bleef de sluiting van de Holzwickede-site verdedigen, die volgens de vakbond “kapot berekend werd”. Maar indien de huidige ontwikkeling twee jaar eerder had plaatsgevonden, zou het volgens de directeur in september 2005 “misschien anders zijn gelopen”.

19 9 maart 2011 in ‘Der Westen’ (https://www.derwesten.de/incoming/rokado-standort-kaputt-gerechnet-id4399039.html) maar ondertussen offline.

ROKADO Morgenstrasse in 1965.

Bronnen:

- Ploegensamenstellingen vanaf 1946-2006 in veertien delen (1995-2001), door Jan De Smet
- Miroir du Cyclisme jaargangen 1971 en 1972
- Radsport jaargangen 26 en 27 (1971 en 1972)
- Wielersport jaargangen 1971 en 1972
- L'Équipe Cyclisme jaargang 1972
- Sport'70 - 5de en 6de jaargang (1971 en 1972)
- Velo 1972 van René Jacobs, Robert De Smet en Hector Mahau
- Velo 1973 van René Jacobs, Robert De Smet en Hector Mahau
- Guillaume Driessens zegt alles!, door Lucien Berghmans en Victor Larcher, Uitgeverij de Schorpioen, 1977
- Achteraan het peloton moet er ook reclame zijn, door Jan De Smet, uitgegeven in eigen beheer, 2015
- Herman Vanspringel - De winnende verliezer, door Robert Janssens, uitgegeven door Globe, 1999
- Circus Piste - Theo Verschueren de levende wielerlegende, door Marc Stevelinck, Uitgeverij De Cuyper, 1998
- Theo Verschueren, 11 x Belgisch kampioen, 5 x Europees kampioen, 2 x Wereldkampioen, door Jamy Ivens, Uitgeverij Bola Editions, 2011

1. Piet de Wit, van triomf naar succes, door Gerrie Hulsing, deel 5 in de reeks Zaanse toppers, Uitgeverij Op den Vinken, 2009

Ⓦ De Karst - de clown demarreert, door John van Ierland, uitgegeven door Woordmagie, 2017

Ⓦ De Mannen van de Nacht, 100 jaar zesdaagsen, door Roger De Maertelaere, uitgeverij de Eecloonaar, 2000

Ⓦ Albert Van Damme De Leeuw Van Laarne, door Stefaan Van Laere, Bola Editions, 2011

Ⓦ Wereld Encyclopedie Wielrennen, door Pascal Sergent, Guy Crasset en Hervé Dauchy, uitgeverij de Eecloonaar, 2000

Online:

Ⓦ Het digitale archief van Het Belang van Limburg

Ⓦ Het digitale archief van Gazet van Antwerpen

Ⓦ Delpher, digitaal archief van Nederlandse kranten

Ⓦ Het allesomvattende internet

Robert Kahl 1955

Ge hadt erbij moeten zijn .... (9)

De geste van Dave

door Hans Vandeput

In de jaren ‘70 van vorige eeuw was Heverlee een wielerminnende gemeente met een bloeiende wielerclub: De Heverleese Wielervrienden. Deze club nam tal van organisaties op zich met o.a. tweemaal een ritaankomst van de Tour de Belgique (1974 en 1975) evenals de jaarlijkse E5-Prijs. Deze wedstrijd vond meestal plaats op dezelfde zondag als Paris-Roubaix. Ik was er regelmatig als toeschouwer van de partij, zo ook in 1973. In de aanpalende straten van de Heverleese stationsbuurt kwamen de renners toe met hun gevolg en zochten er een plekje om zich rustig klaar te maken. Het was een tijd dat zelfs de profs nog meestal hun toevlucht zochten tot één of andere vriendelijke buurtbewoner waar ze dan de garage, een aanhorend gebouwtje, een berghok of zelfs de keuken ter beschikking kregen om zich om te kleden en de laatste voorbereidingen te treffen voor de aanvang van de wedstrijd zoals massage, nazicht van de fiets, bandendruk op punt stellen enz. Na aanschaf van een deelnemerslijst trok één naam mijn bijzondere aandacht: Dave Watson, een Australiër uit de Raleigh-ploeg. Het toen nog bescheiden Raleigh, hoofdzakelijk op Engelse leest geschoeid, was samen met Rokado, BIC, Siriki-Munck en Goldor één van mijn favoriete ploegen en hun truitjes staken mij de ogen uit. Waar zou ik Watson aantreffen? Na wat heen en weer geloop in een drietal straten bemerkte ik een auto met een Britse nummerplaat. Dat moest Watson zijn auto zijn, toch? Ik bleef in de buurt en na een poosje kwam iemand opdagen met een rugnummer in de rechterhand. Het bleek inderdaad Watson. Hij opende zijn kofferbak waarin zijn rode Raleigh-fiets opgeborgen zat naast een wat andere rommelige inhoud met o.a. een Raleigh-reistas en wat zag mijn arendsoog ook nog rondslingeren? Warempel een Raleigh-trui , toen mijn favoriete trui. Hm.. zou ik het aandurven om Watson te vragen of ik die trui kon afkopen met mijn opgespaard zakgeld? Ja, natuurlijk. Wie durft wint. Ik vroeg hem “Sorry Dave, is it possible to buy that Raleigh jersey?” Hij keek me aan met verbaasde ogen, sprak geen woord en na enige zichtbare aarzeling sloot hij de kofferbak. Het was dus voor mij een ‘wait and see’! Bovendien, wat zou de prijs zijn van een dergelijke trui? Daar had ik nog niet bij stilgestaan. Had ik wel genoeg zakgeld bij mij? Watson klopte aan bij een aanpalende woning en vroeg blijkbaar of hij er zich kon omkleden. De bewoner, een oudere minzame man, gaf zijn fiat. Watson keerde terug naar zijn auto en opende opnieuw de kofferbak waarin dat mij zo dierbare truitje opgeborgen lag. Watson aankijkend kreeg ik een positief voorgevoel wat plotseling bevestigd werd. Ik drong nogmaals aan om dat truitje te mogen kopen en wat gebeurde? Hij schonk

De trui van Dave Watson. (Foto Jan De Smet)

het mij, voor niets, nul komma nul, nul, nul franken. Wat een gebaar van deze Aussie. Ik bedankte hem ronduit voor deze mooie geste, wenste hem veel succes in de wedstrijd en borg de Raleigh-trui veilig op in mijn rugzakje.

Toen begaf ik mij naar de startplaats aan de poort van het H. Hartinstituut, een school met nationale faam. Oei, ik vergat nog een foto te nemen van Watson!

Terug richting zijn geparkeerde wagen waar hij nog steeds vertoefde. Watson poseerde met een fiere glimlach en ik bedankte hem nogmaals.

Streekrenner Staf Hermans van het toen prestigieuze Rokado-team won die E5-Prijs in 1973, zijn eerste profzege. Van Watson geen spoor meer te bespeuren na de aankomst. Ik wandelde nadien langs de ploegwagen van Hertekamp met Rik De Wolf aan het stuur. Op zijn dashboard lagen fotoreeksen van de renners.

Ik vroeg of ik een reeks kon krijgen en Ritten overhandigde mij met een brede glimlach een setje. Niettegenstaande constante regenbuien had ik een superdag: een Raleigh-trui en een fotoreeks van de Hertekamp-renners. Bij thuiskomst bleek de trui een grondige wasbeurt nodig te hebben. Besmeurd met opgedroogd slijk en wat plakkerig gedoe stopte mijn moeder het in de wasautomaat en het kwam er als nieuw uit. Ik bezit het nog steeds. Het was ondertussen al vooravond en ‘s anderendaags stond er op school een schriftelijke proef van wiskunde op het programma: driehoeksmeetkunde.

En dan nog die schoolboeken te lijf gaan, foei sinus, cosinus, tangens, leve de koers!

Voor de start: V.l.n.r.: Frans Toortelboom (Siriki), Ronny Christiaens (Novy), Urbain Debrauwer (Siriki) en Raymond Steegmans en Herman Vrijders (beiden IJsboerke-Bertin). (Foto Collectie Hans Vandeput)

Dave Watson toch nog op de foto. (Foto Collectie Hans Vandeput)

Dit artikel over Dave Watson werd naar het Engels vertaald en via via in Australië aan Dave Watson zelf bezorgd.

Bij monde van zijn echtgenote Joy werd er gereageerd.

First time we have seen this photograph. I’m actually in the photo too, in the hat (n.v.d.a.: ook dat hoedje bestaat nog altijd), left hand side of picture.

Amazing to read the story and see the images from so long ago. Our very best regards to Hans Vandeput.

Verder schreef ze ook:

Many great memories resurfaced and amazed to see the jersey in tip top condition. Dave clearly remembers the time and the race.

Best regards to Hans.

En ook de dochter reageerde:

Great story to read of Dad (Dave) and the photo. Really enjoyed the insight into the time (I obviously wasn't born yet!).

Chromoreeks Velo Chewing Gum 1962 deel 4

door Patrick Feyaerts

In dit derde deel behandel ik de chromo's 61 tot en met 72.

61. Armand Desmet (=Marcel Seynaeve)
62. Willy Vannitsen
63. Fernando Terruzzi
64. Maurice Joossen
65. Angelo Conterno
66. Emile Severeyns
67. Jos De Bakker
68. Frans Aerenhouts
69. Pino Cerami
70. Jan Zagers
71. Gastone Nencini
72. Frans Van Looveren

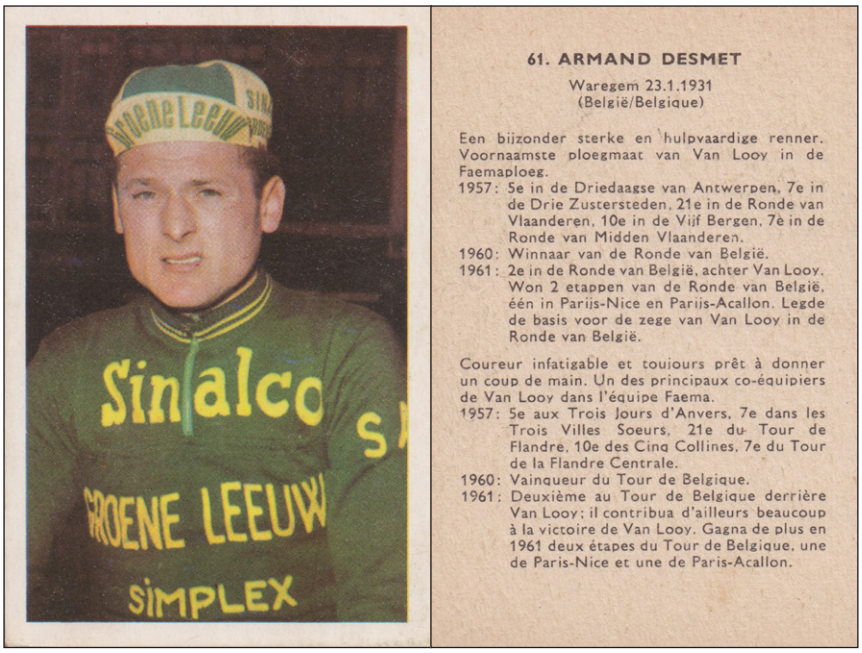

61. Armand Desmet

De foto is van Marcel Seynaeve (die in een later artikel besproken wordt) en dateert waarschijnlijk van de start van de Omloop Het Volk 1961 (en alleszins, gezien de uitrusting, uit 1961).

Een zoveelste summier palmares, met fouten en belangrijke manco's. Desmet won in 1958 Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke (de latere E3-Prijs), werd tweede in de Tour de Belgique, derde in Paris-Bruxelles, 4de in de Ronde van Vlaanderen en in de Driedaagse van Antwerpen en 5de in het kampioenschap van België. In 1959 won hij de Tour de Belgique (dus niet in 1960) en was 4de in de Flèche Wallonne en 5de in Gent-Wevelgem. Hij werd tevens geselecteerd voor de Tour de France (23ste).

In 1960 droeg hij de leiderstrui en werd tweede in de Vuelta. In de Tour eindigde hij 53ste. In 1961 won hij niet twee maar één rit in de Tour de Belgique. Van de (rit)zege in Paris-Acallon is nergens een spoor terug te vinden, tenzij daarmee de etappezege in Paris-Nice, de eerste etappe Montgeron-Avallon bedoeld wordt. Hij werd wel 8ste in Paris-Nice, 7de in de Deutschland Rundfahrt, derde in Liège-Bastogne-Liège en 8ste in de Flèche Wallonne.

In 1962 won hij de Rund um den Henninger Turm en was ritwinnaar en drager van de roze trui in de Giro (10de in de eindstand). Hij werd ook derde in Gent-Wevelgem, 4de in de Flèche Wallonne en in Paris-Nice, 5de in Paris-Bruxelles en in de Tour de Belgique, 8ste in de Giro di Lombardia, 16de in de Tour de France en 29ste in het wereldkampioenschap.

In 1963 was hij tweede in Paris-Luxembourg en in de Elfstedenronde, 5de in Paris-Roubaix en in de Tour, 8ste in de Flèche Wallonne en 18de in het wereldkampioenschap. In 1964 won hij een rit in de Vuelta en maakte een zware val in de Tour de France. Er werd gevreesd voor het einde van zijn carrière, maar in 1965 stond hij er terug, zij het dan meer en meer in een zuivere helpersrol. In 1966 was hij nog tweede in de Tour de Luxembourg en in 1967 derde in de Tour de Romandie en in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke. Hij stopte eind 1967 maar liep nog een dopingveroordeling op. Op weg naar een wedstrijd werd hij door de rijkswacht voor overdreven snelheid tegengehouden. Bij het doorzoeken van de wagen werd in zijn sportzak nog een tubetje met verboden capsules gevonden. Wanneer de zaak midden 1968 voor de rechtbank kwam, was hij al gestopt en liet zich daarom niet door een advocaat verdedigen. Armand Desmet staat ook op de lijst voor een uitgebreide bespreking door Jan De Smet in een Maple Leaf-artikel.

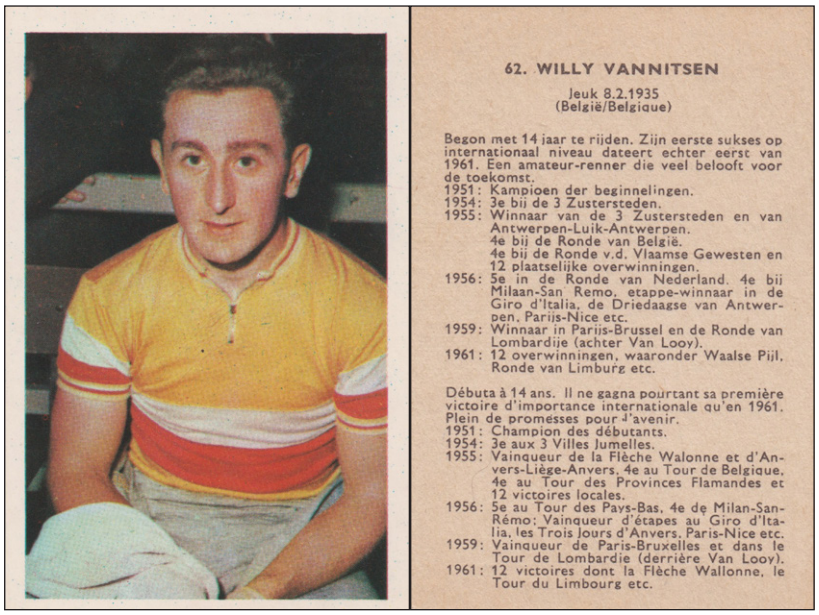

62. WILLY VANNITSEN

Jeuk 8.2.1935
(België/Belgique)

Begon met 14 jaar te rijden. Zijn eerste sukses op internationaal niveau dateert echter eerst van 1961. Een amateur-renner die veel belooft voor de toekomst.
1951: Kampioen der beginnelingen.
1954: 3e bij de 3 Zustersteden.
1955: Winnaar van de 3 Zustersteden en van Antwerpen-Luik-Antwerpen.
4e bij de Ronde van België.
4e bij de Ronde v.d. Vlaamse Gewesten en 12 plaatselijke overwinningen.
1956: 5e in de Ronde van Nederland. 4e bij Milaan-San Remo, etappe-winnaar in de Giro d'Italia, de Driedaagse van Antwerpen, Parijs-Nice etc.
1959: Winnaar in Parijs-Brussel en de Ronde van Lombardije (achter Van Looy).
1961: 12 overwinningen, waaronder Waalse Pijl, Ronde van Limburg etc.

Débuta à 14 ans. Il ne gagna pourtant sa première victoire d'importance internationale qu'en 1961. Plein de promesses pour l'avenir.
1951: Champion des débutants.
1954: 3e aux 3 Villes Jumelles.
1955: Vainqueur de la Flèche Walonne et d'Anvers-Liège-Anvers. 4e au Tour de Belgique. 4e au Tour des Provinces Flamandes et 12 victoires locales.
1956: 5e au Tour des Pays-Bas, 4e de Milan-San-Rémo; Vainqueur d'étapes au Giro d'Italia, les Trois Jours d'Anvers, Paris-Nice etc.
1959: Vainqueur de Paris-Bruxelles et dans le Tour de Lombardie (derrière Van Looy).
1961: 12 victoires dont la Flèche Wallonne, le Tour du Limbourg etc.

62. Willy Vannitsen

De foto is zeker genomen op een wielerbaan, waarschijnlijk in Antwerpen in 1961, maar niet ter gelegenheid van de zesdaagse, waar hij als ploegmaat van Post en Van Looy een wereldtrui droeg.

De juiste geboorteplaats is Sint-Truiden.

Zoals meermaals is het palmares vrij accuraat voor de eerste seizoenen maar zeer approximatief nadien. Voor 1955 ontbreekt een ritzege in de Tour de Belgique en hij is 4de in de Omloop der Vlaamse Gewesten, niet de Ronde van de Vlaamse Gewesten. In 1956 is er een ritzege in de Ronde van Nederland, de in het palmares vermelde etappezeges zijn te verdelen over de seizoenen nadien.

In 1957 won hij de Ronde van Limburg en de Zesdaagse van Brussel (met Van Looy). In 1958 zegevierde hij in de Giro di Toscana, de eerste rit van de Giro en twee ritten in Paris-Nice en werd 5de in de Flèche Wallonne. In 1959 won hij een rit in Paris-Nice-Rome en in de Tour de Belgique, was tweede (niet "winnaar") in Paris-Bruxelles, de Giro di Lombardia en ook in Milano-Mantova, was 6de in Gent-Wevelgem en 7de in Milano-Sanremo. In 1960 won hij de Ronde van Limburg en was tweede in het Belgisch kampioenschap. In 1961 won hij niet de Ronde van Limburg maar de minder belangrijke Omloop van Limburg en verder de Tre Valli Varesine. In totaal vind ik elf zeges, geen twaalf, tenzij we de Zesdaagse van Antwerpen (met Van Looy en Post) meetellen.

In 1962 won hij twee ritten in de Tour de France en een in de Tour de Luxembourg en werd 7de in Gent-Wevelgem en in de Ronde van Vlaanderen. In 1963 won hij de G.P. Union in Dortmund, was 4de in de Ronde van Vlaanderen en 7de in Gent-Wevelgem. In 1964 won hij een rit in Paris-Nice. In 1965 zegevierde hij in de Scheldeprijs en een rit in Paris-Nice en in de Ronde van Nederland. Hij eindigde verder derde in Paris-Roubaix, 4de in de Ronde van Vlaanderen, 5de in Milano-Sanremo en 6de in Gent-Wevelgem. Eind 1965 was hij slachtoffer van een verkeersongeval en liep een ingewikkelde beenbreuk op. 1966 werd zo een ontgoochelend seizoen, met als schaarse lichtpunten een zege in de Omloop van Limburg en verder een 6de plaats in zowel de 4de rit van de Tour de France als van de Tour de Luxembourg en in het kampioenschap van Vlaanderen. Na afloop vond hij geen werkgever voor 1967 meer, ondanks vage beloftes van Geminiani en Driessens en stopte.

Naast zijn reeds vermelde zesdaagsezeges was Vannitsen regelmatig actief op de wielerbaan. Zo werd hij als liefhebber tweede in het Belgische kampioenschap snelheid in 1953 en als beroepsrenner tweede in 1956, 1957 en 1960 en derde in 1955. Hij was ook tweede in het Europees criterium américaine in 1962 (met Post) en in het Belgisch kampioenschap 1964 (met Scrayen) en derde in het Belgisch kampioenschap in 1962 (met Decabooter). In 1963 eindigde hij derde in het Belgisch kampioenschap omnium[1].

Vannitsen staat ook op de lijst van Jan De Smet voor zijn Maple Leaf-artikelen.

1 Voor de jaartallen van de kampioenschappen gebruik ik zoals ook in andere, vroegere en komende, deeltjes, telkens het jaartal waarin de wedstrijd verreden werd, en bijgevolg niet, zoals in sommige bronnen, het eindjaar van de betrokken winter. Dus een wedstrijd in november 1964 vermeld ik als 1964 en niet als 1965.

63. Ferdinando Terruzzi

De foto komt uit de Zesdaagse van Antwerpen 1961 waar hij ploeg vormde met Depaepe en Bugdahl.

Het palmares mist een groot deel van zijn resultaten. Zo was hij Italiaans kampioen snelheid bij de junioren (1942) en Olympisch kampioen tandem (samen met Renato Perona). Hij stond ook meermaals op het podium bij de liefhebbers en bereikte eenmaal de kwartfinale van het wereldkampioenschap snelheid. Zijn carrière werd dus duidelijk afgeremd door de wereldoorlog, hij werd pas beroepsrenner in 1949 toen hij 25 was. Ook al nam hij occasioneel deel aan het nationaal kampioenschap snelheid, hij concentreerde zich vooral op zesdaagsen, américaine en omnium. Zijn palmares vermeldt hier 14 zeges in zesdaagsen, in werkelijkheid had hij er eind 1961 reeds 22[2]. Hij won ook samen met zijn geprefereerde ploegmaat Reg Arnold het Europees criterium américaine in 1957.

In 1963 en 1964 voegde hij nog drie overwinningen in zesdaagsen aan zijn palmares toe en bracht zijn totaal op 25. Naast die zeges werd hij op 149 deelnames nog 39 keer tweede en 19 maal derde. In het voorjaar van 1965 betwistte hij zijn laatste zesdaagsen en na een tweede plaats met Peter Post in Milaan en met Nono Solari in Adelaide, was een 5de plaats samen met Leandro Faggin in Melbourne zijn laatste resultaat[3]. Na zijn carrière opende hij een fietsenwinkel in Sarteano.

2 Zijn zeges in Alger (met Miguel Poblet) en in Saint-Étienne (met Lucien Gillen) in 1953 worden niet in alle overzichten meegeteld.

3 Volgens sommige bronnen zou hij nog actief geweest zijn tot in 1967. Dit wordt echter tegengesproken door de biografie “Ferdinando Terruzzi. Il re delle seigiorni: da Sesto San Giovanni per conquistare il mondo” door Giordano Cioli en Mirella Meloni. Vermits er ook geen verdere resultaten te vinden zijn, acht ik dit een vergissing en ga ik er vanuit dat hij effectief stopte na het winterseizoen 1964-65.

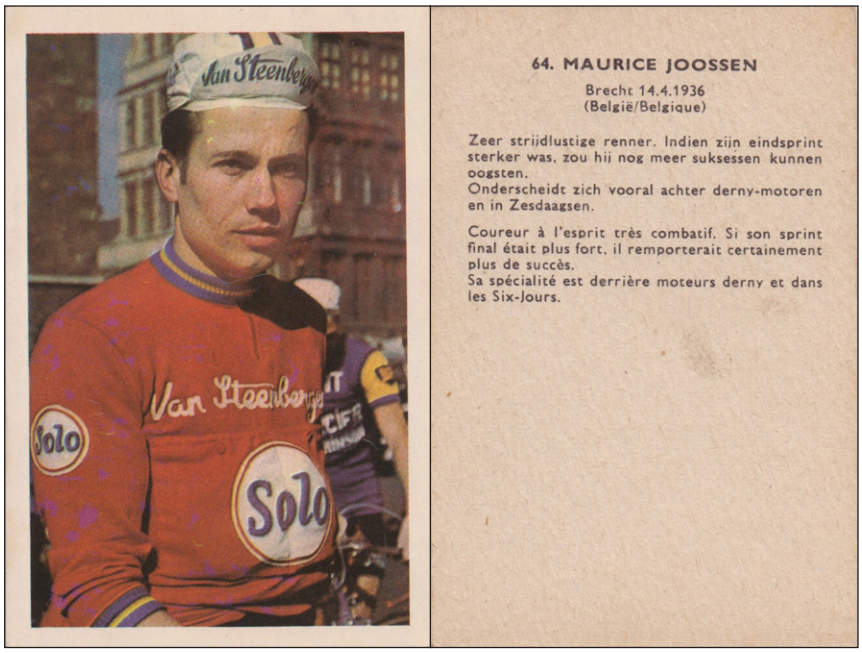

64. Maurice Joossen

De foto is genomen bij de start van de Omloop Het Volk 1961.

De juiste schrijfwijze van de naam is Joosen.

Het palmares vermeldt eigenlijk niets, en dat is ook niet verwonderlijk. Einde 1961 was hij niet verder gekomen dan een deelname aan de Friedensfahrt (1958), een tweede plaats in de Scheldeprijs voor onafhankelijken (1959) en bij de beroepsrenners drie regionale zeges op de weg, een tweede plaats in de Beker Sels (1961), een 7de in de Ronde van Nederland (1960) en een 8ste in de Elfstedenronde 1961.

Er werd wel op hem gehoopt om mee het zesdaagse deelnemersveld te verjongen, maar tot dan was hij niet verder gekomen dan een tweede plaats (samen met Jos Verachtert) in de B-versie van de Zesdaagse van Antwerpen 1959. In de 'echte' zesdaagse had hij opgegeven in 1959 en 1960 en was hij 8ste in 1961. In de Zesdaagse van Gent werd hij 10de in 1959 en gaf hij op in 1960. In de Zesdaagse van Brussel was hij in 1960 en 1961 niet gekwalificeerd voor de finale.

De volgende jaren haalde hij nog weinig resultaten. Op de weg bleef het bij enkele vage ereplaatsen, op de wielerbaan eindigde hij nog 9de in de Zesdaagse van Antwerpen 1962 en werd hij uitgeschakeld voor de finale in 1963 en 1964. Ook al werd hij nog aangekondigd bij Romeo-flandria, hij nam echter geen nieuwe licentie meer voor 1965.

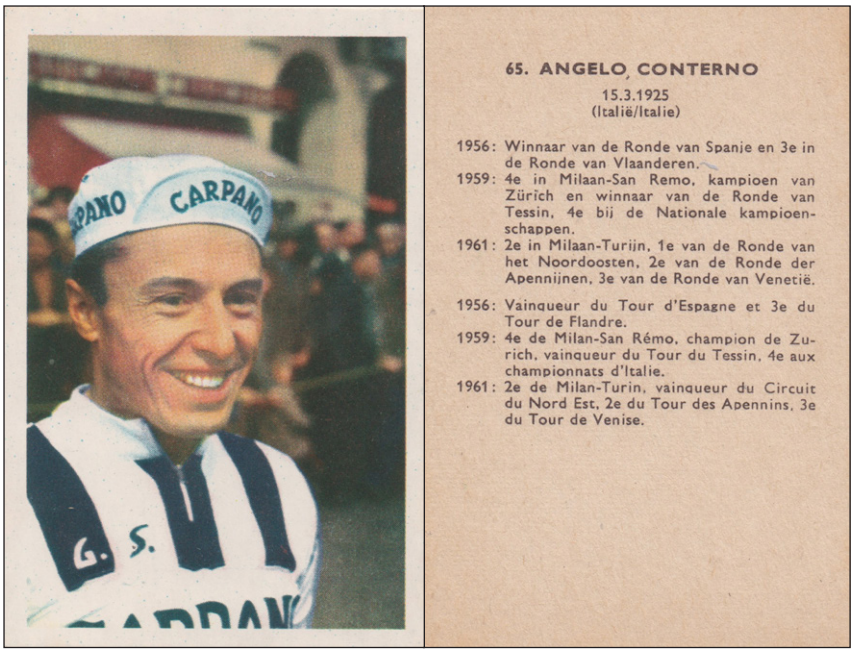

65. Angelo Conterno

De foto dateert alleszins niet uit 1961 vermits Conterno toen bij Baratti reed. De trui is in ieder geval een model 1958-59, gezien het ontbreken van de scudetto en de hoekige vorm van de G.S. Uiteraard kan een oude trui ook nog in 1960 gedragen zijn.

De geboorteplaats is Torino.

Het palmares hier geeft dan wel de voornaamste overwinningen uit de periode 1956-61, maar mist vooral vroegere resultaten en vertoont enkele fouten. In 1952 was Conterno ritwinnaar in de Giro. In 1953 won hij de Giro dell'Appennino en werd hij 5de in de Giro di Lombardia. In 1954 waren er zeges in de Giro del Lazio en in een rit in de Giro. Ook in 1955 werd hij ritwinnaar in de Giro en was hij derde in de Giro di Lombardia.

In 1956 won hij ook de Giro di Campania, maar eindigde hij niet derde in de Ronde van Vlaanderen, dat was in 1958. In 1957 won hij de Giro del Veneto en werd hij derde in Paris-Tours. In 1958 was hij verder 4de in Milano-Sanremo (en dus niet in 1959) en won hij de Giro della Provincia di Reggio Calabria. In 1959 eindigde hij 5de in Liège-Bastogne-Liège en won hij een rit in de Tour de Romandie. Hij was dat jaar derde in het nationaal kampioenschap (en niet 4de), net als in 1960.

In 1961 won hij niet de Ronde van het Noordoosten, wel de Giro del Piemonte en de Trofeo Matteotti. Naast de hier vermelde zeges en de enkele vermelde ereplaatsen in het palmares op de chromo, was Angelo Conterno een abonnee op ereplaatsen in de Italiaanse semiklassiekers, te veel om op te sommen.

Nadien kwamen er geen belangrijke overwinningen meer en bleef het bij ereplaatsen. Zo werd hij in 1962 en 1963 6de in de Giro di Lombardia en in 1963 tweede in de Züri Metzgete. In 1965, zijn laatste seizoen, eindigde hij als veertigjarige nog 6de in de Giro di Romagna. In 1966 was hij een van de ploegleiders van Sanson.

66. Emile Severeyns

De foto dateert uit 1961, de juiste plaats in niet bekend.

Het palmares is vrij accuraat, al had hij per 15 december 1961 15 en geen 14 zeges in zesdaagsen. Mogelijk is Zürich 1961, nochtans beëindigd op 5 december, niet meegeteld. Verder kunnen enkel wat ereplaatsen toegevoegd worden. In 1955 was hij met Depaepe derde in het nationaal kampioenschap américaine en in 1956 4de in de achtervolging. Op de weg werd hij, naast enkele regionale zeges, tweede in de Ronde van Limburg 1957 en 4de in de Elfstedenronde 1961.

Nadien bleef hij een vaste waarde op de wielerbaan. Hij won tussen 1962 en 1968 nog tien zesdaagsen, waarvan vier met Van Steenbergen, ook al vervulde hij vanaf 1963 vooral een rol als 'taxi'[4]. Toch, of net in die rol, werd hij naast deze zeges met Van Steenbergen tweede (1965) en derde (1962) in het Europees criterium américaine en opnieuw derde in 1963 (met Arnold). In het nationaal kampioenschap américaine eindigde hij, naast een laatste titel met Rik I in 1962, tweede in 1964 (met Scrayen), in 1967 (met Gilbert Maes) en in 1969 (met Julien Stevens) en derde in 1966 (met Lelangue) en in 1970 (met Paul Crapez). Hij was ook nog tweede (1964) en derde (1962 en 1965) in het Belgisch kampioenschap achter derny, derde ex aequo met Verschueren in omnium (1969) en 4de in dat van de achtervolging (1968). Op de weg won hij in 1962 de Elfstedenronde. Op 28 september 1970 zette hij een punt achter zijn carrière.

4 Deze benaming werd gebruikt voor een zesdaagsespecialist die geen vaste ploegmaat meer heeft en die gekoppeld wordt aan een opkomende jongere, of een plaatselijke vedette, of een renner met faam (op de weg of in een van de pistespecialiteiten) maar zonder echte zesdaagse-ervaring.

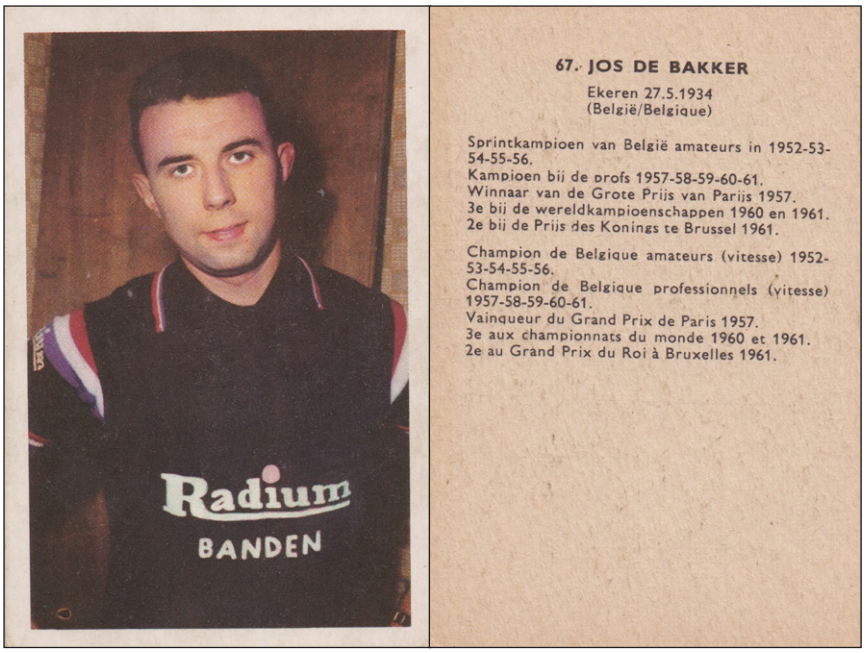

67. Jos De Bakker

De foto dateert alleszins uit 1961, mogelijk uit het criterium van Brasschaat, maar misschien ook vanuit de Antwerpse wielerbaan.

De juiste geboorteplaats is Borgerhout, niet Ekeren.

Het palmares is zo goed als compleet, hoogstens kunnen een 9de plaats op de km staande start op de Olympische Spelen 1952 en een 4de plaats in het wereldkampioenschap snelheid 1959 toegevoegd worden.

Nadien bleef hij een vooraanstaand specialist in de zuivere snelheid. Hij werd nog Belgisch kampioen in 1962, 1963 en 1966, derde in het wereldkampioenschap 1963 en 1964 en vierde in 1966 en derde in het Europees criterium 1962. Hij won in 1963 de Grote Prijs van de Koning (Brussel) en de Zesdaagse van Madrid (met Van Steenbergen) en eindigde verder nog tweede in de Belgische kampioenschappen snelheid in 1964, 1965 (ex aequo met Leo Sterckx) en 1967 en omnium (ex aequo met Theo Mertens) in 1967.

1968 was zijn laatste jaar als renner, zonder noemenswaardige uitslagen. De Bakker bleef echter in de wielersport en werd, tot het bereiken van de leeftijdsgrens in 2004, gangmaker, op de eerste plaats in dernywedstrijden maar ook bij de stayers. Zo won hij met René Martens Bordeaux-Paris in 1985 en met Stan Tourné het Europees kampioenschap achter derny in 1991. Hij was tussen 1972 en 1976 ook Belgisch bondscoach voor het baanwielrennen.

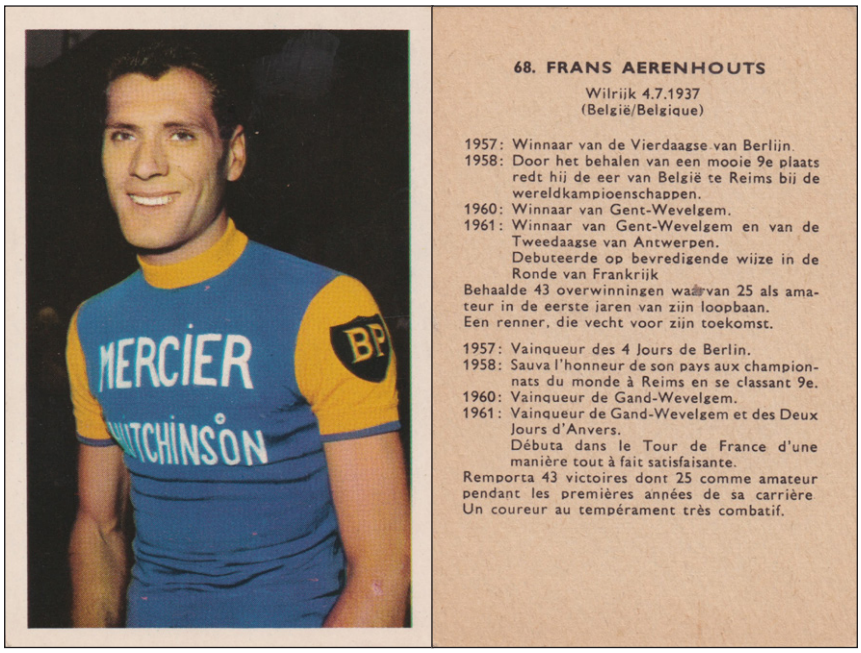

68. Frans Aerenhouts

De foto komt uit het criterium van Brasschaat 1961.

Het palmares verdient toch enige aanvulling. In 1958 was hij ritwinnaar in de Tour de l'Ouest en derde in de Driedaagse van Antwerpen en in het nationaal kampioenschap. In 1959 eindigde hij derde in de Quatre Jours de Dunkerque, 6de in Bordeaux-Paris, 8ste in Liège-Bastogne-Liège en 9de in Paris-Roubaix. In 1960 werd hij 6de in Paris-Roubaix. In 1961 was hij tweede in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke, derde in de Flèche Wallonne en 5de in de Flèche Brabançonne. Hij eindigde ook tweede in Antwerpen-Gent en door zijn zege in Gent-Wevelgem, won hij op die manier ook Antwerpen-Gent-Wevelgem (de Tweedaagse van Antwerpen vermeld op de chromo). In de Tour de France finishte hij als debutant 17de (met een tweede plaats in de derde rit en een derde in 13de).

Nadien kon hij echter de lijn niet doortrekken. In 1962 was hij 7de in Paris-Roubaix. In 1963 won hij een rit in de Vuelta, werd derde in het puntenklassement en 12de in de eindstand. Hij was ook derde in het nationaal kampioenschap en werd voor de vierde maal, na 1958, 1960 en 1961, geselecteerd voor het wereldkampioenschap. Hij maakte een zware val (schedelbreuk) en zou nadien nooit meer zijn vroegere niveau benaderen. In 1964 eindigde hij 4de in de Omloop Het Volk, 5de in de Ronde van Limburg en derde in de Scheldeprijs. De volgende jaren behaalde hij geen resultaten meer en stopte eind 1967, net dertig.

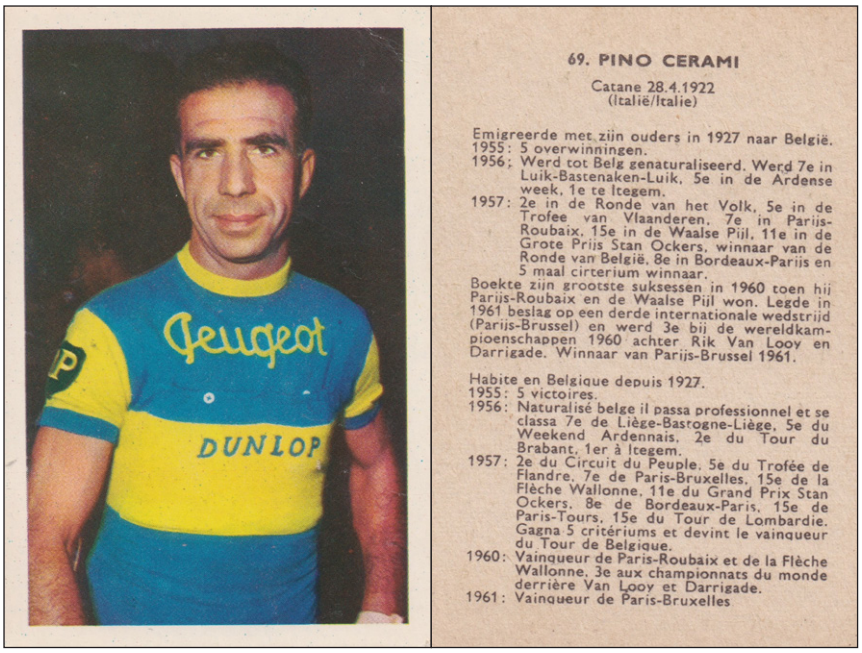

69. Pino Cerami

De foto komt uit het criterium van Brasschaat 1961.

De juiste geboorteplaats is Misterbianco in Catania en de echte geboortedatum is 28/03/1922, niet 28/04. De verwarring komt door een foute registratie op het gemeentehuis.

Zoals zo dikwijls concentreert het palmares zich op enkele seizoenen, maar is verre van volledig. Vooral een rits ereplaatsen in diverse belangrijke wedstrijden voor zijn naturalisatie tot Belg (op 16/03/1956) wordt over het hoofd gezien.

Cerami werd in 1948 7de in de Giro di Lombardia, 8ste in de Dauphiné Libéré en 9de in de Flèche Wallonne. In 1949 was hij 4de in de Flèche Wallonne en in de Züri Metzgete en 6de in Liège-Bastogne-Liège. Na een 24ste plaats in de Giro werd hij voor de Tour de France geselecteerd in de ploeg van de Italiaanse Cadetti, maar kwam al de 4de rit te laat toe. In 1951 eindigde hij 7de in de Tour de Belgique (met twee ritzeges) en in de Dauphiné Libéré. In 1952 werd hij 4de in de Tour de Suisse en 7de in de Omloop Het Volk en in de Tour de Belgique.

In 1953 werd hij tweede in de Giro di Lombardia, derde in de Tour de Belgique en 10de in de Tour de Suisse. In 1954 won hij twee ritten in de Tour d'Europe (11de in de eindstand) en was verder 7de in de Tour de Belgique en 10de in de Tour de Luxembourg en in Liège-Bastogne-Liège. In 1955 was hij 7de in de Tour de l'Ouest met een ritzege. In 1956 werd hij ook 10de in de Flèche Wallonne.

In 1957 was er verder een ritzege in de Tour de Belgique en gaat het uiteraard over de Omloop en niet de Ronde Het Volk (tweede). In 1958 was hij tweede in Paris-Bruxelles, Bordeaux-Paris en de Tour de Romandie, 6de in Gent-Wevelgem en in de Giro di Lombardia, 7de in de Omloop Het Volk en in de G.P. Stan Ockers en 8ste in de Ronde van Vlaanderen. In 1959 werd hij 7de in Bordeaux-Paris, derde in de Tour de Luxembourg en 9de in de Tour de l'Ouest.

In 1960 kon hij dan eindelijk al die ereplaatsen inruilen voor grote overwinningen. Naast de op de chromo vermelde uitslagen was hij ook nog 5de in Bordeaux-Paris en tweede in de Super Prestige Pernod. Hij won verder samen met Rik Van Looy de Roue d'Or de Daumesnil, een aflossingskoers achter derny. In 1961 was er ook een zege in de Flèche Brabançonne en in Antwerpen-Ougrée en een 8ste plaats in Bordeaux-Paris.

Cerami werd ondertussen veertig en voelde eindelijk de last van de jaren. Toch won hij in 1962 opnieuw Antwerpen-Ougrée en werd tweede in de Flèche Wallonne. In 1963 was hij tweede in Liège-Bastogne-Liège, in de G.P. Stan Ockers en in het Weekend Ardennais, 6de in de Flèche Wallonne en 9de in de Tour de Belgique. Hij won ook een rit in de Tour de France en werd voor de derde maal, na 1960 en 1961, geselecteerd voor het wereldkampioenschap. Het was meteen zijn laatste seizoen.

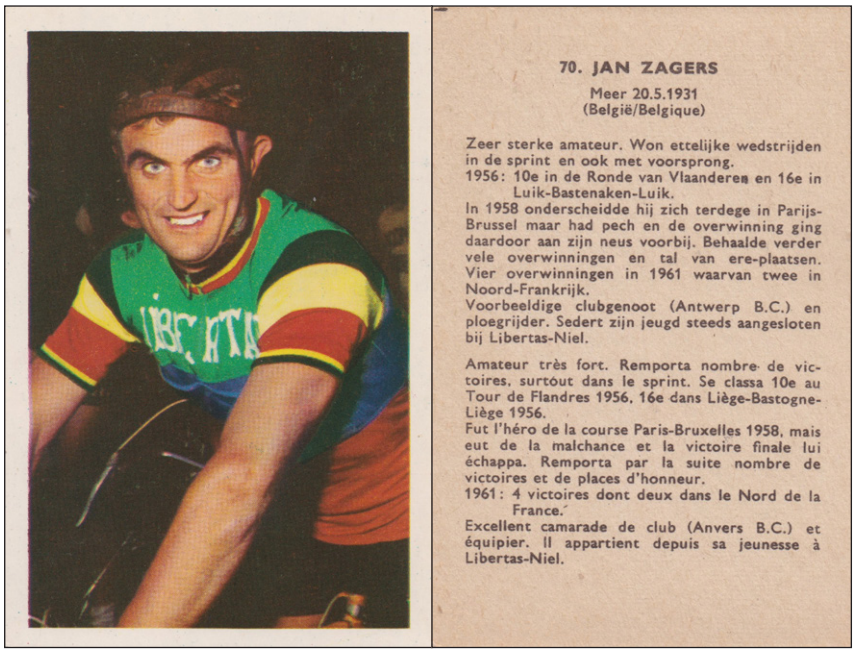

70. JAN ZAGERS

Meer 20.5.1931
(België/Belgique)

Zeer sterke amateur. Won ettelijke wedstrijden in de sprint en ook met voorsprong.
1956: 10e in de Ronde van Vlaanderen en 16e in Luik-Bastenaken-Luik.
In 1958 onderscheidde hij zich terdege in Parijs-Brussel maar had pech en de overwinning ging daardoor aan zijn neus voorbij. Behaalde verder vele overwinningen en tal van ere-plaatsen. Vier overwinningen in 1961 waarvan twee in Noord-Frankrijk.
Voorbeeldige clubgenoot (Antwerp B.C.) en ploegrijder. Sedert zijn jeugd steeds aangesloten bij Libertas-Niel.

Amateur très fort. Remporta nombre de victoires, surtout dans le sprint. Se classa 10e au Tour de Flandres 1956, 16e dans Liège-Bastogne-Liège 1956.
Fut l'héro de la course Paris-Bruxelles 1958, mais eut de la malchance et la victoire finale lui échappa. Remporta par la suite nombre de victoires et de places d'honneur.
1961: 4 victoires dont deux dans le Nord de la France.
Excellent camarade de club (Anvers B.C.) et équipier. Il appartient depuis sa jeunesse à Libertas-Niel.

70. Jan Zagers

De foto dateert uit het criterium van Brasschaat 1961.

De juiste geboortedatum is 20/3/1931 en niet 20/5.

Het palmares is, zacht uitgedrukt, heel vaag. In 1952 was hij 5de in Liège-Bastogne-Liège en 6de in de Tour de Luxembourg. In 1953 werd hij 7de in Liège-Bastogne-Liège. In 1954 was hij 6de in de Tour de Luxembourg en won hij twee ritten in de Vuelta a Asturias. In 1955 was hij 7de in de Elfstedenronde. In 1956 won hij een rit in Dwars door België. In 1957 was hij 6de in Liège-Bastogne-Liège, 7de in Kuurne-Brussel-Kuurne en 8ste in de Scheldeprijs.

In 1958 werd hij tweede in Liège-Bastogne-Liège, derde in de Tour de Belgique, 7de in de Tour de Luxembourg, 8ste in Kuurne-Brussel-Kuurne, 10de in Paris-Roubaix en medewinnaar van de ploegentijdrit in de Driedaagse van Antwerpen. Van de stelling op de chromo dat hij door pech Paris-Bruxelles zou verloren hebben, heb ik nergens bevestiging gevonden, hij speelde geen rol van betekenis dat jaar. Hij zou wel het jaar nadien de prijs voor de strijdlust winnen, maar ook dan was hij nooit echt in strijd voor de zege. Het kan ook niet Liège-Bastogne-Liège 1958 betreffen. Hij was wel tweede, maar leek nooit op weg naar de zege, De Bruyne was veel sneller in de sprint.

In 1959 was hij verder tweede in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke en 6de in Liège-Bastogne-Liège. In 1960 werd hij 8ste in Bordeaux-Paris, 6de in Kuurne-Brussel-Kuurne en in de Ronde van Nederland en 10de in Paris-Bruxelles. In 1961 was hij 6de in Dwars door België.

1962 zou zijn laatste seizoen worden. Hij werd 4de in Paris-Bruxelles, 7de in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke en 9de in de Omloop Het Volk. Na zijn loopbaan als wielrenner startte hij een bloeiende fietsenhandel in Brasschaat die generatie na generatie nog steeds door de familie verdergezet wordt. Zijn zoon Yvan was even prof in de jaren 80 maar kende geen succes.

71. Gastone Nencini

De foto dateert zo goed als zeker uit 1960, gezien de scudetto en de 'rondere' G.S. In geen geval kan hij uit 1961 komen, toen Nencini voor Ignis reed.

Het palmares is zeer vreemd en mist een aantal belangrijke resultaten en is heel onnauwkeurig. In 1954 was hij 17de in de Giro. In 1955 gaat het uiteraard over de roze en niet over de gele trui. Hij werd dat jaar ook derde in de G.P. de Suisse tegen het uurwerk en won twee ritten en het bergklassement in de Giro. In 1956 was hij ook ritwinnaar in de Tour de France (22ste in de eindstand).

In 1957 won hij de Giro d'Italia en twee ritten en het bergklassement in de Tour de France (6de). Hij zegevierde ook in de Giro della Provincia di Reggio Calabria, was 6de in de Ronde van Vlaanderen en 9de in de Vuelta (tweede in het puntenklassement). Hij werd tevens derde in Desgrange-Colombo. In 1958 was hij 5de in de Giro en won een rit in de Tour en twee in de Giro.

In 1959 won hij een rit in de Giro (10de in de eindstand) en was verder derde in de Giro di Sardegna, 6de in Paris-Nice-Rome en tweede in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazione. In 1960 eindigde hij naast zijn zege in de Tour ook tweede in de Giro, met twee ritzeges, en won hij een rit in Menton-Rome. Hij was verder 4de in de G.P. de Forlí tegen het uurwerk en derde in de Super Prestige Pernod. In 1961 maakte hij een zware val in Menton-Rome en zag zijn seizoen daardoor totaal mislukken. Het bleef bij een derde plaats in de Tre Giorni de Sud en een 8ste in het wereldkampioenschap.

Gastone Nencini zou nadien nooit nog zijn vroeger niveau halen. Het bleef bij een 13de plaats in de Giro 1962, maar in de Tour gaf hij in verdachte omstandigheden[5] op. Hij zou ook opgeven in de Giro in 1963 en 1964. Hij werd in 1962 5de in de Giro di Sardegna en in 1964 derde in de Tour de Romandie en tweede in de Züri Metzgete. In 1965 stopte hij na als enig resultaat een 46ste plaats in de Giro di Romagna.

5 Gastone Nencini was een van de slachtoffers van buik- en/of maagklachten bij de start van de 14de rit. Gezien hij een dopingreputatie had, werden er al snel bedenkingen gemaakt in die richting.

72. Frans Van Looveren

De foto dateert zo goed als zeker uit 1960, gezien de aanwezigheid van “G.D” op de trui. In 1960 was FAEMA immers geregistreerd in Spanje, vandaar de overgang van “G.S” naar “G.D”. Aangezien Van Looveren in 1961 bij Libertas reed, kan de foto niet uit dat jaar dateren.

Het palmares geeft geen enkele bruikbare informatie. In 1952 won hij een rit in de Ronde van België voor liefhebbers en werd 37ste in de Friedensfahrt. In 1955 eindigde hij tweede in de slotrit en 8ste in de eindstand van de Friedensfahrt. Bij de beroepsrenners was hij in 1956 8ste in de Scheldeprijs. In 1957 vervoegde hij FAEMA, werd 5de in de Omloop van de Vlaamse Gewesten en 8ste in de Drielandentrofee en ontpopte zich al snel tot een betrouwbare helper van Rik Van Looy.

In 1958 won hij een rit in de Tour de Belgique en werd tweede in de Scheldeprijs (en zo kampioen van Antwerpen) en in de Coppa Bernocchi. In 1959 zegevierde hij in een rit in de Vuelta a Levante en was 14de in de eindstand en derde in het puntenklassement van de Vuelta. In de Giro gaf hij echter op. In 1960 rezen er vragen over zijn gezondheidstoestand, maar op aandringen van Rik Van Looy kreeg hij nog een nieuw contract voor een jaar. Hij reed echter amper resultaten en gaf opnieuw op in de Giro. Hij kreeg geen nieuw contract voor 1961 maar behaalde in dienst van Libertas nog een laatste zege in Berchem.

Frans Van Looveren was niet meer actief in 1962. Hij is niet te verwarren met zijn acht jaar oudere, en minder bekende, naamgenoot, die vooral in de jaren 40 actief was op de wielerbaan als sprinter.

Amateurwereldkampioenen

door Jan De Smet

Ooit las ik ergens een interview met Eddy Merckx waarin hij vertelde dat, nadat hij Wereldkampioen werd bij de amateurs, in Sallanches 1964, hij eigenlijk schrik had om te eindigen zoals veel amateurwereldkampioenen voor hem nl. in de anonimiteit.

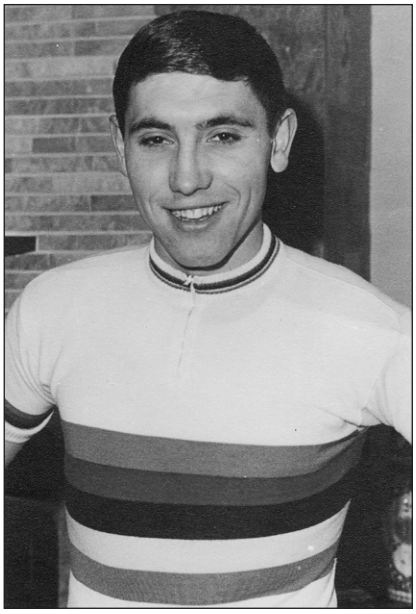

1964 Eddy Merckx

Deze passage zette mij aan het denken en snuisteren in de archieven. Ik bekijk eerst de amateurs en meer bepaald de Wereldkampioenen sedert 1946 tot en met 1963, dus die voor Merckx. Vervolgens kijk ik ook eens wat het werd met de Wereldkampioenen bij de amateurs na Merckx tot en met 1979[1]. Tenslotte bekijk ik ook de Wereldkampioenen bij de amateurs van 1921 tot aan W.O. II. Tussendoor neem ik er ook de Olympische kampioenen bij omdat er vanaf 1972 geen Wereldkampioenschap bij de amateurs meer was in de jaren van de Olympische Spelen. Het leverde volgend artikel op:

De Wereldkampioenen bij de amateurs van 1946-1963, hebben zij de beloften ingelost?

In totaal waren er 17 Wereldkampioenen in die periode. Maar eerst dient er gedefinieerd te worden wanneer men kan spreken van een geslaagde carrière als profrenner?

Dat is vrij moeilijk. Ik besef dat dit een puur persoonlijke interpretatie is van iemands carrière. Renners die Wereldkampioen werden bij de profs of op zijn minst een van de monumenten (Milano-Sanremo, Ronde van Vlaanderen, Paris-Roubaix, Liège-Bastogne-Liège en Giro di Lombardia), of in een eerdere periode Paris-Tours, Flèche Wallonne, Paris-Bruxelles of Bordeaux-Paris wonnen en/of een van de grote ronden Tour de France, Giro d'Italia en Vuelta a España, of in een eerdere periode Tour de Suisse, kunnen natuurlijk van een geslaagde carrière spreken.

Maar daarnaast misstaan ritoverwinningen in grote en kleine ronden, overwinningen in (semi) klassiekers, kleinere ronden en de grote tijdritten zeker niet op een palmares. Het aantal overwinningen speelt geen rol. In België had je in de jaren '60-'70 bijna dagelijks 2 soms 3 wedstrijden daar waar dat in Italië heel wat minder was.

Ik heb dan ook in eer en geweten de palmaressen bekeken en aangegeven wat ik min of meer belangrijk vond maar het blijft subjectief.

Verder dient ook opgemerkt te worden dat de staatsamateurs van de Oostbloklanden (2 renners, 3 titels in totaal in de periode 1946-1963) nooit de kans kregen om profrenner te worden en dat we dus over hen geen of moeilijk, een oordeel kunnen vellen. Gustav-Adolf Schur (2x) en Bernhard Eckstein werden nooit profrenner.

1 Het tijdschrift WAAIERS oriënteert zich in principe op het wielrennen na W.O. II. t.e.m. 1979.

De jaren ‘40

Henry Aubry

Alfo Ferrari

Harry Snell

Henk Faanhof

1946: Henry Aubry (FRA)[2] behaalde 4 overwinningen[3] (7 jaar)[4].

1947: Alfo Ferrari (ITA) behaalde 3 overwinningen (8 jaar).

1948: Harry Snell (ZWE) werd nooit profrenner.

1949: Henk Faanhof (NED) behaalde 17 overwinningen (6 jaar) waaronder als uitschieter een rit in de Tour de France en verder 4 ritten in de Ronde van Nederland.

Conclusie voor de jaren ’40

Geen echte toppers tussen de Wereldkampioenen.

2 De namen in vet gedrukt zijn renners die ooit profrenner werden.
3 Ik baseer mij op de Encyclopédie du Monde du Cyclisme van Pascal Sergent, Guy Crasset en Hervé Dauchy. Mogelijk ontbreekt er hier of daar een zege, maar het zal dan zeker niet een grote overwinning zijn.
4 Voor de lengte van de profcarrière reken ik volle jaren. Renners die na het wereldkampioenschap amateur in het najaar prof werden, krijgen deze (maximaal) 4 maanden extra niet toegekend. Overwinningen behaald in die periode worden natuurlijk wel meegeteld.

De jaren ‘50

Jack Hoobin

Gianni Ghidini

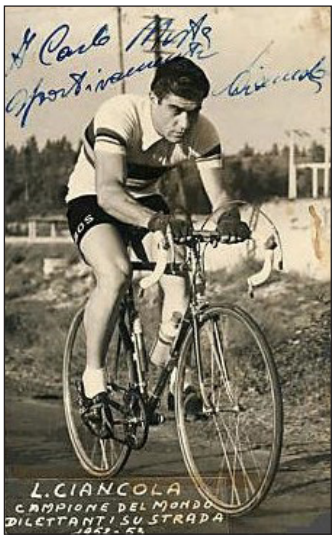

Luciano Ciancola

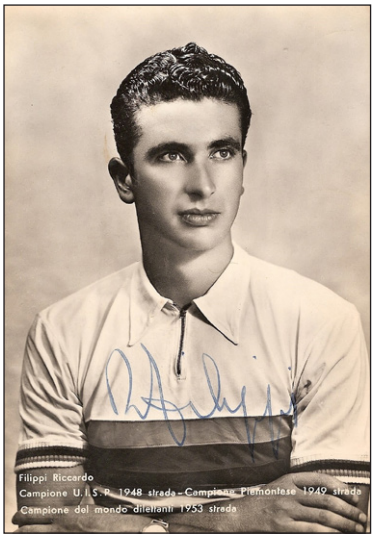

Riccardo Filippi

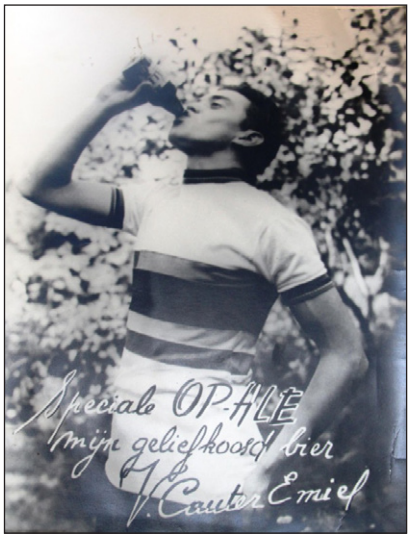

Emiel Van Cauter

Sante Ranucci

Frans Mahn

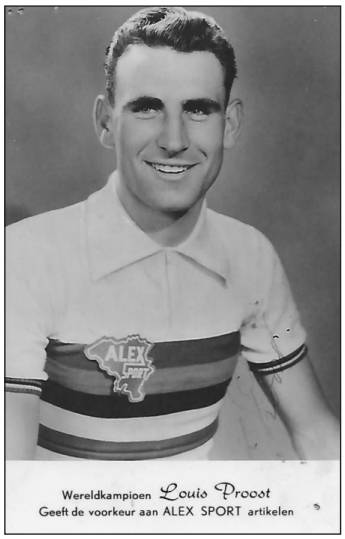

Louis Proost

Täve Schur

Gustav-Adolf Schur

Acht van de negen de Wereldkampioenen (vier Italianen, twee Belgen, een Nederlander en een Australiër) werden profrenner. Enkel de Oost-Duitse staatsamateur Täve Schur (1958 & 1959) werd dit nooit.

1950: Jack Hoobin (AUS) was een jaar profrenner en daarmee is ook alles gezegd.

1951: Gianni Ghidini (ITA) behaalde 2 overwinningen in zijn profcarrière (3 jaar).

1952: Luciano Ciancola (ITA) behaalde 8 overwinningen in zijn profcarrière (8 jaar). Opmerkelijkste zege was het Italiaans kampioenschap bij de onafhankelijken in 1954.

1953: Ricardo Filippi (ITA) behaalde 3 overwinningen in zijn profcarrière (7 jaar), dat was driemaal de Trofeo Baracchi met Fausto Coppi.

1954: Emiel Van Cauter (BEL) behaalde 10 overwinningen in zijn profcarrière (6 jaar) waaronder het kampioenschap van België. Hij was medesponsor in 1972 van de profploeg Van Cauter-Magniflex-de Gribaldy rond de kopmannen Rik Van Linden en Georges Pintens en is de vader van de huidige gouverneur van Oost-Vlaanderen Carina Van Cauter.

1955: Sante Ranucci (ITA) behaalde geen enkele overwinning als profrenner (9 jaar).

1956: Frans Mahn (NED) behaalde 2 overwinningen in zijn profcarrière (8 jaar).

1957: Louis Proost (BEL) behaalde 54 overwinningen in zijn profcarrière (10 jaar) waaronder een rit in de Tour en de Giro en een rit in de Tour de Belgique en de Deutschland Rundfahrt.

Conclusie voor de jaren ’50

Enkel de Belgen Emiel Van Cauter (door zijn overwinning in het Belgisch kampioenschap), Louis Proost (2 ritoverwinningen in een grote ronde) en Ricardo Filippi (3 x Trofeo Baracchi dankzij Fausto Coppi) hebben een klein stempeltje gedrukt in de wielergeschiedenis.

De jaren ‘60 (t.e.m. 1963)

Bernhard Eckstein

Jean Jourden

Renato Bongioni

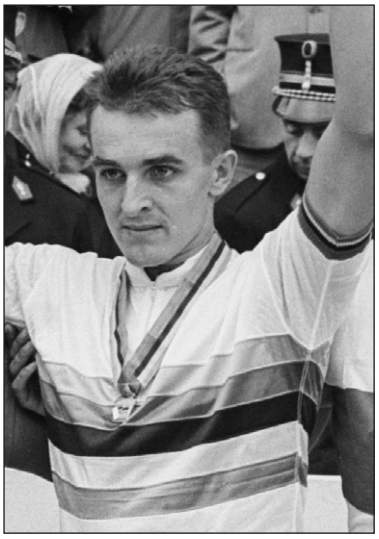

Flaviano Vicentini

Er waren tot en met 1963 twee Wereldkampioenen die profrenner werden voordat Eddy Merckx Wereldkampioen werd: Renato Bongioni en Flaviano Vicentini. Jean Jourden was nog amateur. De Oost-Duitse staatsamateur Bernhard Eckstein (1960) werd dit nooit.

1961: Jean Jourden (FRA) behaalde 12 overwinningen in zijn profcarrière (8 jaar). Daaronder 2 x de G.P. Plouay, 1 x de G.P. d’Isbergues, de Polymultipliée en de Quatre Jours de Dunkerque. Hij werd in zijn carrière wel geremd door verschillende gezondheidsperikelen.

1962: Renato Bongioni (ITA) behaalde geen enkele overwinning in zijn profcarrière (6 jaar).

1963: Flaviano Vicentini (ITA) behaalde 3 overwinningen in zijn profcarrière (8 jaar) waaronder een ritoverwinning in de Volta a Catalunya op het einde van zijn carrière.

Conclusie voor de jaren ’60 (t.e.m. 1963)

Enkel Jean Jourden maakte min of meer naam in het profpeloton. Maar daar kon Merckx niet naar refereren daar Jourden pas in 1965 prof werd.

Conclusie voor de jaren 1946 t.e.m. 1963

Geen enkele renner kon echt een schitterende carrière voorleggen. Het was, toen Merckx Wereldkampioen werd, natuurlijk nog niet duidelijk wat de Wereldkampioenen van ruwweg 1961, 1962 en 1963 bij de profrenners zouden doen. Hun profcarrière was daarvoor nog te pril of nog niet eens begonnen.

De Wereldkampioenen bij de amateurs van 1965-1979, hebben zij de beloften ingelost?

In totaal waren er 13 Wereldkampioenen in die periode.

De jaren ’60 (van 1965 t.e.m. 1969)

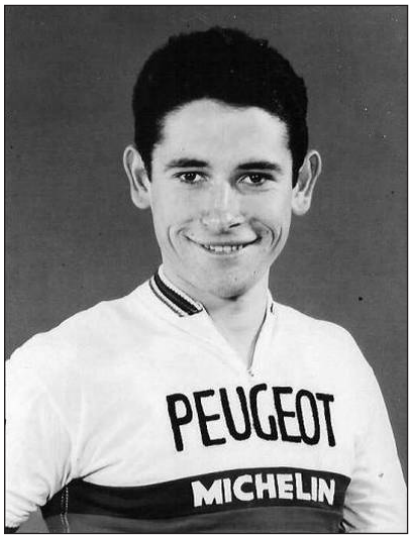

Jacques Botherel

Vittorio Marcelli

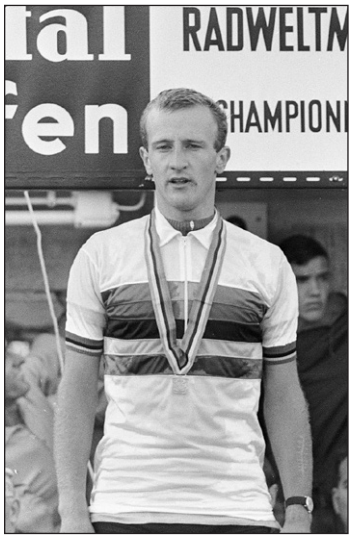

Evert Dolman

Graham Webb

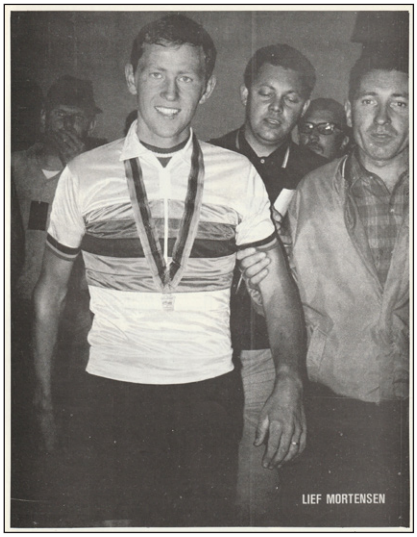

Leif Mortensen

Er waren van 1965 tot 1969 vijf Wereldkampioenen die profrenner werden nadat Eddy Merckx Wereldkampioen werd: Jacques Botherel, Evert Dolman, Graham Webb, Vittorio Marcelli en Leif Mortensen: een Fransman, een Italiaan, een Nederlander, een Brit en een Deen.

1965: Jacques Botherel (FRA) behaalde 2 overwinningen in zijn profcarrière (4 jaar).

1966: Evert Dolman (NED) behaalde 11 overwinningen in zijn profcarrière (7 jaar) waaronder de Ronde van Vlaanderen, het Nederlands kampioenschap en een rit in de Vuelta.

1967: Graham Webb (GBR) behaalde 3 overwinningen in zijn profcarrière (2 jaar).

1968: Vittorio Marcelli (ITA) behaalde geen enkele overwinning als profrenner (2 jaar).

1969: Leif Mortensen (DEN) behaalde 10 overwinningen in zijn profcarrière (6 jaar).

Daaronder een Trofeo Baracchi met Luis Ocaña, een rit in de Setmana Catalana, 3 ritten in Paris-Nice, een rit en het eindklassement in de Tour de Belgique.

Conclusie voor de jaren ’60 (1964-1969)

Enkel Evert Dolman en Leif Mortensen hebben echt naam gemaakt in het profpeloton.

De jaren ‘70

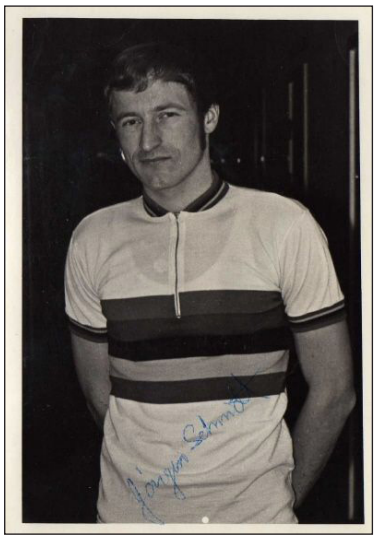

Jörgen Schmidt

Régis Ovion

Ryszard Szurkowski

Janusz Kowalski

André Gevers

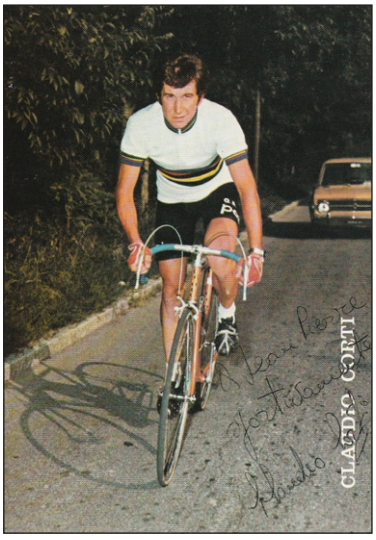

Claudio Corti

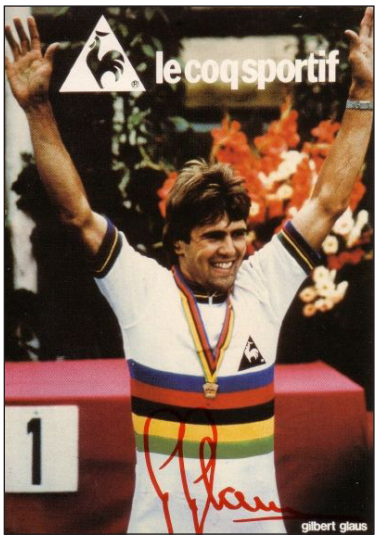

Gilbert Glaus

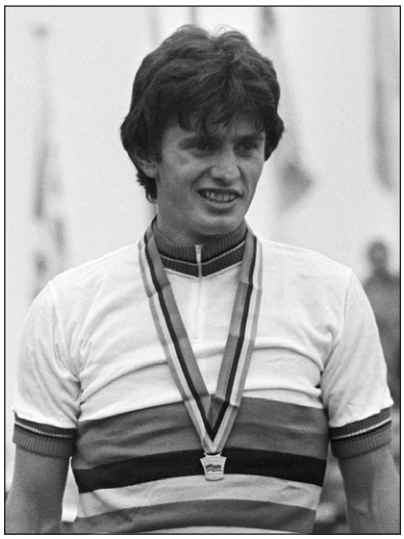

Gianni Giacomini

Er waren acht Wereldkampioenschappen (doordat er twee Olympische Spelen, 1972 & 1974, tussen zaten, waarbij toen geen wereldkampioenschap bij de amateurs verreden werd). Die leverden in 1973 (Ryszard Szurkowski) en 1974 (Janusz Kowalski) twee staatsamateurs als winnaar op. De zes anderen waren Jørgen Schmidt, Régis Ovion, André Gevers, Claudio Corti, Gilbert Glaus en Gianni Giacomini. Twee Italianen, een Fransman, een Nederlander, een Deen en een Zwitser. Hiervan werden er vijf prof.

1970: Jørgen Schmidt (DEN) werd nooit profrenner.

1971: Régis Ovion (FRA) behaalde 21 overwinningen in zijn profcarrière (10 jaar). Daaronder het kampioenschap van Frankrijk, een rit in het Critérium du Dauphiné Libéré, het Critérium National en Paris-Bourges.

1975: André Gevers (NED) behaalde 8 overwinningen in zijn profcarrière (7 jaar). Daarbij een rit in de Ronde van Nederland.

1977: Claudio Corti (ITA) behaalde 17 overwinningen in zijn profcarrière (12 jaar) waaronder tweemaal het Italiaans kampioenschap en de Coppa Sabatini.

1978: Gilbert Glaus (SUI) behaalde 37 overwinningen in zijn profcarrière (11 jaar). Daaronder het kampioenschap van Zwitserland, Bordeaux-Paris[5], een rit in de Tour de France, de Tour de Romandie, de G.P. du Midi-Libre en de Volta a Catalunya en twee ritten in het Critérium du Dauphiné Libéré.

1979: Gianni Giacomini (ITA) behaalde geen enkele overwinning als profrenner (2 jaar).

Conclusie voor de jaren ’70

Enkel de naam van Gilbert Glaus en in mindere mate Régis Ovion en Claudio Corti springen eruit.

Algemene conclusie

Dat het palmares van Eddy Merckx buiten categorie is, staat vast. Maar Eddy had gelijk, geen van zijn voorgangers (van na W.O. II) hadden echt een schitterende carrière bij de profrenners uitgebouwd. Ricardo Filippi won driemaal de Trofeo Baracchi, Miel Van Cauter werd nog eens Belgisch kampioen en Louis Proost won een rit in de Tour de France en Giro d’Italia. En ook na hem (tot 1979) kon enkel Evert Dolman een overwinning in een monument voorleggen, samen met een rit in de Vuelta a España en een nationaal kampioenschap. Leif Mortensen won een Trofeo Baracchi, Régis Ovion (1 x), Claudio Corti (2 x) en Gilbert Glaus (1 x) werden nationaal kampioen. Deze laatste won ook een rit in de Tour de France en een, toen al gedevalueerde, Bordeaux-Paris.

Olympische kampioenen

Van 1948 tot en met 1968 waren er om de 4 jaar naast het wereldkampioenschap de Olympische Spelen. Van 1972 tot en met 1992 waren er geen wereldkampioenschappen in het jaar van de Olympische Spelen. Vanaf 1996 waren de profrenners toegelaten op de Olympische Spelen.

5 Bordeaux-Paris was toen al lang niet meer wat het ooit geweest was qua uitstraling.

Het is misschien interessant om de eerste twee perioden eens op dezelfde manier te bekijken.

Periode voor Merckx: 1948-1960

Drie van de vier titels waren voor renners die een professionele carrière kregen. Enkel Viktor Kapitanov bleef eeuwig amateur.

1948: José Beyaert (FRA?)[6] behaalde 11 overwinningen in zijn profcarrière (5 jaar) waaronder de G.P. d'Isbergues[7].

1952: André Noyelle (BEL) behaalde 47 overwinningen in zijn profcarrière (12 jaar) waaronder de G.P. Cerami en tweemaal Roubaix-Cassel-Roubaix.

1956: Ercole Baldini (ITA) behaalde 39 overwinningen in zijn profcarrière (8 jaar). Hij werd Wereldkampioen bij de profs, tweemaal kampioen van Italië, won de Giro d'Italia (5 ritten) en een rit in de Tour de France. Verder nog de G.P. Lugano, viermaal de Trofeo Baracchi (1 x met Fausto Coppi, 2 x met Aldo Moser en 1 x met Jo Velly) en de G.P. des Nations en Milano-Mantova.

1960: Viktor Kapitanov (USSR) werd nooit profrenner.

Periode na Merckx: 1964-1976

Er waren vier titels en alle vier de Olympische kampioenen werden profrenner.

1964: Mario Zanin (ITA) behaalde 1 overwinning in zijn profcarrière (4 jaar), een rit in de Vuelta a España.

1968: Pierfranco Vianelli (ITA) behaalde 1 overwinning in zijn profcarrière (5 jaar), een rit in de Giro d'Italia.

1972: Hennie Kuiper (NED) behaalde 73 overwinningen in zijn profcarrière (16 jaar). Daaronder het wereldkampioenschap, het Nederlands kampioenschap, de Tour de Suisse (+ 1 rit), twee ritten in de Tour de France, een rit in de Vuelta a España, een rit in het Critérium du Dauphiné Libéré, de Ronde van Vlaanderen, de Giro di Lombardia, Paris-Roubaix en Milano-Sanremo.

1976: Bernt Johansson (ZWE) behaalde 14 overwinningen in zijn profcarrière (5 jaar) waaronder de Trofeo Baracchi met Barone, de Cronostaffetta met Battaglin en twee ritten in de Giro d'Italia.

Conclusie voor de Olympische Spelen

Hier lijkt het er op dat de Olympische kampioenen het beter deden. Ercole Baldini en Hennie Kuiper hadden zeker een geslaagde carrière. Johansson won een Trofeo Baracchi en 2 ritten in de Giro d'Italia. Dat laatste deed ook Vianelli en Zanin won dan weer een rit in de Vuelta.

---

6 Ik zet een '?' bij zijn nationaliteit omdat het eigenlijk niet helemaal zeker is dat hij toen al Fransman was en geen Belg meer. Ik beschrijf het gehele verhaal in mijn boek "Het zoutvaatje van Eddy Merckx' door Jan De Smet uitgegeven in eigen beheer (2019) p 7-9.
Ik citeer enkele passages:
"Nadat José Beyaert jr. al Olympisch kampioen geworden was en een beetje geld verdiend had met wielrennen wou hij samen met zijn broer, die toen zijn militaire dienst vervulde in Marokko, een bar-tabac overnemen. Opdat zij o.a. alcohol zouden mogen verkopen moesten zij een licentie kopen. Toen zij bij de administratie kwamen bleek dat zij dat niet konden. De reden was dat ze geen Fransman waren. … De verklaring was te vinden in de 'Code Napoleon' die stelde dat er twee generaties geboren moesten zijn in Frankrijk voordat je Fransman kon worden. En gezien José jr. en Georges (zijn broer) de eerste generatie Beyaert waren die in Frankrijk geboren waren ….".
M.a.w. José Beyaert was op het ogenblik dat hij de Olympische titel won geen Fransman maar nog altijd … Belg.
7 Had een zeer avontuurlijk leven dat beschreven wordt in het boek 'Olympic Gangster: The Legend of José Beyaert - Cycling Champion, Fortune Hunter and Outlaw' door Matt Rendell, Mainstream Publishing, 2 juni 2011

Een paar opmerkelijke zaken

In het wereldkampioenschap bij de amateurs won Italië driemaal na elkaar goud in 1951-52-53 (Ghidini-Ciancola-Filippi). De D.D.R. deed hetzelfde in 1958-59-60 (Schur-Schur-Eckstein). België deed hetzelfde voor zilver in 1969-70-71 (Monseré-Van der Linden-Maertens). België deed het ook voor brons in 1958-59-60 (De Wolf-Goossens-Vanden Berghen).

De Wereldkampioenen bij de amateurs voor W.O. II, hebben zij de beloften ingelost?

Het kan natuurlijk zijn dat Merckx met zijn uitspraak ook de amateur Wereldkampioenen van voor W.O. II bedoelde. Het waren er 17[8] waarvan er uiteindelijk 14 profrenner werden

1921 Gunnar Sköld (ZWE)

1922 David Marsh (GBR)

1923 Libero Ferrario (ITA) 1 overwinning Tre Valle Varesine (1 jaar)

1924 André Leducq (FRA) 40 overwinningen (13 jaar) 2 x Tour de France en 24 ritten, Paris-Tours, 4 ritten in Vuelta Ciclista al Pais Vasco.

1925 Henri Hoevenaars (BEL) geen overwinningen (5 jaar)

1926 Octave Dayen (FRA) geen overwinningen (7 jaar)

1927 Jean Aerts (BEL) 42 overwinningen (15 jaar) Wereldkampioen, Belgisch kampioen, 12 ritten in de Tour de France, 5 ritten in de Volta a Catalunya, Paris-Bruxelles, Tour de Belgique (+ 3 ritten), rit in Paris-Nice en Tour de Suisse.

1928 Allegro Grandi (ITA) 7 overwinningen (7 jaar) Coppa Bernocchi, Giro dell'Emilia, rit in de Giro d'Italia.

1929 Pierino Bertolazzi (ITA) geen overwinningen (1 jaar)

1930 Giuseppe Martano (ITA) 13 overwinningen (12 jaar) Na een jaar prof geweest te zijn keerde hij terug naar de amateurs om opnieuw Wereldkampioen te worden en Italiaans kampioen.

1931 Henry Peter Hansen (DEN) is samen met Jan Ullrich de enige renner die zowel Wereldkampioen bij de amateurs was als Olympisch kampioen.

1932 Giuseppe Martano (ITA) won tijdens zijn tweede profcarrière een rit in de Tour de France, Milano-Torino, 2 ritten in Paris-Nice. Is samen met Gustav-Adolf Schur de enige die tweemaal Wereldkampioen bij de amateurs werd.

1933 Paul Egli (SUI) 13 overwinningen (12 jaar) 2 x Zwitsers kampioen, 2 x Kampioenschap van Zürich, 4 ritten in de Tour de Suisse, rit in de Tour de France

1934 Kees Pellenaars (NED) 44 overwinningen (16 jaar) Kampioen van Nederland, 2 ritten in Ronde van Nederland.

1935 Ivo Mancini (ITA) geen overwinningen (5 jaar)

1936 Edgar Buchwalder (SUI) 9 overwinningen (8 jaar) 2 x Zwitsers kampioen, 2 ritten in de Tour de Suisse.

8 Eigenlijk waren het er 18 wereldkampioenschappen, maar Giuseppe Martano werd tweemaal Wereldkampioen.

1937 Adolfo Leoni (ITA) 69 overwinningen (14 jaar) 17 ritten in de Giro d'Italia, één rit in de Tour de France, Kampioen van Italië, Milano-Sanremo, Coppa Bernocchi, 2 x Giro dell'Emilia, Tre Valli Varesine, Sassari-Cagliari, Giro del Piemonte.

1938 Hans Knecht (SUI) 18 overwinningen (11 jaar) Wereldkampioen bij de profs, samen met Aerts en Merckx de enige die daarin lukte. 3 x Zwitsers kampioen.

Ook hier waren er niet veel uitschieters. André Leducq, Jean Aerts en Adolfo Leoni kunnen van een geslaagde carrière spreken. Allegro Grandi en Giuseppe Martano zijn al heel wat minder en de Zwitsers Paul Egli, Erich Buchwalder en Hans Knecht focusten toch vooral op wedstrijden in eigen land.

De Olympische kampioenen voor W.O. II, hebben zij de beloften ingelost?

1896 Aristidis Konstantinidis (GRE)

1912 Rudolph Lewis (SAF) geen overwinningen (2 jaar)

1920 Harry Stenqvist (ZWE)

1924 Armand Blanchonnet (FRA) 2 overwinningen (FRA) (8 jaar) Frans kampioen

1928 Henry Peter Hansen (DEN) is samen met Jan Ullrich de enige renner die zowel Wereldkampioen bij de amateurs was als Olympisch kampioen.

1932 Attilio Pavesi (ITA) 1 overwinning (3 jaar)

1936 Robert Charpentier (FRA) geen overwinningen (9 jaar[9])

De Olympische kampioenen waren heel wat minder succesvol dan degene van na W.O. II. Van de 7 winnaars behaalde geen enkele van hen ook maar een spraakmakende overwinning.

Als algemeen besluit kan gesteld worden dat Merckx wel reden had om ongerust te zijn. André Leducq, Jean Aerts en Adolfo Leoni voor W.O. II reden wel een mooi palmares bij elkaar. Na W.O. II waren er, en dan moet de lat al lager gelegd worden, enkel Ricardo Filippi, Miel Van Cauter en Louis Proost.

Na zijn wereldtitel zijn er wel enkele renners gekomen die het min of meer gemaakt hebben bij de profs, maar een palmares als het zijne behaalden ze duidelijk nooit, maar dat had Merckx van zichzelf waarschijnlijk ook nooit gedacht.

9 Met de oorlogsjaren is het niet geheel duidelijk hoeveel jaar hij prof was.

FAEMA (deel 8a)

door Patrick Feyaerts en Jan De Smet

1962: G.S. FAEMA-flandria en G.D. FAEMA

De renners van G.S. FAEMA-flandria

1. ANDRIES Daniel (BEL) ° 05/11/1935 – *onafhankelijke*
2. ASSEZ André (BEL) ° 18/03/1939 - *onafhankelijke*
3. BAENS Roger (BEL) ° 18/08/1933
4. BAEYENS Henri (Rik) (BEL) ° 23/08/1937 - *onafhankelijke, prof vanaf 10 augustus*
5. BOCKLANT Willy (BEL) ° 26/01/1941 - *onafhankelijke, prof vanaf 12 september*
6. BOGAERTS Constant (BEL) ° 12/04/1939 - *onafhankelijke*
7. BOONEN Jan (BEL) ° 25/03/1940 – *onafhankelijke vanaf 14 augustus*
8. BORRA Gabriël (BEL) °05/01/1937
9. BOUCQUET Walter (BEL) ° 11/05/1941 – *onafhankelijke vanaf 15 mei*
10. CALLENS Eric (BEL) ° 25/02/1938 - *onafhankelijke*
11. COPPENS Edmond (BEL) ° 23/03/1937- *onafhankelijke, prof vanaf 8 augustus*
12. COUCHEZ René (BEL) °06/03/1939 - *onafhankelijke, prof vanaf 17 augustus*
13. DA RUGNA Dario (SUI) ° 29/09/1939 - *Tour de Romandie*
14. DECLERCK Antoon (BEL) ° 20/02/1937 - *onafhankelijke*
15. DE COCKER Raphaël (BEL) ° 28/02/1939 - *onafhankelijke*
16. DEKKERS Antoon (BEL) ° 19/09/1939 - *onafhankelijke, prof vanaf 13 maart*
17. DEKKERS Pierre (BEL) ° 19/01/1943 - *onafhankelijke, prof vanaf 13 maart*
18. DELAMEILLEURE Gabriel (BEL) ° 20/02/1941 - *onafhankelijke*
19. DE LOOF Gabriel (BEL) ° 24/09/1936 - *onafhankelijke, prof vanaf 26 juli*
20. DE PRÉ Julien (BEL) ° 11/06/1937
21. DERBOVEN Hugo Jozef Christian Willy (Willy) (BEL) ° 10/09/1939
22. DESMET Armand (BEL) ° 23/01/1931
23. DESMET Willy (BEL) ° 13/06/1937 - *onafhankelijke*
24. FORÉ Noël (BEL) ° 23/12/1932
25. GRONDELAERS Robert (BEL) ° 28/02/1933
26. HENCKAERTS Sylvain (BEL) ° 14/08/1938 - *onafhankelijke, prof vanaf 8 augustus*
27. IMPANIS Raymond (BEL) ° 19/10/1925
28. JANSSENS Ludo (BEL) ° 19/04/1942 - *vanaf augustus, voorheen Solo-Van Steenbergen*
29. LAUWERS Jan (BEL) ° 05/10/1938 - *onafhankelijke, prof vanaf 3 oktober*
30. NIJDAM Hendrik (Henk) (NED) ° 26/09/1935 - *onafhankelijke vanaf september*
31. NIJS Theodorus (Theo) (BEL) ° 08/07/1939 - *onafhankelijke, prof vanaf 2 mei*
32. NOPPE Michel (BEL) ° 03/03/1937 - *onafhankelijke*
33. ONGENAE Marcel (BEL) ° 03/07/1934
34. PLANCKAERT Jozef (Jef) (BEL) ° 05/05/1934
35. POST Petrus Franciscus Maria (Peter) (NED) ° 12/11/1933

36. ROMAN Clément (BEL) ° 22/02/1938
37. SAMYN Willy (BEL) ° 08/07/1938 - *onafhankelijke, prof vanaf 8 augustus*
38. SCHROEDERS Willy (BEL) ° 09/12/1932
39. SELS Edward (Ward) (BEL) ° 27/08/1941 - *onafhankelijke vanaf 4 september*
40. SORGELOOS Edgard (BEL) ° 14/12/1930
41. STEVENS Lucien (BEL) ° 28/10/1936 - *onafhankelijke, prof vanaf 29 augustus*
42. VANCLOOSTER Roger (BEL) ° 14/07/1933 - *onafhankelijke*
43. VANDAELE Leon (BEL) ° 24/02/1933
44. VANDECAVEYE Robert (BEL) ° 06/05/1939
45. VANDENBERGHE Georges (BEL) ° 28/12/1941 – *onafhankelijke vanaf 6 september*
46. VAN DEN BOGAERT Marcel (BEL) ° 30/09/1938
47. VAN DEN BROECK Joseph (Jos) (BEL) ° 02/12/1929
48. VAN DE VEN Lambert (NED) ° 26/06/1937 - *onafhankelijke*
49. VAN EST Piet (NED) ° 11/08/1934
50. VANGENEUGDEN Martinus (Martin) (BEL) ° 21/01/1932
51. VANHEVEL Joël (BEL) ° 29/06/1941 - *onafhankelijke*
52. VAN LOOY Henri (Rik) (BEL) ° 20/12/1933
53. VAN TONGERLOO Guillaume (BEL) ° 29/12/1933
54. ZILVERBERG Hubertus (Huub) (NED) ° 15/01/1939

DS: DRIESSENS Guillaume (BEL) ° 04/05/1912

De renners van G.D. FAEMA §:

1. BERNÁRDEZ BOLUJA José (ESP) ° 01/10/1935
2. BOTELLA RODRIGO Salvador (ESP) ° 27/03/1929
3. COLMENAREJO PÉREZ José Martín (ESP) ° 07/04/1936
4. GÓMEZ DEL MORAL Antonio (ESP) ° 15/11/1939
5. GÓMEZ DEL MORAL José (ESP) ° 04/12/1931
6. HERRERO BERRENDERO José (ESP) ° 11/01/1934
7. JIMÉNEZ MUÑOZ Julio (ESP) ° 28/10/1934
8. MAS ARBONA Gabriel (ESP) ° 09/03/1933
9. MAYORAL RUBIN Luis (ESP) ° 07/02/1937
10. MORENO MARTÍNEZ Francisco (ESP) ° 19/03/1930
11. ONGENAE Marcel (BEL) ° 03/07/1934 - *Volta a Catalunya*
12. QUESADA NORTES José Martín (ESP) ° 26/05/1935
13. ROSA GÓMEZ Salvador Luis (ESP) ° 15/09/1937
14. SÁNCHEZ CAMERO Juan (ESP) ° 21/06/1938
15. SECO GARCÍA Ramón (ESP) ° 09/09/1941*
16. TORTELLA REBASSA Francisco (ESP) ° 07/09/1937
17. TOUS FRAU Antonio (ESP) ° 17/08/1940
18. VAN EST Piet (NED) ° 11/08/1934 - *Volta a Catalunya*

DS: RUÍZ NAVARRETTE Bernardo (ESP) ° 08/01/1925
GUAL José (ESP)[1]
TORELLÓ Miguel (ESP)

Commentaar:

§: Het is niet altijd duidelijk of er dit seizoen al dan niet twee aparte ploegen waren. De G.S. FAEMA-flandria ploeg was in ieder geval in België geregistreerd en gebruikte nooit G.D.-truien terwijl de Spaanse renners verder nooit G.S.-truien gebruikten, steeds zonder enige vermelding van flandria. Verder reden beide ploegen totaal aparte programma's, enkel Piet van Est en Marcel Ongenae versterkten eenmalig de Spaanse ploeg in de Volta a Catalunya. Reglementair ging het in ieder geval over een enkele ploeg, daarom was er nooit een mogelijkheid om ze beide apart aan de start van dezelfde wedstrijd te brengen[2]. Toch beschouwen wij ze als twee verschillende ploegen, wat ze de facto eigenlijk waren. Dit kan natuurlijk een foute interpretatie zijn.

*: Ramón Seco begon in de loop van het seizoen, alleszins na de Midi Libre, zijn militaire dienst. Het is mogelijk dat hij in die periode als individueel (of zelfs in een FAEMA-trui) nog een aantal wedstrijden reed, maar we kunnen dit niet bevestigen.

1 José Gual was in ieder geval sportbestuurder in de Grand Prix du Midi Libre. We hebben geen verdere informatie over hem kunnen vinden, mogelijk gaat het hier over de oud-renner, actief rond 1936.

2 Ook een constructie zoals met EMI in de Giro 1961 was niet langer mogelijk, zelfs niet als de ploeg het hele seizoen onder de naam van een tweede merk van dezelfde sponsor zou aantreden. Dus niet langer FAEMA en EMI, Ignis en Fides, Carpano en Baratti of VOV en Fynsec. Door het openstellen van de Tour de France voor merkenploegen en de resulterende hertekening van het ploegenlandschap was de reglementering strenger geworden en zou jaar na jaar gradueel verder blijven verstrengen.

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20a

20b

21

22

23

24 *25* *26*

1. Een eerste versie van een van de twee voornaamste varianten van de FAEMA-flandria trui, “G.S.” rechts op de borst, geen publiciteit op de mouwen. Vooral in de eerste helft van het seizoen gebruikt.
2. Een tweede versie van de eerste basistrui, zonder “G.S.” op de borst. Waarschijnlijk ook vooral tijdens de eerste helft van het seizoen te zien.
3. Een derde versie van de eerste basistrui, met een andere F in FAEMA (zonder verlenging van de horizontale strepen). Alleszins door Planckaert in de Tour de France gebruikt, ook op het eindpodium. Deze trui is absoluut een anomalie, nergens anders wordt de F in deze vorm geschreven, terwijl voor de andere letters de ‘oude’ schrijfwijze behouden blijft. Misschien een fabricagefout?
4. Een eerste versie van de tweede variante van de basistrui, gelijkend op trui 1, maar met wel FAEMA op de mouwen. Alleszins in (een deel van) de Tour de France gedragen.
5. Een tweede versie van trui 4, met een andere (en nieuwe) schrijfwijze op de trui en de mouwen van de F (één horizontaal verlengd streepje), de E (één horizontaal verlengd streepje) en de M (een driehoekig blokje links boven). Alleszins in het begin van de Tour gebruikt.

   Voorheen was de meest voorkomende schrijfwijze van FAEMA met F met twee verlengde horizontale streepjes, een E met drie zulke streepjes, een A met één verlengd streepje en een M met een klein driehoekig blokje links boven. Vreemd genoeg werd deze M op één uitzondering na – zie trui 25 – nooit zo geborduurd op de truien. Bijna alle truien gebruikten de minder voorkomende variante met een ‘gewone’ M.

   In de loop van 1961 veranderde FAEMA echter de officiële schrijfwijze en bleef het bij één verlengd middelste streepje voor de F en de E, de twee varianten van de M, met en zonder driehoekje, bleven en ook de A was ongewijzigd. In de loop van 1962 werd voor de truien op de nieuwe schrijfwijze overgeschakeld, maar waren er duidelijk nog wat groeipijnen en waren er een aantal ‘mengelingen’, mogelijk was het ook redelijk verwarrend voor de fabrikanten.
6. Een derde versie van trui 4, met een zelfde schrijfwijze als trui 5 op de trui, maar een andere (eigenlijk de voorgaande) op de mouwen voor de F (twee horizontaal verlengde streepjes) en de E (drie horizontaal verlengde streepjes), de M heeft net als op de trui een blokje links boven. Alleszins in het begin van de Tour gebruikt.
7. Een vierde versie van trui 4, gelijkend op truien 5 en 6, maar weer verschil op de mouwen, in tegenstelling met trui 5 is er geen driehoekje bovenaan de M. Hier hebben we dus op dezelfde trui de twee gebruikte nieuwe schrijfwijzen. Alleszins door Zilverberg na, en mogelijk tijdens, de Tour gedragen.

8. Een vijfde versie van trui 4, met weer eens een andere schrijfwijze. Op de trui staat FAEMA zoals op trui 5, 6 en 7, maar op de mouwen staat FAEMA zoals op trui 4, dus in de meest voorkomende vroegere schrijfwijze (zijnde een F met twee streepjes, een E met drie en een M zonder driehoekje).
9. Een andere variante, gelijkend op trui 4, maar FLANDRIA in drukletters. Alleszins op het einde van het seizoen door Van Looy gedragen
10. Een weinig voorkomende variante. Geen “G.S.” op de borst, op de rechtermouw publiciteit voor flandria, op de linkermouw voor FAEMA. Telkens hebben de F en E maar één verlengd streepje, de M heeft hier nergens een driehoekje. Daardoor valt ook deze trui op, het is de enige versie die we terugvonden waarin de ‘nieuwe’ schrijfwijze gebruikt wordt voor de F en de E, maar de M op de borst geen driehoekig blokje bovenaan heeft.
11. Speciale variante, bij gelegenheid door Peter Post gedragen, met een extra flandria publiciteit net boven de witte band opgestikt. FAEMA is op de traditionele manier geschreven.
12. Een eerder atypische trui, alleszins gedragen in de ploegentijdrit van de Tour de Belgique, exceptioneel ook daarbuiten (onder meer door Ludo Janssens en door Rik Van Looy en Peter Post in La Roue d’Or de Daumesnil en op de wielerbaan). Opvallend zijn de witte mouwen zonder publiciteit die doorlopen in de witte band met smalle rood-zwart-rode afboording. FAEMA is wel op de vroegere traditionele manier geschreven.
13. Speciale wereldtrui, getoond op de ploegvoorstelling, volgens ons nooit gedragen. Ook hier is FAEMA in de vroegere traditionele schrijfwijze.
14. Speciale roze trui gemaakt voor Armand Desmet in de Giro. Ook hier is FAEMA in de vroegere traditionele schrijfwijze.
15. Belgische kampioenstrui met publiciteit gemaakt voor Jef Planckaert, mogelijk gebruikt in criteriums en alleszins op publicitaire foto’s. Ook hier staat FAEMA in de vroegere traditionele schrijfwijze.
16. Een van de twee voornaamste truien van het Spaanse filiaal, met “G.D.” hoog rechts op de borst, niet op de mouwen. Deze trui werd alleszins door het merendeel van de ploeg gedragen in de Vuelta.
17. De tweede veel gebruikte trui, basistrui in 1961 met “G.D” lager rechts op de borst en “G.D” op de mouwen. Deze trui werd alleszins ook door FAEMA-flandria in de Tour de Romandie gebruikt.
18. Een variante, een veel gebruikte trui in 1960 en waarschijnlijk ook in 1961, mogelijk nog altijd gedragen in 1962, zelfde als trui 12, maar geen “G.D” op de mouwen.
19. Variante op een vroegere, veel gebruikte trui, met G en D rond de rits, dit keer wel met telkens een punt, dus “G.” en “D.” De rug is ongetwijfeld identiek.
20. De vroegere versie van de vorige trui, nog altijd gebruikt, met G en D rond de rits, zonder punt of punten en met “G.D” op de mouwen en op de rug.
21. De speciale, al in 1961 gebruikte trui met “GD” links op de borst, maar geen “GD” op de mouwen.
22. Een variante op trui 16 met ook “GD” op de mouwen
23. De jaarlijks terugkomende trui, zonder G en D of G en S.
24. Een zeldzame variante van trui 18, de enige Spaanse trui met de nieuwe schrijfwijze voor FAEMA. Op de trui hebben de F en de E maar één verlengd streepje en heeft de M links boven een driehoekig blokje. Op de mouwen hebben de F en de E ook maar één verlengd streepje, maar heeft de M dan weer geen blokje. Bewust de twee

'nieuwe' schrijfwijzen gebruikt, een onoplettendheid van de leverancier of vond die het te moeilijk dat blokje te borduren op de mouw?

25. De variante van trui 23 met de M met een driehoekig blokje links boven, zeker gebruikt in 1956 en 1957, maar mogelijk nog altijd gebruikt.
26. De C.C. Barcelonès-EMI trui uit de Volta, met dit jaar EMI veel prominenter.

Overwinningen

De renners verbonden aan G.S. FAEMA-flandria behaalden in totaal 117 zeges (waaronder 4 ploegentijdritten en een koppelrit achter derny), met op de eerste plaats Rik Van Looy (ditmaal 'slechts' 18 overwinningen). Hiervan kunnen minstens 110 zeges met quasi zekerheid aan FAEMA-flandria toegewezen worden en 5 aan een andere ploeg.

De renners verbonden aan G.D. FAEMA behaalden in totaal 23 zeges (waaronder 1 ploegentijdrit), waarbij geen enkele renner er echt bovenuit stak. Hiervan kunnen 20 zeges met quasi zekerheid aan FAEMA toegewezen worden en 3 aan een andere ploeg.

Nevenklassementen, baanwedstrijden of open wedstrijden worden in deze telling niet meegerekend, maar desgevallend wel vermeld bij de voornaamste overwinningen.

De voornaamste zeges G.S. FAEMA-flandria

Coupe du Monde Intermarques
Belgisch kampioenschap (Jef Planckaert)
Ronde van Vlaanderen (Rik Van Looy)
Paris-Roubaix (Rik Van Looy)
Liège-Bastogne-Liège (Jef Planckaert)
Gent-Wevelgem (Rik Van Looy)
Rund um den Henninger Turm (Armand Desmet)
Bayonne-Bilbao (Guillaume Van Tongerloo)
Omloop der Vlaamse Gewesten (Edgard Sorgeloos)
Ronde van Limburg (Peter Post)
Dwars door België (Martin Vangeneugden)
Ronde van Vlaanderen voor onafhankelijken (Clément Roman)
Ploegenklassement Giro d'Italia
5 ritzeges in de Giro d'Italia (2 Rik Van Looy, 1 Willy Schroeders, 1 Armand Desmet, 1 Huub Zilverberg)
2 ritzeges Tour de France (TTT, 1 Huub Zilverberg)
Giro di Sardegna (Rik Van Looy)
Paris-Nice (Jef Planckaert)
Tour de Belgique (Noël Foré)
Tour de Luxembourg (Jef Planckaert)
Deutschland Rundfahrt (Peter Post)
Tour de Picardie (Willy Bocklant)
G.P. du Parisien (TTT)

De voornaamste zeges G.D. EMI

1 ritzege Vuelta a España (Antonio Gómez del Moral)
Tour de l'Avenir (Antonio Gómez del Moral)

Een wereldtrui van Rik Van Looy

Foto Jan De Smet

De jaarlijks terugkerende FAEMA-trui zonder G.S. of G.D.

Foto Jan De Smet

Veertig (of meer dan vijftig?) helpers voor de Keizer en een aparte Spaanse ploeg!

Het jaar 1962 startte voor de regerende Wereldkampioen met een serieuze verandering. Zijn Italiaanse ploeg FAEMA fusioneerde met het Vlaamse flandria dat op dat ogenblik al drie jaar als sponsor en constructeur optrad. Flandria was in 1959 in de wielersport gekomen als partner van (Dr.[3]) Mann, de Antwerpse firma die gerund werd door Mevr. Gemoets en vervulde de volgende twee seizoenen diezelfde rol bij de ploeg flandria-Wiel's. Wiel's was het biermerk van de Brusselse brouwerij Wielemans.

Ploegvoorstelling van FAEMA-flandria eind 1961, met ook een speciale wereldkampioenentrui met publiciteit, volgens ons nooit in wedstrijden gebruikt. We herkennen op de eerste rij van links naar rechts sportbestuurder Driessens, Planckaert, Sorgeloos, Van Tongerloo, Van Looy, Ongenae, Vangeneugden en een niet geïdentificeerde persoon en op de tweede rij Vandaele, Armand Desmet, Foré, Baens, Schroeders, Roman, Zilverberg, Vandecaveye, Van den Bogaert en Piet van Est.
(foto www.kempenserfgoed.be - Collectie Staf Van Dijck).

Pol Claeys werd eind oktober op het fietssalon van Milaan benaderd door FAEMA. De eigenaar van FAEMA, Carlo Valente, was op zoek naar een betrouwbare cosponsor en constructeur[4], vooral om een steviger ploeg te kunnen opstellen in de komende Tour de France[5] die eindelijk

3 In 1959 (net als in 1958 en 1960) maakte de firma publiciteit, ook op de wielertruien, als Dr Mann. Na een gerechtelijke uitspraak mocht vanaf 1961 een publicitaire verwijzing naar een (zelfs fictieve) dokter niet langer gebruikt worden, ook niet op de wielertruien. We vinden dan ook truien terug met een patch over de Dr (en over het gestileerde doktershoofd), die voornamelijk in het seizoen 1961 gedragen werden.

4 Gezien het vooral Vlaamse karakter van de kern rond Rik Van Looy en een toch belangrijk Vlaams programma, ging de voorkeur om logistieke redenen uit naar een Belgische constructeur.

5 FAEMA had ook voor een gemengd Belgische-Spaanse ploeg in de Tour kunnen opteren, maar vermits de bedoeling was met Van Looy op de eindzege te mikken, was dit geen voor de hand liggende formule. De Spanjaarden hadden zich nooit echt betrouwbare en vooral onbaatzuchtige helpers getoond en Rik zou nooit met een dergelijke formule akkoord gegaan zijn. Hij zou ongetwijfeld zich afgevraagd hebben in welke mate deze constructie dan wel beter was dan een nationale Belgische ploeg.

opnieuw met merkenteams zou gereden worden[6]. Pol Claeys was natuurlijk aangenaam verrast met dit voorstel en hij moest dan ook niet lang nadenken. Samenwerken met FAEMA betekende scheepgaan met Rik Van Looy, een Vlaamse renner die op dat moment op het toppunt van zijn kunnen en populariteit stond[7] en waarrond een superploeg kon gebouwd worden[8]. Een stunt die dan ook nog voor de West-Vlaming financieel zeer interessant was gezien FAEMA de (zware) contracten van Rik Van Looy en zijn belangrijkste ploegmakkers die nu al bij FAEMA reden voor zich nam. Flandria diende enkel het materiaal te leveren en de renners te betalen die zouden overkomen van de huidige ploeg flandria-Wiel's, aangevuld met een paar nieuwelingen. Het akkoord werd ondertekend op 30 oktober 1961. Het verwonderde dan ook niet dat de brouwerij Wielemans zonder aarzelen voor bewezen diensten bedankt werd[9].

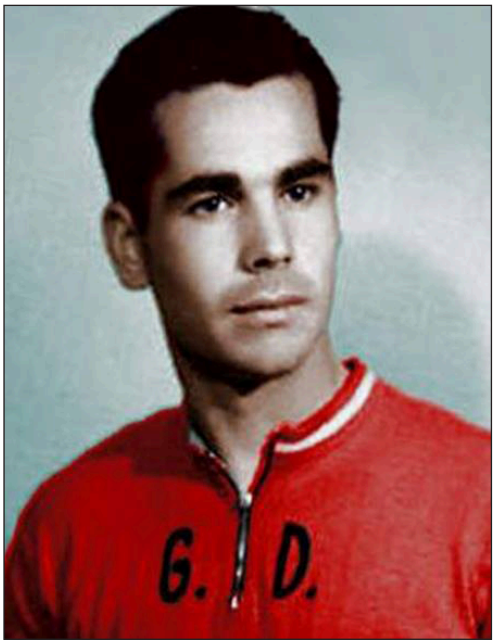

Nieuwkomer Ramón Seco García bij G.D. FAEMA. (Foto Internetlink 1)

Uiteraard kwam Lomme Driessens, de sportbestuurder van Rik II, ook mee. Deze zorgde voor een grote verandering, om niet te zeggen een cultuurshock, binnen het flandria-huis. Het Italiaanse systeem van één kopman en allen en alles in dienst van die ene leider werd zonder aarzelen ingevoerd en het traditionele Belgisch-Franse systeem dat Briek Schotte, tot dan toe sportbestuurder bij flandria, hanteerde, waarbij iedereen volgens de omstandigheden zijn kans kreeg, ging in de vuilbak. Als gevolg van deze nieuwe aanpak splitste de ploeg eigenlijk onofficieel in een A-team en een B-team. Het B-gezelschap kwam onder de vleugels van Briek Schotte terecht en combineerde de meeste jongeren en onafhankelijken met een aantal minder bekende renners uit de flandria-stal.

Het samenvoegen van de twee ploegen had tot gevolg dat de Spaanse renners die deel uitmaakten van FAEMA, maar in realiteit eigenlijk al sinds het begin een eigen ploeg vormden, grotendeels onafhankelijk bleven voortdoen. Niettemin verlieten er enkelen FAEMA, zoals Jesús Galdeano Portillo, Angelino Soler Romaguera en Antonio Suárez Vázquez (naar Ghigi) en de onafhankelijken Higinio García Cerdá (in 1961 vooral gastrenner en in 1962 individueel), José García Coma (naar Pinturas Ega) en Juan Manuel Santiago Montilla (naar Cervezas El Aguila-Denia). Versterking werd dan weer gezocht bij de ontbonden Catigene ploeg, de voornaamste nieuwkomers waren Julio Jiménez Muñoz en José Martin Colmenarejo Pérez. Een uitgesproken kopman was er niet, zeker daar de beloftevolle Antonio Gómez del Moral door zijn legerdienst ging afgeremd worden.

Bij de kern rond Rik Van Looy waren de voornaamste vertrekkers Friedhelm Fischerkeller (die na een, vooral door zijn vroege opgave in de Tour en ondanks zijn zege in de Deutschland

6 Deze beslissing was al op 3 oktober gelekt, alvorens op 4 oktober op een persconferentie van L'Équipe officieel bevestigd te worden.

7 Flandria zou van de komst van Rik Van Looy profiteren om fietsen onder zijn naam te commercialiseren. Dit betekende niet dat Rik die zelf ook gebruikte, evenmin als trouwens flandria-fietsen, hij bleef zijn Masi en Pelà kader trouw. Deze werden indien nodig elk jaar in de 'juiste' kleuren gespoten en van een gepaste sticker voorzien.

8 In de (Rik Van Looy gezinde) Vlaamse wielerpers werd al enthousiast bericht over 35 knechten voor Rik Van Looy.

9 Uiteindelijk zou dit nog een geluk betekenen voor Berten De Kimpe, die lange tijd zonder succes op zoek was naar een nieuwe, kapitaalkrachtige extra-sportieve partner. De brouwerij SAS zag het immers niet zitten een Tourploeg te financieren, onderhandelingen met het Franse Margnat leverden niets op en zo werd Groene Leeuw aan een nieuwe (ondertussen al de derde) brouwerij gekoppeld, na dus SAS en voorheen Leopold.

Rundfahrt en een flinke Giro, toch wel ontgoochelend 1961, enkel nog bij Bertin terecht kon, naast zijn Duitse contracten bij Torpedo en Afri-Cola), en Louis Proost (terug naar Carpano).

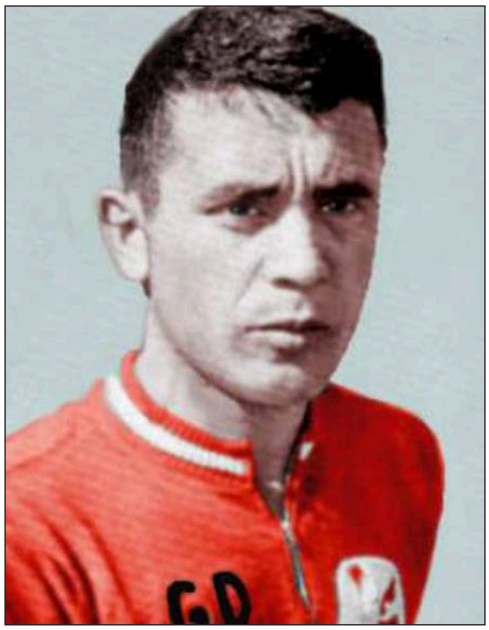

En nog een Spaanse nieuwkomer, José Bernárdez Boluja. (Foto Internetlink 2)

Voor flandria konden niet alle renners van de flandria-Wiel's-ploeg mee naar FAEMA-flandria. Uiteindelijk maakte toch een niet onaanzienlijk deel de overstap, te weten de beroepsrenners Julien De Pré, Robert Grondelaers, Marcel Ongenae, Jef Planckaert, Clément Roman, Jos Van den Broeck, Leon Vandaele en Robert Vandecaveye en de onafhankelijken Daniel Andries, Willy Bocklant, Eric Callens, René Couchez, Gabriel De Loof, Antoon Declerck, Antoon en Pierre Dekkers, Gabriel Delameilleure, Willy Desmet, Sylvain Henckaerts, Michel Noppe en Roger Vanclooster (waarvan dus de meesten in de B-kern terechtkwamen). Een ander, maar klein, deel van de renners van flandria-Wiel's kon terecht bij Wiel's-Groene Leeuw zoals Lucien De Munster, Frans Dewitte, Daniel Doom, Leopold Schaeken (die nochtans aangekondigd werd in de FAEMA-flandria-ploeg), Robert Vanthournout en de onafhankelijken Maurice Englebert en Victor Philips. De eveneens aangekondigde Rik Luyten[10] en Maurice Meuleman gingen naar Mann en André Noyelle naar Bertin.

Totaal nieuw bij de ploeg waren Noël Foré (van Sinalco-Groene Leeuw-SAS, aangetrokken door Rik Van Looy zelf eind 1961), Ludo Janssens (van Solo-Van Steenbergen)[11], Martin Vangeneugden (van Carpano)[12], Gabriël Borra (van Alcyon-Leroux) en Huub Zilverberg (neoprof, komende

10 Nog altijd in ongenade bij de Keizer na zijn desertie naar Willy Vannitsen?

11 Ludo Janssens reed in 1962 aanvankelijk voor Solo-Van Steenbergen, maar kwam begin augustus naar de ploeg van Rik Van Looy. Over de reden van die overgang bestaan meerdere versies.
Sommige bronnen hebben het over een (vooral financieel?) conflict met Rik Van Steenbergen. Zelf beweert Ludo de ene keer dat er twee redenen aan de basis van deze overgang zouden gelegen hebben. Ten eerste een niet nader gedefinieerd conflict met Rik Van Steenbergen (mogelijk had dat te maken met het verwijt van eigenzinnigheid dat hij kreeg, maar het kon ook om financiën gegaan hebben) en ten tweede het feit dat hij van Jean Van Buggenhout, ondanks een 5de plaats in Paris-Tours, winst in Overijse, de Flèche Brabançonne en een rit in de Vuelta a Levante moest knechten voor Jos Wouters. Bovendien vond hij dat 'Jokke' dat werk maar weinig apprecieerde, zeker daar deze zich in de lucratieve criteriums liever liet vergezellen door René Vanderveken. Dit komt dan deels overeen met het gerucht over een financieel conflict met Rik I.
Een andere keer (100 jaar Cureghem Sportif Dwangarbeiders van de weg, door Erik Vandeweyer en Jean-Pierre Van Heymbeeck, p. 104) komt hij dan weer met een helemaal verschillend verhaal. Hij zou door Dries Claes, de dokter van Rik Van Looy, gecontacteerd geweest zijn met de vraag of hij een overgang zag zitten. Pas nadien vernam hij dat het de bedoeling was de tandem Jos Wouters-Ludo Janssens uit elkaar te houden, omdat Rik een bedreiging in hen zag. Hij plaatst hier de overgang in mei.
De protagonisten kennende, zijn al die scenario's plausibel. Driessens draaide er zijn hand niet voor om om tegelijk de eigen ploeg te versterken en de tegenstand te verzwakken. Verder was er inderdaad wat rivaliteit tussen 'Jokke' en Ludo, al kan daardoor de vraag gesteld worden of het wel nodig was ze uit elkaar te halen, er was zo al wrevel tussen beide renners. Rik I en centen waren dan weer twee zaken die moeilijk te scheiden vielen.
Het tijdstip heeft Ludo alleszins fout. Mogelijk werd hij al in mei benaderd, maar hij won alleszins nog op 8 juli in Sint-Truiden in een Solo-trui.
De overgang naar FAEMA-flandria beschouwde hij eigenlijk als een mislukking gezien hij als Brabander zich niet thuis voelde in een Vlaamse ploeg. Ter illustratie, hij verdiende er 8000 BEF/maand daar waar Jef Planckaert ± 20 000 BEF verdiende. Vandaag zou dit overeenkomen met respectievelijk ongeveer 1750 en 4350 Euro.

12 Vangeneugden had al eind oktober te horen gekregen dat er in 1962 voor hem hoogstwaarschijnlijk geen plaats meer zou zijn bij Carpano (volgens de Gazet van Antwerpen van 24/10/1961, p. 15, Weg met Super-Ghisallo en Sormano of Torriani kan volgend jaar zelf koersen, door Robert De Smet) en had dan maar voor zekerheid gekozen, te meer omdat er zelfs in het gunstigste geval bij Carpano een overtal aan Belgen ging zijn met alle gevolgen van dien om aan de Tour te kunnen deelnemen. In het kader van die Tour zagen Driessens en Van Looy graag een dergelijke ervaren man komen, dus een akkoord was snel gevonden.

van Locomotief) en de onafhankelijken André Assez (Van Hauwaert), Henri Baeyens (Van Hauwaert), Constant Bogaerts, Edmond Coppens, Raphaël De Cocker, Jan Lauwers, Theo Nijs, Willy Samyn, Lucien Stevens en Joël Vanhevel (Van Hauwaert). Jan Boonen, Walter Boucquet, Henk Nijdam, Georges Vandenberghe en Ward Sels zouden daar in de loop van het seizoen als onafhankelijken bijkomen. De ploeg FAEMA-flandria begon het seizoen dus met 23 beroepsrenners en 24 onafhankelijken waarvan er 11 in de loop van het jaar overgingen naar de profs. De Zwitser Dario Da Rugna was gastrenner in de Tour de Romandie en vijf renners zouden de ploeg in de loop van het seizoen vervoegen. De Spaanse G.D. FAEMA bestond uit 16 renners (die dus in de Volta a Catalunya zouden versterkt worden door Piet van Est en Marcel Ongenae).

Er was ook in maart eenmalig (voor zover we konden nagaan) een vreemde constructie in de Trofeo Guillamet Navarra waar de volgende renners onder de benaming 'EMY' aantraden, namelijk de FAEMA's Ramón Seco, Luis Mayoral, Antonio Tous en Gabriel Más, en verder Manuel Pérez Pérez en Amador Mestres, beide met een link naar de C.C. Barcelonès en ten slotte David Villo en Domingo Ferrer. Mogelijk betrof het hier EMI en niet EMY, maar we hebben daarover geen verdere informatie kunnen vinden.

Daarnaast bleef FAEMA liefhebbers in Spanje en Italië steunen. In Spanje betrof het alvast voor de G.D. FAEMA: Juan Moncau, Abelardo Trenzano, Ramón Madaula Escura, Gabriel de la Paz, Javier Maydeu, J. Mira, José Maria Puig, Ramón Mateos, Luis Mayoral Rubin en Vicente Marín. We hebben geen informatie over eventueel ondersteunde liefhebbers in 1961 bij de Equipo Castellón-FAEMA (of de C.C. Castalia-FAEMA) of bij de Equipo Barcelona-FAEMA.

In Italië waren er net als in 1961 bij G.S. Bottegone FAEMA enkel junioren en nieuwelingen. Bij de G.S. FAEMA Preneste waren er zeker Fabrizio Carloni, Sergio Carloni, Giorgio Ceccarolli, Silvio Clemente, Carlo Cressari, A. Milani, Alfredo Marocchi, Adriano Massi, Agostino Ogliari, Otello Paniccia en Franco Petrosemolo. Daarnaast was er nog steeds de G.S. FAEMA Milano, met uiteraard Gianni Motta, die dit seizoen nationaal kampioen bij de junioren zou worden. Waarschijnlijk werden ook andere clubs of renners ondersteund, maar daarover hebben we geen informatie kunnen vinden.

De ruggengraat van de ploeg zou gevormd worden door renners die Van Looy en Driessens zelf aangetrokken hadden, toch in de aanvang van het seizoen. Van Looy maakte vanaf het begin de doelstellingen duidelijk, met zijn ploeg de Coupe du Monde Intermarques winnen, zelf in een voorjaarsklassieker en in de Tour de France zegevieren en nadien zijn wereldtitel voor de tweede keer op rij verlengen. Er kwam echter al spoedig een eerste kink in de kabel.

Midden december werd het parkoers van de Tour de France 1962 onthuld. Zodra hij er kennis van nam, dreigde de Keizer prompt niet te starten tenzij dit parkoers zou herzien worden. Hij beweerde dat de Tour op maat van Anquetil gemaakt was omdat er vier tijdritten waren. Wat hij daaraan vergat toe te voegen was dat daarbij een ploegentijdrit in zijn eigen Herentals was (en Anquetil presteerde helemaal niet goed in ploegentijdritten) en een klimtijdrit naar Superbagnères, ook al eerder een cadeau voor de klimmers dan voor Maître Jacques. En de lengte van de tijdritten lag gewoon in lijn met de voorgaande jaren, 120 km in 1958 (toen klimmer Gaul won), 115 km in 1959 (toen een andere klimmer, Bahamontes, won), 111 km in 1960 (toen Nencini, ook niet direct de super tijdrijder, won), 103 km het jaar voordien en nu dus 111 km vlak, 18,5 km bergop en 23 km per ploeg. Dit werd uiteraard in de Franse pers belicht en even vanzelfsprekend was er geen sprake van om de Tour te hertekenen. Uiteindelijk zou de soep niet zo heet gegeten worden als ze werd opgediend en toen de ploegen hun kandidaten voor de Tour moesten aankondigen (om de Tourdirectie toe te laten uit de ruim twintig geïnteresseerde ploegen er 14 of 15 te kiezen) stond Rik gewoon op de lijst van FAEMA-flandria.

De toekomstige Italiaanse kampioen bij de allievi (junioren) Gianni Motta hier aan de start van een wedstrijd. (Foto Internetlink 3)

Dan was het tijd om serieus aan de voorbereiding van het seizoen te beginnen. Zoals ondertussen gebruikelijk bij Van Looy zou die al vroeg in januari aan het Gardameer plaatsvinden. Rik trok met elf ploegmaats daarheen op oefenkamp, de mee overgekomen Schroeders, Sorgeloos, Impanis[13], Desmet, Van Tongerloo, Baens en Derboven, de pas aangetrokken Foré en van de kant van flandria, Planckaert, de beloftevolle Clément Roman en een andere nieuwkomer, Gabriel Borra. Voor Piet van Est en Martin Vangeneugden lagen de objectieven later op het seizoen en Zilverberg en Ongenae moesten nog hun plek in de kern rond Rik afdwingen.

Al snel kwam er echter een nieuw en groter probleem, dat het hele seizoen van Rik Van Looy op de helling kon zetten. Er was al een tijd in Italië een aanslepend conflict tussen de Lega dei corridori professionisti[14] en de U.V.I., de Italiaanse federatie die lid was van de U.C.I.[15] Begin 1962 was het conflict terug geëscaleerd (het ging op dat moment in essentie over het recht van de Lega de aanvraag voor de vergunningen van de beroepsrenners te coördineren) en de U.V.I. weigerde de door de Lega aangevraagde licenties af te leveren en ontbond zelfs de Lega. Deze trok zich daar niets van aan en organiseerde prompt een pistemeeting waaraan de Italiaanse beroepsrenners ook zonder vergunning konden deelnemen.

Gianni Motta, na een zege in de Giro della Provincia di Como tussen zijn twee dichtste rivalen. (Foto Internetlink 4)

Ook de Belgen bij een Italiaanse ploeg aangesloten kregen een uitnodiging, maar de B.W.B. koos positie voor de U.C.I. en de U.V.I. en verbood Van Looy en Vandaele, maar ook Van Steenbergen en Severeyns, om te starten in die meeting of in de komende Zesdaagse van Milaan. FAEMA eiste dan weer dat Van Looy wel deelnam, terwijl flandria dreigde uit de wielersport te stappen als hij dat deed. Niet onverwacht koos Van Looy voor zijn (hoofd)sponsor en nam deel, al dan niet met expliciete of impliciete

13 Impanis zou toelating krijgen om het oefenkamp voor een weekje te verlaten, om eerst het Belgisch winterkampioenschap stayers in Brussel (hij werd derde) en vervolgens, eveneens in Brussel, met Van Looy (die dus ook uit het oefenkamp even overkwam), Post en Vandaele een ploegenomnium tegen Solo-Van Steenbergen te betwisten (Van Steenbergen en zijn ploegmaats Jos Wouters, Miel Severeyns en Robert Lelangue wonnen).

14 Deze 'Lega' groepeerde en behartigde de belangen van de beroepsrenners, de organisatoren, de sponsors en de wielerbaandirecteurs.

15 Dit conflict wordt in detail uitgelegd in het boek "Rik Van Looy De val van een (wieler)Keizer 1963 & 64 Anni Horribiles", van dezelfde auteurs en verkrijgbaar bij hen.

Bernardo Ruíz met zijn G.D. FAEMA klaar voor de Vuelta a Andalucía en het nieuwe seizoen.
(Foto collectie Bernardo Ruíz jr)

toelating van bondsvoorzitter Arnold Standaert[16]. Uiteindelijk zou alles zonder blazen koelen, over schorsingen werd er niet meer gesproken en ook het conflict tussen de Lega en de U.V.I. werd even on hold geplaatst, maar zou in 1963 in alle hevigheid terug losbarsten.

De toch wel verzwakte Spaanse FAEMA-ploeg begon in dezelfde periode aan de voorbereiding van het seizoen in de traditionele Spaanse opening, de Vuelta a Andalucía, van 11 tot 18 februari. Zeges zaten er nog niet in, het bleef bij enkele ereplaatsen voor Gabriel Mas (tweede in de 6de rit, 5de in de 8ste en derde in de eindstand), José Gómez del Moral (derde in de tweede etappe en 7de in het klassement) en Antonio Tous (5de in de 7de rit en 8ste in de eindrangschikking). Die ereplaatsen waren wel voldoende om FAEMA het ploegenklassement te laten winnen, terwijl de bergprijs voor Julio Jiménez was. José Antonio Momeñe van KAS werd eindwinnaar.

Een week later volgde de Vuelta a Levante. FAEMA won al direct de openingstijdrit, maar verdere etappezeges zaten er niet in. Het bleef opnieuw bij ereplaatsen, Martin Colmenarejo werd 5de in het tweede gedeelte van de eerste rit en derde in de eindstand en Botella werd 4de in de derde etappe. Opnieuw loonde de regelmaat (en de zege per ploeg tegen de chrono) toch enigszins, FAEMA won de ploegenrangschikking. Fernando Manzaneque werd eindwinnaar en mocht door zijn deelname (en vooral de eindzege vermoeden we) een overgang van Licor 43 naar Groene Leeuw vergeten, en, zoals later zou blijken, tevens zijn deelname aan de Tour de France.

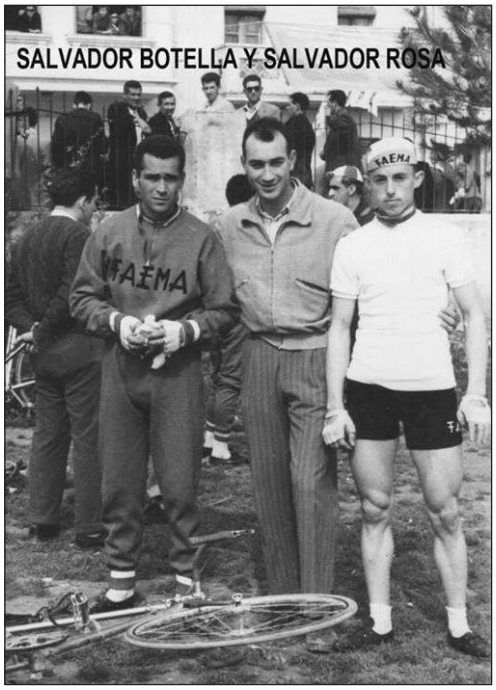

Botella en Rosa aan de slag met G.D. FAEMA.
(Foto Internetlink 5)

Ondertussen was ook in Italië het wegseizoen begonnen en Rik Van Looy begon aan een helse tocht door West-Europa. In een periode van 24 kalenderdagen waren er voor hem immers 22 wedstrijddagen, meer specifiek de Giro di Sardegna van 24 februari tot 1 maart, de Zesdaagse van Antwerpen van 2 tot 8 maart, Paris-Nice van 9 tot 17 maart en tot slot Milano-Sanremo op 19 maart. Vandaag zouden hij en zijn ploegleiding gek verklaard worden. Het programma van de Keizer werd in de pers uitgebreid

16 De informatie over wat er juist afgesproken was, is altijd nogal warrig geweest. Terwijl de Vlaamse wielerpers schreef dat Rik beloofd had niet deel te nemen, zou Rik zelf in een artikelenreeks in Humo eind 1963 beweren dat Arnold Standaert hem een telegram gestuurd had om zijn deelname te verbieden, maar dat hij al op weg naar Milaan was toen dit telegram in het oefenkamp toekwam. Verder was er ook nog een gerucht dat de bondsvoorzitter op het laatste moment toch toelating zou gegeven hebben.

belicht en becommentarieerd, er was ook veel kritiek (“denkt hij dat hij van ijzer is”, “een te strak gespannen koord moet eenmaal breken”), kritiek waar hij zich zoals gewoonlijk niets van aantrok. Wat in de pers niet aangehaald werd, was dat John Van Tongerloo en Edgard Sorgeloos exact hetzelfde programma als hun kopman volgden[17].

Nieuwkomer Jef Planckaert al volledig geïntegreerd in de lijfwacht van de Keizer. (Foto Miroir du Cyclisme)

Voor FAEMA-flandria begon het dus in de Giro di Sardegna. Van Looy werd er bijgestaan door Planckaert, die zich moeiteloos geïntegreerd had in de dichte kern rond de Keizer, Schroeders, Sorgeloos, Desmet, Van Tongerloo en Foré. Succes was er niet direct, de eerste ritten waren voor Guido Carlesi en Antonio Bailetti, maar in de derde zette Van Looy de situatie naar zijn hand. Nadat hij de eerste dag al mee was in de beslissende ontsnapping met alle favorieten, maar door een bandbreuk op het moment dat Carlesi wegsprong slechts tweede werd, won hij de derde etappe en werd leider. Hij won ook nog het tweede gedeelte van de 5de en werd zo eindwinnaar voor de Italianen Ronchini en Defilippis. Jef Planckaert was 6de in de eerste rit en in de eindstand. Ook Willy Schroeders (7de in de tweede etappe, derde in de 4de en tweede in het eerste deel van de 5de), Edgard Sorgeloos (6de in het tweede deel van de 5de rit en tweede in de 6de en laatste) en Armand Desmet (5de in de derde etappe) kwamen goed uit de verf. Enkel voor Noël Foré werd het een tegenvaller. Hij werd betrapt op stayeren achter een wagen en uit de koers gezet. Later zouden ook nog een schorsing en boete volgen.

Er was ook een controverse rond Rik Van Looy. Hij moet op een gegeven ogenblik het volgende verklaard hebben: “De Italianen kunnen niet meer koersen. Het zijn ‘pasja’s’, luiaards, die niet voldoende oefenen. Wanneer zij op oefenrit vertrekken, vertellen zij overal: “Wij leggen 200 km af!”, maar zij houden het bij 100. Zij leven niet voor hun stiel en de sportbestuurders hebben ongelijk aan zulke luilekkermannen hun centen te besteden.” Deze verklaring, door een Italiaanse journalist in een sportblad te Turijn gepubliceerd, veroorzaakte heel wat opschudding. “Wat komt die Van Looy hier vertellen?” luidde de repliek. “Hij zou maar beter zwijgen, hij maakt zich rijk met onze lires[18]. Dat hij maar spoedig naar huis terugkeert.” Alleen Imerio Massignan sprak een andere taal. De klimmer van de ploeg Legnano was van oordeel dat Rik de nagel op de kop sloeg en verklaarde dat hij graag bij een ploeg met enkel Belgen zou rijden. “Die doen er nog wat voor”, aldus Imerio. “In het gezelschap van zulke mannen moet ge mee en wordt de taak lichter. Van Looy is een groot kampioen, maar hij doet er ook alles voor.”

17 De ‘basiskern’ rond Rik haspelde in 1962 een heel zwaar programma af. Rik, Sorgeloos, Desmet, Van Tongerloo en Planckaert reden de Giro di Sardegna, Paris-Nice, alle voorjaarsklassiekers, de Tour de Belgique, de Giro (sommigen reden hem volledig uit) en de Tour (en voor Planckaert kwam daar nog de Tour de Luxembourg bij), Schroeders was er overal bij behalve in de Tour de Belgique (maar reed wel de Tour de Luxembourg) en Roger Baens reed alle klassiekers, plus de Tour de Belgique, de Deutschland Rundfahrt, de Tour de Luxembourg en de Tour de France.

18 Omgerekend zou Rik Van Looy toen ± 1,5 miljoen BEF of bijna 20 miljoen lire per jaar verdiend hebben, in die tijd heel veel geld en overeenkomend met vandaag ruim 325 000 Euro.

Tussendoor even de Zesdaagse van Antwerpen winnen, samen met vaste ploegmaat Peter Post, de nog altijd razendsnelle veteraan Oscar Plattner vervolledigt de ploeg. Merk dat er toen ook al overalls waren met FAEMA erop. (Foto collectie PF Fotobron onbekend)

Van Looy lag er niet bepaald wakker van en keerde even kort naar België terug om de Antwerpse zesdaagse samen met Peter Post en de Zwitser Oscar Plattner te betwisten en te winnen, alvorens aan te zetten in Paris-Nice. Voor deze wedstrijd werd het zevental uit de Giro di Sardegna aangevuld met oud-winnaar Impanis.

La Course au Soleil deed deze keer zijn naam geen eer aan en werd onder erbarmelijke weersomstandigheden betwist. Dat stoorde echter de mannen van Driessens allerminst. Nadat Armand Desmet de eerste dag vrede moest nemen met een derde plaats achter Graczyk en Poulidor, was er 24 uur nadien al een ritzege voor Noël Foré in het tweede deel van de tweede etappe. Twee dagen later was er nog de verrassende spurtzege van Guido Carlesi op Rik Van Looy, maar vanaf dan begon een waar festival.

Jef Planckaert werd al direct 4de over 27 km tegen de chrono op 40" van Jo Velly (Anquetil was verrassend pas 10de) en veroverde de leiderstrui. Na de middag behaalde Foré zijn tweede dagzege in de tweede halve etappe. De 6de rit was voor Rudi Altig, maar Planckaert was dit keer tweede. De 7de bestond opnieuw uit twee delen. FAEMA-flandria domineerde in de ploegentijdrit over 46 km de tegenstand (Helyett-St Raphaël verloor een minuut, Gitane-Leroux bijna twee) en stelde daarmee de eindzege van Planckaert zo goed als zeker. 's Namiddags was er dan eindelijk een overwinning voor Van Looy en nog een dag later was het de beurt aan Sorgeloos. Als afsluiter waren er nog eens twee gedeelten en twee keer succes voor de rood-witten: eerst won Foré zijn derde rit en vervolgens Van Looy zijn tweede.

Jef Planckaert werd eindwinnaar, Armand Desmet, die ook nog tweede werd in het bergklassement, was 4de en Van Looy 6de. Ook Foré, Impanis en Sorgeloos behoorden tot de 34 van de 104 deelnemers die de wedstrijd uitreden, enkel Guillaume Van Tongerloo (opgegeven in de ochtendrit) en Schroeders (niet vertrokken na de middag) hielden het de laatste dag voor bekeken. FAEMA-flandria won ook de ploegenrangschikking.

Tijdens Paris-Nice viel ook het verdict voor Noël Foré na zijn uitsluiting in de Giro di Sardegna, een schorsing van 15 maart tot 14 april[19] en een boete van 50 000 lire (zowat 4000 BEF of € 100, een vrij hoog bedrag in die tijd, vandaag zou het overeenstemmen met ongeveer € 900). Ook in België was ondertussen het wegseizoen begonnen en Peter Post had met voorsprong de Ronde van Limburg gewonnen. In de Omloop Het Volk en in Kuurne-Brussel-Kuurne speelden de renners van FAEMA-flandria dan weer geen rol van betekenis.

Jef Planckaert in de witte leiderstrui van Paris-Nice (met een FAEMA-trui met lange mouwen eronder), hier omringd door Rolf Wolfshohl en Tom Simpson. (Foto Miroir du Cyclisme)

Na afloop van Paris-Nice reisden zeven van de acht deelnemers (enkel de geschorste Foré ging uiteraard niet mee, over de geldigheid van de schorsing in Italië was er geen twijfel) af naar Milaan om daar Peter Post, Piet van Est, Roger Baens, Gabriël Borra en Robert Vandecaveye te vervoegen voor La Primavera. Het zou echter geen nieuwe triomf voor Van Looy en zijn mannen worden. Baens en Schroeders mengden zich in vroege ontsnappingen, maar zonder succes. Toen Emiel Daems in de finale achter de enige overblijver, Antonio Bailetti, ging, kon niemand mee.

Nieuwkomer Gabriël Borra, overgekomen van Alcyon-Leroux, mag mee naar Milano-Sanremo. (Foto Internetlink 6)

Ook de Italiaan was geen partij voor hem en werd ter plaatse gelaten op de Poggio. De Brusselaar was duidelijk de sterkste en won zijn tweede grote klassieker. Willy Schroeders kon zich in de finale nog herpakken en mee in de tegenaanval gaan met Yvo Molenaers (tweede), Louis Proost (derde), Diego Ronchini (5de) en Carlo Brugnami (6de) en werd toch nog 4de. Van Looy was pas 14de, toch wel een ontgoocheling.

Maar nu kwamen de noordelijke klassiekers, te beginnen met Gent-Wevelgem, amper zes dagen na Milano-Sanremo. FAEMA-flandria nam geen risico en schreef liefst 21 renners in, zowat alle aangesloten beroepsrenners. Uiteindelijk zouden er negentien starten, de geschorste Foré[20], uiteraard, en ook Marcel Van den Bogaert ontbraken, op een totaal van 136 deelnemers. Ook Wiel's-Groene Leeuw en Solo-Van Steenbergen kwamen met een ruime delegatie aan de start, respectievelijk vijftien en zestien renners.

Het maakte Van Looy echter allemaal niets uit. Eerst reageerde hij op een uitval van Rudi Altig en zorgde zo voor het einde van de vroege vlucht van Constant Goossens en René Beullens, vervolgens kwam hij als eerste boven op de Rodeberg alvorens toe te slaan op de Kemmelberg. Hoevenaers demarreerde bij het begin van de

19 Foré reed wel Paris-Nice uit, ook al liep zijn schoring reeds. Hij ging er, ten onrechte, vanuit dat de schorsing enkel in Italië gold. Bondsvoorzitter Arnold Standaert zou hem er voor Gent-Wevelgem op wijzen dat alle landen aangesloten bij de U.C.I. betrokken waren.

20 Noël Foré kwam nog zijn rugnummer afhalen, maar kreeg startverbod, zoals in voetnoot 19 aangegeven, werd hij geïnformeerd dat zijn schorsing ook in België gold.

beklimming, maar Rik reageerde onmiddellijk, kwam als eerste boven voor Frans Schoubben en ging door in de afdaling.

Michel Van Aerde en Armand Desmet konden daar aansluiten, terwijl Miel Daems door een val uitgeschakeld werd (Jos Wouters was al in de beginfase van de wedstrijd door eveneens een valpartij tot opgave gedwongen). Het viertal verstond zich wonderwel en liep steeds verder uit.

De jonge Robert Vandecaveye was een vaste waarde in de eerste voorjaarsklassiekers.
(Foto De Wielersite)

Gehuldigd als winnaar van Gent- Wevelgem.
(Foto collectie PF Fotobron onbekend)

In de plaatselijke omloop demarreerde een sterk rijdende Rik Van Looy op een moeilijk stukje kasseien en reed onbedreigd naar de zege. Frans Schoubben werd tweede op 29", voor Desmet en Van Aerde, het peloton, waarvan Decabooter de sprint won, volgde op 4'30".

Daarmee begon voor Van Looy als het al niet zijn beste was, dan toch zijn meest succesvolle veertiendaagse. Niet iedereen was echter even gelukkig met het wedstrijdverloop. Vincenzo Giacotto verweet Van Aerde tegen de instructies van sportbestuurder Dis Keteleer in te enthousiast meegeholpen te hebben in de ontsnapping en niet gereageerd te hebben op de beslissende aanval van Rik. Gedreigd werd met schorsing en geen inschrijving voor de Ronde van Vlaanderen[21]. Alles zou echter koelen zonder blazen, de Belgische Carpano's stonden in Wetteren aan de start en na een goede prestatie was er geen sprake meer van sancties.

21 De reactie van Giacotto is niet helemaal onbegrijpelijk. Vooreerst was hij de nederlaag van zijn kopman Defilippis het jaar voordien nog steeds niet vergeten (doordat het aankomstspandoek door de wind weggewaaid was, had deze geen goed zicht op de exacte plaats van de aankomst en liet hij zich verrassen door Tom Simpson). Vervolgens was het bekend dat Van Aerde een goede relatie met Van Looy had (denken we aan het verloop van het Belgisch kampioenschap het jaar voordien en aan zijn enthousiaste dienstbaarheid tijdens het wereldkampioenschap, waar Defilippis dan weer geklopt werd door Van Looy) en meer, tijdens de winter was er zelfs sprake geweest van een overgang van Michel naar Van Looy, overgang die hem geweigerd werd. Dat hij dan zo flagrant de meervoudige instructies van Keteleer in de wind sloeg, riep wel enige vragen op.
Vervolgens stonden de Carpano-Belgen in de Belgische pers op de deelnemerslijsten van de Ronde van Vlaanderen, ook al had Giacotto zijn ploeg niet ingeschreven en had hij een deel van hen opgeroepen om in Italië de Giro di Campania en de Giro della Provincia di Reggio Calabria te komen betwisten. Laatstgenoemde wedstrijd viel echter samen met de Ronde van Vlaanderen en het reglement liet niet toe dat Belgen op de dag van een klassieker een andere wedstrijd in het buitenland betwistten. Van Aerde werd dan ook ter verantwoording geroepen, maar uiteindelijk volgden er geen sancties en konden de Belgen deelnemen aan de Ronde, te meer daar deelname in Calabrië toch niet mogelijk was.

De Ronde van Vlaanderen telde mee voor de Coupe du Monde en zo waren er maximaal twaalf renners per ploeg toegestaan. Van Looy werd bijgestaan door Planckaert, Schroeders, Sorgeloos, Impanis, Desmet, Van Tongerloo, Derboven, Baens, Vangeneugden, Foré (wiens schorsing ingekort werd zodat hij dit keer wel kon starten) en Vandecaveye.

En een interview met vroegere aartsrivaal Fred De Bruyne, nu tv-reporter. (Foto collectie PF Fotobron onbekend)

Even zag het er benauwd uit toen Van Looy in de aanvangsfase met buikloop sukkelde, maar dat belette FAEMA-flandria niet de wedstrijd al vlug in een beslissende plooi te leggen. In de aanloop naar de zee toe maakten ze de koers onder de plassende regen hard, zodat de helft van het deelnemersveld al uitgeschakeld werd. Een eerste beslissing zou op de Kwaremont vallen.

Tom Simpson, de uittredende winnaar, ging in de aanval en mocht een paar lengtes nemen. Daarmee vormde hij een perfect mikpunt voor Van Looy die er in een ruk naar toesprong, gevolgd door Foré en Planckaert. Enkel Norbert Kerckhove en Michel Van Aerde konden nog aansluiten. De rood-witten waren met drie en gebruikten hun numeriek overwicht om Van Aerde af te matten. Het peloton was al snel onherroepelijk verslagen en zou op meer dan vier minuten eindigen. In de finale ging Van Looy er nog alleen vandoor en won met lichte voorsprong op Van Aerde die de sprint van het groepje won. Met verder nog Foré als 4de en Planckaert als 6de werd meteen ook een goede zaak voor de Coupe du Monde gedaan. Willy Vannitsen won op 4'08" de sprint van de eerste achtervolgers, waarbij Sorgeloos met een 9de plaats het overwicht van FAEMA-flandria nog wat meer in de verf zette, al telde die plaats niet mee voor de Wereldbeker[22]. Nog 17" later won Jos Wouters de sprint van het peloton voor de 10de plaats. En daarmee had Van Looy zijn eerste doelstelling, een voorjaarsklassieker winnen, reeds binnen en zag het er al prima uit voor objectief nummer twee, de Coupe du Monde Intermarques.

Ook de Ronde van Vlaanderen voor individuelen (of voor niet-gegroepeerden zoals het toen heette), betwist op dezelfde dag, was een succes voor de rood-witten. De jonge Clément Roman domineerde de hele tijd, ging doorlopend in de aanval en won met overwicht het bergcriterium. Dat was echter niet voldoende voor hem. In de slotfase was hij de enige die kon reageren op een uitval van zijn ploegmaat Piet van Est, die hij makkelijke klopte in de sprint. Gabriël Borra werd 4de.

De donderdag na de Ronde werd de tweede editie van de Flèche Brabançonne gereden. Door de slechte weersomstandigheden, opnieuw pletsende regen, haakten velen op het laatste moment af, Van Looy, Van Aerde, Post en Vandaele op kop. De wedstrijd werd uiteindelijk gewonnen door de jonge Ludo Janssens (op dat moment nog altijd bij Solo-Van Steenbergen), Raymond Impanis, gehandicapt door meerdere mechanische defecten, werd derde.

Vervolgens kwam Paris-Roubaix, ditmaal op Paasmaandag. Bij FAEMA-flandria verving Clément Roman, die het voorgaande weekend zijn goede vorm gedemonstreerd had, Willy Derboven. Piet van Est, op wie vooral voor het rondewerk gerekend werd, was er opnieuw niet bij, hij

22 Per wedstrijd konden enkel drie renners per ploeg punten verdienen.

Noël Foré trekt het peloton op een lijn in dienst van Rik Van Looy, weldra zal de beslissing vallen. (Foto Internetlink 7 & 8)

zegevierde dan maar de dag voordien in Hoegaarden. Ook al had Van Looy zijn klassieker al binnen, Paris-Roubaix was in zijn ogen het wereldkampioenschap der klassiekers en hij mikte op een tweede zege op rij. De tegenstand was er echter op gebrand hem te kloppen.

De ereronde na een tweede zege op rij in Paris-Roubaix. (Foto Miroir Sprint)

Rik reed een heel aandachtige wedstrijd en controleerde de hele tijd. Hij plaatste een eerste aanval op de helling van Doullens waar hij als eerste bovenkwam. Hij bleef vervolgens zijn tegenstanders afmatten zodat ze met slechts een dertigtal aan de beslissende kasseistroken begonnen. Hij ging dan opnieuw in het offensief in Moncheaux bij de aanvang van een slechte strook, maar liet nogmaals een klein groepje terugkomen.

De Franse kampioen Raymond Poulidor demarreerde even verder in Mons-en-Pévèle, op 37 km van de aankomst. De Wereldkampioen repliceerde onmiddellijk en zo ontstond een kopgroep van een vijftiental. Emiel Daems ging in de aanval op een volgende slechte kasseistrook, in Fretin, op zowat 20 kilometers van Roubaix. Enkel Van Looy, uiteraard, en verder Poulidor, Planckaert en Schoubben waren mee. De beslissing was gevallen te meer daar Jos Wouters en Tuur Decabooter door bandbreuken afgeremd werden. In Lannoy, op 5 km van de wielerbaan versnelde Van Looy en won ook deze wedstrijd met voorsprong. Daems werd tweede, Schoubben derde, Planckaert, sterk bezig dit voorseizoen, 4de en Poulidor 5de. Wouters werd 6de op 2'40" en voor FAEMA-flandria waren er nog een 9de en een 12de plaats voor Impanis en Van Tongerloo.

Na La Pascale was er een onderbreking van drie weken tot de volgende klassieker, Paris-Bruxelles. Tijd voor enkele rittenkoersen en wat kleinere wedstrijden in België. Eerst kwam de Deutschland Rundfahrt. FAEMA-flandria vaardigde zes renners af: Post, Impanis, Baens, Vangeneugden, Roman en Vandecaveye. De rood-witten gingen op hun elan van het voorjaar door. Vangeneugden won de eerste, de 5de en de 7de en laatste rit, terwijl Post de 4de won en ook nog tweede werd in de eerste, de tweede, de derde, de 5de en de 6de etappe. Ruim voldoende om op punten eindwinnaar te worden voor Lode Troonbeeckx en ploegmaat Roger Baens, beiden in dezelfde tijd. Helyett-St Raphaël was met Rudi Altig en verder Elliott, De Roo, Robinson, Marcel Janssens en Stolker nochtans ook met een sterke ploeg aanwezig, maar moest het stellen met twee ritzeges voor Altig.

In België waren er ondertussen ook een aantal wedstrijden in lijn betwist, maar zonder zege voor FAEMA-flandria. Armand Desmet werd wel tweede in de Grote Prijs Bank van Roeselare en 4de in Omloop van Midden-Vlaanderen in Deinze (Foré was 6de), terwijl Van Tongerloo 5de finishte in Hoeilaart-Diest-Hoeilaart en in Antwerpen-Ougrée. Net voor de Tour de Belgique was er nog Dwars door België waar er wel succes geboekt werd. Martin Vangeneugden won de eerste rit en werd ook eindwinnaar, Piet van Est won de tweede en werd derde in de eindstand.

Baanspecialist Peter Post sterk bezig op de weg, na de eindzege in de Deutschland Rundfahrt tweede in de Tour de Belgique; opvallend is de dubbele publiciteit voor flandria. (Foto Internetlink 9)

En dan kwam dus de Tour de Belgique. Deze werd betwist met ploegen van acht, de keuze viel op Van Looy, Post, Foré, Planckaert, Desmet, Van Tongerloo, Sorgeloos en Baens. Net zoals in de eendagswedstrijden de weken voordien bleef het aanvankelijk bij ereplaatsen. Henri De Wolf won de eerste etappe van Brussel naar Namen voor Foré, Post was 5de. In de namiddag was er de beklimming tegen het uurwerk van de Citadel van Namen, Van Aerde won, Planckaert was derde, Post opnieuw 5de. De tweede rit zorgde zelfs voor een heuse verrassing, Rik Luyten spurtte sneller dan Van Aerde en Van Looy. De derde dag was het dan wel prijs, Rik Van Looy klopte Vannitsen, diezelfde Luyten, Troonbeeckx, Wouters en Foré in de sprint voor de zege.

'Ritten' De Wolf was nog altijd leider, maar maakte zich geen illusies. De laatste dag stond er in Oostende 35 km tegen het uurwerk per ploeg op het programma en volgens hem kon FAEMA-flandria daar beslissen wie van hen eindwinnaar zou worden. Het zou echter niet helemaal zo eenvoudig uitdraaien. De rood-witten wonnen inderdaad, maar Van Looy leed bandbreuk en werd, op instructie van Peter Post, niet opgewacht door zijn ploegmaats. Weg waren zijn kansen op een tweede zege in de Tour de Belgique, Noël Foré profiteerde ervan en mocht de blauwe leiderstrui aantrekken.

De tweede halve etappe van Oostende naar Brussel veranderde daar niets meer aan, Frans Schoubben zegevierde met lichte voorsprong op het peloton, waarvan Rik Van Looy de sprint won voor Wouters. Foré werd dus eindwinnaar, voor, in volgorde, zijn ploegmaats Post, Van Tongerloo, Van Looy, Desmet, Planckaert en Sorgeloos. Enkel Baens faalde een beetje, hij werd pas 9de en moest Frans De Mulder laten voorgaan. Dit overwicht in de tijdrit helpt te verklaren waarom Van Looy zo gepleit had om de laatste individuele tijdrit in de Tour door een per ploeg te vervangen. Ondanks hun dominantie was niet alles peis en vree bij de ploeg. Foré heeft altijd staande gehouden dat Van Looy hem zijn zege kwalijk nam en dat hij van die dag in ongenade gevallen was bij de Keizer.

Daarna stonden er terug enkele klassiekers op het programma. Eerst was Paris-Bruxelles aan de beurt. FAEMA-flandria koos hier voor Van Looy, Planckaert, Foré[23], Post, Schroeders, Sorgeloos, Impanis, Desmet, Van Tongerloo, Baens, Vangeneugden en Vandaele. De wedstrijd werd in zekere zin al in een beslissende plooi gegoten bij de overgang van de grens. Door een massale valpartij werden onder meer Van Looy, Daems en Van Aerde tot opgave gedwongen. Het zou dus aan de anderen zijn om de handschoen op te nemen.

Een eerste ontsnapping van dertien, met daarbij Leon Vandaele, Robert De Middeleir, Benoni Beheyt maar vooral Tom Simpson, liep tot twee minuten uit, maar werd door De Middeleir op de Alsemberg uit elkaar geranseld. Hij ging alleen door maar werd in het Terkamerenbos door Decabooter ingehaald en voorbijgestoken. Ook Decabooter kon niet voorop blijven en een nieuwe kopgroep van achttien werd gevormd. Uiteindelijk zouden ze met veertien voor de zege sprinten en Jos Wouters won voor de FAEMA-flandria's Foré en Vangeneugden. Armand Desmet was er ook bij en werd 5de. Decabooter betaalde de tol van zijn inspanningen en was pas 13de.

De twee sterren van het klassieke voorjaar, Van Looy en Planckaert.

Vervolgens kwam dan het Weekend Ardennais. Voor deze wedstrijden vervingen de Nederlanders Piet van Est en Huub Zilverberg Peter Post en Leon Vandaele. Eerst kwam Liège-Bastogne-Liège. Rolf Wolfshohl en Jef Planckaert waren de twee sterksten in de wedstrijd. Zij gingen al bij de modderachtige beklimming van de Wanne in de aanval, waar de Duitser zijn

23 Dus echt of helemaal in ongenade gevallen was hij niet. Misschien werd hem nadien zwaarder aangerekend Jos Wouters niet geklopt te hebben, maar ook de rest van het jaar was hij er meestal bij, en de ploeg zou in de Flèche Wallonne volop voor hem werken om zijn eindzege in de Challenge Laurens veilig te stellen. Enkel voor de grote rondes werd hij thuisgelaten. Hij had tot dan echter nooit kwaliteiten op dat gebied getoond, ook bij Groene Leeuw was hij telkens thuisgelaten van de Vuelta en zijn enige deelname aan de Tour de France was op een sof uitgedraaid (opgave in 1958). In zijn niet-selectie voor het wereldkampioenschap (hij was pas reserve), zag Noël dan weer de hand van Rik, maar als je drie FAEMA-flandria-helpers moest kiezen, waren Planckaert, Schroeders en Desmet toch meer voor de hand liggende namen. Natuurlijk kon hij argumenteren een selectie meer te verdienen dan De Mulder of Vanden Berghen, maar dat konden ook Wouters en Vannitsen en waarom niet, Van Tongerloo, Janssens of Sorgeloos. En je kan toch niet enkel FAEMA-flandria's selecteren?

talenten als veldrijder kon tonen, maar werden terug bijgehaald. Bij de beklimming van de Côte de Malchamps demarreerde Wolfshohl opnieuw en enkel Planckaert, Piet Rentmeester, een ploegmaat van de Duitser, en Claude Colette konden mee. Planckaert, die rekende op een terugkeer van zijn kopman, werkte niet mee, maar de oersterke Duitser hield de achtervolgers op afstand. Rentmeester begaf op de Mont Theux en het leek op een sprint met drie te zullen uitdraaien. Colette reed echter nog lek en zo bleven ze nog met twee. Planckaert was de meest frisse en won La Doyenne. Colette was dus derde en een kleine minuut achter de winnaar won Wouters de sprint voor de 4de plaats voor Darrigade, Foré, Vanden Berghen en Van Looy.

De volgende dag volgde dan de Flèche Wallonne. Deze keer was Gitane-Leroux, al sterk bezig de dag voordien, de sterkste ploeg. Wolfshohl was opnieuw indrukwekkend, ging al van bij de start in de aanval en leek even samen met ploegmaat Jean Forestier op weg naar de zege. Armand Desmet en Junkermann kwamen echter terug en wat later ook Cerami, Vangeneugden en De Wolf. Pino Cerami ging tot tweemaal toe in de aanval, eerst op de Côte de Chamborgneau, waar Wolfshohl en Forestier begaven en vervolgens in de rue d'Assaut, maar Henri De Wolf plooide niet en klopte de veteraan in de sprint. Desmet was 4de, Vangeneugden 5de. De Wolf won ook het Weekend Ardennais, gelijk met zijn ploegmaat Rolf Wolfshohl. FAEMA-flandria was hier minder present, maar een deel van de ploeg had zich opgeofferd om Jos Wouters, verrast door de vroege aanval van Wolfshohl, te neutraliseren en zo de zege van Foré in de Challenge Laurens[24] zeker te stellen. Dit schijnt opnieuw het zogenaamde 'in ongenade gevallen' tegen te spreken.

En daarmee waren de voorjaarsklassiekers voorbij en was het tijd voor het rondewerk. De Vuelta was zelfs al over halfweg en hier was het woord aan G.D. FAEMA en de Spanjaarden. Het was voor hen tijd om te presteren, want veel hadden ze dit seizoen, buiten de zege in de ploegentijdrit van de Vuelta a Levante, nog niet laten zien. Dat zou echter niet evident zijn, want Helyett-St Raphaël stond met een sterke ploeg en grote ambities aan de start.

De jonge Colmenarejo komt zwaar ten val in de 14de rit. (Fotobron onbekend)

FAEMA nam deel met José Bernárdez, Salvador Botella, José Martin Colmenarejo, Antonio Gómez del Moral, José Gómez del Moral, José Herrero Berrendero, Julio Jiménez, Gabriel Mas, Luis Mayoral en Salvador Rosa. Een kopman was er niet echt, Botella was ondertussen te oud en aan zijn laatste seizoen bezig, ook José Gómez del Moral zijn beste jaren waren al een tijd voorbij, zijn broer Antonio was nog te jong en vervulde bovendien zijn militaire dienst en Jiménez mikte enkel op het bergklassement.

Het was dus al een succes dat Antonio Gómez del Moral (met een 18de plaats was hij ook de best geklasseerde FAEMA in de eindstand) voor een ritzege kon zorgen, te meer daar de mannen van Helyett-St Raphaël maar kruimels overlieten voor de rest. Zij wonnen immers liefst twaalf van de zeventien ritten, de Italiaanse selectie was goed voor twee etappezeges

24 Het gaat hier over een klassement over de vier Belgische klassiekers. Foré won met 40 punten voor Wouters 39 punten. De Wolf was derde, Planckaert 4de en Van Looy 5de. FAEMA-flandria won met overwicht het bijhorende ploegenklassement.

en KAS won de twee overblijvende, met Antonio Barrutia en José Segu. De Franse ploeg won ook de eindstand, de puntenrangschikking (telkens met Rudi Altig) en het ploegenklassement. De bergprijs was dan weer voor KAS met Antonio Karmany (Jiménez eindigde derde). Ferrys moest zich troosten met de tweede plaats van José Pérez Francés in de eindklassering, voor alle andere ploegen waren er niet eens kruimels. Opvallend was dat KAS de rol van FAEMA als sterkste Spaanse ploeg overgenomen had en dit met duidelijk overwicht.

Onmiddellijk na de Vuelta stuurde G.D. FAEMA nog een ploeg naar de Grand Prix du Midi Libre. De volgende renners traden aan: Antonio Gómez del Moral, Gabriel Mas, Luis Mayoral, Francisco Moreno, Ramon Seco, Antonio Tous, Francisco Tortella en Salvador Rosa. Opnieuw was er slechts een bijrol voor de Spanjaarden. Rosa werd 5de in het eerste gedeelte en derde in het tweede van de tweede rit, terwijl Tortella 9de werd in het tweede deel van de tweede etappe. Rosa werd ook 4de in de eindstand, op 2'56" van eindwinnaar Mies Stolker. Antonio Gómez del Moral viel deze keer tegen, hij eindigde pas 34ste (op 41'55").

G.D. FAEMA in de Midi Libre, José Gual vervangt Bernardo Ruíz als ploegleider. (Foto collectie Bernardo Ruíz jr.)

De Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazione had in 1961 zijn laatste editie gekend, dus werd de Tour de Romandie nu helemaal de laatste aanloop naar de Giro. Deze wedstrijd overlapte gedeeltelijk met het einde van de Vuelta. FAEMA-flandria stuurde het viertal Impanis, Schroeders, Vangeneugden en Derboven, voor de gelegenheid aangevuld met de Zwitser Dario Da Rugna. Duidelijk niet hun sterkste ploeg, en dus waren de verwachtingen niet hoog. Toch won Martin Vangeneugden een rit en werd eens tweede, Impanis werd 7de, 5de en derde en 6de in het eindklassement en Willy Schroeders werd eens 4de en 7de en daarnaast 5de in de eindstand[25]. Alle drie dus duidelijk klaar voor de komende Giro die al zes dagen later van start zou gaan.

De rest van de ploeg trad op de slotdag van de Tour de Romandie aan in een nieuwe Duitse wedstrijd, de Rund um den Henninger Turm in Frankfurt. FAEMA-flandria domineerde, Armand Desmet won, voor Zilverberg en Van Looy. Sorgeloos was 5de, Van Est 6de, Planckaert 9de, Van Tongerloo 10de, Post 11de en Baens 14de. Noël Foré gaf op.

Dus klaar voor de Giro en deze ploeg werd aangekondigd: Van Looy, Planckaert, Desmet, Van Tongerloo, Impanis, Schroeders, Sorgeloos, Vangeneugden, Zilverberg en Van Est. En dan kwam de ene sensatie na de andere. Het begon met Impanis die aankondigde liever niet mee te gaan en zijn plaats aan Vandaele te willen afstaan, zodat hij zich op de Tour kon voorbereiden. Driessens liet hem verstaan dat hij in die omstandigheden geen plaats in de Tour-ploeg kon garanderen omdat hij twijfelde aan de vorm die Raymond tegen dan nog zou hebben[26].

25 Guido De Rosso, in 1961 de eerste eindwinnaar van de Tour de l'Avenir, won deze Tour de Romandie.
26 Gazet van Antwerpen, 15/05/1962, p. 15, Impanis wil zijn plaats afstaan aan Van Daele en verkiest de Tour, door Robert De Smet.

Maar dat was nog maar het begin. Enkele dagen voor de start van de Giro kondigde Driessens aan dat zijn ploeg niet zou starten als de organisatoren niet nog voor de start de vorig jaar beloofde premie van 1 miljoen lires[27] voor het ploegenklassement zouden uitbetalen[28]. Tot net voor het vertrek bleef het touwtrekken, Lomme had het er op een bepaald moment over dat het probleem wel al half opgelost was[29], maar dat hij bij zijn standpunt bleef. Geruchten gingen al meteen dat hij een uitweg zocht om van de Giro weg te blijven omdat zijn renners, en dan vooral kandidaat-eindwinnaar Rik Van Looy, na een zwaar voorseizoen anders frisheid in de Tour zouden missen[30].

Na nog een portie armworstelen tussen de heren Valente en Torriani (en een dreiging om aan het Critérium du Dauphiné Libéré in plaats van aan de Giro deel te nemen), kwamen ze dan uiteindelijk tot een akkoord. Torriani zou met drie miljoen lires over de brug gekomen zijn[31]. En dus startten de rood-witten toch en het was Marcel Ongenae die Raymond Impanis verving[32]. In het Critérium du Dauphiné Libéré zou men het dan maar moeten stellen met de Spanjaarden van G.D. FAEMA in plaats van te kunnen pronken met de Wereldkampioen en zijn ploegmaats van FAEMA-flandria.

FAEMA-flandria kwam daardoor pas op het laatste moment in Milaan toe om de start te nemen van deze 45ste Giro. Speelde de verstoorde aanloop misschien een rol, in ieder geval, de eerste dagen moesten zij zich tevreden stellen met ereplaatsen. Zo was Sorgeloos derde in de openingsrit, Ongenae tweede 24 uur later, Zilverberg derde op dag nummer drie en Van Est tweede in de 5de rit. Dit had hen echter niet belet de koers zwaar te maken en vooral Van Looy, vertrokken zonder veel klassementsambities, speelde daarin een grote rol. Armand Desmet, die heel aandachtig reed, kon daarvan profiteren en met een 5de plaats in de tweede, de derde en de 5de etappe kon hij oprukken naar de 6de rang in de stand na vijf dagen.

In de 6de rit brak Willy Schroeders dan eindelijk de ban en haalde een eerste individuele zege voor FAEMA-flandria binnen. Ze wonnen ook voor de derde maal het dagploegenklassement. En plots ging alles makkelijk. Armand Desmet won prompt de 7de etappe en veroverde tegelijk de roze trui. Alles liep nu op wieltjes en ook de 8ste was voor de rood-witten, de winnaar van dienst was Huub Zilverberg. Rik Van Looy had ondertussen al aan zijn bazen beloofd een tweetal ritten te winnen en kon dus niet achterblijven, de 9de was voor hem.

De 10de etappe was dan toch eens voor een andere ploeg, maar liet toe aan Piet van Est om op te rukken van de 9de naar de 4de plek in de stand. De volgende dag haalde Van Looy dan die beloofde tweede ritzege, terwijl Piet van Est oprukte naar de derde plaats. De Giro was ondertussen aan de voet van de Dolomieten gekomen en klaar om de beslissende fase in te treden. Vooraleer echt deze cols in te trekken kwam er eerst nog een rit door het middengebergte en dan een rustdag. Guido Carlesi won die 13de etappe, Armand Desmet werd derde en bouwde zijn voorsprong in het klassement verder uit.

Op die rustdag zag het er voor Mantie prima uit. Hij had nu in de stand 3'35" voorsprong op Henry Anglade, 4'36" op Antonio Suárez, 5'09" op Giovanni Battistini en 5'34" op ploegmaat Piet van Est. Toch waren er enkele schaduwvlekken. Vooreerst was er de zware val van Martin Vangeneugden, die daardoor een uur na de winnaar toekwam, uiteraard buiten de tijdsgrens.

27 Overeenstemmend met 80 000 BEF of 2000 Euro, wat overeenstemt met zowat 17 500 Euro vandaag.
28 Gazet van Antwerpen, 16/05/1962, p. 21, "Giro-vaarders" al trainend naar Italië,
29 Gazet van Antwerpen, 16/05/1962, p. 21, Geen Van Looy-ploeg in de "Giro d'Italia"?, door Roger Robberechts
30 Gazet van Antwerpen, 17/05/1962, p. 19, Wielerwereld leeft op een vulkaan "Van Looy's" niet naar Giro, door Roger Robberechts en Het Belang van Limburg, 17/05/1962, p. 8, RIK VAN Looy niet naar de GIRO!, door Gerard Prijs
31 Hoe men destijds van een op drie miljoen lire gekomen is, is ons ook een raadsel. We kunnen enkel hopen dat journalist Robert De Smet in de Gazet van Antwerpen zijn cijfers en feiten juist had.
32 Gazet van Antwerpen, 19/05/1962, p. 12, Torriani won voorlaatste round in match tegen J. Goddet, door Robert De Smet en Het Belang van Limburg, 18/05/1962, p. 8, VAN LOOY vanaf morgen in de Giro!, door Gerard Prijs

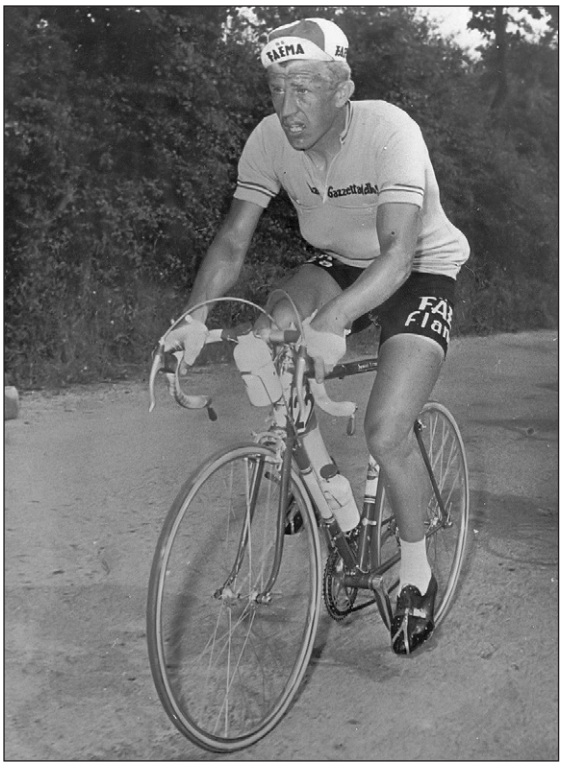

Armand Desmet in het roze in de Giro. (Foto Internetlink 10)

Hij werd gezien de omstandigheden door de jury terug opgepikt, maar zou niet in staat zijn te starten. Ook Van Est en vooral Zilverberg kenden veel pech en waren daardoor teruggezakt in het klassement. Opvallend, maar met de Tour de France in gedachten misschien niet echt verwonderlijk, was dat Rik Van Looy zich weinig aantrok van het klassement (na de 13de rit stond hij 36ste op meer dan twintig minuten van de leider) en zelfs in dienst reed van roze trui Desmet.

Niet alles was dus perfect, maar de comfortabele leidersplaats van Armand Desmet maakte veel goed. Het zou echter verkeren. Tijdens de rustdag was er een vergadering voor de ploegleiders, die Guillaume Driessens niet de moeite vond om bij te wonen. Zo was hij niet op de hoogte van de weersvoorspellingen voor de volgende dag en zijn FAEMA-flandria's waren er helemaal niet op gekleed om de erbarmelijke weersomstandigheden te trotseren. En die waren meer dan bar, gewoon winters. Van de 109 gestarte renners staakten er liefst 56 de strijd en dan werd de wedstrijd al na 160 km op de 4de van de 6 voorziene beklimmingen stilgelegd. Veelzeggend, als we weten dat zes jaar voordien de rit naar de Monte Bondone wel tot het einde mocht doorgaan, al was die wel veel dichter bij het eind van de Giro. Even veelzeggend, Charly Gaul, die op een annulering van de etappe rekende, behoorde tot de opgevers.

Voor FAEMA-flandria was de rit een catastrofe. Enkel Zilverberg (14de) en Desmet (29ste) hadden de rit beëindigd. Mantie was niet alleen zijn roze trui, maar ook zijn kansen op de eindzege kwijt. Hij zou later trouwens verklaren dat hij zonder zijn leidersplaats er ook de brui zou aan gegeven hebben. Giovanni Battistini was de nieuwe leider, maar zou na een paar dagen door Franco Balmamion onttroond worden. Voor de twee overblijvende rood-witten zat er niet veel anders op dan te proberen nog een paar ereplaatsen mee te pakken en hun diensten aan de mannen in strijd voor de eindzege te verhuren. Uiteindelijk werd Desmet nog 10de in de eindstand, Zilverberg was 15de. En er waren nog enkele troostprijzen. Voor die dramatische 14de rit had FAEMA-flandria een dergelijke voorsprong

De Wereldkampioen in dienst van de roze trui.
(Foto But & Club Le Miroir des Sports)

in het ploegenklassement (dat op punten berekend werd) opgebouwd dat ze daarin niet meer bedreigd werden en het met ruime voorsprong (3792 punten tegenover 2928 en 2714) op Philco en Carpano wonnen. Verder was er nog een soort puntenrangschikking[33] waarin Van Looy[34] derde was, Zilverberg 4de, Schroeders 5de en Desmet 6de.

Tijdens de Giro was ook het Critérium du Dauphiné Libéré betwist. FAEMA werd hier zoals reeds vermeld vertegenwoordigd door zijn Spaans filiaal. De ploeg was dit keer als volgt samengesteld: José Bernárdez, Antonio Gómez del Moral, José Gómez del Moral, José Herrero Berrendero, Julio Jiménez, Gabriel Mas, Luis Mayoral, Francisco Moreno, Salvador Rosa, Juan Sánchez en Antonio Tous. Ook hier was er geen echte kopman, maar bescherming was voorzien voor Antonio Gómez del Moral die de Tour de l'Avenir voorbereidde en klimmer Julio Jiménez.

De wedstrijd zelf draaide vooral uit op een strijd tussen Hans Junkermann en zijn Groene Leeuwen enerzijds en Raymond Mastrotto en de mannen van Gitane-Leroux anderzijds. Mastrotto, al tweede in 1959, 1960 en 1961 won eindelijk en voor Gitane-Leroux was verder Jean-Claude Lebaube eerst lange tijd leider en waren er ook ritzeges van Darrigade en Wolfshohl. Junkermann werd tweede, en Julien Gekiere en Frans De Mulder zorgden voor etappeoverwinningen voor Wiel's-Groene Leeuw. Raymond Poulidor werd derde in de eindstand, maar was nooit in strijd voor de zege. Jacques Anquetil reed zijn eerste Dauphiné, maar was na zijn opgave wegens ziekte in de Vuelta vooral op zoek naar de goede vorm. Hij werd 12de.

Na een goede Vuelta fietst Julio Jiménez zich in de Dauphiné in de internationale belangstelling. (Foto collectie GDB)

De renners van FAEMA reden een eerder onopvallende wedstrijd, op een grote uitzondering na. Julio Jiménez was de held van de rit van Tain-l'Hermitage naar Chambéry doorheen het Chartreuse-massief. Nadat hij zowel op de Porte als op de Cucheron nog het meesterschap van Federico Bahamontes moest ondergaan, kon hij op de laatste beklimming, de Granier, eerst de demarrage van zijn landgenoot beantwoorden om hem vervolgens voorbij te rijden, als eerste boven te komen en met 1'39" voorsprong in Chambéry toe te komen.

Daarmee had Jiménez zijn visitekaartje afgegeven en dat volstond voor hem, in de volgende bergetappe van Chambéry naar Gap speelde hij geen rol van betekenis. Zo werd hij in de eindstand 16de op iets meer dan 25 minuten van Mastrotto. De best geklasseerde FAEMA was José Bernárdez 8ste op 14'19", terwijl Antonio Gómez del Moral op zestien minuten 9de eindigde. De onafhankelijken van FAEMA konden nog hopen op een selectie voor de Tour de l'Avenir, voor de anderen was het wachten op de Volta. Geen van hen paste immers in de Tourplannen van Wereldkampioen Rik Van Looy.

33 Volgens ons ging het hier eerder over een 'vliegende sprinten' klassement.
34 Het was dus niet nodig de Giro uit te rijden om geklasseerd te worden.

FAEMA-flandria aan de start van de Tour de France, van links naar rechts Baens, Desmet, Ongenae, Planckaert, Schroeders, Sorgeloos, Van Looy, Van Tongerloo, Van Est en Zilverberg (Foto Miroir Sprint).

Voor wie daar wel in paste was er nog een rodage, en eventueel een laatste kans om een selectie af te dwingen, in de Tour de Luxembourg. FAEMA-flandria stuurde Roger Baens, Theo Nijs, Jef Planckaert, Willy Schroeders, Gabriël Borra en John Van Tongerloo. Tijdens de twee eerste dagen hielden de rood-witten het bij controleren. Zo kon Frans Melckenbeeck de eerste rit in de sprint van een select kopgroepje van negen winnen, Schroeders was 4de en Planckaert 9de. 24 uur later waren ze al maar met vijf meer vooruit, deze keer won Vannitsen, Schroeders en Planckaert waren derde en 4de, Simpson werd op punten leider voor de twee rood-witten.

De derde dag zette Jef Planckaert de puntjes op de i. Hij won met 1'42" voorsprong op zijn achtervolgers, Schroeders was derde. Vervolgens was er nog een ritzege voor Nijs. Planckaert werd niet meer bedreigd en werd eindwinnaar, 1'39" voor Schroeders. Nijs, Baens en Van Tongerloo werden respectievelijk 11de, 12de en 15de, Borra was 25ste. FAEMA-flandria won ook het ploegenklassement.

Daarmee zaten de voorbereidingswedstrijden erop en was het tijd voor de selecties voor de Tour de France (en de Tour de l'Avenir). Voor de grote Tour was het al van het begin duidelijk dat de FAEMA-flandria-selectie gebaseerd zou zijn op de Giro-ploeg. In eerste instantie had Guillaume Driessens enkel twijfels over Marcel Ongenae (die op het laatste moment Impanis voor de Giro had vervangen) en een agentschap meldde zelfs, ten onrechte, diens vervanging door Leon Vandaele (die al door Impanis voorgesteld geweest was als zijn vervanger in de Giro)[35]. De grootste onzekerheid was uiteindelijk nog rond Martin Vangeneugden, die nog altijd niet hersteld was van zijn zware val in de Giro en forfait zou moeten geven. Peter Post werd als zijn vervanger getipt, maar zou uiteindelijk bedanken en het wereldkampioenschap achtervolging voorbereiden. Een deelname van Raymond Impanis was voor Rik Van Looy na diens forfait voor de Giro onbespreekbaar[36] en zo was de laatste plaats voor Roger Baens.

35 Gazet van Antwerpen, 14/06/1962, p. 15, Geen verrassingen in de officiële Tour-selecties, door Robert Silva.
36 Impanis hoopte nog te kunnen deelnemen met Philco, maar een overgang was voor FAEMA onbespreekbaar, vooral omdat gevreesd werd dat hij uitdrukkelijk tegen Van Looy zou rijden.

Aan de Tour de l'Avenir mochten zowel onafhankelijken als liefhebbers meedoen. In de Belgische ploeg werd er geen renner van FAEMA-flandria geselecteerd, terwijl G.D. FAEMA voor de helft van de Spaanse ploeg zorgde, met Martin Colmenarejo, Antonio Gómez del Moral, Luis Mayoral en José Quesada.

En dan was het tijd voor Le Grand Départ. Vooraf werd er vooral gespeculeerd op een tweestrijd tussen de Wereldkampioen en de titelverdediger, met de Gitane-Leroux-mannen van Raymond Louviot als mogelijke spelbrekers. Bij Gaul, Bahamontes en Baldini werden vooral vraagtekens geplaatst, net als bij debutant Raymond Poulidor, gehandicapt door een breuk aan de hand. Rudi Altig en Jef Planckaert werden als outsiders getipt, die mogelijk zouden kunnen profiteren van de wedijver tussen hun kopmannen.

De tactiek van FAEMA-flandria was heel simpel, net zoals in de Giro de wedstrijd vanaf de eerste rit zwaar maken, de klimmers versmachten, hopelijk kunnen profiteren van een conditionele achterstand van Anquetil en Van Looy zoveel mogelijk bonificatie laten binnenhalen. Het verliep echter niet helemaal zoals gepland, integendeel.

Rik Van Looy eindelijk aan de slag in de Tour de France.
(Foto collectie PF Fotobron onbekend)

De Wereldkampioen hield alvast al zijn woord in de eerste rit. Na de tweede bevoorradingscontrole volgde een moeilijke afdaling, het sein om in de aanval te gaan. Zo vormde zich een kopgroep van 34 die uiteindelijk tot 23 uitgedund werd. Anquetil, Baldini, Nencini, Altig, Geldermans, Carlesi, Junkermann, Anglade, Massignan, Gilbert Desmet, Simpson en ook zijn ploegmaats Planckaert en Armand Desmet waren mee, in eerste instantie ook Charly Gaul, die echter in de slotfase nog bijna twee minuten verspeelde.

Een aantal favorieten en outsiders misten echter compleet de goede vlucht. In de achtergrond deden de andere ploegmaats van Rik uiteraard volop afstoppingswerk en zo verloren Bahamontes, Soler, Mastrotto en Poulidor al rond de acht minuten, en Wolfshohl en Pambianco ruim dertien minuten. Enkel in de sprint liep het verkeerd. Van Looy werd licht gehinderd (zelf zou hij beweren dat André Darrigade hem twee keer de weg afgesneden had) en moest de duimen leggen tegen Altig en Darrigade. De volgende dag zou hij in eigen Herentals echter een nieuwe kans krijgen.

Opnieuw zou het verkeerd lopen. Nadat het er lang naar uitzag dat Willy Schroeders en Gilbert De Smet voor de zege zouden sprinten, werden ze op twee km van de aankomst toch nog ingelopen. De spurt verliep chaotisch. De motoren reden te dicht bij het peloton en lokten zo de kop ervan mee naar hun uitrit. Van Looy verloor in eerste instantie een twintigtal plaatsen, Vannitsen die in zijn wiel zat dubbel zoveel. Darrigade en Melckenbeeck konden er het meest van profiteren en kwamen in die volgorde over de meet. Vannitsen lukte er nog in Rik te remonteren, hij had er immers een erezaak van gemaakt hem voor eigen volk in de sprint te kloppen, zij werden derde en 4de.

De ploegentijdrit in de namiddag was een gelegenheid om weerwraak te nemen en zou een kleine balsem op de wonde leggen. FAEMA-flandria won en was over de 24 km 25" sneller dan

De Wereldkampioen nog maar eens in de aanval.
(Foto Miroir Sprint)

Gitane-Leroux terwijl Helyett-St Raphaël op 31 tellen volgde. Daardoor kon Van Looy oprukken naar de derde plaats in het klassement (ex aequo met Piet van Est en Jef Planckaert), op 1'05" van Darrigade en op 29" van Altig, maar 31" voor Anquetil, voorlopig 8ste.

Ook de derde etappe eindigde op een sprint met een grote groep, en weer zat het Van Looy tegen. Nadat hij al veel krachten gelaten had in de neutralisatie van een ontsnapping met onder meer Guido Carlesi (die zelfs een tijd virtueel in het geel reed), verplichtte een mechanisch probleem in volle finale hem tot een slopende achtervolging op het koppeloton. Deze inspanning was er te veel aan en zo was hij te vermoeid om in de sprint mee te dingen naar de zege en de bonificatieseconden.

Nadat de Rode Duivels[37] het in de 4de rit wat kalmer aandeden (waarvan Willy Vanden Berghen kon profiteren om te winnen), ging het de volgende dag weer hard tegen hard. Rik Van Looy ging opnieuw doorlopend in de aanval, liep met een groep tot meer dan een minuut uit, maar kon niet standhouden. Een nieuwe massaspurt volgde, Daems won, Van Looy was vierde. Resultaat van een dag zwoegen? Hopen punten vergaard voor het klassement van de strijdlust maar weer eens naast de bonificaties gegrepen.

In de 6de etappe gooide FAEMA-flandria het dan maar over een andere boeg en mikte op de etappezege, met eender wie. Ze zaten met vier, Schroeders, Sorgeloos, Baens en Zilverberg, in een kopgroep van zestien die zich tijdens de aanvang van de rit in twee fasen gevormd had. Van Looy reageerde niet, zijn rivalen al evenmin en zo konden de vluchters met vijf minuten voorsprong voor de zege sprinten. De rood-witten hadden te veel krachten verspild, Robert Cazala won en Ab Geldermans nam de gele trui over van zijn ploegmaat Altig. Rolf Wolfshohl maakte deel uit van de goede vlucht en kon daarmee de schade de eerste dag opgelopen halveren.

De dag nadien gingen ze opnieuw voluit in het offensief met een heel actieve Rik Van Looy die er de prijs van de strijdlust aan overhield, maar geen tijdswinst of bonificaties, Anquetil liet niet begaan. Rik was er nochtans tot tweemaal toe in geslaagd Anquetil te verrassen en uit het peloton weg te springen, maar telkens had de Normandiër met behulp van zijn ploeg de poging verijdeld.

In de laatste 25 km vormde zich dan toch de beslissende ontsnapping, en weer waren vier FAEMA-flandria's mee, dit keer Zilverberg, Baens, Planckaert en Van Est. Aan de meet hadden ze anderhalve minuut op het peloton en dit keer lieten de rood-witten zich niet ringeloren,

37 In die periode had de pers het bij verwijzingen naar de ploeg Van Looy nog niet over 'Rode Garde', maar over 'Rode Duivels', misschien naar analogie met de nationale voetbalploeg?

Zilverberg zorgde voor de al lang betrachte ritzege. En handig meegenomen, Planckaert nam anderhalve minuut voorsprong op de favorieten.

Al zijn aanvallen en zijn gebeuk hadden Rik Van Looy tot hiertoe weinig opgeleverd. Aan de vooravond van de eerste individuele tijdrit stond hij 9de, op 4'43" van Geldermans, op 1'41" van Planckaert, op 53" van Junkermann en slechts (nog altijd) 31" voor Anquetil. In vergelijking met de andere potentiële zegekandidaten had de Wereldkampioen 39" voor op Massignan en 1'01" op Baldini. Gaul en Wolfshohl keken al tegen vijf minuten aan, voor Bahamontes en Poulidor was het verdict zelfs het dubbele.

Alvorens de strijd tegen het uurwerk aan te vatten, was er nog een ochtendetappe. De meeste klassementsrijders focusten zich op de komende tijdrit en zo kreeg een groep van dertig een vrijgeleide om voor de ritzege te gaan. Mario Minieri won en Darrigade heroverde de gele trui. Mee in de ontsnapping waren Tom Simpson die zo tweede in de stand werd, Gilbert Desmet, die 5de en Henry Anglade die 8ste werd. Ook Raymond Poulidor was erbij en kon zo een groot deel van de opgelopen achterstand op de andere tenoren compenseren. De FAEMA-flandria's waren met zijn zessen, Sorgeloos, Ongenae, Schroeders, Desmet, Van Tongerloo en Baens, vooraan, maar konden dit overwicht toch niet in een ritzege omzetten, Sorgeloos kwam niet verder dan de 7de plaats.

En dan kwam de 43 km lange tijdrit. Anquetil demonstreerde zoals gewoonlijk en gevreesd[38]. Baldini kon de schade bepreken tot 22", Altig tot 46" en Planckaert tot 1'07". Van Looy werd pas 26ste, op 2'58" en had een grotere achterstand dan verwacht (of verhoopt). Junkermann verloor bijna drie minuten, Bahamontes wat meer dan drie minuten, net als Poulidor, Gaul en Massignan. Anglade deed uiteindelijk een schitterende zaak en moest slechts 2'07" toegeven zodat hij meer dan de helft van het boni dat hij 's ochtends verworven had, overhield.

Het klassement zag er meteen heel anders uit. Darrigade die in de ochtendrit geel veroverd had, behield de leiderstrui, maar Anquetil was nu 12de, slechts 35" achter Planckaert, maar al 1'07" voor Baldini, terwijl Van Looy op 2'57" stond. Vermits de bergen slechts een paar ritten verwijderd waren, moest eens over de tactiek nagedacht worden en was het misschien aangewezen de kaart Planckaert te trekken.

Van Looy zou trachten in het begin van de rit een bres te slaan. Lukte het zo een ontsnapping op te zetten, des te beter, indien niet hadden de tegenstanders toch moeten werken. Vervolgens zou hij dan zijn ploegmaats in het offensief sturen en het initiatief aan Anquetil laten. Planckaert mocht zich rustig laten meedrijven en op een verzwakking van de tweevoudige Tourwinnaar hopen om hem eventueel te counteren. De bedoeling hiervan was zoveel mogelijk ploegmaats in de eerste tien te plaatsen voor de Pyreneeën in de hoop op die manier Anquetil in moeilijkheden te kunnen brengen.

Bij een verder traditioneel verloop waren de zegekansen van de Wereldkampioen eigenlijk al zo goed als verzwonden, waar zou hij immers, zonder een grote ontsnapping op touw te zetten, de nodige voorsprong op de Normandiër kunnen nemen om de laatste tijdrit te overleven?

In lijn met de afgesproken tactiek vonden we de volgende dag Van Looy al na 30 km als aanstichter van een ontsnapping met verder Anquetil, Rostollan, Baldini, Anglade en Vanden Berghen. Het peloton reageerde echter eensgezind en het zestal kon nooit een grote voorsprong opbouwen. Na niet eens 20 km was het avontuur voorbij. Niet zo verwonderlijk, vermits te veel favorieten hier bij elkaar zaten, was er eigenlijk voor niemand veel reden om voluit te gaan. Immers, waarom zou Van Looy ploegmaat Planckaert zijn gunstig klassement in gevaar brengen en Anquetil helpen rivalen uit te schakelen als het de bedoeling was Anquetil

38 Alle vermelde tijdsverschillen houden geen rekening met de bonificaties van 30" voor de eerste en 15" voor de tweede.

in de problemen te brengen? En waarom zou Anquetil het risico nemen Van Looy een minuut bonificatie cadeau te doen? En welk voordeel was er voor Baldini en Anglade om Anquetil en Van Looy te helpen hun andere rivalen op achterstand te zetten?

Een peinzende Willy Schroeders in het geel. (Foto Miroir Sprint)

Bijgevolg was het aan plan B. In het tweede deel van de rit waren Schroeders en Zilverberg mee in een ontsnapping met verder Antonio Bailetti, Jean Graczyk en Franco Magnani. De twee FAEMA-flandria's verzetten bergen werk, Schroeders had immers zicht op de gele trui. In de sprint kwamen ze er dan ook niet aan te pas, Bailetti klopte enigszins verrassend Graczyk en bezorgde in Bordeaux Carpano eindelijk een ritzege. Het geel was wel voor Willy Schroeders.

De 11de etappe, de laatste voor de Pyreneeën, werd een virtuele rustdag. Met wat nog komen ging had niemand er veel zin in, ook Van Looy en zijn ploegmaats niet. Zij hadden immers een gele trui te verdedigen en Rik hoopte op de wielerbaan in Bayonne eindelijk eens te winnen. Het liep echter nogmaals verkeerd. Rik kwam wel aan de leiding maar werd in de laatste honderd meters voorbijgereden door ritwinnaar Willy Vannitsen en verder door Rino Benedetti, Rudi Altig, Bernard Viot, Jean Graczyk en Giancarlo Gentina. De te vlakke bocht, waardoor de Wereldkampioen in het gras gedrumd werd speelde zeker een rol, maar het was ondertussen duidelijk dat de Keizer van Herentals niet langer de keizer van de sprint was.

De grote vraag was nu, hoe zou de nieuwe tactiek van FAEMA-flandria in het gebergte functioneren? Het antwoord zullen we nooit weten, de volgende dag, en het was niet eens een echte bergrit, was alles voorbij. Nadat Van Looy, zoals aangekondigd, kort na de start al een ontsnappingspoging deed samen met Guy Ignolin, maar terug ingerekend werd, reed kort nadien een motard hem aan. Een massale valpartij resulteerde en Rik had aanvankelijk pijn in de nierstreek, maar vervolgde zijn weg, opgewacht door zijn hele ploeg op uitzondering van Schroeders en Planckaert. De pijn verdween en in eerste instantie leek hij terug te komen in het peloton (dat een wapenstilstand respecteerde), maar zodra de weg steeg, kwam de pijn in volle mate terug.

Na een uitgebreid onderzoek van Tourdokter Dumas, die onder meer bloed in de urine detecteerde, kreeg Van Looy de instructie te stoppen. Hij begreep zelf dat het ernstig was, zijn nieren waren immers al getroffen geweest door een auto-ongeval de voorbije winter op de terugweg van de Zesdaagse van Berlijn. Verder rijden kon zijn gezondheid en zijn loopbaan in gevaar brengen, zo zat er niets anders op dan de wedstrijd te staken. Van Looy werd per helikopter naar het ziekenhuis van Pau gebracht. Al snel was er sprake van acht dagen volstrekte rust en een hospitalisatie van tien dagen. De Tour verloor meteen zijn smaakmaker en voor Rik

Het drama, de Tour is voorbij voor de grote Belgische hoop, Marcel Ongenae kijkt verward en angstig toe.
(Foto Panorama Tour de France uitgave 1965)

was het hopen klaar te geraken voor het wereldkampioenschap. Eddy Pauwels won de rit, Schroeders bleef leider, een schrale troost. Guillaume Driessens kondigde aan Jef Planckaert als enige kopman te zullen uitspelen.

De 12de rit was de eerste echte bergrit, met de beklimmingen van Tourmalet (2113 m), Aspin (1489 m) en Peyresourde (1563 m). Bahamontes kwam telkens als eerste boven en veroverde zo de leiding in het bergklassement, maar de top van de Peyresourde lag op meer dan 60 km van de aankomst, veel te ver. Dus bood zich een groep van 22 aan in Saint-Gaudens. Robert Cazala klopte Guido Carlesi en Gilbert Desmet voor de ritzege en won zo zijn tweede etappe, Tom Simpson werd de nieuwe leider. De grote verliezers van de dag waren Nencini, Baldini, Pambianco en Anglade, die elk meer dan zes minuten verloren, en vooral Rudi Altig die er meer dan 25 verloor. De Tour was duidelijk nog wat anders dan de Vuelta. Huub Zilverberg, gekwetst door een val de vorige dag, kwam buiten de tijdsgrens binnen.

De volgende etappe zou de eerste grote test voor de kandidaten op de eindzege worden: de beklimming tegen het uurwerk naar Superbagnères. Federico Bahamontes won, maar stond na de vlakke aanloop van de Tour al zo ver achter dat hij kansloos op de eindzege was. Jef Planckaert werd tweede, drie seconden voor Anquetil en werd meteen de nieuwe gele truidrager, met 50" voorsprong op Gilbert Desmet. Anquetil stond 4de, op 1'08". Om enige kans op de eindzege te hebben zou leider Planckaert dus in het gebergte moeten aanvallen.

In de Vlaamse pers werden meteen allerlei vergezochte theorieën neergepend die er op neerkwamen dat zonder de opgave van Rik Van Looy Planckaert de Tour zou winnen. Immers, Planckaert en Junkermann hadden Anquetil op de Peyresourde gelost, maar niet verder aangedrongen omdat er nog meer dan 60 km te gaan bleven. Was Van Looy er nog bij geweest, zou die ongetwijfeld (toch volgens diezelfde pers) met hen mee geweest zijn en zouden ze samen verder gereden hebben en Anquetil minstens vijf minuten aangesmeerd hebben.

Wat later kwamen ze nog met een andere theorie. Wanneer Van Looy er nog bij geweest was, zou de 15de rit, toen zich in de verwarring van een gesloten overweg een kopgroep van 25, met Planckaert maar zonder Anquetil, gevormd had, heel anders verlopen zijn. Nu werd die poging in een vijftal km door Anquetil en zijn ploeg tenietgedaan, als Van Looy in die groep gezeten had, zou er een heel ander verloop geweest zijn. Met "als" kan je echter alles bewijzen wat je wil. Voor 1962 zullen we het uiteraard nooit weten, maar in 1963 zou blijken dat Anquetil bergritten perfect kon indelen, ook met Van Looy erbij, en bovendien de betere klimmer was. En zomin in 1962 als in 1963 was Van Looy er ooit in geslaagd Anquetil op achterstand te zetten.

Veel belangrijker dan al dat gefantaseer was wat er zich in de 14de rit, de dag na Superbagnères, afspeelde. Er heerste eensklaps een grote epidemie van buikkrampen, vooral bij de Groene Leeuwen van Berten De Kimpe, maar ook bij Ignis. In totaal waren er ruim twintig slachtoffers. De gevolgen waren enorm. Nencini en Assirelli kwamen niet eens opdagen, Junkermann en zijn maats konden toch tot vertrekken bewogen worden (nadat de start een kwartier verlaat werd). Veel zou het niet baten, de Duitser zou samen met Gilbert De Smet en Frans De Mulder opgeven, terwijl Robert De Middeleir te laat binnenkwam. Ook Michel Van Aerde, Arthur Decabooter en Willy Schroeders beëindigden de rit niet.

Jef Planckaert verovert de gele trui (Foto Miroir Sprint).

Andere slachtoffers van wat een overgangsrit had moeten zijn, waren Bahamontes, die blijkbaar zijn inspanningen van de vorige ritten niet verteerd had, en Hoevenaers, die na bandbreuk in de groep Bahamontes terechtkwam en daar niemand vond die mee tempo kon maken. Zij verloren bijna een kwartier, waardoor Federico eigenlijk de grote verliezer van de doortocht door de Pyreneeën was. Dieter Puschel, Daniël Doom en Jean-Baptiste Claes, ook slachtoffer van buikkrampen gedurende de nacht, eindigden in dezelfde groep. De ritzege was voor Jean Stablinski maar daaraan werd amper aandacht besteed.

Het grote thema was de plotse uitbarsting van buikkrampen en buikloop. Deze gebeurtenissen waren te opvallend geweest om als normaal beschouwd te kunnen worden en na de aankomst regende het speculaties en pogingen tot verklaringen. Vermits vooral de ploeg De Kimpe getroffen was, werd in de Vlaamse pers daaraan het meest aandacht besteed. Er werd gesproken over bedorven vis[39], maar deze theorie kon al snel de vuilbak in, tenzij die vis dan zeer selectief opgediend geweest was[40]. Er logeerde immers een andere ploeg in hetzelfde hotel en die had geen last gehad. Berten Bafcop in Het Nieuwsblad meende dan weer dat het eerder door het aannemen van te veel ijskoude dranken tijdens de tijdrit op Superbagnères zou gekomen zijn dan door doping[41], zoals andere geruchten aangaven en zoals vooral in de Franse pers beweerd werd.

39 Een verder niet met name genoemde volger geloofde er volgens Willem Van Wijnendaele in Het Nieuwsblad het zijne van en stelde de eerder retorische vraag “Poisson (vis) ou Poison (gif)?”, Het Nieuwsblad, 09/07/1962, p. 8, De Weg naar Canossa.

40 Hans Junkermann geloofde in ieder geval in deze ‘selectiviteit’. Hij zou later beweren dat de kok van het hotel, ten einde een Franse zege te vergemakkelijken, geprobeerd zou hebben hem te vergiftigen, AMOK, 10de jaargang N° 1, maart 2004, p. 5, Ich konnte in 62 die Tour gewinnen, man hat es aber manipuliert.

41 Het Nieuwsblad, 09/07/1962, p. 9, De dramatische ondergang der “Leeuwen” begon te 2 u. ’s nachts, VIS OF IJSKOUDE DRANKEN DE OORZAAK, door Berten Bafcop.

Tourdokter Dumas wees dan weer wel naar doping, door het in een communiqué aan de Tourdirectie te hebben over “de gevaren van zekere vormen van verzorging” en “de grenzen gezocht door de atleten die aan iedere medische en psychologische kontrole ontsnappen”. Hij stelde dan ook voor om, zoals in het verleden, zijn dagelijks bezoek aan de renners in hun hotels iedere avond na de rit te mogen hervatten[42]. De dag nadien zouden de sportbestuurders in het verweer gaan met een communiqué[43] dat klaagde over ongefundeerde beschuldigingen. Ook de Vlaamse en Italiaanse pers sprongen op die kar en beschuldigden hun Franse collega’s van chauvinisme en hypocrisie en stelden de vraag of die even fel zou gereageerd hebben als er Franse renners bij betrokken waren[44].

Jef in het gebergte in het wiel van Anquetil die rustig controleert in afwachting van de tijdrit. (Foto Internetlink 11)

Het was nu afwachten wat de Alpen zouden brengen. Tijdens de overgangsritten op weg naar de mogelijk beslissende bergetappes waren er nog zeges voor Vannitsen, Daems en Altig. De eerste grote Alpenrit, over Restefond, Vars en Izoard baarde alvast een muis. Eddy Pauwels zette van ver een offensief op, liep tot vier minuten uit, maar werd, mede door een val in de afzink van de Vars, op de Izoard bijgehaald. Jef Planckaert, die nochtans volgens Driessens en

42 Het Nieuwsblad, 09/07/1962, p. 9, Na de “buikloop” te Luchon Dr. Dumas hervat zijn dagelijkse bezoeken.
43 Het Nieuwsblad, 11/07/1962, p. 9, Sportbestuurders in het harnas, door Berten Bafcop.
44 Het Nieuwsblad, 11/07/1962, p. 9, Dr. Diericx gaat vrijuit Sportbestuurders kozen partij voor Albert De Kimpe, door Frits Laverge.

de Vlaamse pers Anquetil op minuten ging rijden, kwam ten val in de afzink van de Restefond en was al blij bij de Normandiër te kunnen blijven. Uiteindelijk konden de favorieten elkaar niet ontlopen en een klein groepje sprintte in Briançon voor de zege. Miel Daems behaalde een tweede ritzege op drie dagen en meteen zijn derde in totaal.

De volgende dag was er een nieuwe Alpenklassieker, door het Chartreuse-massief van Briançon naar Aix-les-Bains, over de Lauteret, de Porte, de Cucheron en de Granier. Raymond Poulidor voerde een groot nummer op en rukte door zijn etappezege op naar de derde plaats in het algemeen klassement. Jef Planckaert, bevreesd om net zoals twee jaar voordien tegen een klop van de hamer aan te lopen op de Granier, durfde niet aan te vallen en beweerde op de tijdrit te mikken. Tegen beter weten in hoopten hij en de Vlaamse wielerpers op een mindere prestatie van Anquetil en op Baldini die hem misschien bonificaties kon afsnoepen.

De beslissing zou dus tegen de chrono vallen en al snel werden ze allemaal met de voeten op de grond gezet. Anquetil leverde een topprestatie af en was over 68 km respectievelijk drie en ruim vijf minuten sneller dan Baldini en Planckaert. Alle illusies waren nu voorbij en dat stak Willem Van Wijnendaele. Vier jaar voordien had hij Anquetil nog afgeschreven, als voortijdig versleten door overdreven gebruik van grote verzetten en een “liederlijk leven”. Nu won de Normandiër al zijn derde Tour de France. Van Wijnendaele kon het niet laten om in te spelen op een opmerking van Bahamontes dat Anquetil een demarrage miste, gelukkig maar, want anders had hij op de Izoard iedereen op minuten gereden[45].

De verdiende ereronde van de top drie. (Foto Internetlink 12)

45 In het betreffende artikel “De aangeboren zwakheid van een groot wegrenner. Bahamontes: Anquetil kan niet demarreren” in Het Nieuwsblad van 14/07/1962, p. 9, volgde dan een lange tirade dat Anquetil enkel tempo kon rijden en een demarrage miste, zowel bergop als op het vlakke, en daarom panache miste en geen klassiekers kon winnen. Weer een voorspelling die niet zou standhouden. Van Wijnendaele kon het ook niet nalaten nog wat verder na te trappen en de gebruikelijke klaagzang aan te heffen over het voordeel dat de organisatoren aan Anquetil gaven door het inschakelen van drie tijdritten. Hij ging zelfs zover de eerder idiote vergelijking te maken met een paardenkoers waar het favoriete paard een voorgift zou krijgen. Dat Van Looy als spurter zou kunnen profiteren van de bonificaties in de vlakke ritten leek hem dan weer helemaal niet te deren. Het grote verschil was uiteraard dat Van Looy die bonificaties niet gehaald had, terwijl de Normandiër er in de tijdritten wel stond.

De laatste ritzeges waren nog voor de Italianen Dino Bruni en Rino Benedetti. Anquetil werd eindwinnaar voor Planckaert en Poulidor, Helyett-St Raphaël won het ploegenklassement en ook, met Rudi Altig, het puntenklassement. Guillaume Driessens kreeg nog eens een forum in Het Nieuwsblad[46] om te klagen over de tijdritten en te beweren dat met Van Looy erbij Planckaert de winnaar zou geweest zijn. Ook Planckaert beweerde dat[47], zonder al evenmin uit te leggen hoe dat te rijmen viel met zijn eigen toegeving dat hij in de Alpen over zijn hoogtepunt was en moeite had Anquetil te volgen. De druiven waren blijkbaar heel zuur, want hij voegde er nog aan toe dat de Normandiër in het gebergte steun had gekregen van Gaul, Massignan en Bahamontes. Welke die steun dan wel was, gezien hij zelf moeite had Anquetil te volgen, kon hij niet echt duidelijk maken.

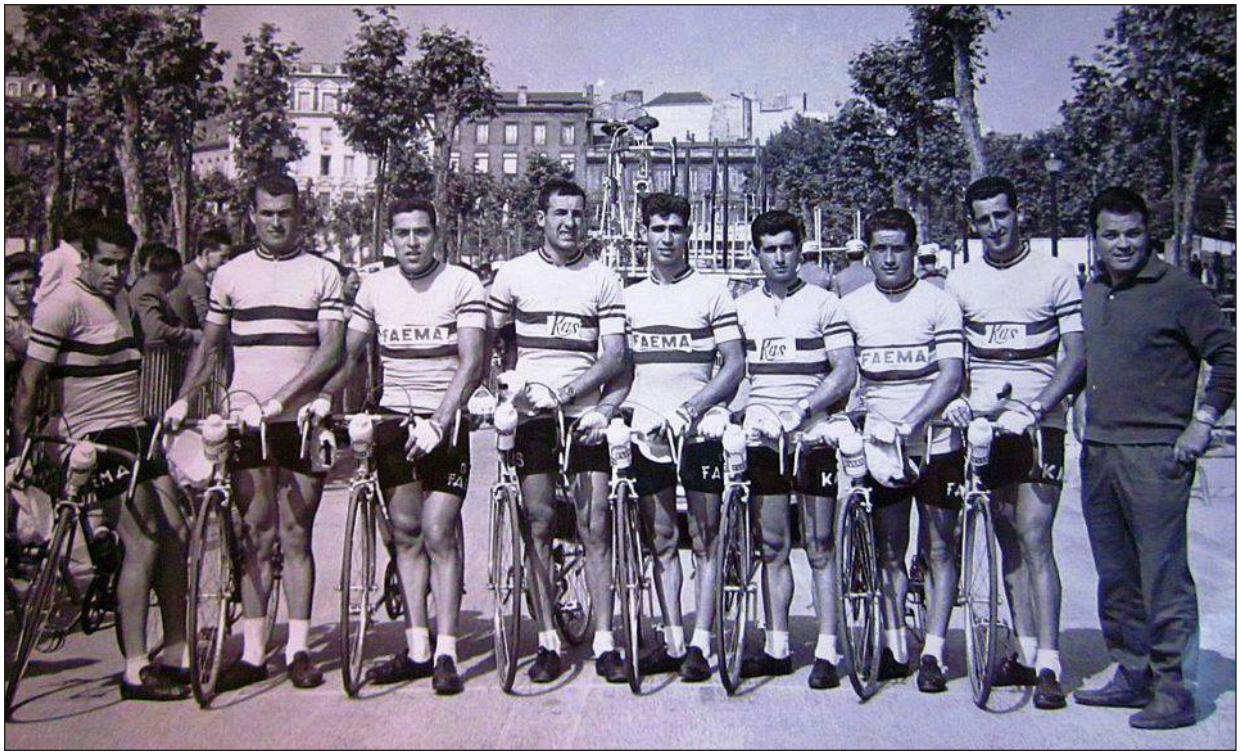

De Spaanse ploeg voor de Tour de l'Avenir met van links naar rechts José Martín Colmenarejo, Ginés García, Antonio Gómez del Moral, José Maria López Caño, Luis Mayoral, José Antonio Momeñe, José Quesada, Eusebio Vélez en ploegleider Gabriel Saura. (Foto Internetlink 13)

Tijdens de tweede helft van de Tour de France was ook de tweede editie van de Tour de l'Avenir van start gegaan, net zoals in 1961 voorbehouden aan liefhebbers en onafhankelijken. FAEMA vormde de ruggengraat van de Spaanse ploeg, met Antonio Gómez del Moral[48], Martin Colmenarejo, Luis Mayoral en José Quesada. De ploeg werd vervolledigd met José Maria Lopez Caño, José Antonio Momeñe en Eusebio Vélez, alle drie van KAS en Ginés García Perán van Cervezas El Aguila die op het laatste moment Sebastián Elorza van Funcor verving[49]. FAEMA-flandria had geen vertegenwoordiger in de Belgische of Nederlandse selectie.

46 Het Nieuwsblad, 16/07/1962, p. 9. Voor G. Driessens is de 2e plaats van Planckaert een zege waard "Ronde 1962 was voor de beter uitgeruste Anquetil gemaakt", door Berten Bafcop.

47 Het Nieuwsblad, 16/07/1962, p. 9. Planckaert geeft toe dat hij in de Alpen over zijn hoogtepunt was, door Berten Bafcop.

48 Deze vervulde op dat moment zijn legerdienst, maar had van zijn oversten een speciale vrijstelling gekregen om de Tour de l'Avenir te kunnen betwisten. Een beslissing die zomin Antonio, als zijn oversten of het Spaanse regime zich zullen beklaagd hebben.

49 Alle deelnemerslijsten, zowel in de toenmalige pers als op hedendaagse bronnen vermelden Sebastián Elorza met het nummer 82. Deze komt echter in geen enkele uitslag voor, maar wel een niet nader gedefinieerde García. Verdere verificatie laat ons toe te besluiten dat het hier Ginés García Perán betreft, dezelfde die in 1964 in de laatste rit van de Tour de L'Avenir zijn leiderstrui verspeelde na de aanval van Gimondi en Aimar en zo als derde eindigde.

Antonio Gómez del Moral gehuldigd als winnaar van de Tour de l'Avenir. (Foto Internetlink 14)

Het eerste deel, tot aan de Alpen, werd gedomineerd door de Nederlandse ploeg, met drie ritzeges van Jan Janssen, een van Jan Hugens, van Lex van Kreuningen en van Leo Knops, een dag geel voor Janssen en drie dagen voor zowel Hugens als Nijdam. Tussendoor staken ook de Spanjaarden een paar keer de neus aan het venster met een ritzege en een dag geel voor Momeñe en voor Gómez del Moral, die ook als tweede doorgekomen was op Peyresourde, de enige belangrijke beklimming in de Pyreneeën.

De beslissing zou in de Alpen moeten vallen, in de 10de en 11de rit. Eerst ging het van Barcelonnette naar Briançon met de Vars en de Izoard op het programma. Gómez del Moral was al heel aandachtig tijdens de eerste beklimming en was mee met de kopgroep van acht die op de Izoard voor de zege zou kampen. Grote afscheiding kwam hier niet, al verzeilde leider Henk Nijdam, die nochtans de col in de kopgroep aangevat had, al snel ver in de achtergrond. Vijf renners mochten het ten slotte uitvechten. Op de licht hellende aankomst in Briançon was Antonio Gómez del Moral de sterkste en hij veroverde meteen ook de leiderstrui.

De volgende etappe, nochtans van Bourg-d'Oisans naar Aix-les-Bains door het Chartreuse-massief met de traditionele scherprechters, de Porte, de Cucheron en de Granier, bracht weinig. De Zwitser René Binggeli won na een lange ontsnapping in gezelschap van de Liechtensteiner Adolf Heeb die zich van de eindzege in het bergklassement verzekerde. Ook de laatste drie ritten veranderden niets meer aan de eindstand. Er waren nog overwinningen voor Hugens, de Zwitser Erwin Jaisli en de Fransman Jacques Bachelot (meteen de tweede Franse etappezege, na Pierre Matignon in de derde rit). De Italianen probeerden nog een groot offensief op de voorlaatste dag, maar Gómez del Moral en de Spaanse ploeg gaven geen krimp.

Antonio Gómez del Moral won zo de tweede Tour de l'Avenir. De Italiaan Mario Maino was tweede op 1'54", Jan Janssen derde op 2'03" en de Belg Kamiel Vyncke 4de op 2'44".

Na Liège-Bastogne Liège wint Jef Planckaert ook het Belgisch kampioenschap.

De twee andere Nederlandse smaakmakers, Hugens en Nijdam werden 8ste en 15de op respectievelijk 13'07" en 18'38". Adolf Heeb won dus de bergprijs en Nederland kon zich verder troosten met het ploegenklassement. Van FAEMA vinden we nog Mayoral als 35ste (op 36'55"), Colmenarejo als 54ste (op 1 uur 23'35") en Quesada als 71ste (op 1 uur 54'23") in de eindstand. De dominantie van de onafhankelijken was opvallend geweest in deze Tour de l'Avenir en meteen gingen er geruchten dat de volgende editie zou voorbehouden worden aan liefhebbers[50]. Dat de best geplaatste Fransman slechts 20ste in de eindstand was, op 22'38" was uiteraard niet vreemd aan deze plannen.

Drie kersverse nationale kampioenen (en een toekomstig Wereldkampioen) gehuldigd op de Acht van Chaam, Planckaert, Geldermans en Nijdam. (Foto Internetlink 15)

Na de Tour was het dan tijd voor de nationale kampioenschappen. Voor Rik Van Looy, die al wel een tijdje ontslagen was uit het ziekenhuis in Pau en naar België teruggekeerd was, viel de titelstrijd nog wat vroeg. Jef Planckaert nam echter met brio de rol van zijn kopman over en domineerde op de Citadel van Namen. John Van Tongerloo maakte het succes compleet en werd tweede[51].

Het zou voor FAEMA-flandria en FAEMA de enige titel zijn. In Nederland won Ab Geldermans voor ploegmaat Jo de Roo (Piet van Est bleef steken op een 8ste plaats) en in Spanje werd het Luis Otaño voor Pérez Francés (Francisco Tortella werd 5de)[52]. Op dat moment wist niemand het al, maar sinds de Tour de France waren de machtsverhoudingen in het voordeel van Helyett-St Raphaël gekanteld. FAEMA-flandria had het (klassieke) voorseizoen gedomineerd, nu namen de mannen van Geminiani en Anquetil de fakkel over.

Ondertussen was het stilaan tijd om aan het wereldkampioenschap en vooral de selectie te denken. Zoals gewoonlijk had België een overvloed aan kandidaten, in eerste instantie circuleerden in de wandelgangen van de wielerbond een twintigtal namen, waaronder voor FAEMA-flandria Van Looy, Planckaert, Schroeders, Desmet, Sorgeloos, Foré en Van Tongerloo. Een dergelijke uitgebreide aanwezigheid mocht niet verrassen, een paar dagen voordien hadden de mannen van Driessens de Omloop der Vlaamse Gewesten gedomineerd, de winnaar van dienst was Edgard Sorgeloos.

50 Uiteindelijk zou het nooit zo ver komen en de volgende editie zou gewonnen worden door de Franse onafhankelijke André Zimmermann.

51 Eigenlijk kwam Jos Hoevenaers als tweede over de meet, maar werd nadien uit de koers gezet voor ongeoorloofde hulp aan Miel Daems. We hebben dit al uitvoerig besproken in de vorige hoofdstukken, in het deel 1959 bij Jos Hoevenaers en in het deel 1961 bij Guillaume Van Tongerloo.

52 Julio Jiménez was wel twee weken voordien Spaans bergkampioen geworden.

Sorgeloos zou nochtans als eerste afvallen, de volgende waren Foré en Van Tongerloo, die net als Pino Cerami en Ritten De Wolf als invallers aangeduid werden. Emile Daems, Jos Hoevenaers, Willy Vanden Berghen en de toch wel verrassende Frans De Mulder vulden het rood-witte viertal aan. Er was minder controverse rond deze selectie dan gewoonlijk, enkel de aanwezigheid van De Mulder kreeg echt kritiek. Jos Wouters verdiende volgens zowat iedereen deze selectie veel meer. Maar verder aanvaardde zelfs Het Belang van Limburg zonder al te veel te morren dat Willy Vannitsen er opnieuw niet bij was. Enkel werd hier en daar weer eens opgeroepen om, net als de Tour, ook het wereldkampioenschap met merkenploegen te betwisten, het wielerequivalent van het monster van Loch Ness.

De in ongenade gevallen Raymond Impanis zocht het dan maar op de piste en werd derde in het nationaal kampioenschap stayers, dit was echter onvoldoende om voor het wereldkampioenschap geselecteerd te worden. (Foto Internetlink 16)

Opvallend was dat deze selectie op twee benen leek te hinken. Enerzijds kon Van Looy op vijf knechten rekenen (De Mulder en Vanden Berghen hadden direct hun steun toegezegd), anderzijds had ook Miel Daems zijn eigen helper mee, in de persoon van Jos Hoevenaers (wier 'zonden' in het nationaal kampioenschap dus vergeven werden[53]). Dit belette niet dat, behalve Daems[54], alle geselecteerden, dus ook Hoevenaers[55], een verklaring ondertekenden uitsluitend in dienst van Rik Van Looy te rijden, tegen betaling in geval van overwinning. Opvallend was wel dat De Mulder en Vanden Berghen verklaarden hun eigen kans te gaan in geval Van Looy een slechte dag zou hebben. Eventuele steun aan Daems leek niet tot hun plannen te behoren.

53 Het zou ook bepaald onlogisch zijn Hoevenaers nog verder te bestraffen voor een overtreding, hulp aan een ploegmaat in een zogezegd individuele wedstrijd, wanneer die zelfde 'overtreding' door de bond opgelegd wordt aan de geselecteerden voor het wereldkampioenschap, een al even individuele wedstrijd, en het hier net ging over een selectie voor dat wereldkampioenschap.

54 Miel Daems had een apart akkoord met Van Looy afgesloten.

55 Hoevenaers zou wel verklaard hebben dat het allemaal maar papier was en dat de wedstrijdomstandigheden beslissend zouden zijn.

Veel meer commotie was er in Nederland. De renners die bij een (grote) buitenlandse ploeg[56] aangesloten waren, kregen te horen dat ze weliswaar geselecteerd konden worden, maar dat de bond niet zou tussenkomen in hun verplaatsingskosten. Ze moesten dat maar regelen met hun werkgever. Vooral in het buitenland kwam hierop veel kritiek en vond men dat de Nederlandse wielerbond het niet kon maken van wel de selectie te willen maken en de vergoedingen van de U.C.I. op te strijken, maar niet de kosten te willen dragen. Als ze wilden dat de werkgevers betaalden, moesten ze die dan ook maar de ploeg laten samenstellen. Uiteindelijk bleven de beste Nederlandse renners (Geldermans, De Roo, De Haan, Post, Stolker) thuis, enkel Maliepaard, Rentmeester en Zilverberg waren erbij als 'buitenlanders'. De andere FAEMA-flandria, Piet van Est, behoorde ook tot de thuisblijvers.

Zodoende had FAEMA-flandria vijf renners aan de start, naast het Belgische kwartet Van Looy, Planckaert, Desmet en Schroeders, ook de Nederlander Zilverberg[57]. Uiteindelijk werd de vrees dat sommige merken met een te grote overmacht aan de start zouden komen, niet bewaarheid. Anderzijds konden de twee 'zusterploegen' Helyett-St Raphaël en Gitane-Leroux samen wel een serieus blok vormen. Beide ploegen kwamen met zes renners aan de start, aan de ene kant Jacques Anquetil, Jean Stablinski, Rudi Altig, Brian Robinson, Seamus Elliott en René Binggeli, en aan de andere kant André Darrigade, Guy Ignolin, Bas Maliepaard, Piet Rentmeester, Rolf Wolfshohl en Tom Simpson. Mits enige samenwerking zou de wereldtitel wel eens voor een van dit dozijn kunnen zijn. Maar zat die samenwerking er wel in? Net als het jaar voordien tussen Alcyon-Leroux en Helyett-Fynsec was er ook nu rivaliteit tussen de mannen van Helyett-St Raphaël en die van Gitane-Leroux. De vraag was of de extra-sportieve bazen de plooien zouden kunnen gladstrijken.

Roger Baens met de zegebloemen, waarschijnlijk in eigen streek in Molenstede of Kwaadmechelen. (Foto collectie JDS)

In België had zich kort na de selectie een incident voorgedaan tussen de FAEMA-flandria-ploeg en de rest van het peloton, en wel tijdens de G.P. van Nijlen op 10 augustus. Het kwam er namelijk tot een protestactie van de renners tegen de overmacht van de rode garde van Rik Van Looy. Bij het einde van de grote ronden stapten te Nijlen veertig renners van de fiets als protest tegen de tactiek van de FAEMA-flandria's, die, nadat zij vier renners, Rik Van Looy, Marcel Van den Bogaert, Huub Zilverberg en Willy Schroeders in de vluchtgroep van dertien

56 Of toch bij FAEMA-flandria of Helyett-St Raphaël, het is ons niet duidelijk of dezelfde regel ook voor andere ploegen, op de eerste plaats Gitane-Leroux, gold. Rentmeester en Maliepaard waren er in ieder geval bij, Jo de Haan dan weer niet. Maar dat was niet zo verbazend na een eerder mislukt seizoen. Dat Pelforth-renner Dick Enthoven niet opgeroepen was baarde al evenmin opzien. Ondanks zijn 7de plek in het Critérium du Dauphiné Libéré was zijn seizoen niet echt geslaagd, een tweede uitschakeling op rij in de Tour pleitte niet in zijn voordeel.

57 We weten niet wie uiteindelijk zijn verplaatsings- en verblijfskosten betaald heeft, evenmin als trouwens die van de twee Gitane-Leroux, als die regel al voor hen gold.

hadden, in het peloton zoveel mogelijk gingen afstoppen. Hierdoor steeg de voorsprong van de vluchters tot twaalf minuten. Het was op dat moment dat de achtervolgers de strijd staakten en enkel de FAEMA-flandria's en enkele eenzaten de weg verderzetten. Om nog meer herrie te vermijden toonde de Keizer (verdeel en heers) zich inschikkelijk en liet uiteindelijk uit de kopgroep de Nijlenaars Vic Van Schil en later Marcel Van den Bogaert ontsnappen. Van Schil won met 55" voorsprong op Van den Bogaert. Rik Van Looy werd 5de, Huub Zilverberg 8ste en Willy Schroeders 9de. Het peloton, of wat ervan over was kwam binnen op vijftien minuten.

In dezelfde periode was er dan weer een verontrustend gerucht rond FAEMA-flandria. Begin augustus verschenen in de pers de eerste berichten als zou Rik Van Looy van ploeg veranderen. Er was sprake van een Britse autofabriek en een Frans merk van aperitieven. Maar Lomme Driessens sprak dit tegen. Hij stelde dat er een contract was voor nog drie jaar met flandria en dat er geen intenties waren om dit te verbreken. Met FAEMA was het echter anders. Die overeenkomst verliep al eind oktober. Maar Driessens was er gerust in dat Carlo Valente zou verlengen voor de duurtijd van het contract met flandria. Lomme stelde ook dat ze steeds goed geweest waren bij FAEMA en dat zij uiteindelijk slechts drie Italiaanse wedstrijden, de Giro d'Italia, Milano-Sanremo en de Giro di Lombardia moesten rijden. En de financiële voorwaarden waren zeker even gunstig als die van de concurrentie.

Al dit tezamen was misschien niet direct de beste voorbereiding op het wereldkampioenschap. In die zin was de Driezustersteden, een week voor de hoogste titelstrijd, een eerste verwittiging. Jean Stablinski won en Rik Van Looy was pas 14de. Brussel-Alsemberg drie dagen later was dan weer geruststellender. Miel Daems zegevierde, Planckaert werd tweede op 40", Armand Desmet was 4de en Van Looy 5de.

En dan was het eindelijk tijd voor Salò. De wedstrijden voor liefhebbers en dames gaven voor België alvast gemengde resultaten. Het begon de donderdag met een 16de plaats op 14'01" van de zegevierende Italianen in de ploegentijdrit. De zaterdag faalden de liefhebbers opnieuw. Willy Monty werd 6de op 44" van Renato Bongioni en was daarmee de enige Belg in de top twintig. Bij de dames kon er wel een succes gevierd worden, met een volledig Belgisch podium, Marie-Rose Gaillard won voor uittredend Wereldkampioene Yvonne Reynders en Marie-Thérèse Naessens.

Rik Van Looy in het naseizoen.

De zondag was het aan de profs. De wedstrijd werd onder een loden hitte betwist en de Belgische ploeg zou de hele tijd achter de feiten aanlopen. De tegenstanders voelden dat Van Looy kwetsbaar was en vooral de Fransen reden een zeer offensieve koers. De Belgen, eendrachtig rond Rik, brachten alles telkens terug samen. Dit kostte wel energie, zeker in de hitte, en al snel staakten Schroeders en De Mulder de strijd.

In de 13de ronde vormde zich een gevaarlijke aanval met Van Looy, Hoevenaers, Desmet, Planckaert, Stablinski, Pambianco, Balmamion, Wolfshohl, Junkermann, Renz, Altig, Puschel, Janssen en Niesten. Puschel kwam echter ten val en sleurde

Planckaert, Desmet en Altig mee tegen de grond. Altig[58] en Desmet konden al snel hun weg voortzetten, maar Puschel en Planckaert hielden er een verhakkelde fiets aan over. De volgwagen had geen gemonteerde fiets voor de Belgische kampioen en veel tijd ging verloren met het rijwiel terug in elkaar te zetten. Zo ging al snel twee minuten verloren en de achterstand van Jef liep verder op. Gekwetst aan de elleboog gaf hij de volgende ronde op.

De nieuwe rekruut Henk Nijdam ontgoochelt in de Grand Prix des Nations. (Foto Miroir Sprint).

Elliott en Vanden Berghen kwamen wat later vooraan aansluiten en weldra volgde er opnieuw een samensmelting met het peloton, ook al omdat Van Looy, in de hoop op een terugkeer van Planckaert, het tempo had laten zakken. Er kwam echter direct een nieuwe aanval van Stablinski, Elliott, Wolfshohl, Groussard, Balmamion en Hoevenaers, laatstgenoemde als waakhond voor Van Looy. Ten minste, dat was de bedoeling. Hoevenaers had al gemerkt dat Van Looy door zijn beste krachten heen zat en werkte enthousiast mee met de andere vluchters. Rik voelde ondertussen het gebrek aan competitie na zijn val in de Tour en kon niet reageren. Toen ook Vanden Berghen opgaf, kon hij enkel nog rekenen op Mantie Desmet (Daems ging uiteraard niet achter Hoevenaers rijden), te weinig om de zaken recht te zetten.

De vluchters liepen verder en verder uit en de beslissing was gevallen. Balmamion werd vooraan gelost, en ook Groussard, die na een val met een gebroken pedaal zat, viel weg en werd door het peloton opgeslorpt. In de laatste ronden speelden Elliott en Stablinski, buiten het wereldkampioenschap vrienden en ploegmaats, hun numeriek overwicht uit en demarreerden om beurten. Hoevenaers reageerde telkens[59], maar had geen antwoord meer op een nieuwe aanval van de Franse kampioen op 20 km van het einde. Stablinski had al snel een halve minuut voor en kon ondanks een bandbreuk nog verder uitlopen. In de eindfase liet ook Elliott zijn gezellen in de steek om tweede te worden op 1'22" van de Fransman, Hoevenaers was derde op 1'44". Wolfshohl kon nog net uit de greep van de tegenaanvallers uit het peloton blijven en werd 4de op 1'54", net voor Pambianco, 5de op 2'04". Huub Zilverberg was nog de beste FAEMA-flandria, als 6de op 2'10". Van Looy kwam in het wiel van Armand Desmet als laatste van het peloton over de meet en eindigde zo als 30ste op 3'53", de enige

58 Rudi Altig werd kort nadien uit de koers gezet wegens ongeoorloofde bevoorrading. Gekwetst aan het gelaat had hij van een toeschouwer water en een spons aangenomen om het bloed weg te vegen. Ondanks zijn protest en zijn aanvankelijke weigering te stoppen, moest hij toch de wedstrijd verlaten.

59 Na afloop zou Van Looy dit een tactische fout noemen. Hoevenaers had zijn wedstrijd moeten afstemmen op Stablinski en niet reageren op de aanvallen van Elliott, maar erop speculeren dat de Fransman uiteindelijk de vriendschap (die trouwens groter was van de kant van de Ier dan van de kant van Stablinski en zou abrupt ten einde komen toen de Fransman in Paris-Luxembourg 1965 zijn ploegmaat Elliott in de laatste rit uit de leiderstrui reed) even zou vergeten en in de tegenaanval zou gaan. Dit klinkt mooi op papier, maar was Hoevenaers daarvoor goed genoeg? Dat hij in de slotfase eerst Stablinski en vervolgens ook Elliott moest laten gaan, roept toch twijfels op.

andere overblijvende Belg, Emile Daems[60], was nog verder achterop en was 35ste en voorlaatste op 4'55".

Geen Grand Prix du Parisien of Paris-Tours voor midden-seizoen-transfer Ludo Janssens. (Fotobron onbekend)

Net zoals in 1961 was het de volgende dag al het criterium in Leuven. Dit keer was Van Looy wel bij de zaak en in een sprint met vier klopte hij Jos Wouters en Frans Melckenbeeck met enkele cm. Richard Everaerts was 4de. Van Looy zegevierde ook nog in Dijon, Vichte en Berlaar en won samen met Peter Post de aflossingskoers achter derny, La Roue d'Or in Daumesnil[61].

Een week na het wereldkampioenschap werd in Spanje de Volta a Catalunya betwist. De ploeg van G.D. FAEMA werd versterkt met Marcel Ongenae en Piet van Est van FAEMA-flandria. Etappezeges waren er voor Marcel Ongenae (rit 1b) en Julio Jiménez (etappe 5), Piet van Est droeg twee dagen de leiderstrui en werd 4de in de eindrangschikking, op 59" van Antonio Karmany. Gabriel Mas was 6de in de eindstand, FAEMA werd tweede in het ploegenklassement, achter KAS, en Jiménez werd derde in de bergprijs.

Wat later in september won de jonge Willy Bocklant de eerste etappe en het eindklassement van de Tour de Picardie. Met het oog op het volgende seizoen werd alvast een van de Nederlandse sterren uit de Tour de l'Avenir aangetrokken, de nieuwe Wereldkampioen achtervolging Henk Nijdam, die deze titel behaalde terwijl hij nog steeds onafhankelijke was. Hij mocht meteen de kleuren van zijn nieuwe ploeg in de Grand Prix des Nations verdedigen, maar ontgoochelde met een 23ste en laatste plaats op meer dan 19 minuten van Ferdinand Bracke.

Vanaf eind september begon terug het serieuze werk voor de Coupe du Monde met eerst de Grand Prix du Parisien, 132 km tegen het uurwerk per ploeg. Die verliep echter niet zonder incidenten, vooral door toedoen van Lomme Driessens. De wedstrijd werd gewonnen door Carpano met Toni Bailetti, Franco Balmamion, Gilbert Desmet, Louis Proost, Rolf Graf en Italo Zilioli die de 132,1 km aflegden in 2 uur 58'58" voor FAEMA-flandria met Rik Van Looy, Huub Zilverberg, Guillaume Van Tongerloo, Edgard Sorgeloos, Peter Post en Jef Planckaert in 3 uur 00'31". Lomme Driessens diende echter klacht in omdat Rolf Graf in 1962 oorspronkelijk

60 Hiermee kwam stilaan het einde van een generatie in de nationale ploeg. Van Looy zou wel nog vijfmaal geselecteerd worden, maar van de anderen was er enkel voor Planckaert en Desmet nog een plaatsje in 1963, voor Daems, Hoevenaers, Vanden Berghen, De Mulder en Schroeders was het de laatste keer.

61 Deze wedstrijd zou eigenlijk het begin van het einde van de carrière van Jos Wouters inluiden. Bij een aflossing met Rik Van Steenbergen kwam hij aan meer dan 60 km per uur zwaar ten val en liep een breuk op van de linkerschouder en van het rotsbeen. Nadien zou hij nooit meer zijn vroegere niveau halen en door meerdere valpartijen (een gevolg van de breuk van het rotsbeen?) verder afgeremd worden. Een nieuwe zware val in de Zesdaagse van Frankfurt 1963, waar hij bijna het leven bij inschoot, betekende de facto het einde van zijn wielerloopbaan, ook al probeerde hij nog gedurende twee jaar terug op niveau te komen.

deel uitmaakte van een andere ploeg nl. Molteni[62]. Na een paar dagen overleg, tijdens welke Carpano zijn 'overwinning' publicitair kon uitbuiten, gezien zij een goede sponsor waren van allerhande wieleractiviteiten, werd FAEMA-flandria tot overwinnaar uitgeroepen. Dit leverde de ploegkassa een extra 100 000 BEF op, plus de overwinningspremies van de sponsors[63].

Maar Lomme kreeg dit als een boemerang terug in het gezicht toen hij zijn ploeg wou inschrijven voor Paris-Tours van 7 oktober. Hij zette Ludo Janssens, die eerder dat jaar voor Solo-Van Steenbergen reed, op de deelnemerslijst. Anderen waren er als de kippen bij om de commissarissen erop te wijzen dat dit volgens de regels van de Wereldbeker niet kon en dat deze diende geweerd te worden[64]. Lomme mocht argumenteren wat hij wou, Ludo verscheen niet aan de start van Paris-Tours. Trouwens Driessens had eigenlijk om deze reden Ludo Janssens niet opgenomen in de ploeg voor de G.P. du Parisien, dus echt verrast zal hij wel niet geweest zijn.

Paris-Tours werd alvast geen succes voor FAEMA-flandria. Jo de Roo kon net uit de greep van het spurtende peloton blijven en won voor Frans Melckenbeeck en Benoni Beheyt. Bocklant was de beste rood-witte en werd 6de, Jef Planckaert, leider in de Super Prestige werd 15de en scoorde geen punten. Rik Van Looy nam niet deel. Een vijftal dagen later, in de nieuw (en eenmalig) ingerichte wedstrijd Bayonne-Bilbao, die in aanmerking kwam voor de Coupe du Monde Intermarques, was FAEMA-flandria wel aan het feest. John Van Tongerloo won, Roger Baens was derde, Jan Lauwers 7de en Piet van Est 10de. Hierbij moet wel opgemerkt worden dat enkel FAEMA-flandria, Gitane-Leroux en KAS met een competitieve ploeg aan de start kwamen en er slechts 42 deelnemers waren. De Coupe du Monde was immers reeds beslist en de rood-witten vergrootten hier enkel hun voorsprong.

Toen het nog een week later, in de Giro di Lombardia, echt om de knikkers ging, gaven de mannen van Driessens opnieuw niet thuis. Jo de Roo won ook hier en stak de afwezige Jef Planckaert (ook Van Looy was niet gestart) voorbij in het eindklassement van de Super Prestige

---

62 Rolf Graf reed dat jaar in Zwitserland voor Tigra (maar ook voor Schwab en Mittelholzer-Cynar). Dat kon in die tijd nog allemaal zeker voor renners uit de 'zwakkere' landen zoals Zwitserland waarin de lokale fietsfabrikanten weinig internationale activiteiten vertoonden. Vandaar dat een renner uit een van die landen voor zijn internationale activiteiten daarnaast deel mocht uitmaken van één buitenlandse ploeg. Maar behoren tot Molteni, en in hetzelfde jaar ook voor Carpano rijden, was wel verboden. Rolf Graf had deze overgang gedaan omdat Molteni zijn buitenlandse activiteiten had teruggeschroefd. In functie van het volgende seizoen en ook met de door hem geliefde tijdritraces in het najaar voor ogen, had Rolf Graf dus alvast een andere ploeg gezocht.

63 Rolf Graf werd vervolgens eveneens uitgesloten uit de eerder op 16 september gereden G.P. des Nations waar hij 9de eindigde. Gezien dit weinig opvallende resultaat had aanvankelijk niemand aandacht aan de gedragen trui geschonken of overwogen klacht neer te leggen. Graf verscheen niet aan de start van de Trofeo Baracchi (1 november), maar wel aan die van de G.P. Lugano in Zwitserland die hij overigens won. Hij reed daar in een trui van Zwitsers kampioen zonder publiciteit.

64 Ludo Janssens was niet het enige slachtoffer. Bij de Mann-groep mochten Richard Everaerts en Roger De Coninck evenmin starten omdat zij tijdens het seizoen overkwamen van Carpano. Jos De Wolf mocht ook al niet vertrekken gezien hij voorheen bij Bertin onder contract lag. Bij Solo-Van Steenbergen mocht Lucien De Munster niet deelnemen omdat hij eerder voor Wiel's-Groene Leeuw gereden had. Bij Libertas was Jos Lemmens, voorheen Verveer-Vedette-Metzeler, het slachtoffer. Maar Jos De Wit die van Bertin naar Pelforth overgestapt was, startte dan weer wel. Jan Janssen die ook een overeenkomst met Locomotief had, mocht zonder problemen voor Pelforth rijden omdat voor Nederlandse renners de dubbele aanhankelijkheid nog steeds toegelaten was.
Anderzijds klopte er iets niet helemaal. André Darrigade had een contract bij Gitane-Géminiani-Leroux-Dunlop t.e.m. 31 oktober. Op 1 november zou hij de Trofeo Baracchi rijden met Jo Velly. Hij had een overeenkomst getekend met Margnat-Paloma vanaf 1 november maar zou dus niet mogen starten in die kleuren wegens de dubbele aanhankelijkheid. Deze beslissing werd genomen door het Comité des Professionnels dat werd voorgezeten door dhr. Philippe Potin. Deze was de man achter de oprichting van de ploegen Helyett-St Raphaël-Hutchinson en Gitane-Géminiani-Leroux-Dunlop en tevens een goede kennis van dhr. Leroux, jarenlang zijn extra-sportieve partner bij achtereenvolgens Essor en Helyett en een vaste leverancier van de magazijnen Potin, waarvan hij tot voor kort eigenaar was. Uiteindelijk kwam het koppel wel aan de start en eindigde André Darrigade, in neutrale trui, met Jo Velly 6de. In het huidige wielrennen en dus huidige tijden zou dit ongetwijfeld tot veelvoudige rechtszaken geleid hebben of misschien net niet en zou eerder de overgang probleemloos goedgekeurd worden vermits zijn oorspronkelijk contract afgelopen was.

Pernod. De rood-witte eer moest gered worden door Armand Desmet, 8ste.

Jo de Roo was dus eindwinnaar van de Super Prestige Pernod, voor Jef Planckaert, Emile Daems, Rik Van Looy en Jacques Anquetil. Jef Planckaert won dan weer het Italiaanse Targa d'Oro klassement[65], voor Van Looy, Balmamion, Anquetil en Baldini, hier was De Roo pas 13de. FAEMA-flandria haalde met overwicht de Coupe du Monde Intermarques, het Belgisch Intermerken kampioenschap en het ploegenklassement van de Challenge Laurens (Noël Foré zegevierde in het individueel klassement) binnen. Daarnaast wonnen ook de onafhankelijken in totaal meer dan 30 wedstrijden.

Kortom een jaar dat voor FAEMA-flandria qua resultaten allesbehalve slecht was, al lieten de Giro d'Italia, de Tour de France en het wereldkampioenschap toch een bittere nasmaak achter. Voor het komende seizoen was er alvast versterking op komst. Frans Aerenhouts, Ludo Janssens en, zoals al gezegd, Wereldkampioen achtervolging bij de beroepsrenners Henk Nijdam, tekenden reeds een contract met Driessens[66]. Ook was er sprake van dat Willy Vanden Berghen bij de ploeg zou komen op voorwaarde dat hij vrijgegeven werd door Antoine

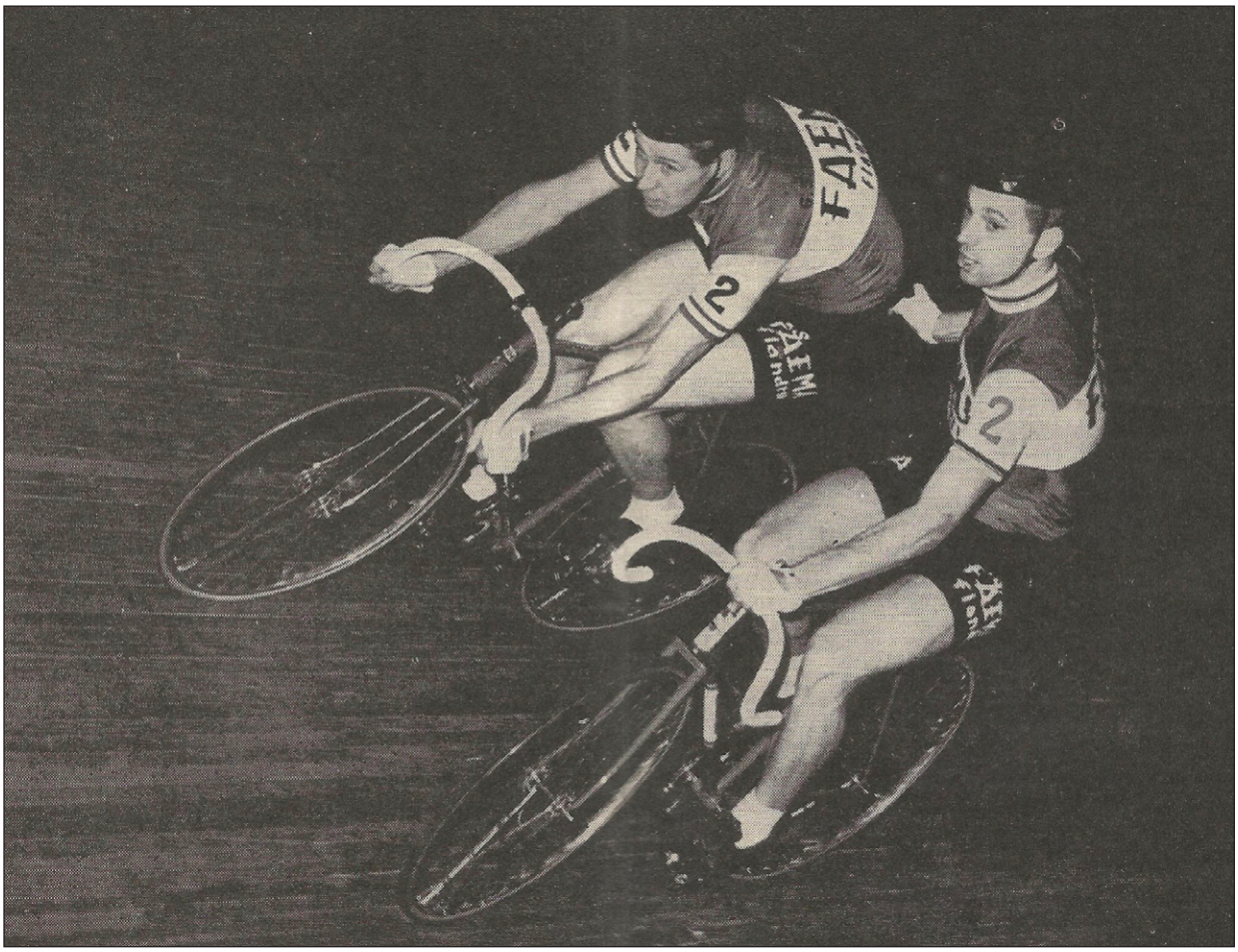

Van Looy-Post op de winterbaan in de Zesdaagse van Milaan 1962. (Foto Gazet van Antwerpen)

65 Een jaarklassement op basis van de grote klassiekers in lijn en de belangrijkste rittenkoersen.

66 Frans Aerenhouts, Ludo Janssens en Henk Nijdam zouden inderdaad in 1963 deel uitmaken van de G.B.C.-ploeg. Ludo Janssens had begin augustus al de overstap gemaakt van Solo-Van Steenbergen naar FAEMA-flandria, meer details hierover gaven we al in voetnoot 11.
Frans Aerenhouts toonde zich al begin november in de kleuren van FAEMA-flandria. Hij betwistte namelijk samen met Martin Vangeneugden de Zesdaagse van Madrid, die ze als 4de beëindigden, op een ronde van de winnaars Poblet-Bover. Ze droegen daar een effen rode trui met daarop FAEMA, en een broek met publiciteit FAEMA-flandria. Uiteindelijk zou Aerenhouts echter nooit voor FAEMA-flandria of flandria rijden, daarop komen we in het volgende hoofdstuk terug.

Magne en Mercier waar hij nog een contract had van één jaar. Slechts een renner zou de ploeg verlaten nl. Raymond Impanis waarmee de verstandhouding na zijn niet-selectie voor de Tour de France niet al te best meer was. FAEMA-flandria had ook plannen om in analogie met de Spaanse FAEMA-ploeg in 1963 een Nederlandse FAEMA-flandria-ploeg te construeren met de reeds in 1962 voor de ploeg rijdende Nederlanders Peter Post, Henk Nijdam en Huub Zilverberg, versterkt met een zestal landgenoten. Van deze plannen werd echter later niks meer vernomen.

Van Looy had na zijn mislukt wereldkampioenschap enkel wat criteriums en kermiskoersen gereden en was zo geëindigd met 18 overwinningen, één meer dan Jos Wouters in hun strijd om de titel van 'Koning der Kermiskoersen'[67]. Ook zijn winterseizoen was eerder beperkt en minder succesrijk als voorheen, het bleef bij een zege in de Zesdaagse van Dortmund, opnieuw met Peter Post. Na zijn opgave in de Zesdaagse van Frankfurt hield Rik meteen het winterseizoen voor bekeken.

67 De Gazet van Antwerpen wijst deze titel toe aan Van Looy met 21 zeges (zonder te specificeren welke) tegen 17 voor Wouters. Wij gaan hiermee niet akkoord, om aan die 21 te komen zijn ofwel pistemeetings ofwel ploegentijdritten meegeteld. In het kader van een artikel 'De overwinningen van Rik Van Looy en Eddy Merckx: Een kritische analyse' door Jan De Smet en Patrick Feyaerts, gepubliceerd in WAAIERS 3-2, p. 157 e.v. kwamen we uit op 18 'echte' overwinningen op de weg voor Rik. De 17 zeges van 'Jokke' zijn wel correct, Velo 63 wijst hem ten onrechte een (18de) zege in Saint-Nazaire op 10/6 toe. Op dezelfde dag werd hij echter derde in de Omloop Van Limburg. Meer informatie over zijn loopbaan is te vinden in het Maple Leaf artikel van Jan De Smet in WAAIERS 4-3. Het Belang van Limburg zit er betreffende de zegestand dichterbij, met 17 overwinningen voor elk, maar mist het criterium van Dijon voor Van Looy. Het is duidelijk dat in normale omstandigheden beide renners meer overwinningen hadden behaald, Van Looy door zijn val in de Tour en Wouters door die in Daumesnil.

Fotobronnen Internet

1. https://www.facebook.com/photo/?fbid=692569820757651&set=g.505201032893328
2. https://www.facebook.com/photo/?fbid=692567140757919&set=g.505201032893328
3. https://www.facebook.com/photo/?fbid=3259462597651271&set=gm.2169171693262875&idorvanity=530085820504812
4. https://www.facebook.com/groups/530085820504812
5. https://www.facebook.com/photo/?fbid=753195114695121&set=g.505201032893328
6. http://wielerjaarboek.blogspot.com/2019/12/vorige-zondag-overleden-op-bijna-83.html
7. https://www.pressesports.com/tl/image/info/2835714/cyclisme-tour-des-flandres.html
8. https://www.cyclist.co.uk/in-depth/tour-of-flanders-preview
9. https://flandriabikes.com/pages/heroes
10. https://nl.wikipedia.org/wiki/Armand_Desmet#/media/Bestand:Armand_Desmet_(1962).jpg
11. https://flandriabikes.com/pages/jozef-planckaert
12. https://en.psg.fr/media/280207/2008025_rtdf_440.jpg
13. https://www.elche.me/imagenes/pepe-quesada-con-el-equipo-espanol-del-tour-del-porvenir
14. https://as.com/ciclismo/2014/09/03/album/1409774486_016326.html
15. https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Wielrennen,_de_Acht_van_Chaam,_links_Jef_Planckaert_in_nationale_driekleur_van_B,_Bestanddeelnr_934-6390.jpg
16. http://www.wielercafe.com/2011/01/making-new-years-resolutions-take-cue.html

Aanvullingen en commentaren bij voorgaande FAEMA-artikels

door Patrick Feyaerts en Jan De Smet

De aandachtige lezer heeft ongetwijfeld gemerkt dat er in het in dit nummer gepubliceerde artikel over FAEMA in 1962 wel héél veel tekeningen van truien staan. Dat is grotendeels de fout van FAEMA zelf. Door het samengaan van de Belgische kern met flandria kwamen er immers truien met flandria (voor hen) en zonder flandria (voor de Spanjaarden).

Maar er is nog een minstens even belangrijk element, FAEMA veranderde namelijk reeds in de loop van 1961 (onder meer te zien op het iconische E61 apparaat) de officiële schrijfwijze van hun merknaam. Tot dan was de volgende kalligrafie officieel geworden: eerst een F met de twee horizontale streepjes verlengd naar links, dan een A met het horizontale streepje naar links verlengd, vervolgens een E met de drie horizontale streepjes naar links verlengd, gevolgd door ofwel een M met links bovenaan een klein driehoekig blokje ofwel, maar zeldzamer, een 'gewone' M, en tot slot opnieuw een A zoals reeds beschreven[1].

Vanaf 1961 werden de F en de E gewijzigd, enkel het middelste streepje bleef behouden. Voor de M werden opnieuw de twee varianten door elkaar gebruikt, met en zonder driehoekje. Dit had in 1962 meteen zijn weerslag op de truien, waarvoor in de loop van het seizoen, en zeker vanaf de Tour de France, de nieuwe schrijfwijze toegepast werd. Enkel, dit ging niet zonder slag of stoot. Zoals uit de tekeningen blijkt, zijn er enkele rare truien, waarbij voor de mouwen en de trui zelf al eens een verschillende schrijfwijze wordt gebruikt, en over de petjes willen we het niet eens hebben.

Mogelijk werden er al eens verschillende of niet erg precieze bestellingen doorgegeven, waren de fabrikanten onoplettend, waren er verschillende leveranciers of dachten ze dat het toch niet zou opvallen dat de mouwen anders waren. Natuurlijk hielp het de fabrikanten ook niet dat FAEMA in het nieuwe logo twee varianten van de M gebruikte. En uitzonderlijk is een trui al eens flagrant fout en een echte 'anomalie'[2].

Dat is echter allemaal niet zo erg en in detail beschreven in het artikel, in de uitleg bij de truien. Maar door al die varianten te vinden zijn we ook eens de vroegere truien van dichterbij gaan bekijken en dan specifiek de kalligrafie waarvan we tot hiertoe niet wakker lagen. Ten onrechte zou al snel blijken, want al direct viel ons voor het eerst op dat zowat alle truien een gewone, en dus minder gebruikelijke, M hadden, dus zonder dat fameuze blokje. Een beetje vreemd dat dit ons ontgaan was, want op het kaft van de tot hiertoe uitgegeven boeken stond FAEMA dan wel in de meest voorkomende vorm, die we verder de 'juiste' zullen noemen.

Maar er was erger. Bij dat meer minutieuze nazicht bleek dat er een truivariante was die we tot nu over het hoofd gezien hadden. Op de officiële postkaarten uit 1956 en 1957 zijn er immers meerdere renners die een trui dragen waarop er wel een driehoekig blokje links bovenaan de M is. Het betrof hier telkens een variante van de elk jaar terugkerende trui zonder vermelding van GS of GD. Om die reden gaan we ervan uit dat ook de trui met de 'juiste' M elk jaar gebruikt werd, ook al hebben we hiervan geen formeel bewijs.

1 Naast de hier vermelde schrijfwijzen kwamen zeker in de beginperiode nog twee varianten voor. We vinden, zelfs op apparaten, ook FAEMA in 'gewone' blokletters en op briefpapier en publiciteit al eens een variante met horizontale blokjes onderaan en bovenaan de letters. Maar dit komt nooit voor op de truien.

2 En waarschijnlijk verwachtte niemand (of bekommerde zich niemand erom) dat meer dan zestig jaar later enkele maniakken dat allemaal gingen uitpluizen.

En er wachtte ons nog een tweede verrassing. In 1958 werd de Vuelta betwist met vooral nationale ploegen, naast enkele Spaanse merkenploegen. De Spaanse nationale (maar wel 100% FAEMA) ploeg had vanaf de eerste dag opgenaaide publiciteit voor FAEMA (en nadien zelfs geborduurde) en werd daarin na een tijdje gevolgd door de eveneens volledig uit FAEMA-renners samengestelde Belgische, eerst enkel op de leiderstrui, maar uiteindelijk ook op de ploegtrui. Maar nu de grote verrassing: na uitgebreid nazicht in de toenmalige pers bleken die opgenaaide stukjes allemaal met de 'juiste' M, met een blokje dus.

De conclusies:

- In alle hoofdstukken, van 1959 tot en met 1961 ontbreekt er een FAEMA-trui.
- In hoofdstuk 1958 zijn alle Vuelta-truien fout en ontbreekt er een.

De gevolgen:

- De reeds in WAAIERS gepubliceerde hoofdstukken kunnen natuurlijk niet meer verbeterd worden.
- De twee reeds gepubliceerde boeken zijn ook wat ze zijn.

Daarom vervolledigen we dit verhaal met de gecorrigeerde versies van de pagina's met de tekeningen van de truien en de bijhorende uitleg. We profiteren er terzelfder tijd van om een trui aan 1956 toe te voegen en hier en daar de uitleg bij de truien wat te vervolledigen.

Een vergelijkbare versie van dit document zal ook toegevoegd worden aan het komende FAEMA boek 3, waarin we uiteraard in de hoofdstukken 1960 en 1961 reeds de juiste tekeningen zullen gebruiken.

Truien 1956

1

2

3

4

5

6a

6b

7a

7b

8a

8b

9

10

1. Alleszins in de Giro d'Italia, waarschijnlijk ook nadien gebruikt. Deze trui komt in ieder geval regelmatig voor in de voornaamste postkaartenreeks. We kunnen dit als de 'basisuitvoering' beschouwen, deze trui vinden we elk jaar terug, bij de internationale of bij de Spaanse tak van de ploeg of bij beide.
2. Variante versie van de voorgaande trui, met een typische FAEMA-M zoals gebruikt in de meeste publiciteit, met links bovenaan een klein driehoekje. Volgens ons werd ook deze trui de hele periode 1956-63 gebruikt. Hij komt ook voor bij de officiële postkaarten. Vreemd genoeg is dit tot en met 1961 de enige trui waarvoor deze M gebruikt werd.
3. De Van Hauwaert-trui uit de Belgische en Franse wedstrijden. Opvallend is dat FAEMA in duidelijk kleinere letters staat dan op de andere truien en dat het hier over 'normale' drukletters gaat, zonder verlengde streepjes of extra driehoekjes.
4. Deze trui is te zien in de aparte GUERRA-FAEMA-fotoreeks. Waarschijnlijk gedragen in het begin van het seizoen (Sassari-Cagliari en/of Gênes-Nice)?
5. Ook deze trui is terug te vinden in de GUERRA-FAEMA-fotoreeks. Gedragen in de loop van het seizoen na trui 4.
6. Mogelijk gebruikt in de internationale wedstrijden, al hebben we ervan geen fotografisch bewijs. Wordt wel door meerdere Spaanse renners gedragen op hun officiële postkaart.
7. Gebruikt door het Spaanse filiaal van de ploeg. Op de borstzijde staat "G D" zonder een puntje er tussen, op de rugzijde staat "G . D" met wel een puntje ertussen (maar geen achter de D).
8. Variante van de in Spanje gebruikte trui, maar met volledig rode mouwen zonder publiciteit. Op de borstzijde staat "G D" zonder een puntje ertussen, op de rugzijde staat "G . D" met wel een puntje ertussen (maar geen achter de D).
9. Speciale maglia rosa voor Charly Gaul gemaakt.
10. Volgens Mémoire du Cyclisme in Spanje gedragen, alleszins tijdens de aanvang van het seizoen. Wegens gebrek aan fotografisch bewijs betwijfelen we of deze trui effectief bestond en we vermoeden verwarring met de trui die in de Vuelta door de renners van FAEMA binnen de nationale ploeg gedragen werd.

Met deze opmerking dat zeker voor de Belgen truien 5 (voor zover in bezit door een selectie in een grotere wedstrijd) en 3 door elkaar gedragen werden in doordeweekse wedstrijden in België. We hebben geen bewijs dat dit eventueel ook gold voor truien 1, 2 of 6.

Truien 1957

1

2

3a

3b

4a

4b

5

6

1. Dezelfde trui als in 1956 die zowel in Spanje als in de rest van Europa gebruikt werd.
2. De variante van trui 1, met de typische FAEMA-M met het driehoekje. Deze trui werd zeker nog in 1957 gebruikt, dit blijkt uit de postkaarten van renners die pas in 1957 de ploeg vervoegden.
3. Volgens Mémoire du Cyclisme gebruikt in de Volta a Catalunya, mogelijk samen met trui 1 en/of trui 2. Waarschijnlijk werd deze trui ook in andere Spaanse wedstrijden gedragen. Op de borstzijde staat “G D” zonder puntje, op de rugzijde staat “G . D” met wel een puntje tussen de G en de D.
4. Gebruikt in de internationale wedstrijden. Waarschijnlijk niet, of hoogstens occasioneel in Spanje gebruikt, al dragen de nieuwkomers in de Spaanse publiciteitskaartenreeks deze trui. Op de borstzijde staat “G S” zonder puntje, op de rugzijde staat “G.S” met wel een puntje tussen de G en de S.

5. Variante van trui 1 met volledig rode mouwen zonder publiciteit die in sommige Spaanse wedstrijden en alleszins in de Vuelta a Levante gebruikt werd. We vermoeden dat de vergelijkbare trui uit 1956, met “G D” op de borst en “G.D” op de rug niet langer gebruikt werd, maar kunnen dit niet uitsluiten.
6. Maglia rosa speciaal voor Charly Gaul gemaakt en door hem in de Giro gedragen. Het is mogelijk dat het hier gaat om resterende exemplaren van de trui die voor hem het jaar voordien gemaakt werd.

Wij hebben geen zekerheid over de door C.C. Granollers gebruikte trui wegens gebrek aan voldoende duidelijk fotomateriaal. Zowel foto’s van Poblet als navraag in Spanje laten ons toe aan te nemen dat dit meer dan waarschijnlijk gewoon een model 1 FAEMA-trui was.

Truien 1958

1a

1b

2a

2b

3a

3b

4a

4b

5a

5b

6

7

8

9

10

11a

11b

1. Waarschijnlijk al in gebruik dit seizoen, alleszins gedragen door Bahamontes.
2. Volgens ons de meest gebruikte trui, in ieder geval gebruikt in de Giro d'Italia en in Paris-Bruxelles, naar verwachting ook in andere Belgische en Italiaanse wedstrijden. De rugzijde is licht verschillend, met een puntje tussen de G en de S.
3. Een variante op de voorgaande trui, zonder "G . S" op de mouwen, zeker gedragen door Leon Vandaele in Koolskamp en in Paris-Roubaix en door Marcel Ernzer in de Tour de Luxembourg. Ook hier is de rugzijde licht verschillend, met een puntje tussen de G en de S.
4. Gebruikt in Spanje, alleszins terug te vinden op sommige Spaanse postkaarten en reeds gebruikt in 1957. Ook hier is de rugzijde licht verschillend, met een puntje tussen de G en de D.
5. Volgens Mémoire du Cyclisme zou deze trui in Frankrijk gebruikt zijn. Wij hebben hiervan geen fotografische bevestiging kunnen vinden. Spanje lijkt ons dus een plausibelere optie, zeker gezien trui 4. Uiteraard kan die trui ook door de Spanjaarden in Franse wedstrijden gedragen zijn. Ook hier is de rugzijde licht verschillend, met een puntje tussen de G en de D.
6. Deze trui, die we als een basistrui kunnen beschouwen, werd de hele periode 1956-63 in Spanje gebruikt, maar zeker in 1958 ook in België.
7. De klassieke variante van trui nummer 6, met de typische FAEMA-M met linksboven het driehoekje. Net zoals trui 6 vermoeden we dat deze trui de hele periode 1956-63 gebruikt werd.

8. De oorspronkelijke trui van de Spaanse nationale (maar 100% FAEMA) ploeg, met opgestikte publiciteit voor FAEMA. Opmerkelijk is dat hier de typische FAEMA-M, met linksboven het driehoekje, gebruikt werd.
9. Variante trui van de Spaanse nationale ploeg in de Vuelta, waarschijnlijk gebruikt in het tweede deel van de wedstrijd, versie met geborduurde publiciteit (waarschijnlijk ook op de rug). Ook hier werd de typische FAEMA-M, met linksboven het driehoekje, gebruikt.
10. Trui van de Belgische nationale (maar 100% FAEMA) ploeg in de Vuelta, versie met opgenaaide publiciteit op de borst, mogelijk ook op rug, maar onzeker. Opmerkelijk is dat ook hier de typische FAEMA-M, met linksboven het driehoekje, gebruikt werd.
11. Speciale criteriumtrui voor Gaul na de Tour de France. Ook al is het niet op alle foto's duidelijk, er staat zeker een puntje tussen de G en de S op de mouwen. Daarom, en ook naar analogie met de gebruikelijke FAEMA-truien, gaan we ervan dat dit ook zo op de rug is.

Truien 1959

1

2

3a

3b

4

5a

5b

6a

6b

7

8

9a

9b

10a

10b

11

12a

12b

13a

13b

14a

14b

15a

15b

15c

16a

16b

17

18

19

1. Belgische FAEMA-ploeg in de Vuelta a España, verbeterde tekening met correcte F.
2. Spaanse FAEMA-ploeg in de Vuelta a España, ook nog deels gebruikt in het Critérium du Dauphiné Libéré, verbeterde tekening met correcte F.
3. Gebruikt door de internationale (hoofdzakelijk Belgische) ploeg met vooraan rechts op de borst en op de mouwen “G . S”.
4. Alternatieve versie, zeker door Van Looy gedragen in 1960, bestond dus al bijna zeker ook in 1959 (gezien de 1960 truien normaal “G . D” waren). Hier staat rechts op de borst “G . S.” en niet “G . S”, op de mouwen (waarschijnlijk) “G . S”.
5. Gebruikt door de internationale (hoofdzakelijk Belgische) ploeg, maar alleszins ook door Loroño. Op de rugzijde en op de mouwen staat “G . S”.
6. Variante van trui 5, onder meer gebruikt in de Giro. Op de rugzijde staat “G . S”, maar niet op de mouwen.
7. Traditionele FAEMA-trui, gebruikt door de internationale en de Spaanse ploeg.
8. De variante van de voorgaande trui, met het typische driehoekje links boven aan de M.
9. Gebruikt door de Spaanse ploeg, op de rugzijde en op de mouwen staat “G . D”.
10. Gebruikt door de Spaanse ploeg, op de rugzijde staat “G . D”, maar niet op de mouwen.
11. Trui gedragen door Rik Van Looy in de Vuelta.
12. Een van de eerste versies van de EMI-trui, alleszins gebruikt door EMI in de Giro di Sardegna, in Sassari-Cagliari en in Paris-Nice, maar niet meer in Milano-Sanremo. De rugzijde is verschillend.

13. Tweede variante van de EMI- trui uit het seizoensbegin, gebruikt door EMI voor de eerste (verder niet gebruikte) persfoto's, en alleszins gedragen in Paris-Nice. De rugzijde is identiek aan de voorzijde.
14. Eerste versie van de 'klassieke' EMI-trui gebruikt doorheen het seizoen en vanaf Milano- Sanremo, op de rugzijde staat de ruit met EMI lager en groter. Vooraan witte G en S, op de rug zwarte G en S in de tweede witte band, bovenaan de ruit. Wij hebben geen informatie die toelaat een tweede rugversie te veronderstellen.
15. Tweede versie van de gestreepte EMI-trui gebruikt tijdens het seizoen en alleszins al in Milano-Sanremo, met vooraan zwarte G en S. Van deze trui bestaan twee verschillende rugzijden. De eerste rugzijde is dezelfde als van de vorige trui en is zeker gebruikt in 1959, dus met zwarte G en S in de tweede witte band, bovenaan de ruit. De tweede versie heeft witte G en S in de eerste blauwe band. Van deze hebben we geen formeel bewijs van gebruik tijdens 1959, maar gezien deze variante gebruikt werd in 1960 vermoeden we dat dit ook in 1959 al het geval was.
16. Derde versie van de gestreepte EMI-trui, waarschijnlijk gebruikt later tijdens het seizoen en zeker in 1960. Vooraan zijn er zwarte G en S, op de rugzijde witte G en S, in de tweede blauwe band, rond de punt van de ruit. Opvallend is dat de trui bovenop de schouders wit is, en niet blauw zoals de voorgaande versies. We hebben geen informatie die toelaat een variante versie (met zwarte letters op de rug) te vermoeden.
17. Speciale maglia rosa voor Charly Gaul, gebruikt in de slotfase van de Giro.
18. Speciale maglia rosa gedragen door Charly Gaul tijdens de eerste periode dat hij in deze Giro roze droeg. De publiciteit is niet opgestikt, maar opgeborduurd en daarom aanzien we dit als een 'echte' EMI-trui.
19. Trui gedragen door Rik Van Looy tijdens het Belgisch kampioenschap (we zijn echter niet 100% zeker van de kleuren, alhoewel rood en wit ons logisch lijkt).

Truien 1960

1a

1b

2a

2b

3

4a

4b

5a

5b

6

7

8a

8b

9a

9b

9c

10a

10b

11

12

1. Voornaamste trui gebruikt dit seizoen, met “G . D” op borst en mouwen.
2. Variante op trui 1, alleszins in Spanje gebruikt, “G . D” enkel op borst, niet op de mouwen.
3. Zeker in Spanje occasioneel gebruikt, deze trui komt heel waarschijnlijk elk jaar voor.
4. In Spanje occasioneel gebruikt, mogelijk hergebruikte trui. Op de rug staat er wel een punt tussen de G en de D.
5. Occasioneel gebruikt, mogelijk hergebruikte truien van voorheen, op borst "G.S", zeker gedragen door Gianni Motta bij de liefhebbers.
6. Ook deze trui is occasioneel gebruikt en is mogelijk een hergebruikte trui uit 1959, op borst “G.S.” en niet “G.S.”, rug waarschijnlijk idem aan 5.

7. Variante van trui 3, met de M met een driehoekje links boven. Zeker gebruikt in 1956 en 1957 en waarschijnlijk nog altijd in 1960.
8. Meest gebruikte EMI-trui dit seizoen, wij hebben ook voor dit seizoen geen informatie die een variante rugzijde laat vermoeden.
9. Variante EMI-trui, alleszins gedragen door Charly Gaul in de Vuelta, de Tour de Luxembourg en in de Giro. Beide rugzijden kwamen in 1960 voor, deze met witte letters op de rug werd in ieder geval door Gaul in de koninginnenrit over de Gavia gedragen.
10. Wij hebben geen bewijs kunnen vinden of de derde variante uit 1959, met witte letters vooraan, in 1960 nog gebruikt werd. Wij vermoeden van niet en moesten we ons vergissen, in ieder geval hoogst zelden.
11. Wereldtrui met publiciteit voor criteriums en publiciteitsfoto's.
12. Wereldtrui gedragen in de Zesdaagse van Berlijn, mogelijk ook in criteriums.

Truien 1961

1a

1b

2a

2b

3

4a

4b

5

6a

6b

7

8a

8b

9

10a

10b

11

12a

12b

13

14

1. Voornaamste trui gebruikt gedurende het seizoen, “G . D” op borst en mouwen.
2. Variante op hoofdtrui, gebruikt in 1960, waarschijnlijk ook in 1961, “G . D”op borst, niet op mouwen.
3. Zeker in Spanje gebruikt, trui jaarlijks hergebruikt.
4. "G S" versie gedragen door Louis Proost, op de rug staat er wel een punt tussen de G en de S.
5. Een tweede GS-versie, ditmaal met “G . S.” rechts op de borst, alleszins (sporadisch?) gedragen door Soler en waarschijnlijk een ‘rest’ uit 1960 of zelfs 1959. De rug is waarschijnlijk identiek aan die van 6.
6. Een derde GS-versie, met “G . S.” rechts op de borst, mogelijk nog gedragen en waarschijnlijk een ‘rest’ uit 1960 of zelfs 1959.

7. Gebruikt door Peter Post in criteriums en op de piste.
8. Gebruikt in Spanje, op de rug staat wel een punt tussen de G en de D.
9. Nieuwe Spaanse versie met “G D” op de linkerborst en de mouwen, zonder punten (rug onbekend).
10. Ook gebruikt in Spanje, op de rug staat wel een punt tussen de G en de D.
11. Variante van trui 3, met de M met een driehoekje links boven. Zeker gebruikt in 1956 en 1957, waarschijnlijk nog altijd in 1961.
12. EMI-trui gedragen tijdens Giro, gelijkend op de versie 1959-60, maar met “G D” i.p.v. “G S”. Ook hier verschilt de rug licht.
13. Speciale (wereldkampioen)trui van Rik Van Looy, alleszins in Italië gebruikt.
14. Trui van C.C. Barcelonès-EMI uit de Volta. De trui heeft nog een tweede logo links op de borst waarvan we echter geen duidelijke afbeelding hebben kunnen vinden. Het ziet er wat als een bloem uit en is in geen geval het officiële logo van de voetbalclub C.F. Barcelona.

Gazettenpraat

Zoveel jaren later
Reacties na het lezen van enkele artikelen in Sport ’67

door Jan De Smet

Het is een plezier om een oude Sport ’67-krant nog eens ter hand te nemen en door te lezen. Het brengt me terug naar mijn jonge jaren, mijn idolen van vroeger en de start van mijn sportinteresse.

Naast wielrennen staan ook andere sporten vermeld in dit weekblad. Zo is er natuurlijk voetbal, maar ook boksen, atletiek enz … Gezien echter dit artikel, of misschien beter, reeks artikelen, in WAAIERS zal verschijnen, zal ik mij beperken tot het wielrennen.

Want terwijl ik sommige artikels lees stel ik mij soms vragen zoals:

- Wat is er uiteindelijk gekomen van die uitspraak van deze of gene renner?
- Wat is er geworden van die renner die bij de liefhebbers zoveel zeges behaalde?
- Wat zat er achter bepaalde uitspraken of grote koppen?

Het is de bedoeling dat ik nu en dan een artikel eruit pik en daar dan, met de ogen en kennis van nu, wat commentaar op geef. Eigenlijk een beetje in de trend van het artikel dat al in WAAIERS 2-1 verscheen i.v.m. de uitspraken van Rik Van Looy over Eddy Merckx. Gazettenpraat dus.

In Sport ’67 nr. 5 van 12 tot 18 februari 1967 p. 4 staat het volgende:

Tom SIMPSON: … Ik kon toch niet remmen!

“TOM SIMPSON heeft weer eens een staaltje gegeven van zijn sterke persoonlijkheid. Vorige week al tijdens de Antwerpse zesdaagse. Waar hij niet alleen de onoverwinnelijke Post versloeg achter de derny, maar waar hij ook een premie van 20.000 fr. vóór de neus van Peter wegritste. Simpson heeft de zesdaagse van de Metropool glans gegeven en een slot bezorgd om van te snoepen.

Het was lang geleden dat iemand zich dermate had verzet tegen de bekende afspraakgroepen die de grote velodrome-overwinningen onder elkaar verdelen. Hij bereikte zelfs dat hij Louis Proost (n.v.d.a.: Leo Proost) en de anders nogal kalme Miel Severeyns mee kon sleuren om de knuppel in het hoenderhok te gooien. De strijd van dit drietal tegen “groten” als Post, Pfenninger, Janssen, Sercu, Merckx en Bugdahl werd door de echte wielerliefhebbers en de sportpers zo naar waarde geschat dat het waagstuk van de Brit gemakkelijk een wissel kan betekenen op zijn volgend pisteseizoen.

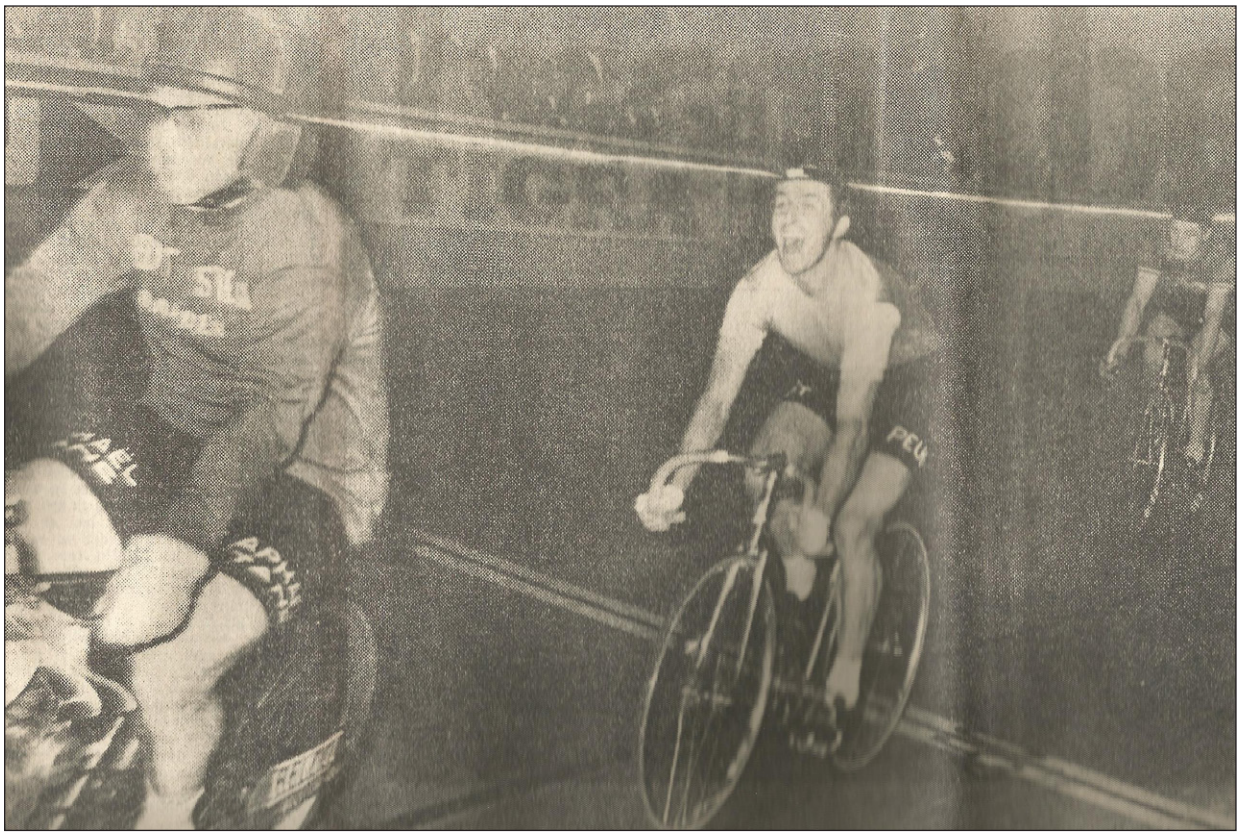

Tom Simpson wint de eindsprint van de finale en wint 20 000 BEF. (Foto Sport'67)

Zesdaagse van Antwerpen van vrijdag 3 tot donderdag 9 februari 1967

Het koppel Peter Post-Fritz Pfenninger was na nog maar eens een overwinning in de Zesdaagse van Essen, hun vierde al in dat winterseizoen na Gent, Amsterdam en Berlijn, de grote favoriet voor de Zesdaagse van Antwerpen. Daarnaast had Peter Post op 21 januari tijdens de G.P. Stan Ockers op de Antwerpse piste aangetoond hoe ongenaakbaar hij nog altijd was achter de derny. En gezien er tijdens de Antwerpse zesdaagse dagelijks reeksen achter de gangmaakmotor waren en de finale ook bestond uit één uur achter de gangmaker, dacht niemand dat het trio Peter Post-Fritz Pfenninger-Jan Janssen, dat al won in 1965 en 1966, ook maar een strobreed in de weg kon gelegd worden.

Als er al tegenstand zou komen, dan kwam in de eerste plaats de ploeg Sercu-Merckx-Bugdahl in aanmerking en verderop, maar met steeds minder kans, Lykke-Eugen-Motta, Kemper-Oldenburg-Karstens en tenslotte Simpson-Severeyns-Leo Proost. Deze laatste ploeg met twee ex-Wereldkampioenen werd wel aanzien als de ploeg die de boel op stelten kon zetten.

Net voor de start van de zesdaagse gaf Palle Lykke, met maagproblemen, forfait en werd hij vervangen door Romain De Loof. En eveneens net voor de start viel de B.O.B. binnen in de rennerscabines. Er zou een 'rijke buit' binnengehaald zijn[1].

Na de eerste nacht stonden Post-Pfenninger-Janssen al aan kop met één ronde voorsprong op Kemper-Oldenburg-Karstens, Simpson-Severeyns-Proost en Sercu-Merckx-Bugdahl. In de derny-reeks had Peter Post zijn visitekaartje afgegeven door deze oppermachtig te winnen.

Er speelde naast de 'gewone' overwinning in de zesdaagse nog iets anders mee. Peter Post begon in de buurt te geraken van het record van zesdaagsenoverwinningen van Rik Van Steenbergen. Rik I, gestopt in 1966, had er 40 op de teller staan, Peter Post volgde met 36.

1 In de kranten werd er echter geen vervolg gevonden van deze actie.

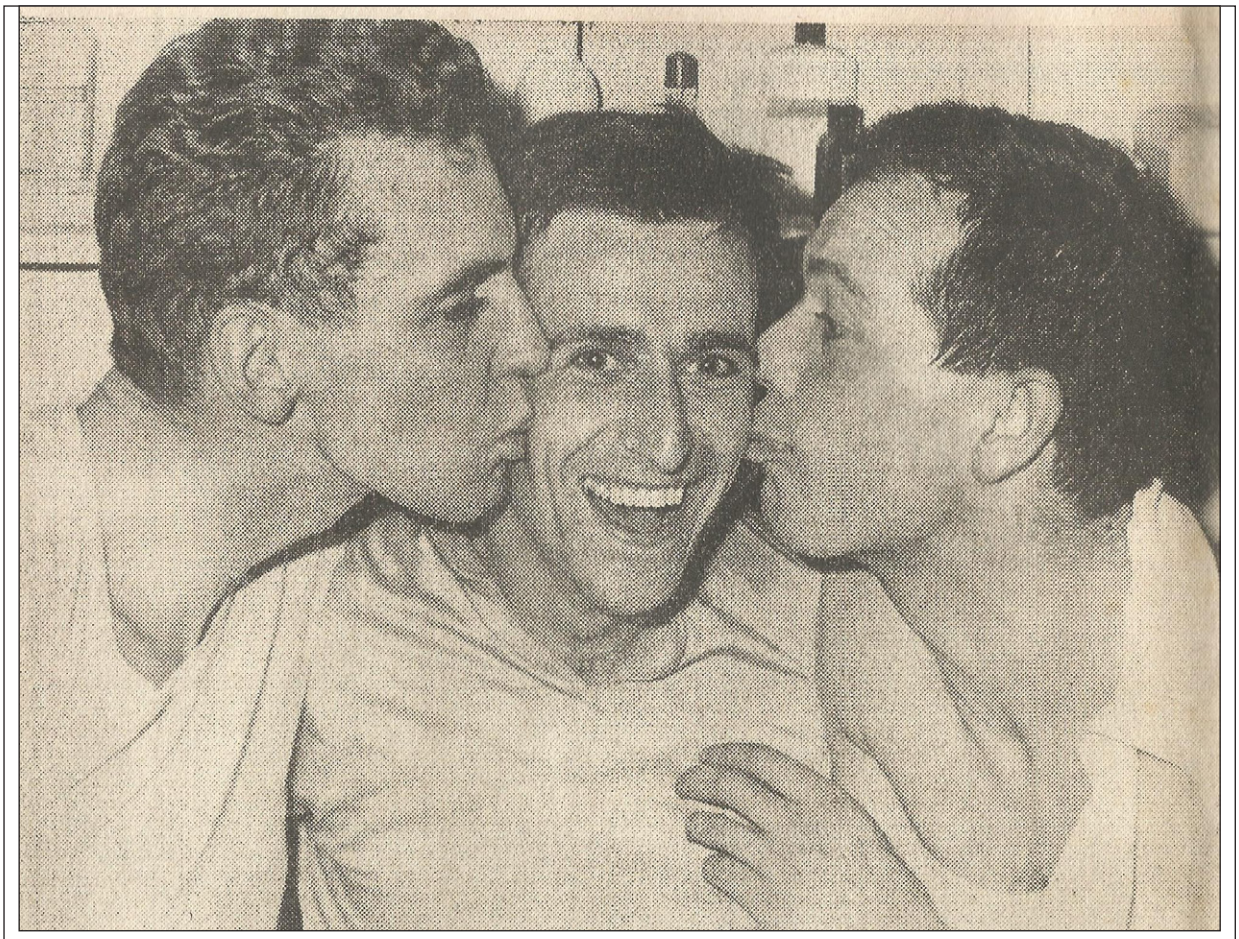

De herrieschoppers Severeyns-Simpson-Proost. (Foto Sport'67)

Met Antwerpen erbij en Milaan (met Motta) en twee Canadese zesdaagsen in het verschiet, zou Post op het einde van het winterseizoen al aan een evenaring van het record zitten. Peter zelf voorspelde dat hij nog een zestal jaren zou kunnen meedraaien en hoopte op 60 zesdaagsenoverwinningen uit te komen[2].

In het weekend kreeg de ploeg Simpson-Severeyns-Proost al de naam herrieschoppers te zijn. Vooral achter de derny lieten ze zich gelden, zonder echter koning Peter van de troon te kunnen stoten. Het publiek kon hun strijdlust wel smaken en steunde het trio ten volle.

Op maandagmiddag stonden dan ook drie ploegen aan de leiding nl. Simpson-Severeyns-Proost, Post-Pfenninger-Janssen en Kemper-Oldenburg-Karstens. Sercu-Merckx-Bugdahl waren wat teruggevallen doordat Bugdahl geneutraliseerd werd nadat hij ziek geworden was.

Er was tijdens de nacht van zondag op maandag wel sensatie geweest omdat Eddy Merckx er in slaagde om Peter Post te verslaan achter de derny.

Op dinsdagmiddag waren er vier trio's in dezelfde ronde: Post-Pfenninger-Janssen, Simpson-Severeyns-Proost, Sercu-Merckx-Bugdahl en Kemper-Oldenburg-Karstens. De dag erop was er nog één leiderstrio, Post-Pfenninger-Janssen met 795 punten, en op één ronde Simpson-Severeyns-Proost (823), Sercu-Merckx-Bugdahl (571) en De Loof-Eugen-Motta (372).

Simpson-Severeyns-Proost hadden de hoop op de eindzege nog niet opgegeven. De ploeg had het plan opgevat om de finale, achter derny, in te gaan met één ronde voorsprong

2 Peter Post zou uiteindelijk 65 overwinningen in zesdaagsen behalen. Op de 'eeuwige' ranglijst staat hij daarmee vierde na Patrick Sercu (88), Danny Clark (74) en René Pijnen (72).

op Post-Pfenninger-Janssen. Maar het pakte anders uit. Op vrijdagmiddag stonden Post-Pfenninger-Janssen nog altijd één ronde voor op Sercu-Merckx-Bugdahl en De Loof-Eugen-Motta. Simpson-Severeyns-Proost stonden slechts vijfde op drie ronden. Post-Pfenninger-Janssen hadden de finale niet afgewacht en hadden tijdens de ploegkoers van 90 minuten hun slag geslagen.

Leo Proost deed, aangemoedigd door het uitzinnige publiek, nog een wanhoopspoging aan het begin van de finale achter derny, maar moest zijn inspanningen al vlug bekopen. Uiteindelijk konden ze nog een rondje goedmaken, maar de zesdaagse winnen zat er niet meer in.

Er was wel 20 000 BEF te winnen in de eindspurt van de dernyfinale en daarin schopte Tom Simpson blijkbaar tegen de schenen van de gevestigde waarden. Tom won de sprint voor Peter Post en die laatste was daar allesbehalve gelukkig mee.

Zo hebben wij hem dan bekeken in het Gentse Sportpaleis tijdens het Europees omnium kampioenschap.

Waar wij er konden van overtuigd zijn dat Simpson bijna van de baan zou worden gereden door zijn Antwerpse 'toevallige' tegenstrevers. Sercu, Merckx en Pfenninger hielden Simpson van alle ereplaatsen weg. Er was zelfs een orkestje, een liedje en een miss Sportpaleis nodig om de donderwolk van zijn gezicht weg te krijgen. Wij klampen hem even aan. Hij is welgezind mister Simpson. Hij heeft in het Antwerpse Sportpaleis tijdens de slotavond van de zesdaagse eens lekker vuurwerk gemaakt. Hij is voldaan. In het Gentse Sportpaleis voelt hij zich meer thuis. Hij drukt handen en tapt moppen: Gentse, Engelse en Franse.

– Wat heeft u eigenlijk zo op uw pistepaard doen steigeren de jongste dagen, Tom?

– Ik verzet mij tegen de coalitie der geatittreerde [sic] pisterenners. Zij rijden schouder aan schouder om de wegrenners van de zege weg te houden. Ik ben een van degenen die niet in de bloemen mogen. Te Antwerpen moest ik zelfs op zeker ogenblik met Dieter Kemper op de vuist[3]. De "blauwe trein" bestaat nog steeds. Nu heeft hij zelfs kleine 'machinistjes' in dienst genomen. Omdat de verstandhouding een beetje minder zou opvallen.

– Ook hier in het Gentse Sportpaleis heb ik gezien dat Tom Simpson soms wel eens opzettelijk wordt 'geduveld'.

– Het kan niemand ontgaan zijn dat men mij vandaag zelfs belet heeft ook maar de kleinste premie te winnen. Dat is weerwraak van Antwerpen. Ik zal die groep van grote zesdaagsenrenners blijven bevechten. Maar met het enige wapen dat de renner eigenlijk mag gebruiken, zijn benen en zijn rijwiel. Indien het dit seizoen nog mogelijk is zal ik Peter Post uitdagen in een man-tegen-manwedstrijd te Gent. En dan wil ik volgend seizoen op zijn minst veertien zesdaagsen rijden met … Ge kunt het niet raden. Met Eddy Merckx![4] Met hem zal ik mij weren als een duivel in een wijwatervat. Of als een Brit in de wielerkuip. En nu ga ik dansen met miss Sportpaleis. Ik mag van mijn Helen."

3 Verslag van deze 'boksmatch' kon nergens teruggevonden worden.

4 Dit lijkt eerder 'wishful thinking' van Tom Simpson. Merckx zou nooit 14 zesdaagsen rijden in een winterseizoen gezien de kans te groot was dat hij daardoor zijn wegseizoen zou hypothekeren. Daarnaast was Merckx zo goed als de vaste partner van Patrick Sercu, toch een veel betere zesdaagsenrenner dan Simpson. Andere bronnen gaven dan weer aan dat de keuze van Tom eerder naar Ron Baensch zou gaan.

Europees kampioenschap omnium op 11 februari 1967 in Gent

Werd Tom Simpson geboycot tijdens het Europees kampioenschap omnium in Gent? De lezer mag zelf oordelen.

Afvalling:

1. Sercu
2. Post
3. Simpson

Puntenrit:

1. Sercu (3 klassementen gewonnen) 32 punten
2. Beghetto (3 klassementen gewonnen)
3. Post (2 klassementen gewonnen)
4. Kemper
5. Merckx
6. Pfenninger
7. Baensch
8. Simpson met slechts 5 punten

Kilometer met aanloop:

1. Pfenninger
2. Sercu
3. Simpson

Achtervolging:

a. Merckx wint van Baensch

b. Simpson wint van Kemper

c. Post wint van Beghetto

d. Sercu wint van Pfenninger

Zo te zien zou Tom Simpson enkel kunnen klagen, en dan nog, over de uitslag van de puntenrit. De afvalling werd gewonnen door de toekomstige Wereldkampioen sprint, de kilometer door Pfenninger die in deze discipline toch wereldrecordhouder geweest was (in 1956) zowel met als zonder aanloop. En in de achtervolging won hij zijn wedstrijd.

Dus ja, misschien hebben ‘ze’ de rekening voor Antwerpen gepresenteerd in de puntenrit.

In Sport ’67 nr. 9 van 12-18 maart 1967 p. 10 stond dan weer het volgende:

TOM SIMPSON HEEFT TWEE SCHULDEISERS: DE BELGISCHE STAAT EN EDDY MERCKX…

Dit is een uitgebreid artikel waarin o.a. een voorbeschouwing op het nieuwe seizoen staat door Jacques Anquetil. Ik beperk mij hier tot hetgeen over Tom Simpson gaat.

“Arme Tom, zouden wij geneigd zijn te schrijven, maar Simpson moet niet beklaagd worden, alhoewel hij nu twee schuldeisers heeft.

Te Gent kon hij in gunstige omstandigheden een terrein kopen, maar de Belgische belastingen zijn niet helemaal akkoord met de prijs en willen dat meer taks betaald wordt.

Tweehonderdduizend frank meer. En die heeft hij niet. Parijs-Nice zal ze hem nog niet brengen. Milaan-San Remo misschien wel. Daarom kan men misschien zijn antwoord begrijpen op de vraag:

– En wat zoudt ge doen indien ge, zoals vandaag, samen met Eddy aankomt op de Via Roma?

Tom aarzelde wat:

– Ik zou spurten. Ik kan toch niet altijd helper spelen. Ik ben toch gewezen wereldkampioen.

En daarom begrijpt men wellicht dat Tom en Eddy er allebei wat stijf stonden, toen de fotografen hen vroegen elkaar te zoenen te Hyères.”

Paris-Nice van 8 tot en met 15 maart 1967

Na de ‘schermutselingen’ in Antwerpen en Gent was het weer tijd om op de weg te presteren. Tom Simpson was in de Peugeot-ploeg teamgenoot van Eddy Merckx. Simpson, op dat ogenblik al winnaar van de Ronde van Vlaanderen, Bordeaux-Paris, Milano-Sanremo, het wereldkampioenschap en Giro di Lombardia, was zeker een van de kopmannen van de ploeg. Eddy Merckx, pas anderhalf jaar beroepsrenner, kon in vergelijking daarmee ‘slechts’ Milano-Sanremo en de Trofeo Baracchi voorleggen. Maar hij was wel de rijzende ster aan het wielerfirmament en was met bepaalde beloften overgekomen naar de Peugeot-ploeg. Verder in de ploeg Charly Grosskost, Ferdinand Bracke, Roger Pingeon, Michel Nédélec, André Desvages en Christian Raymond.

De eerste rit werd gewonnen door Guido Reybrouck in een spurt met 22 renners met daarbij Simpson. Willy Planckaert kwam als eerste over de meet maar werd gedeclasseerd nadat hij Ward Sels ten val had gebracht. Merckx verloor die dag 39” op het groepje met Simpson. De dag erop veroverde Merckx de witte leiderstrui door met 1’11” voorsprong te winnen voor Georges Chappe. Simpson werd 13de op 1’21” en stond in het klassement nu 8ste op 42”.

Tom Simpson had echter in die rit zeker geen afstoppingswerk gedaan voor ploegmakker Merckx[5]. Integendeel, hij hielp volop mee in de achtervolging. Zelf beweerde hij dat er beloftes zouden zijn gedaan als zou Merckx in dienst rijden van Simpson in Paris-Nice.

5 Het Belang van Limburg van 10 maart 1967 p. 13: “Het was integendeel met een boni van 1 minuut 10” dat hij (n.v.d.a.: Eddy Merckx) aan de slotronde begon en wanneer we u vertellen dat zulks gebeurde op een groep waarin de beste plaatsen werden ingenomen door Bernard Guyot, Poulidor, Simpson (wat voerde de Brit uit in deze stelling ?), Gimondi, Janssen en Anquetil, dan kan de lezer zich wellicht een beter idee vormen over de kracht, waarmee de aanval van Merckx werd doorgevoerd.”
Gazet van Antwerpen van 10 maart 1967 p. 21: “Uit het peloton waar het tempo ongenadig werd aangehouden door een uitstekende Bernard Guyot, Jacques Anquetil, Jan Janssen, Tom Simpson, vielen de renners bij bosjes weg.”
…
“Wat Tom Simpson bezielde om mee vooraan de toon aan te geven mag Joost weten. Maar dat er niets van aan is dat Eddy Merckx de Brit zekere beloften hebben gedaan om in zijn dienst te rijden in Parijs-Nice, daarvan hebben wij het doorslaggevende bewijs gekregen. Tom Simpson is zeker niet de gedroomde ploegmakker.”

In de kranten verwees men naar de Tour de France van 1966 waarin de toenmalige ploegmaat van Simpson, Karl-Heinz Kunde die toen in het geel reed, hetzelfde mocht ervaren.

De derde rit was weer voor Guido Reybrouck en leverde geen veranderingen op in het klassement.

De dag erop zat het er echter bovenarms op. Rik Van Looy won de rit, maar dat was bijzaak. Tijdens de koers was er een vlucht ontstaan op initiatief van Tom Simpson[6], met Bernard Guyot (Pelforth), Italo Zilioli (Salvarani), Aimar en Wolfshohl (BIC), Van Looy, Tummers en De Wolf (Willem II), Gilbert Desmet en Jaak De Boever (Smiths), Godefroot en Messelis (flandria), Spruyt en Chappe (Mercier), Rostollan en Mastrotto (Kamomé). En verder ook Grosskost en de aanstichter Simpson (Peugeot). Acht van de elf ploegen waren vertegenwoordigd. Enkel Mann, Grammont en Bières 33 waren er niet bij. Drie ploegen die zeker niet de forcing konden voeren in de achtervolging. En zo zat Merckx gevangen.

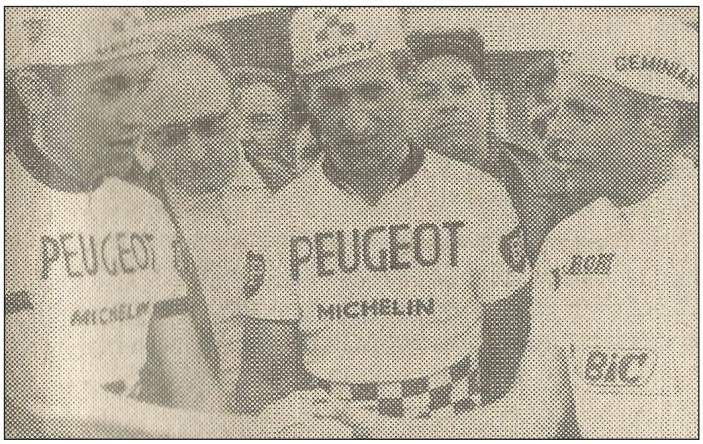

Voor de fotografen kon er nog een handshake van af. Maar Merckx stond inwendig op ontploffen. Merckx-Simpson-Wolfshohl. (Foto Sport'67)

Tom hield zich niet in en was dus niet de modelploegmaat die afstopte in de ontsnapping en werd zelfs nog derde. Rolf Wolfshohl werd de nieuwe leider en Merckx eindigde op meer dan 19 minuten.

Commentaar van Jan Janssen na de rit: "Ik ken Tom Simpson. Het is een geschiedenis van ik niet en gij ook niet ..."

Het zag er niet goed uit voor de Peugeot-ploeg. Simpson stond weliswaar tweede, ex aequo met Wolfshohl, maar ook de betere tijdrijder geachte Bernard Guyot stond als derde in dezelfde tijd. Kortom Peugeot kon Paris-Nice nog verliezen en de twee kopmannen voerden een koude oorlog.

De vijfde rit werd gewonnen door André Desvages. In het klassement bleef alles zoals het was. En dan kwam de rit over de Mont Faron waarin Merckx toonde een groter mens te zijn dan Simpson. Merckx ging in de aanval met de bedoeling de rit te winnen. Hij zag Simpson komen, wachtte hem op en reed als het ware een Trofeo Baracchi. Ze eindigden een en twee met een voorsprong van 1'26" op een tweede Baracchi-duo Aimar-Wolfshohl. Guyot eindigde op 2'09", Huysmans op 2'19" en het peloton op 4'16".

6 Gazet van Antwerpen van 13 maart 1967 p. 22: "De omstandigheden wilden dat, toen hij (n.v.d.a.: Tom Simpson) het offensief inzette tegen Eddy Merckx het vluchterspeloton een dergelijke samenstelling kreeg, dat het lot van Eddy bezegeld was."
Het Belang van Limburg van 13 maart 1967 p. 17: "Merckx geklopt door verraad van Simpson" "De Col de la Republique, die begint in de straten van de Franse wielerstad (n.v.d.a.: Saint-Étienne) was nauwelijks begonnen toen Tom Simpson een eerste maal demarreerde in het gezelschap van Poulidor."

André Desvages mocht de dag erop zijn tweede rit winnen. De afsluitende tijdrit was inderdaad voor Guyot, maar Simpson eindigde op 2", Anquetil op 11" en Merckx op 19".

Dank zij Merckx had Simpson voldoende voorsprong opgebouwd om de eindzege in Paris-Nice veilig te stellen.

Of Merckx ooit de rekening zou gepresenteerd hebben aan Simpson gaan we nooit weten. Tom zag namelijk nooit de top van de Mont Ventoux in de Tour de France later op het jaar.

Tom Simpson mag de leiderstrui aantrekken in Paris-Nice. (Fotobron onbekend)

In Sport '67 nr. 9 van 12-18 maart 1967 p. 12 staat dan weer:

ONDERWEG SPRAKEN WIJ NIET MET ELKAAR door Eddy Merckx

In dit artikel vertelt Eddy Merckx dat hij in Saint-Étienne van plan was Paris-Nice te verlaten en naar huis terug te keren. Hij zou dat ook aan zijn kamergenoot, Ferdinand Bracke, meegedeeld hebben.

Merckx vertelt ook dat hij voor Paris-Nice gevraagd had om Tom Simpson als kamergenoot te hebben, "... omdat ik wilde dat wij geen geheimen meer zouden hebben voor elkaar en hij er toe zou bijdragen van Peugeot ook een hechte ploeg te maken."

Maar na het verraad wilde hij niet meer op dezelfde kamer met Simpson. In de rit naar Saint-Étienne had hij Tom reeds aangesproken over het incident van de gesloten overweg te Balbigny[7].

7 Het Belang van Limburg van 11 maart 1967 p. 10: "Een gesloten overweg – alleen de kleine doorgang voor voetgangers was open gebleven – was oorzaak voor een geweldig opwindend slotgebeuren. Het gebeurde op 50 km van de meet. Het peloton dat nog goed gesloten was moest de remmen dicht knijpen en zoals dat in Frankrijk nog altijd het reglement is, stond het de renners vrij hun kans te gaan. Ze deden het natuurlijk. Achttien renners, zij die vooraan hadden gefietst in de groep, glipten het eerst, naast, onder en over de slagbomen om in een minimum van tijd een stevige leidersgroep te gaan vormen. Het waren: Van Looy, Vanclooster, Lefebvre, Cadiou, Delocht, Merckx, Huysmans, Den Hartog, Poulidor, Nédélec, Nolmans, Van Schil, Bocklant, Vanspringel, Gimondi, Grenier, Beugels en Pesenti. De rest van de deelnemers werd na 5 km op 45 seconden achterstand geplaatst. Het was op dat ogenblik dat Jan Janssen, Aimar, Wolfshohl, Vandenberghe, Guyot en Simpson in een alles gevend achtervolging gingen."

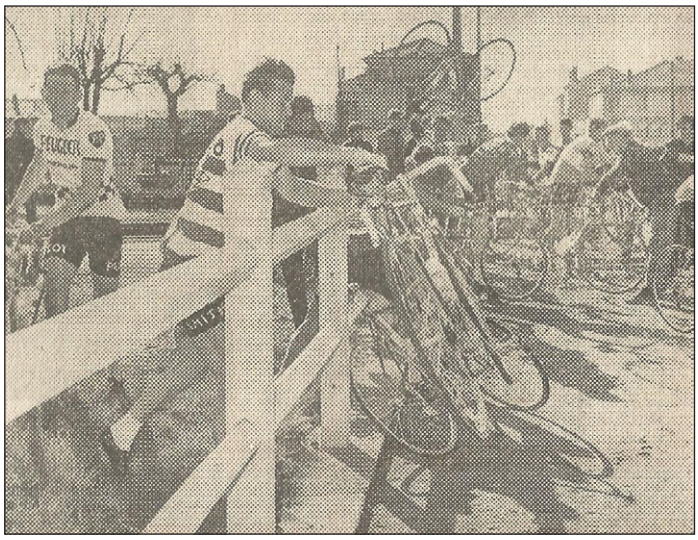

De overweg in Balbigny. Gilbert Desmet probeert over de afsluiting te klauteren. (Foto Sport '67)

Merckx beweerde met eigen ogen gezien te hebben dat Tom gesleurd had aan de kop van het groepje waarin Jan Janssen, Guyot, Wolfshohl en Aimar zaten, allemaal mannen die de eerste plaatsen van de algemene rangschikking bekleedden. Indien Tom niet zo gejaagd had, aldus Merckx, dan had hij toch enkele minuten extra voorsprong in het klassement kunnen nemen. Maar Tom trachtte Merckx te sussen door te zeggen dat "zijn positie heel sterk was en dat alles zou gebeuren tijdens de rit over de Faron".

Maar er ontstond de dag erop, volgens Merckx, een soort samenzwering met daarbij Anquetil, Van Looy en Simpson.

Merckx bleef in Paris-Nice op aangeven van Ferdinand Bracke en journalist Louis Clicteur, hoofdzakelijk als voorbereiding op Milano-Sanremo. Merckx won uiteindelijk de rit over de Faron en zette Simpson symbolisch op zijn plaats. Maar het was een ijskoude vrede tussen de twee kopmannen van Peugeot.

Tom Simpson had (natuurlijk) een andere versie van het verhaal. Tom wees er Merckx op dat de ploeggeest bij Peugeot geen eenrichtingsverkeer was. Eddy mocht zijn kans gaan in de tweede rit om achterstand goed te maken, Tom had het recht om in de vierde rit zijn positie te verstevigen. Het was volgens Tom geen kwestie van verraad, maar wel van het verdedigen van kansen.

Er is echter een hemelsbreed verschil is tussen 'je kans gaan om achterstand goed te maken' (waarbij inderdaad niemand van je ploeg echt goed gerangschikt is) of 'verdedigen van kansen' en een ploegmaat die leider is en zegekansen heeft aanvallen.

Achteraf bekeken:

Vooraf dient gesteld dat Sport'67, zeker in de beginjaren, eerder een 'roddelblad', een tabloid avant la lettre, was. Het was in zekere zin de opvolger van Kwik en Zondag Nieuws voor wat sport betreft en had grotendeels dezelfde reporters. In hoeverre de waarheid geweld werd aangedaan of zaken aangedikt werden, kan nog moeilijk nagegaan worden.

Betreffende deze geschiedenis van Tom Simpson begin 1967 kan er op basis van andere bronnen wel het een en het ander afgeleid worden.

Feit was dat Tom een ambitieus man en renner was. In zijn sportieve carrière wilde hij zo ver als mogelijk geraken en waarom niet, nog ietsje verder. Hij wist dat met de successen het financiële gewin zou komen. Hij wist eveneens dat hij als Brit het niet gemakkelijk zou hebben in het continentale peloton en dat, indien hij zich niet zou laten gelden, hij gedoemd zou zijn om te knechten en ten hoogste nu en dan eens als wisselkopman zou ingezet worden.

Daarnaast was hij op maatschappelijk niveau even ambitieus. Hij wou zijn gewonnen financiële middelen maximaal doen renderen en zocht dus, waar mogelijk, investeringsmogelijkheden. Geld was belangrijk voor Simpson, het geluk van zijn gezin was voor hem het allerhoogste en hij wou zichzelf en zijn dierbaren een onbekommerde toekomst bezorgen.

Wat was de situatie eind 1966, begin 1967? Tom Simpson had al een mooie en uitgebreide erelijst. Hij was winnaar van de Ronde van Vlaanderen, Bordeaux-Paris, Milano-Sanremo, het wereldkampioenschap en de Giro di Lombardia en had in Tour de France van 1962 waarin hij 6de werd, al eens voor één dag de gele trui gedragen. Simpson was dus wel een van de betere verdieners in het peloton. Maar Tommy wou meer en hij droomde van eindwinst in de Tour de France. Daarnaast had hij ook wel tegenslag gekend. Hij werd op 5 september 1965 Wereldkampioen op de weg door in het Spaanse San Sebastian Rudi Altig te verslaan in de sprint. Een Rudi Altig die in principe sneller was dan Simpson, maar net terugkwam uit blessure. Tommy won in de wereldkampioenentrui daarna nog wel de Giro di Lombardia en eindigde tweede in de Super Prestige. Zijn broodje leek gebakken en Tom kon verschillende dikke contracten ondertekenen voor zesdaagsen, toen nog de wedstrijden waarin de wegrenners hun prestaties van tijdens het seizoen konden verzilveren. Er waren vage plannen waarbij er eventueel een compleet Brits team met Britse sponsor(s) zou opgestart worden, dit met de bedoeling ooit een gooi te doen naar eindwinst in de Tour[8]. Maar Tom ging skiën op 25 januari en … viel. Daarbij brak hij zijn rechter scheenbeen. Hij wist direct dat zijn voorjaar om zeep was en dat hij moeilijk in vorm zou geraken voor de Tour. Geen winst in Paris-Roubaix in wereldkampioenentrui, nog zo een van zijn dromen. Maar daarnaast moest hij ook forfait geven voor de vet betaalde zesdaagsen van Antwerpen en Milaan. Ook de startgelden[9] en criteriumcontracten in het voorjaar 1966 als Wereldkampioen mocht hij op zijn buik schrijven. Kortom een ferme dikke streep door zijn rekening.

Tegen eind 1966 had Tom echter nogal wat eigendommen verworven[10 11]. Hij had een groot stuk land gekocht op Corsica waarop een huis gebouwd werd. Hij had plannen om met Vin Denson ook vakantiewoningen te bouwen op die eigendom. Hij had eveneens een boerderij in Tickhill die hij had omgebouwd naar kleinere wooneenheden die hij verhuurde. Ook in Doncaster had hij een eigendom die hij verhuurde. In België had hij met Albert Beurick een Velotel opgestart in Gent. Verder had hij een stuk land gekocht in de Visserijwijk van Gent dat hij eveneens wilde verder ontwikkelen[12]. Hij had ook nog twee appartementsblokken van drie verdiepingen in Gent laten bouwen in de Maalderijstraat. En daarnaast was Tom nog betrokken in allerlei zaken en zaakjes. Simpson was een man van plannen en zag overal opportuniteiten. Maar dat kostte natuurlijk wel allemaal geld, geld dat nodig was om te investeren en te overleven voordat de winst kon gecasht worden.

8 'Mr Tom - The True Story of Tom Simpson' van Chris Sidwells, Mousehold Press Norwich, 2000, p. 212.

9 In het boek 'Mr Tom - The True Story of Tom Simpson' van Chris Sidwells, Mousehold Press Norwich, 2000, p. 227 staat dat het startgeld voor een Wereldkampioen minstens £ 250 was plus een deel van het prijzengeld. Begin de jaren 60 was 1 pond ongeveer gelijk aan 10 Nederlandse gulden. Als we dan omrekenen is 2500 gulden in de jaren 60 nu gelijk aan ± 7600 euro.

10 'Mr Tom - The True Story of Tom Simpson' van Chris Sidwells, Mousehold Press Norwich, 2000, p. 229.

11 'Put Me Back on My Bike - In search of Tom Simpson' van William Fotheringham, Yellow Jersey Press London, 2007, pp. 122-123.

12 Mogelijks was het dit stuk land waardoor hij in conflict kwam met de Belgische belastingdiensten.

Terug naar begin 1966. Tom zat in het gips en zat waarschijnlijk met een aantal kopzorgen. De lopende zaken moesten gefinancierd worden. Hij deed er alles aan om toch maar aan de start te komen van de Tour de France 1966. De Tour werd verreden met merkenteams van 10 renners. Peugeot kwam aan de start met Ferdinand Bracke, Raymond Delisle, Henri Duez, Karl-Heinz Kunde, Désiré Letort, Roger Pingeon (door Peugeot als kopman naar voor geschoven), Christian Raymond, Georges Vanconingsloo, André Zimmermann en Tom Simpson.

Het werd een beetje een West-Duitse Tour de France. Rudi Altig veroverde de gele trui in de eerste rit en behield die tot en met de 10de rit waarna hij hem moest afstaan aan Tomasso De Prà. Die gaf hem de dag erna door aan Jean-Claude Lebaube die hem op zijn beurt de dag erop ook kwijtspeelde aan een andere West-Duitser, Karl-Heinz Kunde, ploegmaat van Tom. Aan de start van de 16de rit Le Bourg d'Oisans-Briançon stond Kunde nog altijd aan kop. In die rit verloor hij de gele trui aan Jan Janssen die leek af te gaan op de eindoverwinning. Tot de 'coup' de volgende dag waarbij Aimar met een aantal anderen er van onder muisde, Jan Janssen niks in de gaten had, en zo de Tour verloor.

Het is naar de 16de rit, die waarin Kunde zijn gele trui verloor, dat in de artikels in Sport '67 verwezen wordt als er gesproken wordt over het 'onsportieve' gedrag van Tom Simpson t.o.v. zijn ploegmaat Kunde. Aan het einde van de 15de rit leidde Kunde met 31" voor Jan Janssen en 58" voor Aimar. Op het moment dat Kunde de gele trui veroverde waren die verschillen respectievelijk 1'06" en 1'56". Na de 14de rit (a en b) was de voorsprong al teruggevallen tot 32" en 52". Wat de strategie van Peugeot was kan niet meer achterhaald worden. Zagen zij iets in de winst van de West-Duitser Kunde, of niets? Was dat publicitair interessant? Kunde, een eerder bescheiden renner, had zeker niet de uitstraling van Rudi Altig en al zeker niet die van latere Duitse sterren zoals Thurau en Ullrich. Anderzijds had Peugeot nog de Fransman Raymond Delisle in de top tien (8ste op 3'49"), waarschijnlijk publicitair interessanter. Tom Simpson stond 15de op 6'44" en kopman Roger Pingeon 17de op 7'59".

In elk geval, in rit 16, tijdens de afdaling van de Col de Fer, komt Tom Simpson ten val, staat recht en gaat in de aanval. Tijdens de beklimming van de Télégraphe komt Kunde in moeilijkheden. Julio Jiménez heeft ondertussen Tom bijgehaald. Op de top hebben o.a. Janssen en Pingeon 1'15" achterstand, Kunde volgt op 1'55" en is dus virtueel zijn gele trui kwijt aan Janssen. Op de Galibier moet Simpson Jiménez laten gaan. Kunde volgt al op 5' van Jiménez. Simpson breekt compleet en wordt door de achtervolgers voorbijgereden. Tijdens de afdaling valt Tom opnieuw en blesseert zich zwaar aan de elleboog.

Julio Jiménez wint met 2'25" voorsprong op Jacques Anquetil en Raymond Poulidor in Briançon. Pingeon wordt 8ste op 3'31" in gezelschap van Janssen en Aimar. Tom wordt 18de op 4'51", Kunde 23ste op 7'16" en Delisle 30ste op 9'28". Op het einde van de dag is Peugeot uitgeteld. Kunde staat 5de op 3'15", Pingeon 9de op 7'28", Simpson 11de op 7'34" en Delisle 14de op 9'16". In het ploegenklassement, wat misschien ook een doel was van de ploeg, stond Peugeot voor aanvang van de etappe 4de op 12'30" van KAS, 's avonds stonden ze wel derde maar op 15'40". Wat de tactiek ook moge geweest zijn, de Tour zouden ze niet winnen. Of het wat zou uitgemaakt hebben dat Simpson en Pingeon bij Kunde bleven is nog maar de vraag. Wat wel vast staat was dat de aanval van Simpson bij veel andere renners de wenkbrauwen deed fronsen. Een leider bescherm je en val je niet aan. En wat het nog erger maakte was dat Tom Simpson ten gevolge van zijn blessures 's anderendaags opgaf. In het eindklassement werd Pingeon 8ste op 8'22", Kunde 9de op 9'06" en Delisle 21ste op 22'17". In het ploegenklassement bleven ze derde op 19'04" van KAS.

Het werd duidelijk voor Tom dat Peugeot hem nooit als absolute kopman zou zien. Er waren anderen in het team die ook ambities hadden. Tom had nog even de hoop om zijn wereldtitel te kunnen verlengen, maar op de Nürburgring kwam hij er niet aan te pas en het was Rudi

Altig die won. Valpartijen en vormverlies zorgden in het najaar voor opgaven in Paris-Tours en de Giro di Lombardia. Het logische gevolg was dat door het niet winnen van een klassieker, het niet meer Wereldkampioen zijn en de opgave in de Tour de France, de contractwaarde voor criteriums en zesdaagsen van Tom naar beneden ging.

En zo komen we bij de Zesdaagse van Antwerpen. Tom, ondertussen 29 jaar oud, verklaarde aan een journalist dat hij nog tot zijn 34ste op de weg zou rijden en zich dan zou oriënteren naar het pistegebeuren[13]. Maar om daar dan genoeg te verdienen moest je natuurlijk deel uitmaken van de 'inner circle'. Was dat de bedoeling van Tom? Wou hij door zijn aanvallende manier van rijden, het niet respecteren van de stille afspraken, er voor zorgen dat de 'beslissers' hem opnamen in de 'inner circle' zodat hij mee kon profiteren van het geld- en prijzengewin? Hij wist heel goed wat zijn financiële situatie was en wat hij was misgelopen door de scheenbeenbreuk. 1967 zou zijn laatste jaar worden bij Peugeot. Blijven zou hij zeker niet doen wetende dat Peugeot duidelijk mikte op Roger Pingeon en anderen. Vandaar dat hij in de loop van 1967 al tekende voor Salvarani[14] [15] waar hij medekopman zou zijn met Felice Gimondi. Vin Denson zou hem vergezellen naar Italië.

De kans bestaat dus dat Tom al weer verderop aan het kijken was en financiële zekerheid zocht door in het zesdaagsemilieu in te breken. Dat Post niet content was met de eindspurt in de Zesdaagse van Antwerpen[16] mag als een zekerheid beschouwd worden.

Of men Tom doelbewust gekoeioneerd heeft tijdens het Europees kampioenschap omnium is lang niet zeker. Op de puntenkoers na, en dan nog, lijken de andere uitslagen vrij 'logisch'.

Komen we tenslotte bij Paris-Nice. Ook daar zien we weer een 'move' van Simpson die niet echt te verklaren is. We moeten er natuurlijk rekening mee houden dat de Belgische pers mogelijk niet echt neutraal verslag uitbracht, aan de andere kant is neef Chris Sidwells waarschijnlijk ook niet echt onpartijdig.

Zoals in het kaderstuk werd aangegeven was Merckx na de tweede rit leider geworden. Tom had van Paris-Nice zijn eerste doel gemaakt voor 1967[17]. Misschien wou hij zijn toekomstige positie bij Salvarani verstevigen door enkele spraakmakende overwinningen? Toen Merckx de leiding nam was hij dus allesbehalve vrolijk. In het boek van Chris Sidwells staat het volgende: "What do you do in a situation like that? The answer is that you keep smiling with one face, and look for an opportunity with the other." Vrij vertaald: "Wat doe je in zo een situatie? Het antwoord is dat je blijft lachen (naar je ploegmaat), maar ondertussen uitkijkt naar een mogelijkheid (om hem een mes in de rug te steken)."

Het is hier vrij duidelijk dat Tom zich niks aantrok van de ploeggeest, afspraken of wat dan ook. 'Me, myself and I' of 'Ik, mij en mezelf' is als het ware het motto van Tom. Volgens Tom, in het boek van Chris Sidwells, was Merckx te onervaren en 'viel hij in slaap' in de volgende etappe[18]. Hierdoor konden 16 renners ontsnappen op de Col du Grand Bois. Merckx aarzelde en Tom zag zijn kans. Hij zat in een ideale situatie. De anderen deden het werk en hij had het excuus dat de leider en ploegmaat moest beschermd worden. Het kwam allemaal uit en op het einde van de rit had de groep een kleine 20' voorsprong.

13 'Mr Tom - The True Story of Tom Simpson' van Chris Sidwells, Mousehold Press Norwich, 2000, p. 228.
14 'Mr Tom - The True Story of Tom Simpson' van Chris Sidwells, Mousehold Press Norwich, 2000, p. 229.
15 In het boek 'The Full Cycle' van Vin Denson, Mousehold Press Norwich en Sport and Publicity Hampstead, 2008, p. 126 schrijft Vin Denson over 'they reached an agreement'. Alles moest nog geheim blijven tot na de Tour de France.
16 Post moest zelfs zijn derny laten gaan, hetgeen duidelijk te zien is op de foto van de eindspurt.
17 'Mr Tom - The True Story of Tom Simpson' van Chris Sidwells, Mousehold Press Norwich, 2000, pp. 232-233.
18 Het was niet de volgende etappe, maar de vierde etappe.

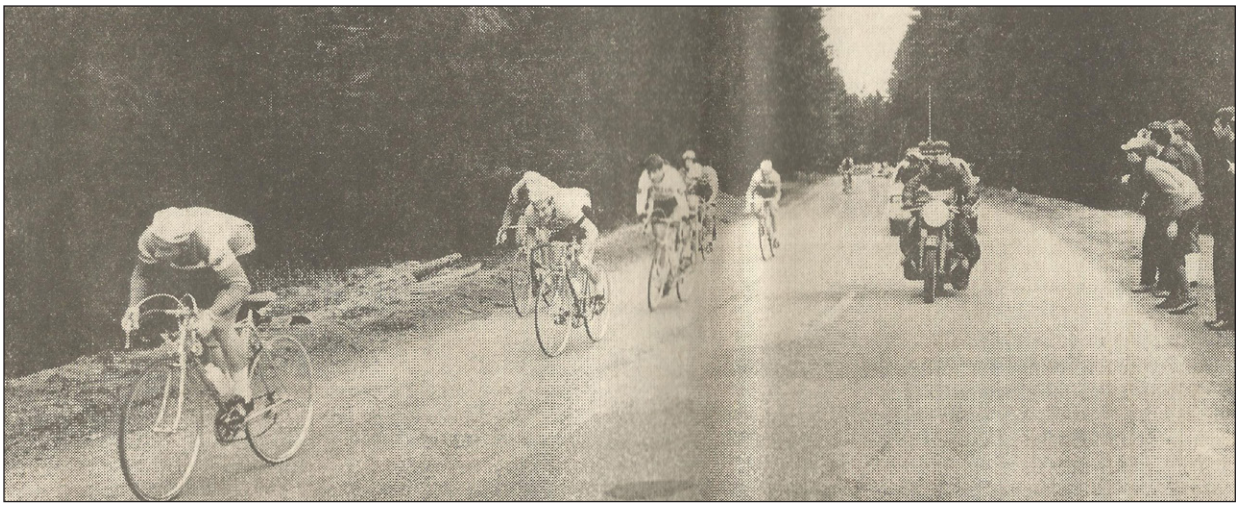

De beslissende ontsnapping komt tot stand. Het 'verraad' neemt vorm aan. (Foto Sport '67)

In het boek van Chris Sidwells wordt min of meer toegegeven dat Tom wist wat er stond te gebeuren. Dus er zal wel een of ander plan geweest zijn van enkele tegenstrevers van Eddy om hem, jonge opkomende ster, een hak te zetten. Merckx, nog maar anderhalf jaar prof, was waarschijnlijk nog te naïef en Tom, al jaren prof, leep genoeg. Of Merckx in de rest van Paris-Nice de betere was (Sport '67) of dat het Simpson was (het boek van Chris Sidwells), maakt op zich niet veel meer uit. Peugeot won Paris-Nice, Simpson won Paris-Nice en Tom begon weer te geloven in eindwinst in de Tour de France, vette contracten, massa's Italiaanse lires in 1968 en misschien nieuwe projecten. Het heeft echter niet mogen zijn. De rit over de Ventoux in de Tour de France 1967 besliste er anders over.

Tot slot nog dit. Wat de ware toedracht van bovenstaande situaties is zal nooit geweten zijn. De hoofdrolspeler is er niet meer. We kunnen enkel gissen en afgaan op geschreven bronnen die al of niet neutraal opgesteld zijn. Wat we wel weten is dat Tom Simpson een groot renner was met een immense innerlijke wil wat resulteerde in een mooi palmares.

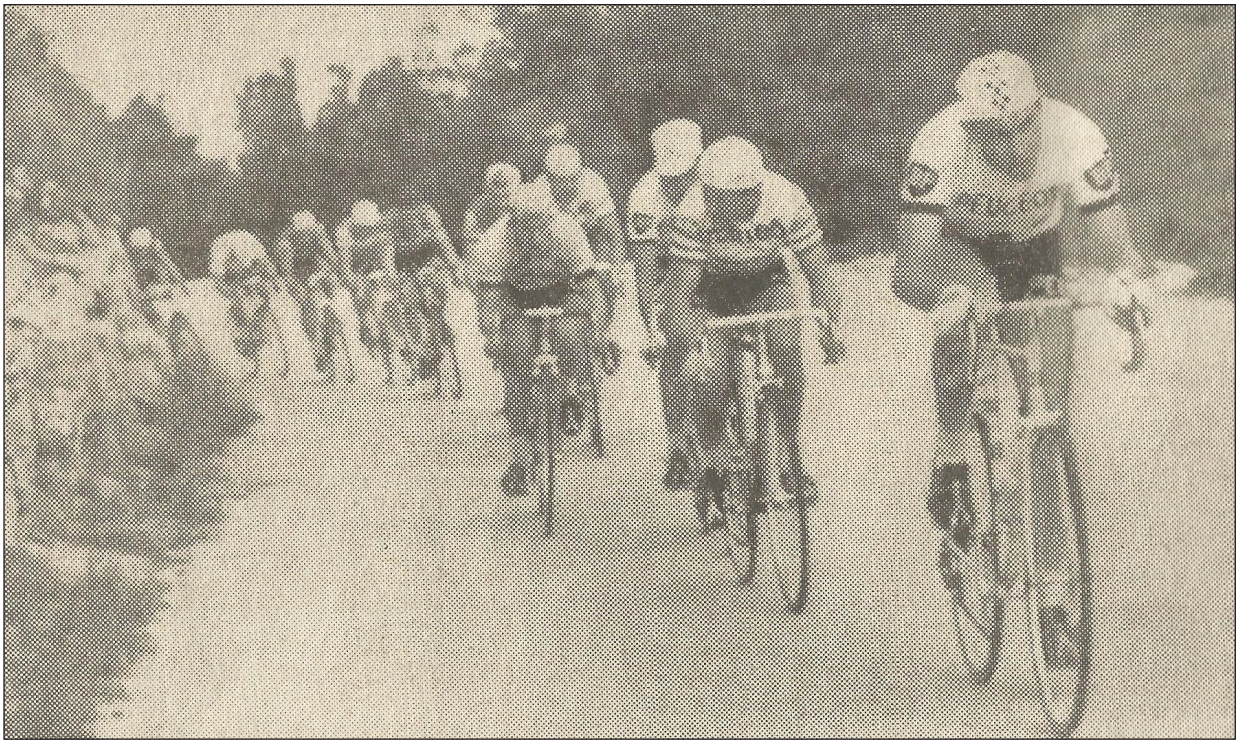

Merckx zet de aanval in tijdens de rit naar de Mont Faron. Simpson, in derde positie, zal als enige kunnen volgen. (Foto Sport '67)

De reeks

Nederland: Hun grootste Sportdag

Uitgever: Simon de Wit
Zwart-Wit: 6,2 x 4,6 cm

Jaar van uitgave: 1956

Rugzijde:
Zie foto

Opmerking:

Er bestaat een album waarin de plaatjes geplakt konden worden.

Prentenreeks van 70 zwartwit-fotootjes en 1 grote foto (zeilen).

De foto's zijn genummerd, een deel betreft wielrennen.

26. J. Rol
48. J. Buis
59. P. Steenvoorden
61. C. Niesten
62. F. Mahn
65. M. Koot, chef d'equipe
68. J. Captein

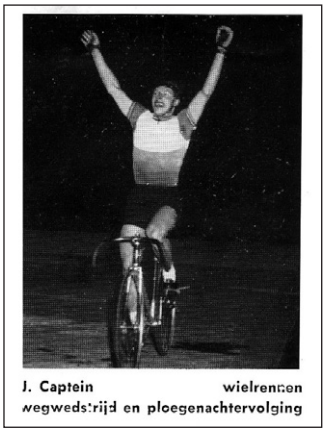

N.v.d.r.: Ikzelf zoek nog 26, 48, 59, 62 en 65 (desmetjm@gmail.com)

Europese kampioenschappen op de piste (1952-53)

door Jan De Smet en Hans Vandeput

1952-53

Net zoals in het winterseizoen 1951-52 werden er ook deze winter slechts twee Europese 'titels' uitgereikt. Het waren de klassiekers halve fond en ploegkoers.

Beide disciplines hadden een finale die voorafgegaan werd door schiftingsreeksen op verschillende winterbanen.

Bij de halve fond ging het over drie, waarschijnlijk vier manches, bij de ploegkoers ging het over acht manches.

In Het Belang van Limburg van 5 oktober 1952 op pagina 5 stond er een opiniestuk waarin commentaar gegeven werd op het Europees Criterium en uitgebreider op het gehele pistegebeuren. In onderstaand kader wordt een samenvatting gegeven.

DE MENSEN WORDEN ONVERSCHILLIG !

"De besturen van de Europese winterbanen zijn weer aan het zoeken welke nieuwe kampioenschappen ze nog tot stand kunnen brengen. Benevens het 'Kriterium van Europa'[1] dat elke winterbaan (en natuurlijk voor elke specialiteit) geeft, zijn er nu ook Kampioenschappen van Europa[2] voor stayers, voor spurters en voor ploegkoersers, kampioenschappen die nu ook al tot de omnium-wedstrijden worden uitgebreid. Zodat we met de plaatselijke winterkampioenschappen er bij – en het is vooral in Parijs dat die aan de lopende band uit de grond worden gestampt – 's winters wel een dertigtal kampioenschappen krijgen! Er is ook spraak van een voor achtervolgers en terwijl men aan 't fabrikeren is van kampioenschappen, hopen we da z'er ook zullen vinden voor de verzorgers, een voor de managers een voor de renners van 'boven' de dertig, en ja... 't komt nu toch niet meer op een kampioenschapje aan? Voor het ogenblik hebben we verzaakt van te onthouden hoeveel nationale kampioenen per jaar we rijk worden! Lijk de mensen weldra zullen verzaken van belang te gaan hechten aan om het even welk kampioenschap omdat ze, ter wille van het 'te veel' doodgewone koersen zullen geworden zijn! We menen dat, zowel de winterbaan-besturen als de wielerbonden achteruitboeren, met die kampioenschappen die ten slotte niets meer om het lijf hebben en de mensen onverschillig laten.

SPORTPALEIZEN STAAN VOOR EEN WANHOPIGE TOESTAND

Wat willen die mensen dan wel, zal de Antwerpse baanbestuurder zich hebben afgevraagd toen hij zaterdag voor zijn schitterend programma slechts een halve zaal vond! De waarheid is dat Antwerpen voor het ogenblik kwade momenten doorspartelt. De openingsdag werd een... ramp! Daarentegen viel de herkansing met de wereldkampioen mee, maar zaterdag was het weer ellendig! En nochtans was het programma aanlokkend. Het was nu eens iets voor de kenners want die snelheid met onze 'opkomende' spurters, die omniumwedstrijd met specialisten als Patterson, Derksen, Bobet, Koblet, Carrara en de openbaring Leo Buyst, waarover zoveel goeds wordt verteld en waarvan zoveel wordt verwacht, en die koers achter de derny-motoren met heel wat populaire wegrenners als Jos De Feyter, Nest Sterckx, Wout Wagtmans, Karel De Baere, Mollin, Varnajo en Bernard Gauthier, wel... zo'n programma dat noemde men vroeger het neusje

1 De journalist bedoelt hier waarschijnlijk de verschillende G.P. van Europa.
2 En hier heeft hij het waarschijnlijk over de Europese Criteriums. Het toont aan hoe verwarrend alle terminologieën waren.

van de zalm! En nu?... Thans krijgt de baandirecteur daarmede nog geen halve zaal bijeen! We herhalen het: de Sportpaleizen staan voor een wanhopige toestand en we kunnen het begrijpen dat het Sportpaleis zijn zaal open stelt voor andere ondernemingen, die meer winstgevend zijn. De renners klagen! Maar is het hun schuld niet, dat het met de winterbedrijvigheid slechter dan ooit gaat?

GEEN CENT WAARD !..

De hen met de gouden eiers! Wie heeft het arme beest de nek omgedraaid? De stayersport is letterlijk vermoord geworden! Zal Dolf Verschueren er nog wat kunnen van redden? We hopen het, doch alleen kan hij dat niet. Daaraan moeten ook de anderen meewerken, doch waar een Mouton, manager en terzelfder tijd bestuurder van de Parijse wielerbanen, steeds de touwtjes houdt, is redding moeilijk, om niet te zeggen onmogelijk! De ploegkoersen? Een paar 'vedetten' maakten het zo bont, dat de mensen van deze koersen gingen weglopen. De baanbestuurders deden de rest met de ploegen steeds te scheiden, omdat deze renner wel en de andere voor hen niet interessant was!

Achtervolgers? Dat werd nog een andere komedie. Schulte werd daarbij de wereldkampioen en weigerde van die dag af nog achtervolgingen te betwisten. Wanneer het dan niet anders kon, dan kreeg men van die wereldkampioen een belachelijke vertoning te zien!

Hetzelfde gebeurt nu met Patterson! Hij wordt wereldkampioen en... geen achtervolgingen meer. Zaterdag reed hij in Antwerpen een omnium met de Duitser Müller als ploegmakker. Twee wereldkampioenen dus! Maar ze eindigden vierde op vier! In de puntenrit eindigden ze op de laatste plaats; in de tijdrit voorlaatste en zelfs de achtervolging konden ze niet winnen.

Wat moet de sportliefhebber daarvan denken. Dat zo'n mannen geen cent waard zijn en de mensen komen niet meer.

PROGRAMMA'S MOETEN ERNSTIG BLIJVEN

Brussel gaf één paar omniumwedstrijden. Traditie getrouw was het weer de koers van het kleine volk die de beste vertoning werd.

In Antwerpen wonnen Derksen-Buyst en te Brussel waren het Schulte-Peters. Voor Antwerpen had men een ploeg Buyst-Patterson aangekondigd, maar het werd Buyst-Derksen. Deze wijzigingen aan de programma's noemen we weinig gelukkig. De man die komt om Buyst-Patterson te zien voelt zich bedrogen, omdat het programma liegt!

Wat ons betreft, we zien liever een ploeg Buyst-Derksen dan wat anders, maar een programma zou steeds ernstiger moeten opgenomen worden.

Schulte-Peters wonnen veel te gemakkelijk, om van een grote koers te kunnen spreken. Maar wie waren hun tegenstanders? Van Steenbergen-Ockers! Rik, niet meer op dreef na die gedwongen rust en Ockers leeggereden! Schotte-Decorte en Derycke-De Beuckelaer! Wegrenners tegen specialisten! En nog wel in een omnium!

Vinniger strijd kregen we in de 'kleine omnium', waarin 'Kuregem' en 'Laken' het uitvochten. Het spijtigste is dat we jongeren als Jef Schils, Jan De Valck en Nest Heyvaert niet een gehele winter op piste kunnen houden.

ZE MOGEN ER OVERAL BIJ!

Aan het Kriterium op eigen kracht beleefden we ook heel wat vreugde bij de zege van onze streekgenoot Georges Vanbrabant! Aan zo'n geweldige prestatie hebben de Brusselse 'linkadoors' zich heus niet verwacht.

Het is geen gemakkelijk werk zo'n koers in Brussel winnen. De 'abonné's' Thyssen, Lavaux, Naeye, Depauw, Acou winnen liever zelf en weten hun tegenstanders steeds behendig 'in de doos' te zetten. Nu kreeg Georges Vanbrabant nog op de koop toe andere vermaarde sinjeuren te bekampen: Gerard Buyl rap en sterk, Valeer Ollivier sterk en rap, Ward Van de Velde ook aalvlug en Arseen Ryckaert, die voor het ogenblik nog sneller en sterker is dan Bruneel.

Welnu al die kranen van hardrijders hadden tegen de Limburger geen schijn van kans en Georges reed ze allen naar huis! Laat zo'n mannen over komen en de koersen zullen er bij winnen! Maar het zonderlingste bij de pisterenners is, dat zij die het beste werk leveren niet het hoogste loon krijgen. Dat gaat steeds naar de ronkende namen, terwijl de zogenaamde 'kleine' voor hun zwoegwerk een kruimel krijgen.

Hoe wilt ge dan, dat die jongens zich dagelijks in Brussel of Antwerpen komen oefenen en de minder goede plaats van de Limburgse ploeg Marcel Hendrikx-G. Vanbrabant in de ploegkoers is daar wel het gevolg van. Geef aan die jongens de gelegenheid zich dagelijks op piste te kunnen oefenen en ge zult er wat anders van zien. Nochtans slaagden zij er nog in op de hoogte van Gosselin-Schils, Kemper Janssens-De Valck en zelfs Thijssen-Impanis te eindigen. Een ploeg M. Hendrickx-G. Vanbrabant mag er overal bij!"

Ploegkoers

Het Europees criterium wordt betwist in 8 schiftingsreeksen en een finale. De schiftingsreeksen werden als volgt ingedeeld:

- Parijs: Fransen en Italianen
- Zürich: Zwitsers en Australiërs
- Antwerpen: Belgen en Nederlanders
- Dortmund: Duitsers, Denen, Spanjaarden en Luxemburgers

Elk van de voornoemde winterbanen richtte twee schiftingsreeksen in waaraan volgende punten verbonden waren:

Aan de eerste ploeg: 10 punten, de tweede 9 punten, de derde 8 punten, enz...

Na de twee reeksen werden de punten samengeteld en de vier eersten mochten naar de finale. De alzo 16 aangeduide ploegen betwistten de finale te Zürich. Alleen nationale ploegen kwamen in aanmerking, dus geen gemengde ploegen.

1ste Manche (24 november 1952 Zürich) 100 km in 2h00'50"

1.	Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)	100 pnt
2.	Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	61 pnt
op 1 ronde		
3.	Maurice Depauw-Raphaël Glorieux (BEL)	83 pnt
4.	Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA)	46 pnt
op 2 ronden		
5.	Fritz Schär-Eugen Kamber (SUI)	72 pnt
6.	Jean Brun-Heini Müller (SUI)	37 pnt
7.	Georges Decaux-Pierre Michel (FRA)	12 pnt
op 3 ronden		
8.	Carlo Clerici-Max Meier (SUI)	31 pnt
op 4 ronden		
9.	Miguel Gual Bauzá-Miguel Bover Pons (ESP)	10 pnt
op 5 ronden		
10.	Hans Flückiger (SUI) (alleen)	14 pnt

2de Manche (29 november 1952 Dortmund) 100 km in 2h07'00"

1.	Maurice Depauw-Raphaël Glorieux (BEL)	26 pnt
op 2 ronden		
2.	Harry Saager-Heinrich Schwarzer (SUI)	45 pnt
3.	Gustav Kilian-Heinz Vopel (GER)	18 pnt
op 4 ronden		
4.	Günter Bintner-Waldemar Knoke (GER)	20 pnt
5.	Juan Espin-Pablo Coscoluella (ESP)	13 pnt
6.	Horst Holzmann-Arthur Scherer (GER)	35 pnt
7.	Hermann Schild-Werner Richter (GER)	4 pnt
8.	Günther Schuhmacher-Dietmar Nothdurft (GER)	23 pnt
9.	Hans Hörmann-Josef Kolbeck (GER)	6 pnt
10.	Geoff Tomms-Eddie Hulbert (GBR)	2 pnt

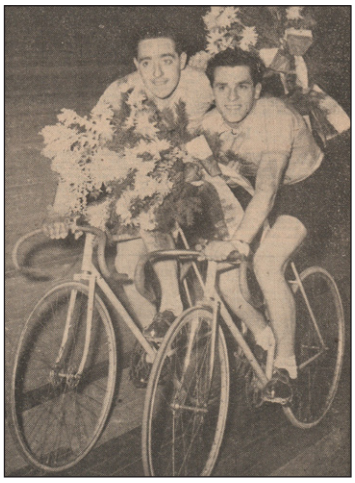

Depauw-Glorieux winnaars in Dortmund. (Foto Radsport)

Opgave van Roger Godeau-Raymond Goussot (FRA) na een val in de 90ste minuut.

Eveneens opgave van Jean Schorn-Wilfried Mauf (GER) en Richard Wells-Stan Etherden (GBR).

3de Manche (30 november 1952 Parijs) 100 km in 2h06'26"1/5

1. Fausto Coppi-Gerrit Schulte (ITA/NED)
2. Gerrit Peters-Jan Derksen (NED)

Op 1 ronde

3. René Adriaenssens -Arsène Rijckaert (BEL) 27 pnt
4. Miguel Poblet-Henry Andrieux (ESP/FRA) 14 pnt
5. Oscar Plattner-Sid Patterson (SUI/AUS) 4 pnt
6. Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA) 3 pnt
7. Georges Decaux-Pierre Michel (FRA) 3 pnt
8. Roger Piel-Marcel Logerot (FRA) 0 pnt

Op 2 ronden

9. Serge Blusson-Robert Chapatte (FRA) 10 pnt[3]
10. Maurice Diot-Roger Mignat (FRA) 2 pnt

Op 3 ronden

11. Fiorenzo Magni-Attilio Redolfi (ITA) 3 pnt
12. Arthur Sérès-Pierre Adam (FRA) 0 pnt

Op 4 ronden

13. Jacques Bellenger-Adolphe Deledda (FRA) 5 pnt
14. André Darrigade-Jean Robic (FRA) 4 pnt
15. Jean Baldassari-Henri Surbatis (FRA) 0 pnt

Op 5 ronden

16. Roger Macé-Pierre Pasquier (FRA)

Schulte-Coppi winnaars te Parijs. (Foto Le Miroir des Sports)

4de Manche (06 december 1952 Antwerpen) 100 km in 2h03'41"

1. Miguel Poblet-Fernando Terruzzi (ESP/ITA)
2. Achiel Bruneel-Arsène Ryckaert (BEL) op ½ wiel
3. Maurice Depauw-Raphaël Glorieux (BEL)
4. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)
5. Joseph De Beuckelaer-Gerard Buyl (BEL)
6. Hans Derksen-Georges Senfftleben (NED/FRA)
7. Wim van Est-Wout Wagtmans (NED)
8. René Adriaenssens-Leo Buyst (BEL)

Op 1 ronde

9. Roger De Corte-Robert De Bal (BEL)
10. Jos De Feyter-René (Kemper) Janssens (BEL)
11. Jan Verbruggen-Jan Delin(BEL)
12. Rik Jochums-Ernest Thijssen (BEL)

Op 2 ronden

13. Frans Gielen-Marcel Hendrikx (BEL)

Bruneel-Ryckaert, tweede in Antwerpen. (Foto Sport Club)

De Zwitsers Hugo Koblet-Armin von Büren waren aangeworven. De Zwitsers konden echter niet van de partij zijn, daar zij wegens de mist Berlijn niet tijdig per vliegtuig konden verlaten.

3 Gazet van Antwerpen geeft 15 punten.

5de Manche (28 december 1952 Zürich) 100 km in 2h00'25"

1. Émile Carrara-Georges Senfftleben (FRA) 118 pnt
2. Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS) 92 pnt
3. Oscar Plattner-Walter Zehnder (SUI) 86 pnt

Op 1 ronde

4. Jean Roth-Hans Flückiger (SUI) 40 pnt

Op 2 ronden

5. Jean Brun-Heini Müller (SUI) 27 pnt
6. Fritz Schär-Fernando Terruzzi (SUI/ITA) 21 pnt

Op 3 ronden

7. Max Meier-Hans Born (SUI) 34 pnt
8. Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI) 13 pnt

Op 4 ronden

9. Carlo Lafranchi-Walter Reiser (SUI) 28 pnt
10. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)

Op 5 ronden

11. Waldemar Knoke (GER) (alleen na opgave Theo Intra) 5 ptn
12. Severino Rigoni-Carlo Clerici (ITA/SUI) 1 pt
13. Walter Diggelmann-Gerrit Boeijen (SUI/NED) 0 pnt

Carrara (R)-Senfftleben, winnaars in Zürich. (Foto Miroir Sprint)

6de Manche (3 januari 1953 Antwerpen) 100 km in 2h02'50"

1. Arie van Vliet-Lucien Acou (NED/BEL)
2. Fernando Terruzzi-Dominique Forlini (ITA/FRA)
3. Achiel Bruneel-Arsène Ryckaert (BEL)

Op 1 ronde

4. Émile Carrara-Georges Senfftleben (FRA)
5. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)
6. Karel De Baere-Emile Gosselin (BEL)
7. Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)

Op 2 ronden

8. Frans Gielen-Marcel Hendrikx (BEL)
9. Roger De Corte-Robert De Bal (BEL)
10. Jos De Feyter-René (Kemper) Janssens (BEL)
11. Maurice Depauw-Raphaël Glorieux (BEL)
12. René Adriaenssens-Leo Buyst (BEL)
13. Miel Severeyns-Edward Van de Velde (BEL)

Op 3 ronden

14. Rik Jochums-Ernest Thijssen (BEL)
15. Jan Verbruggen-Jan Delin (BEL)

Van Vliet-Acou, winnaars te Antwerpen. (Foto Sport Club)

7de Manche (04 januari 1953 Parijs) 100 km in 2h05'19"

1.	Oscar Plattner-Fernando Terruzzi (SUI/ITA)	26 pnt[4]
2.	Émile Carrara-Georges Senfftleben (FRA)	14 pnt
3.	Hugo Koblet-Achiel Bruneel (SUI/BEL)	13 pnt
Op 1 ronde		
4.	Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	20 pnt
5.	Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA)	9 pnt
6.	Robert Mignat-Marcel Bareth (FRA)	2 pnt
7.	Louis Gérardin-Henri Surbatis (FRA)	0 pnt
Op 2 ronden		
8.	Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS)	4 pnt
9.	Roger Godeau-Dominique Forlini (FRA)	3 pnt
10.	William Monticelli-Michel Maître-Renaud (FRA)	1 pnt
Op 3 ronden		
11.	Pierre Adam-Arthur Sérès (FRA)	1 pnt
12.	Serge Blusson-Robert Chapatte (FRA) Roger Piel-Marcel Logerot (FRA) Roger Macé-Pierre Pasquier (FRA) Bernard Faye-Georges Jeannot (FRA)	0 pnt
Op 4 ronden		
16.	Henry Andrieux-Raymond Goussot (FRA)	5 pnt
17.	Pierre Iacoponelli-Bernard Bouvard (FRA) Jacques Bellenger-Jean Baldassari (FRA)	0 pnt

Plattner-Terruzzi, winnaars in Parijs. (Foto Le Miroir des Sports)

8ste Manche (20 januari 1953 Dortmund) 100 km in 2h14'06"

1.	Walter Schürmann-Theo Intra (GER)	42 pnt
2.	Kay Werner Nielsen-Evan Klamer (DEN)	34 pnt
3.	Maurice Depauw-Raphaël Glorieux (BEL)	26 pnt
4.	Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS)	13 pnt
Op 1 ronde		
5.	Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA)	5 pnt
Op 2 ronden		
6.	Harry Saager-Heinrich Schwarzer (SUI)	22 ptn
7.	Waldemar Knoke-Günter Bintner (GER)	17 pnt
8.	Otto Ziege-Rudi Theissen (GER)	15 pnt
9.	Günther Schuhmacher-Dietmar Nothdurft (GER)	10 ptn
Op 3 ronden		
10.	Jean Schorn-Hans Preiskeit (GER)	12 ptn
11.	Gustav Kilian-Heinz Vopel (GER)	9 ptn
Op 4 ronden		
12.	Valentin Petry-Werner Holthöfer (GER)	7 ptn
Op 5 ronden		

4 Radsport geeft 28 punten.

13. Arthur Scherer-Horst Holzmann (GER) 8 ptn

Op 14 ronden

14. Sepp Berger-Jacques Lohmüller (SUI) 0 ptn

Schürmann en Intra, winnaars in Dortmund. (Foto's Collectie Hans Vandeput)

De eindstand is te zien in de volgende tabel. Maar het reglement stipuleerde dat in Dortmund de beste 4 ploegen van de Duitsers, Denen, Spanjaarden en Luxemburgers werden geselecteerd, in Zürich de beste 4 ploegen van de Zwitsers en Australiërs, in Antwerpen de beste 4 ploegen van de Belgen en Nederlanders en in Parijs de beste 4 ploegen van de Fransen en Italianen.

	Zürich 1	Dortmund 1	Parijs 1	Antwerpen 1	Zürich 2	Antwerpen 2	Parijs 2	Dortmund 2	Totaal
Maurice Depauw-Raphaël Glorieux (BEL)	8	10		8				8	**34**
Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	9			7	1	6	7		**30**
Émile Carrara-Georges Senfftleben (FRA)					10	7	9		**26**
Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA)	7		5				6	6	**24**
Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS)					9		3	7	**19**
Achiel Bruneel-Arsène Ryckaert (BEL)				9		8			**17**
Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)	10				3	4			**17**
Harry Saager-Heinrich Schwarzer (SUI)		9						5	**14**
Jean Brun-Heini Müller (SUI)	5				6				**11**
Arie van Vliet-Lucien Acou (NED/BEL)						10			**10**
Fausto Coppi-Gerrit Schulte (ITA/NED)			10						**10**
Miguel Poblet-Fernando Terruzzi (ESP/ITA)				10					**10**
Oscar Plattner-Fernando Terruzzi (SUI/ITA)							10		**10**
Walter Schürmann-Theo Intra (GER)								10	**10**
Fernando Terruzzi-Dominique Forlini (ITA/FRA)						9			**9**
Gerrit Peters-Hans Derksen (NED)			9						**9**
Kay Werner Nielsen-Evan Klamer (DEN)								9	**9**
Georges Decaux-Pierre Michel (FRA)	4		4						**8**
Gustav Kilian-Heinz Vopel (GER)		8							**8**
Hugo Koblet-Achiel Bruneel (SUI/BEL)							8		**8**
Oscar Plattner-Walter Zehnder (SUI)					8				**8**
René Adriaenssens -Arsène Rijckaert (BEL)			8						**8**
Günter Bintner-Waldemar Knoke (GER)		7							**7**
Jean Roth-Hans Flückiger (SUI)					7				**7**
Miguel Poblet-Henry Andrieux (ESP/FRA)			7						**7**
Fritz Schär-Eugen Kamber (SUI)	6								**6**
Joseph De Beuckelaer-Gerard Buyl (BEL)				6					**6**
Juan Espin-Pablo Coscoluella (ESP)		6							**6**
Oscar Plattner-Sid Patterson (SUI/AUS)			6						**6**
Fritz Schär-Fernando Terruzzi (SUI/ITA)					5				**5**
Günther Schuhmacher-Dietmar Nothdurft (GER)		3						2	**5**

	Zürich 1	Dortmund 1	Parijs 1	Antwerpen 1	Zürich 2	Antwerpen 2	Parijs 2	Dortmund 2	Totaal
Jan Derksen-Georges Senfftleben (NED/FRA)				5					**5**
Horst Holzmann-Arthur Scherer (GER)		5							**5**
Karel De Baere-Emile Gosselin (BEL)						5			**5**
Robert Mignat-Marcel Bareth (FRA)							5		**5**
Hermann Schild-Werner Richter (GER)		4							**4**
Louis Gérardin-Henri Surbatis (FRA)							4		**4**
Max Meier-Hans Born (SUI)					4				**4**
Roger De Corte-Robert De Bal (BEL)				2		2			**4**
Waldemar Knoke-Günter Bintner (GER)								4	**4**
Wim van Est-Wout Wagtmans (NED)				4					**4**
Otto Ziege-Rudi Theissen (GER)								3	**3**
Carlo Clerici-Max Meier (SUI)	3								**3**
Frans Gielen-Marcel Hendrikx (BEL)						3			**3**
René Adriaenssens-Leo Buyst (BEL)				3					**3**
Roger Piel-Marcel Logerot (FRA)			3						**3**
Carlo Lafranchi-Walter Reiser (SUI)					2				**2**
Hans Hörmann-Josef Kolbeck (GER)		2							**2**
Jos De Feyter-René (Kemper) Janssens (BEL)				1		1			**2**
Miguel Gual Bauzá-Miguel Bover Pons (ESP)	2								**2**
Roger Godeau-Dominique Forlini (FRA)							2		**2**
Serge Blusson-Robert Chapatte (FRA)			2						**2**
Geoff Tomms-Eddie Hulbert (GBR)		1							**1**
Hans Flückiger (SUI) (alleen)	1								**1**
Jean Schorn-Hans Preiskeit (GER)								1	**1**
Maurice Diot-Roger Mignat (FRA)			1						**1**
William Monticelli-Michel Maître-Renaud (FRA)							1		**1**

De eerste vier ploegen van de geselecteerde nationaliteit (grijze vakken), op elke winterbaan mochten dus naar de finale. De ploegen van gemengde nationaliteit kwamen niet in aanmerking.

Beste 4 ploegen van de Duisters, Denen, Spanjaarden en Luxemburgers	Dortmund 1	Dortmund 2	Totaal
Maurice Depauw-Raphaël Glorieux (BEL)	10	8	**18**
Harry Saager-Heinrich Schwarzer (SUI)	9	5	**14**
Walter Schürmann-Theo Intra (GER)		10	**10**

Beste 4 ploegen van de Duisters, Denen, Spanjaarden en Luxemburgers	Dortmund 1	Dortmund 2	Totaal
Kay Werner-Nielsen-Evan Klamer (DEN)		9	**9**
Gustav Kilian-Heinz Vopel (GER)	8		**8**
Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS)		7	**7**
Günter Bintner-Waldemar Knoke (GER)	7		**7**
Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA)		6	**6**
Juan Espin-Pablo Coscoluella (ESP)	6		**6**
Günther Schuhmacher-Dietmar Nothdurft (GER)	3	2	**5**
Horst Holzmann-Arthur Scherer (GER)	5		**5**
Hermann Schild-Werner Richter (GER)	4		**4**
Waldemar Knoke-Günter Bintner (GER)		4	**4**
Otto Ziege-Rudi Theissen (GER)		3	**3**
Hans Hörmann-Josef Kolbeck (GER)	2		**2**
Geoff Tomms-Eddie Hulbert (GBR)	1		**1**
Jean Schorn-Hans Preiskeit (GER)		1	**1**

Beste 4 ploegen van de Zwitsers en Australiërs	Zürich 1	Zürich 2	Totaal
Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)	10	3	**13**
Jean Brun-Heini Müller (SUI)	5	6	**11**
Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	9	1	**10**
Émile Carrara-Georges Senfftleben (FRA)		10	**10**
Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS)		9	**9**
Maurice Depauw-Raphaël Glorieux (BEL)	8		**8**
Oscar Plattner-Walter Zehnder (SUI)		8	**8**
Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA)	7		**7**
Jean Roth-Hans Flückiger (SUI)		7	**7**
Fritz Schär-Eugen Kamber (SUI)	6		**6**
Fritz Schär-Fernando Terruzzi (SUI/ITA)		5	**5**
Georges Decaux-Pierre Michel (FRA)	4		**4**
Max Meier-Hans Born (SUI)		4	**4**
Carlo Clerici-Max Meier (SUI)	3		**3**
Carlo Lafranchi-Walter Reiser (SUI)		2	**2**
Miguel Gual Bauzá-Miguel Bover Pons (ESP)	2		**2**
Hans Flückiger (SUI) (alleen)	1		**1**

Beste 4 ploegen van de Belgen en Nederlanders	Antwerpen 1	Antwerpen 2	Totaal
Achiel Bruneel-Arsène Ryckaert (BEL)	9	8	**17**
Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	7	6	**13**
Arie van Vliet-Lucien Acou (NED/BEL)		10	**10**
Miguel Poblet-Fernando Terruzzi (ESP/ITA)	10		**10**
Fernando Terruzzi-Dominique Forlini (ITA/FRA)		9	**9**
Maurice Depauw-Raphaël Glorieux (BEL)	8		**8**
Émile Carrara-Georges Senfftleben (FRA)		7	**7**
Joseph De Beuckelaer-Gerard Buyl (BEL)	6		**6**
Jan Derksen-Georges Senfftleben (NED/FRA)	5		**5**
Karel De Baere-Emile Gosselin (BEL)		5	**5**
Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)		4	**4**
Roger De Corte-Robert De Bal (BEL)	2	2	**4**
Wim van Est-Wout Wagtmans (NED)	4		**4**
Frans Gielen-Marcel Hendrikx (BEL)		3	**3**
René Adriaenssens-Leo Buyst (BEL)	3		**3**
Jos De Feyter-René (Kemper) Janssens (BEL)	1	1	**2**

Beste 4 ploegen van de Fransen en Italianen[5]	Parijs 1	Parijs 2	Totaal
Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA)	5	6	**11**
Fausto Coppi-Gerrit Schulte (ITA/NED)	10		**10**
Oscar Plattner-Fernando Terruzzi (SUI/ITA)		10	**10**
Émile Carrara-Georges Senfftleben (FRA)		9	**9**
Gerrit Peters-Hans Derksen (NED)	9		**9**
Hugo Koblet-Achiel Bruneel (SUI/BEL)		8	**8**
René Adriaenssens -Arsène Rijckaert (BEL)	8		**8**
Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)		7	**7**
Miguel Poblet-Henry Andrieux (ESP/FRA)	7		**7**
Oscar Plattner-Sid Patterson (SUI/AUS)	6		**6**
Robert Mignat-Marcel Bareth (FRA)		5	**5**
Georges Decaux-Pierre Michel (FRA)	4		**4**
Louis Gérardin-Henri Surbatis (FRA)		4	**4**
Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS)		3	**3**
Roger Piel-Marcel Logerot (FRA)	3		**3**

5 Er kon dus geen enkele Italiaanse ploeg geselecteerd geraken gezien er geen enkel Italiaans duo deelnam.

Beste 4 ploegen van de Fransen en Italianen[5]	Parijs 1	Parijs 2	Totaal
Roger Godeau-Dominique Forlini (FRA)		2	**2**
Serge Blusson-Robert Chapatte (FRA)	2		**2**
Maurice Diot-Roger Mignat (FRA)	1		**1**
William Monticelli-Michel Maître-Renaud (FRA)		1	**1**

De geselecteerde ploegen:

Walter Schürmann-Theo Intra (GER)
Kay Werner Nielsen-Evan Klamer (DEN)
Gustav Kilian-Heinz Vopel (GER)
Günter Bintner-Waldemar Knoke (GER)
Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)
Jean Brun-Heini Müller (SUI)
Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS)
Oscar Plattner-Walter Zehnder (SUI)
Achiel Bruneel-Arsène Ryckaert (BEL)
Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)
Maurice Depauw-Raphaël Glorieux (BEL)
Joseph De Beuckelaer-Gerard Buyl (BEL)
Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA)
Émile Carrara-Georges Senfftleben (FRA)
Robert Mignat-Marcel Bareth (FRA)
Georges Decaux-Pierre Michel (FRA)

Waarom Kay Werner Nielsen-Evan Klamer (DEN), Gustav Kilian-Heinz Vopel (GER), Robert Mignat-Marcel Bareth (FRA) en Georges Decaux-Pierre Michel (FRA) uiteindelijk niet deelnamen kon niet achterhaald worden.

De twaalf resterende koppels werden aangevuld met, Harry Saager-Heinrich Schwarzer (SUI), Fritz Schär-Eugen Kamber (SUI), Roger Piel-Marcel Logerot (FRA), en Arthur Sérès-Pierre Adam (FRA).

Finale (25-01-1953 Zürich) over 3u, afstand 147 km en 890 m (baanrecord)

1. Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI) 85 pnt
2. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED) 83 pnt
3. Achiel Bruneel-Arsène Ryckaert (BEL) 11 pnt

Op 1 ronde

4. Fritz Schär-Eugen Kamber (SUI) 47 pnt
5. Émile Carrara-Georges Senfftleben (FRA) 36 pnt
6. Oscar Plattner-Walter Zehnder (SUI) 32 pnt
7. Joseph De Beuckelaer-Gerard Buyl (BEL) 14 pnt
8. Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS) 10 pnt

Op 2 ronden

9. Maurice Depauw-Raphaël Glorieux (BEL) 22 pnt
10. Jean Brun-Heini Müller (SUI) 0 pnt

Op 3 ronden

11. Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA) 0 pnt

Op 4 ronden

12. Roger Piel-Marcel Logerot (FRA) 0 pnt

Op 5 ronden[6]

13. Walter Schürmann-Theo Intra (GER) 7 pnt
14. Günter Bintner-Waldemar Knoke (GER) 3 pnt
15. Harry Saager (SUI) (alleen na opgave van Heinrich Schwarzer (SUI) in het laatste half uur met maagproblemen) 0 pnt

Opgave van Arthur Sérès-Pierre Adam (FRA)

Armin von Büren en Hugo Koblet ergens in 1952.
(Fotobron onbekend)

6 Radsport geeft 6 ronden.

Halve fond

1ste Manche (14 december 1952 in Antwerpen) Wedstrijd over een uur waarin 65 km 865 m verreden werd. De winnaar kwalificeert zich voor de finale.

1. Dolf Verschueren (BEL)
2. Wout Wagtmans (NED) op 10 m
3. Cees Bakker (NED) op 125 m
4. Jan Pronk (NED) op 150 m
5. Louis Destobbeleire (BEL) op 1 ronde 210 m
6. Willy Michaux (BEL) op 1 ronde 225 m

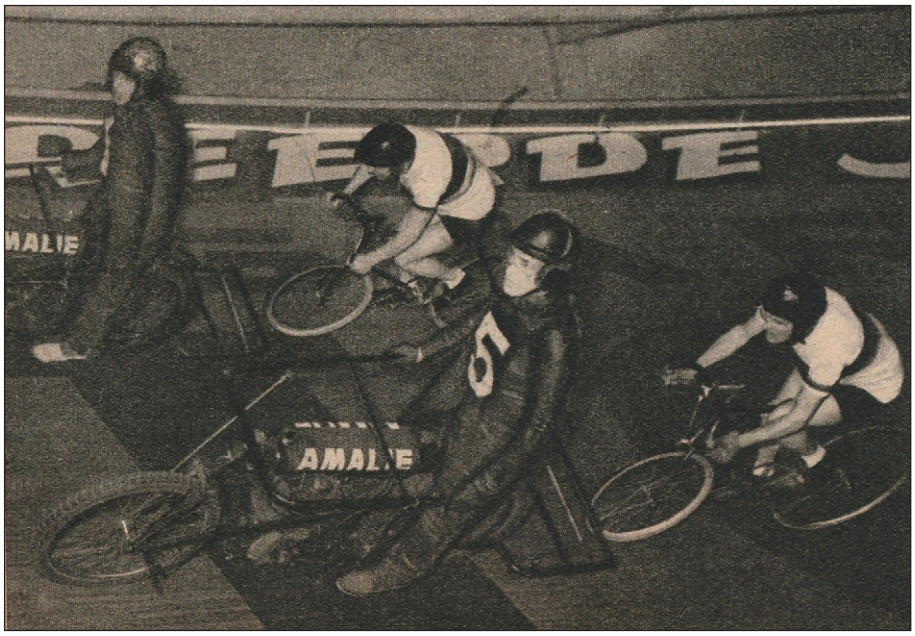

Verschueren dubbelt Destobbeleire tijdens de halve fond in Antwerpen. (Foto Sport Club)

2de Manche (10 januari 1953 in Dortmund) De renners werden verdeeld over twee groepen van vijf. Elke groep reed tweemaal een half uur waarna een eindklassement werd opgemaakt. De winnaars van elke groep kwalificeren zich voor de finale.

Groep 1 waarin in totaal 60 km 540 m verreden werd

Reeks 1:

1. Max Meier (SUI) (Adolphe Laval) 30,2 km
2. Giuseppe Martino (ITA) (Emiel Van den Bosch) op 10m
3. Walter Lohmann (GER) (Georges Grolimund) op 230 m
4. Willy Rintelmann (Hans Kaeb) op 540 m
5. Jean Schorn (Jupp Merkens) op 790 m

Reeks 2:

1. Walter Lohmann (GER) (Georges Grolimund) 30,6 km
2. Giuseppe Martino (ITA) (Emiel Van den Bosch) op 160m
3. Max Meier (SUI) (Adolphe Laval) op 350 m
4. Willy Rintelmann (Hans Kaeb) op 465 m
5. Jean Schorn (Jupp Merkens) op 740 m

Eindklassement groep 1:

1. Giuseppe Martino (ITA) (Emiel Van den Bosch) 60,540 m
2. Walter Lohmann (GER) (Georges Grolimund) 60,470 m
3. Max Meier (SUI) (Adolphe Laval) 60,450 m
4. Willy Rintelmann (Hans Kaeb) 59,795 m
5. Jean Schorn (Jupp Merkens) 59,270 m

Groep 2 waarin 61 km 335 m verreden werd

Reeks 1 :

1. Walter Diggelmann (SUI) (Adolphe Laval) 30,4 km
2. Gustav Kilian (GER) (Emiel Van den Bosch) op 280 m
3. Francesco Roberto (ITA) (Hans Kaeb) op 1160 m
4. Hans Zims (GER) (Jupp Merkens) op 1285 m
5. Theo Intra (GER) (Kurt Schindler) op 1565 m

Reeks 2:

1. Gustav Kilian (GER) (Emiel Van den Bosch) 30,8 km
2. Walter Diggelmann (SUI) (Adolphe Laval) op 65 m
3. Francesco Roberto (ITA) (Hans Kaeb) op 790 m
4. Hans Zims (GER) (Jupp Merkens) op 920 m
5. Theo Intra (GER) (Kurt Schindler) op 1025 m

Eindklassement groep 2:

1. Walter Diggelmann (SUI) (Adolphe Laval) 61,355 km
2. Gustav Kilian (GER) (Emiel Van den Bosch) 61,120 km
3. Francesco Roberto(ITA) (Hans Kaeb) 59,540 km
4. Hans Zims (GER) (Jupp Merkens) 59,135 km
5. Theo Intra (GER) (Kurt Schindler) 58,810 km

Giuseppe Martino en Walter Diggelmann kwalificeren zich dus voor de finale.

3de Manche (25 januari 1953 in Parijs) Wedstrijd over 50 km die verreden werd in 43'42"2/5. De winnaar kwalificeert zich voor de finale.

1. Roger Godeau (FRA)
2. Ange Le Strat (FRA) op 125 m
3. Guy Solente (FRA) op 200 m
4. Henri Lemoine (FRA) op 1 ronde 80 m
5. Roger Chardon (FRA) op 1 ronde 200 m

Eind januari verscheen in de pers dat volgende renners gekwalificeerd waren voor de finale: Roger Queugnet (FRA) en Roger Godeau (FRA) (Parijs), Giuseppe Martino (ITA) (Dortmund) en Dolf Verschueren (BEL) (Antwerpen). De eveneens in Dortmund gekwalificeerde Walter Diggelmann (SUI) werd vervangen door zijn landgenoot Jacques Besson (SUI), Europees kampioen 1950-51.

Eerder was de naam van Wout Wagtmans (NED) ook vermeld, maar die stond niet op de definitieve lijst.

Roger Quegnet had echter geen enkele kwalificatierace gewonnen. Er wordt vermoed dat hij, als winnaar van het Frans Winterkampioenschap, ook geselecteerd werd.

De finale van dit Winterkampioenschap werd verreden op 7 december 1952 in Parijs, een wedstrijd over 50 km verreden in 44'17"1/5de.

Uitslag:

1. Roger Queugnet (FRA)
2. Henri Lemoine (FRA) op 30 m
3. Guy Solente (FRA) op 150 m
4. Roger Godeau (FRA) op 200 m
5. Guy Béthery (FRA) op 3 ronden

Finale (1 februari 1953 in Paris) Wedstrijd over 100 km afgelegd in 1h30'

1. Roger Queugnet (FRA)
2. Adolf Verschueren (BEL) op 70 m
3. Roger Godeau (FRA) op 160 m

Op 3 ronden

4. Giuseppe Martino (ITA)

Jacques Besson (SUI) staakte op 15 ronden van het einde de strijd.

Roger Queugnet winnaar van de Europese titel halve fond.

Brussel organiseerde op 23 november een G.P. van Europa Halve Fond

Reeks 1: 25 km in 23'35"

1.	Dolf Verschueren (BEL)	
2.	Jan Pronk (NED)	op 15 m
3.	Henri Lemoine (FRA)	op 30 m
4.	Giuseppe Martino (ITA)	op 80 m
5.	Jacques Besson (SUI)	op 200 m

Reeks 2: 25 km in 23'57"

1.	Giuseppe Martino (ITA)	
2.	Dolf Verschueren (BEL)	op 40 m
3.	Jacques Besson (SUI)	op 100 m
4.	Jan Pronk (NED)	op 150 m
5.	Henri Lemoine (FRA)	op 285 m

Reeks 3: 25 km in 23'56"

1.	Giuseppe Martino (ITA)	
2.	Dolf Verschueren (BEL)	op 50 m
3.	Jan Pronk (NED)	op 55 m
4.	Henri Lemoine (FRA)	op 2 ronden 180 m
5.	Jacques Besson (SUI)	op 4 ronden 110 m

Einduitslag:

1.	Giuseppe Martino (ITA)	74 km 920 m
2.	Dolf Verschueren (BEL)	74 km 910 m
3.	Jan Pronk (NED)	74 km 780 m
4.	Henri Lemoine (FRA)	74 km 025 m
5.	Jacques Besson (SUI)	73 km 530 m

Overzicht van de winnaars

Winter seizoen	Stayers	Kleine motoren	Ploegkoers[7]	Sprint	Omnium
1945-46	Willy Michaux (BEL)	Edgar Decaluwe (BEL)	Gerrit Schulte-Arie van Vliet (NED)[8]		Rik Van Steenbergen (BEL)
1946-47	Willy Michaux (BEL)				
1947-48	Willy Michaux (BEL)			Arie van Vliet (NED)	
1948-49	Jacques Besson (SUI)		Gerrit Schulte-Gerrit Boeijen (NED)	Emile Gosselin (BEL)	
1949-50	Raoul Lesueur (FRA)		Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	Arie van Vliet (NED)	Wim van Est (NED)
1950-51			Albert Sercu-Valère Ollivier (BEL)		
1951-52	Adolf Verschueren (BEL)		Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA)		
1952-53	Roger Queugnet (FRA)		Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)		

(wordt vervolgd)

7 Betreffende de titels in de ploegkoers in de winters 1950-51 en 1951-52 blijven er discussies bestaan en blijven er verschillende palmaressen bestaan. Persoonlijk denk ik dat de koppels die in de tabel voorkomen de rechtmatige winnaars zijn.

8 Het ging hier om een ploegomnium en niet om een ploegkoers.

De pubkaarten (1969, deel 6)

Zimba-Mondia

Voorkant:
Enkel de foto. De meeste renners hebben een witte trui aan, enkelen een zwart traningsvest (in de lijst aangeduid met*).

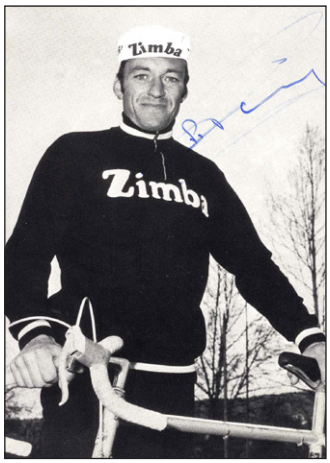

Rugzijde:
Linksboven: VOORNAAM NAAM
Zimba-Mondia
Publiciteit voor Zimba Sport (zie foto)

PETER ABT (reed ook voor G.B.C.)
KLAUS BUGDAHL*
PETER FRISCHKNECHT
AUGUSTE GIRARD (reed ook voor G.B.C.)
HERMANN GRETENER
MAX GRETENER
ROLF MAURER (reed ook voor G.B.C.)
LOUIS PFENNINGER (reed ook voor G.B.C.)
FRITZ PFENNINGER (reed ook als Individueel)
DIETER PUSCHEL (reed ook voor G.B.C.)
FELIX RENNHARD (reed ook voor Costa Azzurra-Zingonia)
RENZ SIGI* reed ook voor (G.B.C.)
RUB KURT
SPAHN ERICH (reed ook voor Costa Azzurra-Zingonia)
THALMANN ERWIN

Er zijn (nog) geen officiële pubkaarten gekend van:
ERNST BOLLER (reed ook als Individueel en voor Möbel Huser)
VIKTOR OESCHGER
EMANUEL PLATTNER (reed ook voor Möbel Huser en Costa Azzurra-Zingonia)
SPUHLER WILLY (reed ook voor Frimatic-Viva-De Gribaldy-Wolber en Tigra en G.B.C.)

Opmerkingen:

1. Er is een ploegfoto.

Sagit

Kaarten van postkaartkwaliteit.

Voorkant:
Foto met daaronder Voornaam NAAM en G.S. SAGIT.

Rugzijde:
Blanco

CARNIEL Antonio
DONGHI Ernesto
GAZZETTA Gabriele
VANZIN Franco

Er zijn (nog) geen pubkaarten gekend van:

BALASSO Aldo
BETTINELLI Giovanni
CARMINATI Lorenzo
CORTINOVIS Franco
DI TORO Mario
LEVATI Virginio
MOROTTI Oliviero
PALAZZI Vladimiro

G.B.C.

Voorkant:
Enkel de foto met de NAAM en VOORNAAM van de renner.

Rugzijde:
Zie foto

BALDAN Renzo
BALLINI Roberto
CAPODIVENTO Damiano
DESTRO Giorgio
MAURER Rolf (reed ook voor Zimba-Mondia)
MOSER Aldo
PFENNINGER Louis (reed ook voor Zimba-Mondia)
PETTENELLA Giovanni

Er zijn (nog) geen officiële pubkaarten gekend van:

GUERCIOTTI Italo
LUCIANI Luciano
MASSIGNAN Imerio
MAZZANTI Domenico
RANCATI Carlo
ABT Peter (reed ook voor Zimba-Mondia)
GIRARD Auguste (reed ook voor Zimba-Mondia)
PUSCHEL Dieter (reed ook voor Zimba-Mondia)
RENZ Sigi (reed ook voor Zimba-Mondia)
SPUHLER Willy (reed ook voor Frimatic-Viva-De Gribaldy-Wolber en Tigra en Zimba-Mondia)
VIFIAN Bernard (reed ook voor Frimatic-Viva-De Gribaldy-Wolber, Tigra, Eliolona, Costa Azzurra-Zingonia, Ovaphil-Bonanza)

Opmerkingen:

1. Er is een ploegfoto.

Willem II-Gazelle

Willem II zal, omwille van de complexiteit, in een apart artikel behandeld worden in een volgend nummer van WAAIERS.

Ploegfoto's

Zimba-Sport-Gruppe
hart skis
Zimba

MASSIGNAN
DESTRO
MOSER
PFENNINGER
MAURER
GBC
GRUPPO SPORTIVO G.B.C. ÉQUIPE CICLISTICA 1969
BALLINI
PETTENELLA
BALDAN
RANCATI
G.S.

Ploegfoto's zonder aparte pubkaarten

Wielersport in de filatelie (deel 3a)

door Bart Vancoillie

Het onderwerp van deze aflevering zijn de zegels die zijn verschenen ter gelegenheid van de verschillende wereldkampioenschappen in de wielersport. De zegels worden chronologisch voorgesteld en beslaan de periode 1951 tot en met 1989. In aflevering 3b zullen de zegels van 1990 tot heden voorgesteld worden.

Wereldkampioenschappen weg/baan 1951 in Italië.

Gehouden op 1 en 2 september te Varese (weg) en van 26 augustus tot 3 september op de Velodromo Vigorelli te Milaan (baan).

Land: Italië
Datum: 23.08.1951
Michel-catalogusnummer: 842
Nominale waarde: 25 lire
Oplage: 2 550 000
Ontwerp: Romolo Pierbattista

Wereldkampioenschappen weg 1952 in Luxemburg.

Gehouden op 23 en 24 augustus in Luxemburg-stad.

Land: Luxemburg
Datum: 20.08.1952
Michel-catalogusnummer: 499
Nominale waarde: 4 franc
Oplage: 200 000
Ontwerp: R. Jacoby

Eerstedagenveloppe

Souvenirkaart

Wereldkampioenschappen cyclocross 1955 in Saarland.

Gehouden op 6 maart in Saarbrücken.

Land: Saarland
Datum: 25.02.1955
Michel-catalogusnummer: 357
Nominale waarde: 15 franc
Oplage: 1 000 000
Ontwerp: Bartz

André Dufraisse

Nino Defilippis

Wereldkampioenschappen weg/baan 1960 in Oost-Duitsland.

Gehouden op 13 augustus te Karl-Marx-Stadt (weg) en van 3 tot 14 augustus op de Alfred-Rosch-Kampfbahn te Leipzig (baan).

Land: Oost-Duitsland
Datum: 03.08.1960
Michel-catalogusnummer: 779
Nominale waarde: 20+10 Pfennige
Oplage: 4 000 000
Ontwerp: Engelbert Schoner

Souvenirkaart

Land: Oost-Duitsland
Datum: 03.08.1960
Michel-catalogusnummer: 780
Nominale waarde: 25+10 Pfennige
Oplage: 1 100 000
Ontwerp:

Wereldkampioenschappen cyclo-cross 1962 in Luxemburg.

Gehouden op 18 februari te Esch-sur-Alzette.

Land: Luxemburg
Datum: 22.01.1962
Michel-catalogusnummer: 655
Nominale waarde: 2,50 franc
Oplage: 1 015 000
Ontwerp: Lefèvre

Land: Luxemburg
Datum: 22.01.1962
Michel-catalogusnummer: 656
Nominale waarde: 5 franc
Oplage: 775 000
Ontwerp: Lefèvre

Maximumkaart (privé-collectie Hans Vandeput)

Maximumkaart Nicolas Frantz

Eerstedagenveloppen

Eerstedagkaarten uitgegeven door Auto-Revue

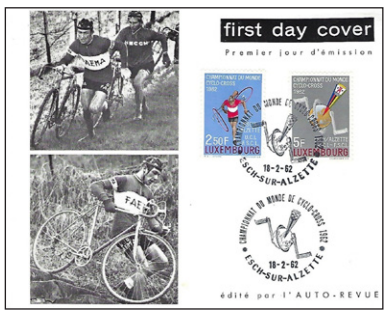

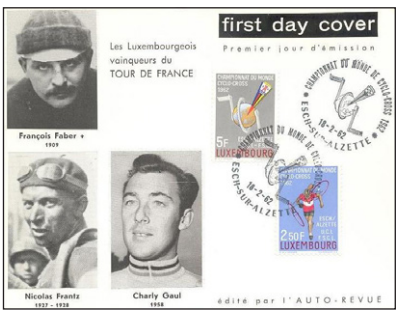

(uit privé-collectie Patrick Feyaerts, waarvoor dank)

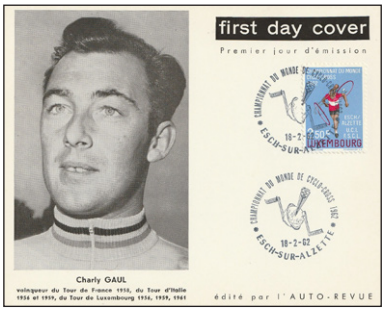

(uit privé-collectie Hans Vandeput, waarvoor dank)

Wereldkampioenschappen baan 1962 in Italië.

Gehouden van 24 tot 28 augustus op de Velodromo Vigorelli te Milaan.

Land: Sovjet-Unie
Datum: 27.06.1962
Michel-catalogusnummer: 2611
Nominale waarde: 2 kopeke
Oplage: 3 500 000
Ontwerp: Lev Zavyalov

Deze zegel komt uit een reeks van vijf ter gelegenheid van wereldkampioenschappen in diverse sporten.

Wereldkampioenschappen weg/baan 1962 in Italië.

Gehouden van 29 augustus tot 2 september te Salò (weg) en van 24 tot 28 augustus op de Velodromo Vigorelli te Milaan (baan).

Een reeks van drie zegels, uitgeven door Italië op 30.08.1962 in een ontwerp van Corrado Mancioli.

MiNr 1126 Nominale waarde: 30 lire Oplage: 14 951 645

MiNr 1127 Nominale waarde: 70 lire Oplage: 9 576 229

MiNr 1128 Nominale waarde: 300 lire Oplage: 1 437 088

Eerstedagenveloppen

Van deze reeks ken ik 26 verschillende versies. Ik stel u een selectie voor.

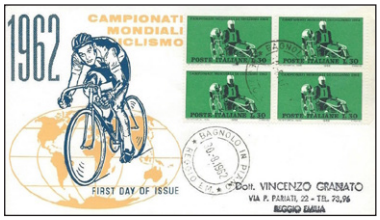

Uitgifte Re.Ru; met zegel 1126

Uitgifte Re.Ru; met zegel 1127

Uitgifte Re.Ru; met zegel 1128

Capitolium

Rossetti

Siligato

Filigrano

Olimpia

ALA

Souvenirkaarten

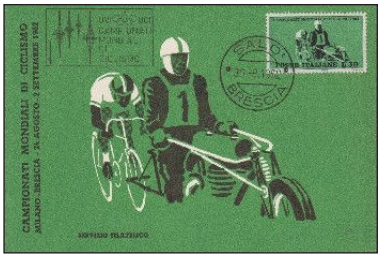

Wereldkampioenschappen indoor 1965 in Tsjechoslowakije.

Gehouden in Praag .

Indoor cycling is een minder bekende tak van de wielersport. Het betreft de disciplines cyclobal (eerste wereldkampioenschappen in 1930 in Leipzig) en kunstfietsen, zowel individueel, paren als teams (eerste wereldkampioenschappen in 1956 in Kopenhagen). Het is één van de acht[1] disciplines waarin de U.C.I. wereldkampioenschappen organiseert.

Land: Tsjechoslowakije
Datum: 15.01.1965
Michel-catalogusnummer: 1506
Nominale waarde: 60 haléřů
Oplage: 4 785 000
Ontwerp: Jirí Antonín Svengsbír / Vladimír Kovárík

Wereldkampioenschappen weg/baan 1968 in Italië.

Gehouden van 31 augustus tot 1 september in Imola (weg) en van 26 tot 29 augustus op de Velodromo Olimpico te Rome (baan).

Land: Italië
Datum: 26.08.1968
Michel-catalogusnummer: 1278
Nominale waarde: 25 lire
Oplage: 18 000 000
Ontwerp: Renato Ferrini

Land: Italië
Datum: 26.08.1968
Michel-catalogusnummer: 1279
Nominale waarde: 90 lire
Oplage: 12 000 000
Ontwerp: Renato Ferrini

1 De acht disciplines zijn: wegwielrennen, baanwielrennen, cyclocross, mountainbike, BMX, trials, indoor cycling en gravel.

Maximumkaarten

Felice Gimondi

Vittorio Adorni

Wereldkampioenschappen weg 1968 in Uruguay.

Gehouden van 7 tot 10 november te Montevideo[2].

Land: Uruguay
Datum: 21.03.1969
Michel-catalogusnummer: 1136
Nominale waarde: 6 peso
Oplage: 2 000 000
Ontwerp: Angel Medina

Land: Uruguay
Datum: 21.03.1969
Michel-catalogusnummer: 1137
Nominale waarde: 20 peso
Oplage: 1 000 000
Ontwerp: Angel Medina

Wereldkampioenschappen weg 1969 in België.

Gehouden van 10 tot 24 augustus te Zolder.
Land: België
Datum: 05.07.1969
OBP-catalogusnummer: 1498
Nominale waarde: 6 frank
Oplage: 2 750 000
Ontwerp: Armand Massonet

2 Uitzonderlijk werden de wereldkampioenschappen voor beroepsrenners en amateurs in 1968 in verschillende landen gehouden. De profs reden in Italië, de amateurs in Uruguay.

Eerstedagenveloppen

Meerdere FDC's zijn bekend. Hieronder slechts een selectie.

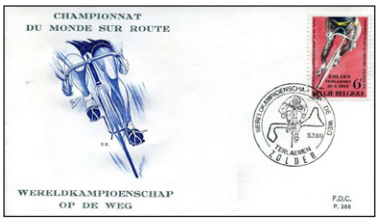

Verder zijn er nog FDC's ter gelegenheid van de postzegeltentoonstelling Exphisalm 69 te Vielsalm, het filatelistisch salon te Knokke, en een tweetal ter gelegenheid van 5 jaar V.B.P. Zedelgem, alsook een souvenirkaart (hieronder afgebeeld).

met dank aan
Jan De Smet

De zegel werd ook gebruikt voor de maximumkaarten van Eddy Merckx, voorgesteld in de eerste aflevering van deze serie in WAAIERS 4-3.

Wereldkampioenschappen indoor 1969 in Oost-Duitsland.

Gehouden in Erfurt.

Land: Oost-Duitsland
Datum: 29.07.1969
Michel-catalogusnummer: 1492
Nominale waarde: 20 Pfennige

Wereldkampioenschappen weg/baan 1972 in Frankrijk.

Gehouden van 5 tot 6 augustus in Gap (weg) en van 29 juli tot 2 augustus in de Stade Vélodrome te Marseille (baan).

Land: Frankrijk
Datum: 22.07.1972
Michel-catalogusnummer: 1804
Nominale waarde: 1,00 franc Oplage: 7 500 000
Ontwerp: Georges Bétemps

Souvenirkaarten

Maximumkaarten

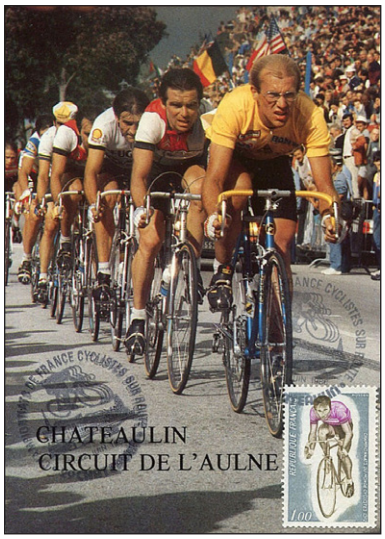

Fignon, Hinault, Duclos-Lasalle

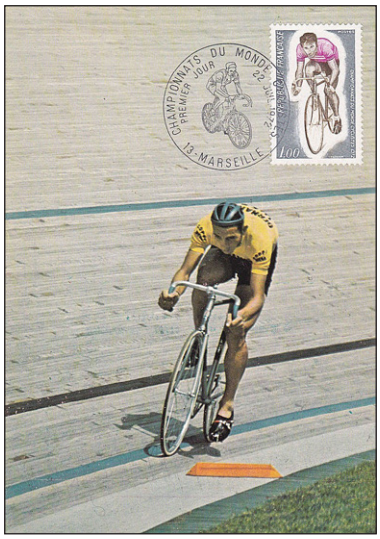

Ole Ritter

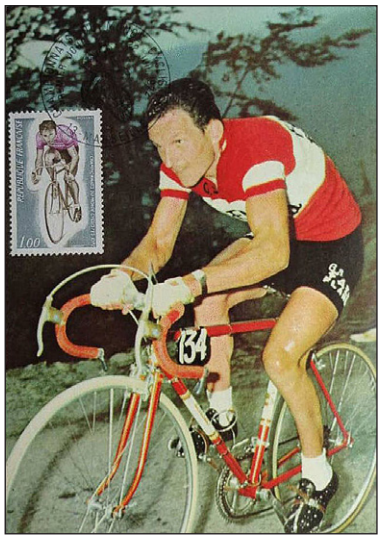

Jef Planckaert

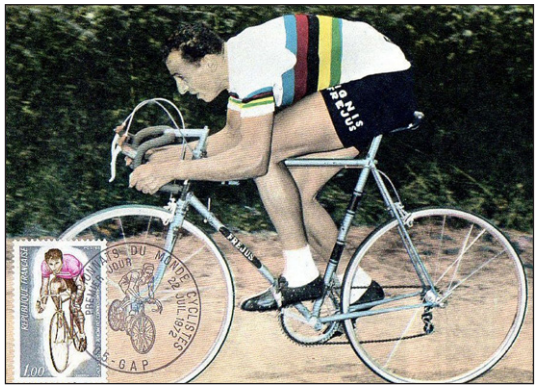

Ercole Baldini

Wereldkampioenschappen weg/baan 1974 in Canada.

Gehouden van 21 tot 25 augustus te Montréal (weg) en van 14 tot 20 augustus in de Vélodrome de l'Université de Montréal (baan).

Land: Canada
Datum: 07.08.1974
Michel-catalogusnummer: 568
Nominale waarde: 8 cents
Oplage: 27 400 000
Ontwerp: Burns and Cooper

Wereldkampioenschappen weg 1978 in Venezuela.

Gehouden van 31 augustus tot 4 september in San Cristóbal.

Een reeks van twee zegels, uitgegeven door Venezuela op 16.01.1978 in een oplage van 2 000 000 elk.

MiNr 2078
Nominale waarde: 5 céntimos

MiNr 2079
Nominale waarde: 1,25 bolivar

Wereldkampioenschappen cyclocross 1979 in Italië.

Gehouden op 28 januari in Saccolongo.

Een reeks van twee zegels uitgegeven door Italië op 27.01.1979 in een oplage van 10 000 000 elk, ontwerp G. Pirrotta.

MiNr: 1639
Nominale waarde: 170 lire

MiNr: 1640
Nominale waarde: 220 lire

Wereldkampioenschappen weg/baan 1980 in Frankrijk.

Gehouden van 30 tot 31 augustus in Sallanches (weg) en van 3 tot 7 september in Stade Léo Lagrange te Besançon (baan).

Land: Andorra
Datum: 30.08.1980
Michel-catalogusnummer: 309
Nominale waarde: 1,20 franc
Oplage: 600 000
Ontwerp: Claude Haley

Maximumkaarten

Lutz Hesslich klopt Gerhard Scheller in Amsterdam 1979

Wereldkampioenschappen weg/baan 1984 in Spanje.

Gehouden op 2 september in Barcelona (weg) en van 28 tot 31 augustus in de Velòdrom d'Horta te Barcelona (baan).

Land: Spanje
Datum: 27.08.1984
Michel-catalogusnummer: 2653
Nominale waarde: 17 peseta
Oplage: 4 000 000

Souvenirkaart

Wereldkampioenschappen weg/baan 1985 in Italië.

Gehouden van 28 augustus tot 1 september in Giavera del Montello (weg) en van 21 augustus tot 1 september in het Stadio Rino Mercante te Bassano del Grappa (baan).

Land: Italië
Datum: 21.08.1985
Michel-catalogusnummer: 1937
Nominale waarde: 400 lire
Oplage: 5 000 000
Ontwerp: Franco Borrelli

Wereldkampioenschappen cyclocross 1987 in Tsjechoslowakije.

Gehouden van 24 tot 25 januari in Mladá Boleslav.

Land: Tsjechoslowakije
Datum: 20.01.198
Michel-catalogusnummer: 2895
Nominale waarde: 6 koruna
Oplage: 8 645 000
Ontwerp: Radana Hamsíková

Wereldkampioenschappen weg 1989 in Frankrijk.

Gehouden van 23 tot 27 augustus in Chambéry.

Land: Frankrijk
Datum: 03.06.1989
Michel-catalogusnummer: 2721
Nominale waarde: 2,20 franc
Oplage: 13 442 328
Ontwerp: Claude Bonnehon

Maximumkaarten

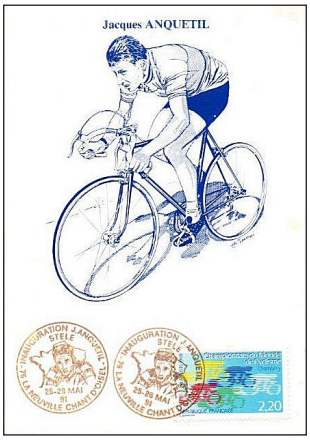

Jacques Anquetil

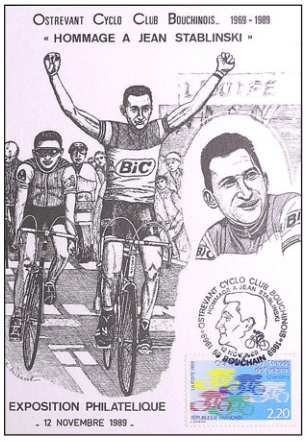

Jean Stablinski

Wereldkampioenschappen weg/baan 1989 in Frankrijk.

Gehouden van 23 tot 27 augustus in Chambéry (weg) en in augustus in de Vélodrome Georges-Préveral te Lyon (baan).

Land: Wallis en Futuna[3]
Datum: 14.09.1989
Michel-catalogusnummer: 570
Nominale waarde: 10 franc
Ontwerp: Georges Bétemps

Gegevens uit de OBP- en Michel-catalogus worden gepubliceerd met vriendelijke en sportieve toestemming van de Belgische Beroepskamer van Postzegelhandelaren en Schwaneberger Verlag GmbH. Dank aan Serge Schroef (penningmeester BBKPH) en Dagmar Mayerbacher (Customer Service Schwaneberger Verlag GmbH).

3 Wallis en Futuna (Frans: Collectivité de Wallis-et-Futuna) is een Franse overzeese gemeenschap (sinds 2003) in de Grote Oceaan, ten noordoosten van Fiji en ten westen van Samoa. Eerder was het vanaf 1888 een Frans protectoraat, voordat het in 1961 na een referendum een Frans overzees territorium werd.

Ploegensamenstellingen 1965 (deel 4)

door Jan De Smet en Bart Vancoillie

tekeningen Jan Soens

Acifit

Acifit: Nederlandse producent van accu's. Oprichter/eigenaar Kurt Vyth was reeds voor W.O. II actief, maar zijn bedrijf werd door de nazi's geliquideerd. Na de oorlog richtte hij de 'Nederlandse Accumulatorenfabriek Acifit B.V.' op en bouwde in 1948 een eerste fabriek in Amsterdam. Kurt Vyth was in 1965 ook de organisator van de Ronde van Nederland.

De ploegensamenstelling van Acifit is ons niet helemaal duidelijk. We hopen dan ook dat lezers ons kunnen helpen het verhaal uit te klaren.

Eerst en vooral moet er onderscheid gemaakt worden tussen de 'reguliere' Acifit-ploeg en de gelegenheidsploeg Acifit-Avaros uit de Ronde van Nederland. De (gelegenheids)ploegen uit de Ronde van Nederland zullen in een volgend nummer van WAAIERS behandeld worden.

Hier volgt een overzicht van hoe we tot de samenstelling van de 'reguliere' Acifit-ploeg kwamen.

	1	2	3	4	5
Leo COEHORST	X				
Ab DONKER	X				
Jaak MESTERS	X				
Jan SCHRÖDER	X	X	X		
Wim SCHULING	X				
Werner SWANEVELD			X	X	X
Marinus VAN GINNEKEN	X				

1. Ploegvoorstelling zoals verschenen in De Nieuwe Limburger van 9 maart 1965.
2. Aankondiging deelnemers criterium van Oldenzaal in Limburgsch Dagblad van 26 maart.
3. Uitslag criterium van Oldenzaal in de De Nieuwe Limburger van 29 maart.
4. Encyclopédie du Monde du Cyclisme
5. Boek '100 jaar Wegrenners - Nederlandse beroepsrenners en hun prestaties' van Wim van Eyle en Jacques Burremans.

Beroepsrenners:

1. Leo COEHORST (NED), ° 24/07/1938 Tilburg (#1)
2. Ab DONKER (NED), ° 16/04/1930 Amsterdam (#2)
3. Jaak MESTERS (NED), ° 10/04/1940 Den Haag (#3)
4. Jan SCHRÖDER (NED), ° 16/06/1941 Koningsbosch (#4)
5. Wim SCHULING (NED), ° 21/05/1941 Den Haag (#5)
6. Werner SWANEVELD (NED), ° 21/10/1935 Dordrecht, vanaf 25/03 (#6)
7. Marinus VAN GINNEKEN (NED), ° 19/03/1943 Breda (#7)

(#1) Leo Coehorst vinden we ook terug bij Dossche Sport voor de Omloop van Midden-Vlaanderen en bij de gelegenheidsploeg De Fritesspecialist voor de Ronde van Nederland.

(#2) Ab Donker werd beroepsrenner vanaf april (verscheen in Wielersport op 22-04) en reed daarvoor als onafhankelijke. We vinden hem ook terug bij de gelegenheidsploeg Fyffes voor de Ronde van Nederland.

(#3) Jaak Mesters vinden we ook terug bij Ruberg-Continental-Caltex voor de Tour de l'Oise.

(#4) Jan Schröder stapte op 12 april[1] over naar Lamot-Libertas. We vinden hem ook begin maart terug bij Dossche Sport voor de Omloop Het Volk en de Omloop der Vlaamse Gewesten, bij de gelegenheidsploeg De Fritesspecialist voor de Ronde van Nederland en bij Amstel Bier voor de Tour du Nord. Bepaalde bronnen geven hem ook bij Ruberg-Continental-Caltex, maar daar konden we geen bevestiging van vinden.

(#5) Wim Schuling had wel een licentie, maar zou niet gereden hebben.

(#6) Werner Swaneveld reed tot 25-03 als onafhankelijke. We vinden hem ook terug bij Dossche Sport voor de Omloop van het Waasland.

(#7) Marinus van Ginneken stapte begin april over naar Mann. We vinden hem ook terug bij Dossche Sport voor de Omloop van het Waasland bij de gelegenheidsploeg Fyffes voor de Ronde van Nederland.

Renners door andere bronnen ten onrechte bij Acifit ingedeeld:

- **Jaap KERSTEN** (bron De Wielersite): Jaap hebben wij als individueel en bij de gelegenheidsploeg De Fritesspecialist voor de Ronde van Nederland.
- **Jan LE GRAND** (bron De Wielersite): Jan hebben wij bij Amstel Bier.
- **Henk VAN CAMPEN** (bron De Wielersite): Henk hebben wij als individueel.

Sportbestuurder(s):

Ton VISSERS

Opmerkingen:

- Met co-sponsor Avaros nam de ploeg deel aan de Ronde van Nederland. Dit gelegenheidsteam wordt besproken in deel 5.

1 Andere bronnen geven 21 april. In elk geval is hij een eerste keer op de deelnemerslijsten bij Lamot terug te vinden op 23 mei.

Amstel Bier

Amstel Bier: bierbrouwerij uit Nederland. De brouwerij werd gesticht in 1870 aan de Mauritskade te Amsterdam als Beiersch-Bierbrouwerij De Amstel. In 1968 werd Amstel overgenomen door de Amsterdamse concurrent Heineken.

Beroepsrenners:

1. Jan BOOG (NED), ° 08/04/1941 Laren (Noord-Holland) (#1)
2. Joop CAPTEIN (NED), ° 21/03/1937 Amsterdam
3. Wim DE JAGER (NED), ° 09/01/1942 Den Bosch (#2)
4. Rein DE JONG (NED), ° 01/02/1938 Amsterdam (#3)
5. Dick ENTHOVEN (NED), ° 03/12/1936 Amsterdam (#4)
6. Leo HERMENS (NED), ° 14/10/1941 Nijmegen (#5)
7. Jan LE GRAND (NED), ° 25/12/1936 Amsterdam
8. Hennie MARINUS (NED), ° 27/08/1938 Amsterdam (#6)
9. Rinus PAUL (NED), ° 17/08/1941 Den Haag (#7)
10. Piet RENTMEESTER (NED), ° 27/08/1938 Yerseke (#8)
11. Jan SCHRÖDER (NED), ° 16/06/1941 Koningbosch (#9)
12. Cor SCHUURING (NED), ° 30/03/1942 Amsterdam (#10)
13. Cees SNEPVANGERS (NED), ° 30/05/1941 Zundert (#11)

(#1) Jan Boog reed voor Lamot-Libertas. We hebben hem voor de gelegenheidsploeg Sunkist Fruits in de Ronde van Nederland. Voor Amstel Bier reed hij de Tour du Nord (57ste plaats in het eindklassement.

(#2) Wim de Jager reed voor Ruberg-Continental-Caltex. We hebben hem voor de gelegenheidsploeg Fyffes in de Ronde van Nederland en bij Amstel Bier voor de Tour du Nord[2].

(#3) Rein de Jong hebben we bij Dossche Sport voor de Omloop van het Waasland.

(#4) Dick Enthoven reed in het voorjaar voor Wiel's-Groene Leeuw. We vinden hem terug bij die ploeg op deelnemerlijsten tot 02-05. Op 12-05 staat hij op de deelnemerslijst van de Ronde van Nederland bij Amstel Bier. Of hij daarna de rest van het seizoen voor deze ploeg heeft afgewerkt kunnen we niet met zekerheid zeggen. Op 20-03 vinden we hem terug op de deelnemerslijst van de Omloop van het Waasland bij Dossche Sport.

(#5) Leo Hermens vinden we ook terug bij Dossche Sport voor de Omloop van het Waasland en bij de gelegenheidsploeg De Fritesspecialist voor de Ronde van Nederland.

(#6) Hennie Marinus vinden we ook terug bij Dossche Sport voor de Omloop van het Waasland.

2 Wim de Jager won in de Tour du Nord de 4de en laatste rit (Anzin-Roubaix) en werd 5de in het eindklassement.

(#7) Rinus Paul vinden we ook terug bij de gelegenheidsploeg Fyffes voor de Ronde van Nederland.

(#8) Piet Rentmeester reed voor KAS-Kaskol. Wij vinden hem ook bij Dossche Sport op de deelnemerslijsten van de Omloop Het Volk, de Omloop van het Waasland en de Omloop van Oost-Vlaanderen. Bij Amstel Bier zijn we alleen zeker van deelname aan de Ronde van Nederland. Verder reed Piet ook nog in de trui van privé-sponsor Idee Koffie.

(#9) Jan Schröder reed eerst voor Acifit en stapte begin april over naar Lamot-Libertas. We vinden hem ook begin maart terug bij Dossche Sport voor de Omloop Het Volk en de Omloop der Vlaamse Gewesten, bij de gelegenheidsploeg De Fritesspecialist voor de Ronde van Nederland. Voor Amstel Bier reed hij de Tour du Nord (46ste plaats in het eindklassement).

(#10) Cor Schuuring reed voor Pelforth-Sauvage-Lejeune en alleen Nederlandse koersen voor Amstel Bier.

(#11) Cees Snepvangers hebben wij als individueel. We vinden hem ook bij Dossche Sport voor de Omloop van het Waasland en bij de gelegenheidsploeg Sunkist Fuits voor de Ronde van Nederland. Voor Amstel Bier reed hij de Tour du Nord (32ste plaats in het eindklassement).

Onafhankelijken

14. Jef DRUMMEN (NED), ° 07/01/1940 Bemelen

Jef Drummen reed in het voorjaar van 1965 nog als amateur bij Eroba. Hij stapte begin juli over naar de onafhankelijken. Voor Amstel Bier reed hij de Tour du Nord.

Renners door andere bronnen ten onrechte bij Amstel Bier ingedeeld:

- **Ángel GÓMEZ GABANCHO** (bron Rob Keuss): Wij hebben Ángel Gómez als onafhankelijke bij Margnat-Paloma-Inuri.
- **Mies STOLKER** (bron Dauchy[3]): Mies reed voor KAS-Kaskol. Wij vinden hem ook bij Dossche Sport voor de Omloop van Oost-Vlaanderen en bij de gelegenheidsploeg Fyffes voor de Ronde van Nederland.

Sportbestuurder(s):

Herman KROTT

Opmerkingen:

- André Darrigade en Ab Geldermans (Margnat-Paloma-Inuri) versterkten de ploeg voor de Ronde van Nederland als gastrenner en in aangepaste trui1. Darrigade kan nooit lid van de Amstel Bier-ploeg zijn geweest, gezien voor de Fransen een dubbele aanhankelijkheid reglementair verboden was. Voor Geldermans, en bij uitbreiding andere Nederlanders, was het wel toegelaten om, naast het

De ploeg voor de Ronde van Nederland met Darrigade en Geldermans in aangepaste trui. (fotobron: De Wielersite courtesy Erik Van Herck)

3 Op de deelnemerslijst van de Tour du Nord staat met rugnummer 17 ene 'Stiegers'. Vermoedelijk heeft Dauchy dit toegewezen aan Mies Stolker, maar daar hebben wij geen bevestiging van kunnen vinden.

contract met een buitenlandse ploeg, nog voor een lokale sponsor te rijden. Toch koos Geldermans er voor om zijn Franse sponsor op de trui te behouden. Waardoor we voor beide renners kunnen stellen dat ze de Amstel-ploeg kwamen versterken zonder voor de sponsor te rijden of officieel tot de ploeg te behoren.

- Amstel Bier had in 1965 ook een amateurploeg.

Caballero

Caballero: Nederlands sigarettenmerk. De sigaretten werden geproduceerd in de Caballero Fabriek in de Haagse wijk Binckhorst. De productie verhuisde naar Zevenaar nadat B.A.T. (British American Tobacco) de fabriek in 1995 had overgenomen.

Beroepsrenners:

1. Eugène BECKERS (NED), ° 25/06/1940 Maastricht, vanaf 22/04 (#1)
2. Piet BUUTS (NED), ° 16/06/1940 Keldonk
3. Henk DE JONG (NED), ° 27/12/1940 Sint Willebrord
4. Jos LINDERS (NED), ° 23/07/1938 Roosendaal (#2)
5. Piet STEENVOORDEN (NED), ° 27/01/1935 Heemstede
6. Ko TOLHOEK (NED), ° 17/09/1941 Yerseke (#3)
7. Cees VAN AMSTERDAM (NED), ° 25/02/1938 Leiderdorp (#2)
8. Piet VAN DER LANS (NED), ° 09/10/1940 Sassenheim (#2)
9. Joop VAN DER PUTTEN (NED), ° 22/09/1935 Den Haag
10. Wim VAN SMIRREN (NED), ° 25/12/1937 Amsterdam, vanaf 22/04 (#4)

(#1) Eugène Beckers reed tot 22-04 als onafhankelijke. We hebben hem ook bij Torpedo-Fichtel & Sachs voor de Quatre Jours de Dunkerque en bij de gelegenheidsploeg Sunkist Fruits voor de Ronde van Nederland.

(#2) Deze renners hebben we ook bij Dossche Sport voor de Omloop van het Waasland.

(#3) Ko Tolhoek hebben we ook bij Dossche Sport voor de Omloop van het Waasland en de Omloop van Oost-Vlaanderen.

(#4) Wim van Smirren reed tot 22-04 als onafhankelijke.

Renners door andere bronnen ten onrechte bij Caballero ingedeeld:

- **Henk PETERS** (bron De Wielersite): Henk was in 1965 nog amateur.
- **Bart SOLARO** (bron De Wielersite): Bart was slechts kortstondig prof in 1964, maar keerde terug naar de amateurs in 1965.

Sportbestuurder(s):

Gerard PETERS

Opmerkingen:

- Caballero had in 1965 ook een amateurploeg.

TeleVizier

TeleVizier: een wekelijks verschijnend Nederlands tijdschrift en televisiegids. TeleVizier ontstond uit een fusie van weekblad Vizier en Weekblad TV. Op 8 oktober 1960 verscheen het eerste nummer van TeleVizier, met Mies Bouwman op de omslag. In 1967 werd TeleVizier een uitgave van de AVRO.

Beroepsrenners:

1. Henk CORNELISSE (NED), ° 16/11/1940 Amsterdam (#1)
2. Piet DAMEN (NED), ° 20/07/1934 Lieshout (#1)
3. Jo DE HAAN (NED), ° 25/12/1936 Klaaswaal
4. Jo DE ROO (NED), ° 07/05/1937 Schore (#2)
5. Dick GROENEWEG (NED), ° 26/08/1939 Oud-Beijerland (#3)
6. Cees HAAST (NED), ° 22/12/1938 Rijsbergen (#2)
7. Huub HARINGS (NED), ° 31/01/1939 Scheulder, vanaf 15/04 (#4)
8. Gerben KARSTENS (NED), ° 14/01/1942 Voorburg, vanaf 15/04 (#2) (#4)
9. Bas MALIEPAARD (NED), ° 04/03/1938 Willemstad
10. Henk NIJDAM (NED), ° 26/09/1935 Eelderwolde (#1)
11. Jaak VAN DE KLUNDERT (NED), ° 15/04/1938 De Heen (#1)
12. Leo VAN DONGEN (NED), ° 01/04/1942 Made
13. Cees VAN ESPEN (NED), ° 28/05/1938 Arnhem (#1)
14. Rik WOUTERS (NED), ° 08/05/1942 Baarle-Hertog (BEL) (#1)
15. Bart ZOET (NED), ° 20/10/1942 Sassenheim, vanaf 15/04 (#4)

(#1) Deze renners hebben we ook bij de gelegenheidsploeg Homburg voor de Ronde van Nederland.

(#2) Deze renners werden voor Nederland geselecteerd op het wereldkampioenschap in Lasarte-Oria (Spanje).

(#3) Dick Groeneweg hebben we ook bij de gelegenheidsploeg Sunkist Fruits voor de Ronde van Nederland.

(#4) Deze renners reden tot 15/04 als onafhankelijke bij TeleVizier.

Renners door andere bronnen ten onrechte bij TeleVizier ingedeeld:

- **José ESCALAS CIFRE** (bron Rob Keuss): wij hebben José in 1965 als individueel.
- **André VAN AERT** (bron Mémoire du Cyclisme): wij hebben André in 1965 als individueel. Daarnaast vinden we hem bij Dossche Sport voor de Omloop van het Waasland en bij de gelegenheidsploeg Sunkist Fruits voor de Ronde van Nederland.
- **Piet VAN EST** (bron deelnemerslijst Omloop van Oost-Vlaanderen): wij hebben Piet in 1965 bij Gazelle (individuele sponsor). Vermoedelijk hebben de Vlaamse kranten hem verward met Cees van Espen.

Sportbestuurder(s):

Kees PELLENAARS

Factcheck

door de redactieraad van WAAIERS

Artikel knack.be van 1 februari 2025

In een artikel in knack.be op 01/02/2025 stond een voorbeschouwing op de te verwachten zevende (en meer) wereldtitel veldrijden van Mathieu van der Poel. Daarin stonden ook twee paragrafen die onze, WAAIERS, aandacht trokken.

> • "Hoewel de Nederlander met een zevende wereldtitel elke twijfel over wie de beste veldrijder aller tijden is kan weghalen, zal hij één record allicht nooit verbeteren. Dat van het totaalaantal profzeges in de cyclocross. Van der Poel telt er nu 169, op amper 230 officiële wedstrijden (73,5 procent). Dat zijn er nog een pak minder dan het aantal van Erik (n.v.d.a.: het is eigenlijk Eric) De Vlaeminck en Sven Nys, de twee renners die naast Van der Poel in de top drie van de beste cyclocrossers ooit staan.
>
> De Vlaeminck behaalde ruim twee maanden voor zijn 18de verjaardag al zijn eerste succes, op 13 januari 1963 in Nederename. Zijn laatste zege was zijn 263ste, op 23 februari 1980 in Zelzate, net voor zijn 35ste verjaardag."
>
> • "Albert Van Damme: de recordhouder
>
> Erik De Vlaeminck, Sven Nys en Mathieu van der Poel worden beschouwd als de drie beste veldrijders aller tijden, maar het recordaantal zeges in de geschiedenis van de cyclocross staat op naam van Albert Van Damme. Hoeveel overwinningen de Oost-Vlaming, die ook één keer wereldkampioen werd, precies heeft behaald, is niet helemaal zeker. Er is in naslagwerken sprake van 409, 421 en 423 triomfen, maar zeker is dat Van Damme er meer dan 400 op zijn erelijst heeft gezet. Dat heeft hij mede te danken aan een heel lange carrière in het veld: van 1959 tot 1978. Dat record zal Van der Poel zeker niet meer evenaren."

Laat ons beginnen met de eerste stelling namelijk dat Eric De Vlaeminck in zijn carrière 263 profzeges behaalde als veldrijder. Zoals we ook bij het aantal overwinningen van Eddy Merckx en Rik Van Looy gedaan hebben, moeten we eerst definiëren welke zeges we meetellen.

Daarvoor moeten we terug grijpen naar de studie die verschenen is in WAAIERS 4-1 p. 130 e.v. Het artikel dat daar staat ging over de strijd tussen de broederparen Roger en René De Clercq, Albert en Daniël Van Damme en Eric en Roger De Vlaeminck in de periode startende met het winterseizoen 1959-60 tot en met 1986-87. Voor de periode 1962-63 t.e.m. 1979-80 kwam ik voor Eric De Vlaeminck uit op 280 zeges. In het artikel schreef ik 277. Nu de Wielersite weer raadpleegbaar is en ik deze bron ook kon raadplegen dienen daar drie overwinningen aan toegevoegd worden[1]:

- 7 maart 1970 Stene
- 23 september 1979 Wingene
- 11 november 1979 Niel[2]

Binnen dat aantal van 280 zaten er 9 overwinningen in amateurwedstrijden, 48 in de 'open categorie'[3] als amateur en 223 als pure prof. Eric De Vlaeminck werd prof op 23 februari 1966.

1 Er dient opgemerkt te worden dat veel veldritoverwinningen niet op de Wielersite terug te vinden zijn en dat er ook regelmatig verkeerde datums toegekend zijn.

2 Men kon niet direct uitmaken wie als eerste over de eindmeet was gespurt. Vermeire stak zegevierend de arm in de hoogte maar de officials van de B.W.B. duidden unaniem De Vlaeminck als overwinnaar aan. Later op de avond kon op de foto's opgemaakt worden dat Vermeire met duidelijk verschil de wedstrijd won voor De Vlaeminck, die zijn jump te vroeg had ingezet, niettemin werd de uitslag behouden. Velo 80 geeft echter wel Vermeire als winnaar.

3 Aan de 'open categorie'-wedstrijden konden zowel profs, onafhankelijken als liefhebbers deelnemen.

De zege in Nederename op 13 januari 1963 die Knack vernoemt als eerste succes van Eric is eigenlijk zijn eerste zege als amateur in de 'open categorie'. Indien men effectief vanaf dan zou beginnen tellen dan is er een verschil van (280-9)[4] - 263 = 8 overwinningen die Knack ergens gemist heeft.

Tenzij Knack geen rekening wil houden met de overwinningen in koppelveldritten.

Eric won namelijk in totaal 7 koppelveldritten:

- Op 4 maart 1967 in Stene met Huub Harings
- Op 19 januari 1969 in Chazay-d'Azergues (Fra) met Charles Rigon
- Op 2 februari 1969 in Conflans-Sainte-Honorine (Fra) met Raymond Poulidor
- Op 17 januari 1970 in Eeklo met Eddy Merckx
- Op 12 december 1970 in Merelbeke met Jempi Monseré
- Op 16 januari 1971 in Eeklo met Jempi Monseré
- Op 22 januari 1972 in Eeklo met Eddy Merckx.

Wat maakt dat hij uiteindelijk 216 individuele zeges behaalde als profrenner en 48 in de 'open categorie' wat in totaal 264 maakt. En als men dan weet dat de laatste overwinning in Niel betwistbaar is en in Velo 80 niet aan hem toegewezen is, dan komt men inderdaad aan 263 zeges.

Eric De Vlaeminck	Amateur wedstrijden[5]	Amateur in 'open categorie'	Individuele profwedstrijden	Koppelveldritten
	9	48	216	7
Totaal				280

Ofwel beschouw je alle wedstrijden als liefhebber en profrenner, dan zijn dat er 280.

Ofwel beschouw je alle wedstrijden in de 'open categorie' (als liefhebber en als profrenner), dan zijn dat er 271.

Ofwel beschouw je alle individuele wedstrijden in de open categorie (als liefhebber en als profrenner) en de pure profwedstrijden, dan zijn er dat 264. Dit lijkt mij het meest relevante cijfer.

Ofwel beschouw je alle wedstrijden als profrenner, dan zijn dat er 223.

Ofwel beschouw je alle individuele wedstrijden als profrenner, dan zijn dat er 216.

Komen we dan bij de tweede stelling nl. dat Albert Van Damme recordhouder zou zijn met meer dan 400 overwinningen. Het is voor mij niet duidelijk of het hier nu gaat over het totaal aantal overwinningen in zijn carrière (amateur, onafhankelijke en prof) of enkel over de overwinningen in de 'open categorie' (als liefhebber en onafhankelijke) en als profrenner. Vandaar dat ik hier beide aspecten bekijk.

Jammer genoeg is er in geen enkel naslagwerk een opsomming van die 400 (of meer) wedstrijden terug te vinden. Het getal komt wel regelmatig terug, maar nooit voldoende gedocumenteerd.

Ik keer dus terug naar het artikel in WAAIERS 4-1. Daarin kwam ik op een totaal van 391 gewonnen wedstrijden door Albert Van Damme in die periode september 1959 en het winterseizoen 1977-78. Daarnaast vond ik nog één overwinning begin 1959 wat het totaal op 392 bracht[6].

4 280 gedocumenteerde overwinningen - 9 overwinningen in de amateurcategorie = 271 overwinningen bij de profs en de 'open categorie'.
5 Ik kan hiervoor maar afgaan op de classificaties in Velo, in de krant en soms op basis van de tegenstanders.
6 Er stond in het artikel 397 zeges, maar dat was een rekenfout (dubbele telling in Excel). Het moest 391 zijn.

Correcties voor het artikel verschenen in WAAIERS 4-1 pp. 130-203.

In de lijsten op p. 169 is het BK in Wetteren van 14/2/70 niet opgenomen. Het stond, door een typfout op p. 172 op 14/12/70. Het maakt dat in de overzichten op p. 169 er één zege bij moet voor Albert Van Damme en op p. 174 één zege in mindering moet komen. Voor het totaal aan overwinningen maakt dit geen verschil.

In het totaaloverzicht op p. 134 staan wel de juiste getallen. Maar daar is wel het seizoen 1967-68 met 35 overwinningen voor Albert Van Damme weggevallen.

Ondertussen kon ik echter ook voor Albert Van Damme de Wielersite controleren. Daarbij kwam één extra overwinning boven water[7]:

14 januari 1962 in Opwijk-Droeshout. Er komt dus één overwinning bij het aantal van 392 wat dan 393 oplevert.

Maar ook hier moet dit getal uiteen getrokken worden. Albert Van Damme was liefhebber tot 19 februari 1963, datum waarop hij onafhankelijke werd. Op 1 januari 1966 werd hij vervolgens profrenner. Dat zorgt ervoor dat hij, zoals Eric De Vlaeminck, een aantal amateurwedstrijden won. Er werden 9 overwinningen in de amateurcategorie gedocumenteerd. In de 'open categorie' behaalde hij als amateur 51 overwinningen, als onafhankelijke waren dat er 51. Dat maakt dat hij als 'pure' prof 282 zeges behaalde.

De resultaten voor 1 september 1959 (vanaf dan verschenen de meeste veldrituitslagen in Velo), zijn moeilijker te achterhalen maar dat blijkt in het geval van Albert Van Damme geen probleem te zijn. Ik vond, zoals eerder aangegeven een overwinning in Laarne op 16 februari 1959 bij de categorie liefhebbers-nieuwelingen[8] en dat was zijn eerste overwinning.

Behaalde Albert dan 282 overwinningen als 'pure' prof? Ook dit getal is voor discussie vatbaar.

Albert won in totaal 1 koppelveldrit:

- Op 28 oktober 1967 in Okegem met Remi Vanvreckom

Albert won in totaal 1 chronoveldrit:

- Op 19 december 1965 in Overijse

Wat maakt dat hij uiteindelijk 280 individuele zeges behaalde als profrenner.

Albert Van Damme	Amateur wedstrijden	Amateur in 'open categorie'	Onafhankelijke	Individuele profwedstrijden	Koppelveldrit en chronoveldrit
	9	51	51	280	2
Totaal					393

7 Er waren nog een paar opvallende zaken:
10 februari 1968 in Wichelen. Deze zege wordt op de Wielersite toegeschreven aan Albert Van Damme, maar het was wel degelijk Daniël Van Damme die won.
De zege in Ottenburg die ik op 2/1/1976 gedateerd had, was eigenlijk op 2/1/1977.
De zege in Aigle (Zwi) op 31 december 1972 zou er gekomen zijn na winst in twee reeksen. Ik heb er voor gekozen dit als één zege te blijven aanzien.
Op de Wielersite staan er in 1960 drie zeges vermeld in Sint-Katelijne-Waver:
- Op 20 februari winst voor Bertrand Bettens en Charles Van Houtte
- Op 20 februari winst voor Rik Willems en Lode Van den Bosch
- Op 29 oktober winst voor Roger De Clercq en René De Rey

De eerste uitslag is echter die van Laarne de dag erop.

8 In het boek 'De Vlaamse Gladiatoren van de Cross' van Dominique Lampo, 2013, uitgeverij de Zetterij, staat op p. 30 dat dit de eerste overwinning was van Albert Van Damme.

Gezien de verslaggeving eind de jaren ’50 zeker niet volledig was, kunnen er overwinningen tussen de mazen van het net geglipt zijn en kan een totaal van 400 zeges (of meer) wel juist zijn. Alhoewel ik betwijfel dat er zeven zouden over het hoofd gezien zijn.

Er zijn wel die twee reeksen in Aigle, waar een ruimdenkend persoon drie overwinningen, reeks 1 en 2 en eindoverwinning, kan van maken. En er is de overwinning van Daniel Van Damme in Wichelen die soms bij Albert meegeteld wordt. Tel je op deze manier, dan kom je al aan 396 zeges. Maar het is dus duidelijk dat het nooit 400 individuele profveldritten waren die Albert Van Damme won.

Maar wie opnieuw vergeten wordt is Roger De Clercq. De Clercq werd onafhankelijke op 11 juli 1953 en prof op 18 augustus 1954. Hij was in 1949 liefhebber geworden. Maar hij reed aanvankelijk enkel op de weg. Pas vanaf 1951 kwam hij sporadisch in het veld uit.

In de periode winterseizoen 1959-60 tot en met 1967-68 kwam ik voor Roger een totaal uit van 154 zeges[9]. Daar zijn door de Wielersite geen extra zeges bijgekomen[10]. Voor de periode 1953-54 t.e.m. maart 1959 vond ik nog eens 33 zeges[11] en heb ik 4 extra overwinningen gevonden op de Wielersite en in de kranten, hetgeen het totaal op 191 overwinningen brengt. Daar zitten wel vier koppelveldritten bij:

- Op 22 januari 1961 in Fontenay (Fra) met Jean Graczyk
- Op 29 oktober 1961 in Fontenay (Fra) met Jean Graczyk
- Op 19 november 1961 in Versailles (Fra) met Jean Graczyk
- Op 27 oktober 1963 in Fontenay (Fra) met Jean Graczyk

Roger De Clercq	Amateur wedstrijden	Amateur in ‘open categorie’	Onafhankelijke	Individuele profwedstrijden	Koppelveldritten
	0	1	1	185	4
Totaal					191

Wat maakt dat hij uiteindelijk 1 individuele zege als amateur in de ‘open categorie’, 1 individuele zege als onafhankelijke en 191 individuele zeges als profrenner behaalde.

Overzicht naar gewonnen profwedstrijden en totaal aantal wedstrijden.

	Amateur wedstrijden	Amateur in ‘open categorie’	Onafhankelijke	Individuele profwedstrijden	Koppelveldrit en chronoveldrit	Totaal
Albert Van Damme	9	51	51	280	2	393
Eric De Vlaeminck	9	48		216	7	280
Roger De Clercq	0	1	1	185	191	191

Overzicht naar gewonnen profwedstrijden en ‘open categorie’ wedstrijden.

9 Ook hier waren er gevolgen van de dubbele telling in Excel.
10 Wel dient opgemerkt te worden dat:
In 1956 de overwinningen in Oostakker en Oude Bareel op dezelfde datum staan en dezelfde uitslag hebben. Oude Bareel is een deelgemeente van Sint-Amandsberg op de grens met Oostakker. Dit is dus één en dezelfde wedstrijd. De overwinning in 1959 in Pereboom (Moerbeke) en in Moerbeke-Waas ook één en dezelfde uitslag is. De overwinning in Schorisse in 1967 en in Onkerzele in 1969 moeten op naam staan van broer René De Clercq.
11 De kans bestaat dat er een aantal overwinningen in de nevelen der geschiedenis verdwenen zijn.

Aantal overwinningen van Albert Van Damme zoals verschenen in Coups de Pédales.

Aansluitend op de factcheck hierboven, kwam er begin april een extra factcheck na het artikel over Albert Van Damme dat in Coups de Pédales nr. 227 verscheen.

Door optellen van het aantal veldritzeges die per kalenderjaar werden opgegeven komen we uit bij 389, daar waar wijzelf aan 393 overwinningen komen. Een verschil van vier.

Na analyse van de cijfers is het volgende overzicht te maken:

Jaar	Coups de Pédales	WAAIERS	Verschil
1959	3	4	+1
1960	15	17	+2
1968	33	27	-6
1969	33	39	+6
1970	33	31	-2
1973	31	32	+1
1974	16	17	+1
1977	3	4	+1

We veronderstellen dat voor 1968 en 1969, jaren waarbij het verschil zich compenseert, het te maken heeft met verkeerde datums.

De extra wedstrijden die WAAIERS heeft, zijn allemaal gedocumenteerd en dus correct. Enkel voor 1970 blijft het voor ons een raadsel wat die twee extra overwinningen zijn die Coups de Pédales meetelt.

Nationaal kampioen in dezelfde discipline in twee verschillende landen

Tijdens de verslaggeving op tv van het Belgisch kampioenschap veldrijden bij de dames zei Ruben Van Gucht: “Wat in Frankrijk niet lukte, is nu wel gelukt”. En daarmee bedoelde hij dat Marion Norbert-Riberolle nooit Frans kampioene veldrijden geworden was. Dat klopt niet. In het seizoen 2019-2020 werd zij nationaal kampioene veldrijden bij de elite.

Tijdens die uitzending zat ik dan ook af te vragen of er nog voorbeelden zijn van renners/rensters die voor twee landen nationaal kampioen werden (ik hou even geen rekening met de kampioenen die er waren na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie, Joegoslavië en Tsjechoslowakije).

Dus werd de vraag gesteld op Wielerarchieven (zie: https://www.wielerarchieven.be/vb5/forum/verzamelaars/wedstrijden/260475-nationaal-kampioen-in-twee-landen)

Verschillende wielerverzamelaars doken in hun archieven en het leverde het volgende op.

Marion Norbert-Riberolle

In de 19de eeuw waren er diverse niet-Britse N.C.U. kampioenen:

- Er waren een aantal Nederlanders die de Nederlandse titel en de Britse titel (N.C.U.) opeisten: Pim Kiderlen, P.W. Scheltema Beduin en Harie Meijers.
- Verder ook August Lehr die Duits en N.C.U. kampioen werd.
- Arthur August Zimmerman die kampioen van de U.S.A. en N.C.U. werd.

Tino Tabak werd Nieuw-Zeelands kampioen in 1965 in het 100 mile Road championship en in 1966 in de 4 km op de piste. In 1972 werd hij Nederlands kampioen op de weg.

Paul Medhurst, werd in Groot-Brittannië nationaal kampioen sprint en ploegkoers in 1975 en tandem in 1976 en hij werd nationaal kampioen op de weg in Nieuw-Zeeland in 1985.

Heinrich Haussler werd kampioen van Duitsland achtervolging per ploeg bij de junioren (2002) en kampioen van Australië op de weg (2015).

Serghei Tvetcov, werd in 2007 en 2009 kampioen van Moldavië tijdrijden en in 2015 wegkampioen van Roemenië en in 2015, 2016, 2019 en 2020 tijdritkampioen van Roemenië.

Michael Hutchinson werd tijdritkampioen in Ierland (2012-2013-2014) en Groot-Brittannië (2002).

Jaanus Kuum werd in 1983 Ests kampioen koppeltijdrit (met Oleg Ladov), en in 1986 Noors kampioen tijdrijden.

De Duitser Toni Merkens werd in 1933, 1934 en 1935 Duits kampioen snelheid bij de amateurs en tegelijkertijd kampioen van Groot-Brittannië in dezelfde discipline. Driemaal won hij het kampioenschap van Duitsland in snelheid voor liefhebbers: 1933, 1934 en 1935. In 1934 won hij het Kampioenschap van Engeland[12].

Matthew Brammeier werd kampioen van Groot-Brittannië op de weg bij de juniors in 2003, in het tijdrijden bij de juniors (2003) en bij de U-23 (2007) en later nationaal kampioen op de weg van Ierland in 2010.

Allan Dipple werd Zuid-Afrikaans jeugdkampioen (?) en later nationaal kampioen op de weg in Australië in 1987.

Mathias Engel was nationaal kampioen sprint bij de amateurs in Duitsland in 1926 en 1927, nationaal kampioen sprint bij de profs in 1928, 1929 en 1932 en werd later nationaal kampioen sprint bij de profs in de U.S.A. in 1937 (hij was gehuwd met een Joodse vrouw en met behulp van de ex-renner Victor Hopkins vluchtte hij in 1937 naar de U.S.A.).

Wat betreft een dubbele nationale titel in dezelfde discipline en dezelfde categorie komen naast Marion Norbert-Riberolle volgende renners in aanmerking:

Serghei Tvetcov nationaal kampioen tijdrijden in Moldavië (2009) en Roemenië (2015, 2016, 2019 en 2020).

Michael Hutchinson tijdritkampioen in Ierland (2012-2013-2014) en Groot-Brittannië (2002).

Mathias Engel nationaal kampioen sprint bij de profs in 1928, 1929 en 1932 in Duitsland en in 1934 in de U.S.A.

12 Het is niet duidelijk of dit een ‘open’ kampioenschap was waarbij Merkens wel de wedstrijd won, maar de titel voorbehouden was aan de eerste Brit.

Uitspraken Guido Reybrouck in Het Nieuwsblad.

Naar aanleiding van de Amstel Gold Race van 20 april 2025 had Het Nieuwsblad een interview met Guido Reybrouck (https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20250415_95366274), winnaar in 1969. Interviewer was Lieven Verheyen.

Nog maar eens bleek dat het geheugen van een oud-renner soms te wensen overlaat of dat de journalist in kwestie klakkeloos alles overneemt i.p.v. eens het een en het ander te checken.

Volgens Lieven Verheyen verklaarde Guido het volgende:

"De grootste sportieve ontgoocheling kende Reybrouck in de Tour de France. "Ik was één keer heel dicht bij de groene trui, maar in de slotetappe op de Champs-Elysées kwam ik ten val. Zo verloor ik nog een massa punten aan Jan Janssen."

En verder ook:

"Wat me ook zal bijblijven is een overwinning in de Ronde van Canada. Tot zijn grote ergernis klopte ik er Roger De Vlaeminck. Dat had hij niet graag, hoor." (lacht)

Eerst het verhaal over de Tour de France.

Guido Reybrouck was effectief twee keer tweede na Jan Janssen in het puntenklassement van de Tour de France.

In 1965 was de eindstand: 1. Jan Janssen 144 p. en 2. Guido Reybrouck 130 p.

De laatste rit was toen een tijdrit. Voorlaatste rit eindigde in Versailles. Daar werd Guido Reybrouck 3de en Jan Janssen 6de. Dus geen sprake van een valpartij in de laatste rit.

Trouwens de laatste rit van de Tour de France eindigde pas vanaf 1975 op de Champs Elysées, winnaar Walter Godefroot, en toen had Guido al lang zijn fiets aan de haak gehangen.

Ook in 1967 was de eindstand: 1. Jan Janssen 154 p. en 2. Guido Reybrouck 119 p.

Opnieuw was de laatste rit een tijdrit. En opnieuw eindigde de voorlaatste rit in Versailles. Daar werd Guido Reybrouck 9de en Jan Janssen 40ste. Ook hier geen sprake van een valpartij.

Wat wel klopt is dat in 1967 in de 15de rit, Sète-Toulouse, er een valpartij was in de sprint voor de derde plaats. Reybrouck viel toen samen met Karstens bij het binnenrijden van de wielerbaan. Voor de rit was de puntenstand 111-92 in het voordeel van Guido. Jan Janssen werd in die etappe 6de en behaalde 10 punten, zodat de tussenstand 111-102 werd. Had Reybrouck de sprint gewonnen, had hij 16 punten meer en Janssen 1 punt minder gehad, en had dit 127-101 gegeven, een voorsprong van 26 punten. Maar vermits het in Parijs 154-119 was, een verschil van 35 punten, dan had Guido het nog niet gehaald. Maar natuurlijk kunnen we niet weten hoe het verdere verloop van de Tour de France zou geweest zijn indien het effectief 127-101 geworden zou zijn. Net zoals Guido Reybrouck niet kan weten dat hij de trui zou gewonnen hebben.

Wat dan de Tour de Canada betreft.

Guido won er twee keer, in 1971 en 1972. In 1972 nam Roger De Vlaeminck niet deel. Dus het moet over de editie van 1971 gaan.

In de eerste rit werd Roger De Vlaeminck eerste voor Guido Reybrouck. In de volgende twee ritten werd Guido respectievelijk 3de en 4de (van Roger geen spoor in de eerste vijf). In de vierde rit was het opnieuw Roger De Vlaeminck die eerste werd voor Guido Reybrouck.

In het eerste gedeelte van de laatste rit werd Guido Reybrouck 5de en in het tweede gedeelte kwamen beiden niet in de eerste vijf voor.

In het eindklassement eindigde Guido wel voor Roger De Vlaeminck. Guido won dus en Roger werd 14de op 9'36". Een echte strijd voor de eindoverwinning was er dus niet geweest en in de twee rechtstreekse duels werd Guido tweemaal geklopt door De Vlaeminck. Of Roger De Vlaeminck wakker gelegen heeft van zijn 14de plaats is nog maar de vraag.

Journalist Lieven Verheyen paste ondertussen de tekst op de site aan na onze tussenkomst.

Met bloedend hart

door Patrick Feyaerts

Of hoe een artikel in Het Laatste Nieuws de gevolgen van de slechte PISA- scores en de dalende onderwijskwaliteit onderstreept

Dit artikel gaat zowel over wielrennen als over de kwaliteit van ons onderwijs. Een recent artikel over wielrennen in Het Laatste Nieuws triggerde mij tot deze diatribe over de soms bedenkelijke journalistieke kwaliteit die we regelmatig in de sportbladzijden van de krant of op het internet voorgeschoteld krijgen.

In de krant van vrijdag 25 april jongstleden stond het artikel "Top 10 Waalse Pijl is jongste ooit: gemiddelde leeftijd 22,4 jaar – Als 26 al oud is…" door Sebastian Van Berkel en Victor Cauwenberghs. Onder de titel stonden de foto's en de leeftijden van de renners uit die top tien, Pogačar 26, Vauquelin 23, Pidcock 25, Martínez 21, Healy 24, Buitrago 25, Grégoire 22, Nys 22, Evenepoel 25, Schmid 25.

Ik ben nogal goed met cijfers en getallen en daarom voelde ik al direct enig onbehagen hierbij. Immers, als je even Pogačar en Evenepoel uit dit lijstje haalt, moet de gemiddelde leeftijd van de acht anderen onder de 22 jaar liggen om aan dat fameuze gemiddelde te komen, wat redelijk onmogelijk is als er slechts eentje van die acht minder dan 22 is. Dus even snel nagerekend, en ja, ze zaten er dik naast, ik vond als gemiddelde leeftijd geen 22,4 maar 23,8 jaar, toch geen klein verschil.

Maar dat is nog niet alles. Het is gebruikelijk in de algemene omgangstaal iemand pas op zijn verjaardag van leeftijd te laten veranderen. Vermits dit ook wettelijk zo is, tot daaraan toe, maar rekenkundig is dit natuurlijk onzin en zit de kleine die claimt tienenhalf te zijn dichter bij de (mathematische) realiteit dan de volwassene die het op tien jaar houdt.

Om correct een gemiddelde te berekenen, is het aangewezen de gegevens niet (of desnoods twee cijfers verder dan het resultaat dat je zoekt) af te ronden en pas je eindresultaat af te ronden, maar rond je af volgens de gangbare regels, zal het nog meevallen en zal het eindresultaat meestal niet ver afwijken. Het wordt heel wat anders als je alles naar boven of naar onder afrondt, dan zal je meestal een afwijking van een half hebben. Ter illustratie hiervan, Vauquelin wordt aangegeven 23 jaar te zijn, wat wettelijk klopt, enkel, drie dagen na die Waalse Pijl[1] wordt hij er 24.

Ik ben dus even naar de site van Het Laatste Nieuws, www.hln.be, gesurft, en daar stond een meer uitgebreide versie van hetzelfde artikel, onder de titel "26-jarige Pogačar zowaar de oudste in piepjonge top tien Waalse Pijl: Hou mijn hart vast voor deze evolutie"

(https://www.hln.be/wielrennen/26-jarige-pogacar-zowaar-de-oudste-in-piepjonge-top-tien-waalse-pijl-hou-mijn-hart-vast-voor-deze-evolutie-a0b8e0af/).

De voornaamste stellingen die in beide versies naar voren gebracht worden, zijn dat het steeds maar jongere en jongere renners zijn die topklasseringen halen in de grote eendagswedstrijden en dat dit het meest uitgesproken is in de Waalse Pijl. Gevoelsmatig lijkt me dat wel te kloppen, mijn probleem is dat ze zich bij deze analyse op foutief cijfermateriaal baseren. En dan drijft de traditionele uitdrukking uit de informatica naar boven "GIGO" (te vertalen naar RIRU, rommel in, rommel uit), wat betekent dat als je data waardeloos zijn, hetzelfde geldt voor je conclusies.

1 De officiële naam is eigenlijk Flèche Wallonne, maar hier ga ik de gebruikte benamingen uit het artikel gebruiken.

Want in die internetversie gaat het van kwaad naar erger. Ter ondersteuning van hun stellingen waren er oorspronkelijk twee tabellen toegevoegd met de gemiddelde leeftijden van de top tien in de tien voornaamste eendagswedstrijden van 2025 en van een aantal recente edities van de Waalse Pijl[2]. Gezien ik ondertussen meer dan gezonde twijfels had over de kwaliteit van het gebruikte rekenwerk, heb ik ook nog twee extra wedstrijden geverifieerd, namelijk de Waalse Pijl met de tweede jongste top tien (editie 2024) en de eendagswedstrijd in 2025 met de tweede jongste top tien (Omloop Het Volk).

Wat blijkt, niet onverwacht zitten ze daar al evenzeer, of zelfs nog meer ernaast. Ik herneem hieronder mijn tabellen voor die drie wedstrijden, met naast het gemiddelde van de exacte leeftijden ook de gemiddeldes berekend op basis van afgeronde leeftijden, zowel met 'correcte' afronding als met de door hen gebruikte afronding naar beneden, en met vermelding van de in het artikel geciteerde gemiddeldes. Hier blijkt trouwens dat bij 'correcte' afronding de resultaten dicht bij de werkelijkheid zitten.

	Geboren	Waalse Pijl 25	leeftijd dagen	leeftijd jaren	leeftijd artikel	afgerond naar beneden	correct afgerond
Pogačar	21/09/98	23/04/25	9711	26,59		26	27
Vauquelin	26/04/01	23/04/25	8763	23,99		23	24
Pidcock	30/07/99	23/04/25	9399	25,73		25	26
Martinez	11/07/03	23/04/25	7957	21,79		21	22
Healy	11/09/00	23/04/25	8990	24,61		24	25
Buitrago	26/09/99	23/04/25	9341	25,57		25	26
Grégoire	21/01/03	23/04/25	8128	22,25		22	22
Nys	12/11/02	23/04/25	8198	22,44		22	22
Evenepoel	25/01/00	23/04/25	9220	25,24		25	25
Schmid	04/12/99	23/04/25	9272	25,39		25	25
gemiddelde				**24,4**	**22,4**	**23,8**	**24,4**

2 Het is niet duidelijk welke criteria gebruikt werden voor de selectie van de tien getoonde resultaten van de Waalse Pijl. Het betreft immers tien edities uit de periode 2015-2025, enkel 2016 ontbreekt. Vermits de berekende gemiddelde leeftijd van de top tien varieert tussen 22,4 en 30,7 jaar is het al zeker geen historisch, maar eerder een recent overzicht, maar het ontbreken van 2016 blijft een raadsel. Deze tabel is ondertussen verwijderd uit het artikel.

	Geboren	Omloop 25	leeftijd dagen	leeftijd jaren	leeftijd artikel	afgerond naar beneden	correct afgerond
Wærenskjold	12/03/00	01/03/25	9120	24,97		24	25
Magnier	14/04/04	01/03/25	7626	20,88		20	21
Philipsen	02/03/98	01/03/25	9861	27,00		27	27
Van Moer	12/01/98	01/03/25	9910	27,13		27	27
Watson	24/09/01	01/03/25	8559	23,43		23	23
Kubiš	31/01/00	01/03/25	9161	25,08		25	25
Allegaert	20/01/95	01/03/25	10998	30,11		30	30
Albanese	12/11/96	01/03/25	10336	28,30		28	28
Van den Berg	19/07/99	01/03/25	9357	25,62		25	26
Askey	04/05/01	01/03/25	8702	23,82		23	24
gemiddelde				**25,6**	**23,4**	**25,2**	**25,6**

	Geboren	Waalse Pijl 24	leeftijd dagen	leeftijd jaren	leeftijd artikel	afgerond naar beneden	correct afgerond
Williams	09/06/96	17/04/24	10174	27,85		27	28
Vauquelin	26/04/01	17/04/24	8392	22,98		23	23
Van Gils	25/11/99	17/04/24	8910	24,39		24	24
Cosnefroy	17/10/95	17/04/24	10410	28,50		28	29
Buitrago	26/09/99	17/04/24	8970	24,56		24	25
Johanessen	23/08/99	17/04/24	9004	24,65		24	25
Grégoire	21/01/03	17/04/24	7757	21,24		21	21
Godon	25/05/96	17/04/24	10189	27,90		27	28
Benoot	11/03/94	17/04/24	10995	30,10		30	30
Martin	09/06/93	17/04/24	11270	30,86		30	31
gemiddelde				**26,3**	**23,7**	**25,8**	**26,4**

De vraag wordt dus, wat is dan nog de waarde van de hele gemaakte analyse en de bijhorende conclusies?

En zo krijgen we de ene pijnlijke verrassing na de andere. We wisten al dat de doorsnee hedendaagse sportjournalist zijn interviews niet voorbereidt en er met een ontstellend gebrek aan historische feitenkennis naar toe trekt, dat hij de verklaringen van de geïnterviewde niet natrekt en dat hij met regelmaat ongeverifieerde feiten neerschrijft. Nu komt daar nog bij dat een aantal van hen niet het niveau rekenkunde van een eerste graad middelbaar, of zelfs van de laatste jaren lager onderwijs, haalt. Maar ja, wat mogen we verwachten als blijkt dat kandidaat leerkrachten Frans amper de taal machtig zijn? Rekenkundige basiskennis bij journalisten?

Ik vrees dat de gepubliceerde (en gelamenteerde) PISA-scores nog een te optimistisch beeld geven van de mathematische kennis van onze scholieren en dat het héél veel werk zal kosten de onderwijstanker te keren, of zelfs maar lichtjes van route te doen veranderen.

Zoals ik in dergelijke gevallen altijd doe, heb ik mijn bevindingen naar de redactie gestuurd en tevens een lezersreactie gestuurd. Mijn reactie is gepubliceerd (ik heb toevallig vernomen dat reacties in dezelfde zin van anderen systematisch geweigerd of verwijderd worden, waarom

weet ik ook niet), op mijn schrijven aan de redactie kwam aanvankelijk geen reactie en het artikel bleef lang ongewijzigd staan.

Toen ik uit beleefdheid de oorspronkelijke versie van dit artikel opnieuw naar de redactie stuurde, kreeg ik wel onmiddellijk een antwoord van de heer Jan Wanten chef nieuws sport. Blijkbaar was mijn oorspronkelijke mail nooit bij de sportredactie geraakt. Dus eerder dan een gebrek aan 'savoir-vivre' waarover ik mij oorspronkelijk ergerde, ging het hier dus om een organisatorisch probleem.

En daarmee kom ik aan een volgend punt toe. Het mangelt bij een flink aantal journalisten niet enkel aan kennis, maar ook aan opvoeding. In een dergelijk geval een kort antwoord sturen lijkt me een minimum, een lat die velen niet halen. De heer Jan Wanten voegt zich hier bij de gelukkige uitzonderingen zoals Jonas Creteur (Knack, die bovendien wel zorgvuldig verifieert wat hij schrijft), Bart Lagae (De Standaard), Nico Vanhee, Wim Vos, Marc Vermeiren en Lieven Verheyen (allen Het Nieuwsblad).

Het artikel is ondertussen aangepast, waarbij iets correctere cijfers gebruikt zijn, die echter nog altijd de juiste gemiddelde leeftijd onderschatten. Nog steeds is de berekening gebaseerd op wat we als de 'wettelijke' leeftijden kunnen beschouwen, dus de facto afgerond naar beneden, wat wiskundig natuurlijk een ernstige fout is. Dit resulteert in een onderschatting van de reële gemiddelde leeftijd van ongeveer een half jaar. Ik heb in mijn antwoord de heer Wanten hierop gewezen.

Om in het Latijn te besluiten "O tempora o mores!"[3].

3 Wat niet betekent dat we in de krantenartikelen uit het verleden geen blunders vinden. Toen werd ook al eens eender wat geschreven en spraken twee journalisten al eens elkaar tegen op dezelfde pagina.

Weetjes

Beurzen

Wieler- en voetbalbeurs Winksele-Delle in de parochiezaal van Delle, Mechelsesteenweg 1088, 3020 Winksele-Delle (de zaal ligt achter de kerk).

21/06/2025 van 8.30u tot 13.00u

Info en reservaties: Bert Hulleman: hulleman47@hetnet.nl

Bourse de Collectionneurs Cyclisme et Football stadion RFC Liège, Rue de la Tonne 80, Rocourt.

13/09/2025 van 8.00u tot 12:30u

Gratis toegang

Wieler- en voetbalbeurs Deinze in de Zaal De Rekkelinge, Desiré Delcroixstraat 1C, Deinze.

13/09/2025 van 9.00u tot 12.30u

Info en reservaties: Bert Hulleman: hulleman47@hetnet.nl

Bourse cyclisme vintage Beaumont-sur-Oise in de Salle Léo Lagrange, 7 rue Léon Godin, Beaumont-sur-Oise.

14/09/2025 van 8.00u tot 15.00u

Gratis toegang.

Info: Claude Leroy: histoiredevelo@gmail.com

Voetbal- en wielerbeurs Houten in de aula van College De Heemlanden, De Slinger 48, Houten

04/10/2025 van 9.15u tot 13.00u

Met vele standhouders en heel veel boeken,tijdschriften, memorabilia en bijna alles wat de verzamelaar zoekt.

Info en reservaties: Bert Hulleman: hulleman47@hetnet.nl

Boeken

De blauwe garde van Safir – 1978-1986

Prijs: € 30,00 (exclusief verzendkosten) via de auteur en op de wielerbeurs van Winksele-Delle op 21 juni

Auteur: Josy Deckers

Formaat: 205 pagina's ruim geïllustreerd met bijna 500 foto's.

Het begon allemaal in 1978.

SAFIR PILS werd hoofdsponsor, BEYERS koffie en LUDO fietsen werden de cosponsors. Ervaren sportdirecteur Florent Vanvaerenbergh kreeg 15 renners onder zijn hoede.

Het mooie is dat vele jongeren de kans kregen om beroepsrenner te worden.

De eerste zege voor SAFIR kwam van Leo Van Thielen. Door de jaren heen startte de SAFIR ploeg ook in enkele grote ronden waaronder de Ronde van Spanje, Italië en Zwitserland.

Regelmatig trokken ze grenzen over om deel te nemen aan kleinere rittenkoersen en dit met groot succes van 1978 tot 1986.

Wielergroep SAFIR werd een begrip in de wielerwereld. SAFIR bleef de ganse jaren de hoofdsponsor en werd bijgestaan door de vele cosponsors.

Ludovicus ‘Louis’ ROLUS—1907-1940 Geboren tussen de wijmen—Gesneuveld in Gotem

Prijs: € 25,00 (inclusief verzendkosten)

Auteur: Jan De Smet

Formaat: 58 pagina’s

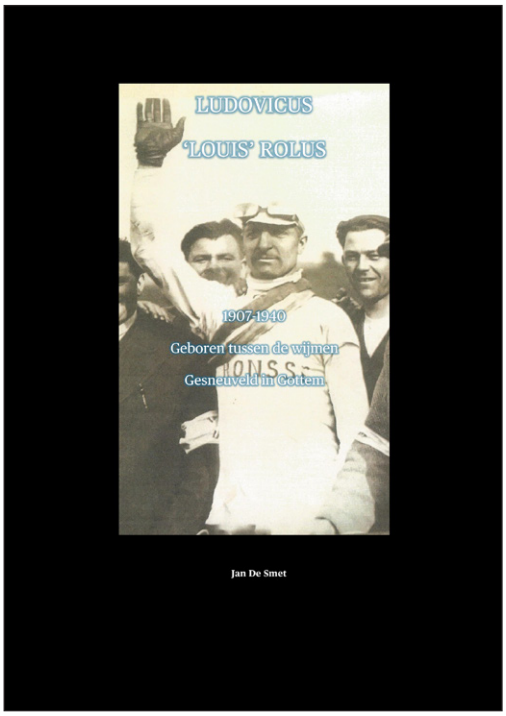

Louis Rolus lijkt wel de hoofdfiguur uit een Griekse tragedie. Zijn hele wielercarrière en bij uitbreiding zijn leven was een opeenvolging van tegenslagen en pech.

De kleine, figuurlijk dan, want Louis was voor die tijd een boom van een vent, Vlaamse jongen die als renner een stapje hoger op de sociale ladder wilde komen, werd iedere keer dat hij een trede hoger geraakte, weer teruggeduwd zodat hij van vooraf aan mocht beginnen.

Op 26-jarige leeftijd, te midden van zijn wielercarrière, werd hij onterecht nog opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen.

Het zorgde er voor dat hij in 1939 bij de algehele mobilisatie terug in het leger moest. Hij beleefde de 18-daagse veldtocht waarbij hij vanuit het Antwerpse langzaam met het Belgische leger terugtrok en uiteindelijk in Gottem belandde.

Twee dagen voordat het Belgische leger zich overgaf werd Louis Rolus krijgsgevangen genomen. In de Polderweg in Gottem, op weg met vier lotgenoten en twee begeleidende Duitse soldaten, werd hij beschoten door de Belgische artillerie. Het noodlot, onder de vorm van een obus, sloeg toe en Louis Rolus sneuvelde.

Hij werd aanvankelijk begraven in de Polderweg, later weer opgegraven en opnieuw begraven bij de kerk van Gottem, om later nog eens opgegraven te worden en uiteindelijk in De Panne op de militaire begraafplaats zijn laatste rustplaats te vinden.

Alhoewel Bornem, de geboorteplaats van Louis Rolus, in Antwerpen ligt, en Karel ‘Koarle’ Van Wijnendaele het niet echt voor hem had, mag er toch besloten worden dat ook Lowieke Rolus, winnaar van het Antwerps kampioenschap en een rit in de Ronde van België, een Flandrien was.

Het boek (58 blz.) kan besteld worden via waaierstijdschrift@gmail.com waarna het na ± 14 dagen aan huis geleverd wordt en dit voor de prijs van 25 euro alles inbegrepen.

De verrijkte geschiedenis van het Criterium van Zingem

Prijs: € 28,00 (exclusief € 9,80 verzendkosten).

Het boek kan besteld worden door het verschuldigde bedrag over te maken op rekening BE40 1030 8835 6863 op naam van Comité Criterium Zingem.

Mogelijk is het boek ook verkrijgbaar op de Wielerbeurs in Winksele Delle.

Auteurs: Jean-Marie Schepens met de hulp van het Comité Criterium Zingem.

Boekvoorstelling: zaterdag 28 juni vanaf 16.00u in het Café Sportpaleis, Kerkplein 6, 9750 Zingem (Kruisem).

Formaat: 22 x 28 cm, 272 pagina's en honderden nooit geziene foto's.

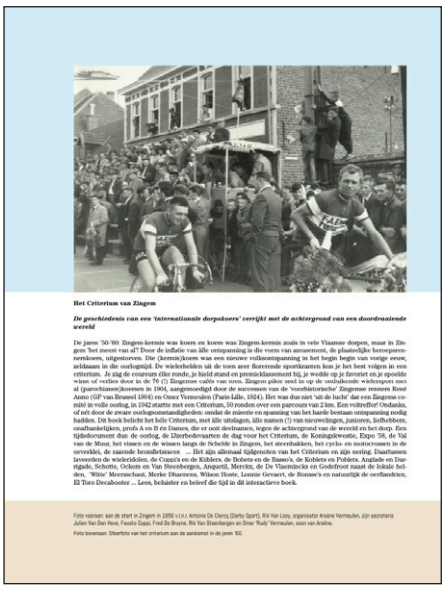
Het Criterium van Zingem

De geschiedenis van een 'internationale dorpskoers' verrijkt met de achtergrond van een doordraaiende wereld

De jaren '50-'60: Zingem-kermis was koers en koers was Zingem-kermis zoals in vele Vlaamse dorpen, maar in Zingem 'het meest van al'! Door de inflatie van àlle ontspanning is die vorm van amusement, de plaatselijke beroepsrennerskoers, uitgestorven. Die (kermis)koers was een ontluikende volksontspanning begin vorige eeuw, zeldzaam in die oorlogstijd. De wielerhelden uit de toen zeer florerende sportkranten kon je het best volgen in een criterium. Je zàg de coureurs élke ronde, je hield stand en premieklassement bij, je wedde op je favoriet en je spoelde winst of verlies door in de 76 (!) Zingemse cafés van toen.

Zingem pikte snel in op die trend met al (parochianen) koersen in 1904, aangemoedigd door de successen van de 'voorhistorische' Zingemse renners René Anno (GP van Brussel 1904) en Omer Vermeulen (Paris-Lille, 1924). Dus niet 'uit de lucht' startte een Zingems comité in 1942, in volle oorlog, met een Criterium, 50 ronden over een parcours van 2 km. Een voltreffer! Ondanks, of nét door de zware oorlogsomstandigheden: omdat de miserie en spanning van het harde bestaan ontspanning nodig hadden.

Dit boek belicht het héle Criterium, met àlle uitslagen, van nieuwelingen, junioren, liefhebbers, onafhankelijken, profs A en B én Dames tegen de achtergrond van de wereld en het dorp. Een tijdsdocument dus: de oorlog, de IJzerbedevaarten de dag voor het Criterium, de Koningskwestie, Expo '58, de Val van de Muur, het vissen en de wissen langs de Schelde in Zingem, het steenbakken, het cyclo- en motocrossen in de oeverklei, de razende bromfietsraces … Het zijn tijdgenoten van het Criterium en zijn nering.

Daartussen laveerden de wieleridolen, de Coppi's en de Küblers, de Bobets en de Basso's, de Koblets en Poblets, Anglade en Darrigade, Schotte, Ockers en Van Steenbergen, Anquetil, Merckx, de De Vlaemincks en Godefroot naast de lokale helden, 'Witte' Meersschaut, Merke Dhaenens, Wilson Hoste, Lonnie Gevaert, de Ronsse's en natuurlijk de oerflandrien, El Toro Decabooter … Lees , beluister en beleef die tijd in dit interactieve boek.

De geschiedenis van de Schaal Sels Antwerp Port Epic–Deel II: 1977-2025

Prijs: nog niet gekend bij het verschijnen van WAAIERS 5-2

Auteurs: Victor Moons, Nicole Verstrepen en Jan Vranken

Formaat: 21 x 29,7cm, 320 pagina's ruim geïllustreerd.

Na jaren zal het tweede boek over de geschiedenis van de Schaal Sels gepubliceerd worden.

In 2016 verscheen Deel I van De Geschiedenis van Schaal Sels. Daarin de historie van de wedstrijden van 1921 tot en met 1976. Door diverse omstandigheden is het er steeds niet van gekomen om het tweede deel uit te brengen. Maar daar komt verandering in want in augustus komt Deel II uit met het vervolg van 1977 tot en met 2025. Formaat A4 en maar liefst 320 pagina's met naast de wedstrijden om de Schaal Sels maar ook de nieuwe formule Antwerp Port Epic.

Nadere informatie vind je in augustus op de site https://sportmediashop.nl of vraag nadere info bij sportmedia@hetnet.nl

Maar hier al wel vast de cover van deel II.

De Tour van ‘56—Het beladen geel van Roger Walkowiak

Prijs: € 19,99 (per post plus verzendkosten € 4,00) via www.sportmediashop.nl alsook op de aankomende wielerbeurzen

Auteur: Mart Smeets

Formaat: 14 x 21cm met zachte kaft, 256 pagina’s geïllustreerd.

Portret van Roger Walkowiak, de onverwachte winnaar van de Tour de France 1956. Mart Smeets reconstrueert op meeslepende wijze de drie weken waarin een bescheiden renner wielergeschiedenis schreef.

Tour de France 1956: Nederlands succes en een onverwachte winnaar.

Vijf dagen voordat de Ronde van Frankrijk 1956 in Reims van start ging, ontstond er een kleine veenbrand in de Nederlandse wielerwereld: ploegleider Kees Pellenaars liet nationaal kampioen Wim van Est thuis. Sensatie!

Die Tour zou gewonnen worden door de tamelijk onbekende Franse renner Roger Walkowiak, zoon van een Poolse fabrieksarbeider en een Franse moeder. De stille man had geen erelijst op zijn naam staan, maar bleek na drie weken Tour de beste van het peloton van 120 man.

Walkowiak won de ronde met 85 seconden voorsprong op de nummer 2: Gilbert Bauvin. Bij zijn ererondes na de finish in Parijs werd hij uitgefloten en klonk er boe-geroep: Walkowiak had geen ontsnapping gewaagd, geen kopgroep geleid, geen sprint of etappe gewonnen. Toch had hij slim gekoerst en was de terechte winnaar van deze Tour.

Lang genoot hij niet van zijn zege. Na een paar jaar beëindigde hij zijn wielercarrière, trok een overall aan en werd ijzervlechter in de Franse staalindustrie. Zijn naam bleef nog wel rondzingen, maar niet per se positief. ‘Winnen à la Walkowiak’ werd in Frankrijk een uitdrukking voor een eenmalige, toevallige triomf.

Mart Smeets reconstrueerde de spannende ‘Tour van 1956’, waarin een bescheiden, sympathieke renner wielergeschiedenis schreef en ook twee Nederlanders het geel droegen.

Wereldbeker Intermerken 1964

door Jan De Smet

Slechts een Belgische ploeg sprak zich tijdens de ploegvoorstellingen uit in verband met de Wereldbeker Intermerken. Tijdens de voorstelling van de flandria-ploeg konden de journalisten het volgende optekenen uit de mond van Lomme Driessens en Noël Foré.

“Na de Ronde van de Middellandse Zee zouden de troepen van flandria terugkeren naar België om de openingskoersen te rijden. Op die manier zouden ze moeten klaar zijn voor Paris-Nice, het eerste grote objectief van het jaar. Daar moeten de eerste punten gewonnen worden voor de wereldbeker der merken[1], die men wou heroveren.”

“Aan de heren journalisten zou ik willen aanraden voldoende potloden mee te nemen naar de Tour want het zal er stuiven”. Noël Foré op zijn beurt verklaarde: “We vertrekken vandaag als derde groep in België, we willen het seizoen afsluiten als eerste!”

Jammer voor Noël Foré, maar het zouden de concurrenten van Wiel’s-Groene Leeuw zijn die met de Wereldbeker gingen lopen. Romeo-flandria strandde op de tweede plaats, Solo-Superia op de zesde en Mann op de achtste. In de Belgische merkenbeker won Wiel’s-Groene Leeuw eveneens. Mann werd tweede, Romeo-flandria derde en Solo-Superia vierde.

Qua wedstrijden verdwenen de G.P. Stan Ockers (niet meer ingericht) en de Flèche Wallonne en kwam de Rund um den Henninger Turm erbij.

De puntentelling bleef hetzelfde evenals het feit dat slechts de eerste drie renners van een ploeg in aanmerking kwamen.

1 Nogal eigenaardig gezien in rittenkoersen geen punten konden veroverd worden voor de Wereldbeker.

Milano-Sanremo 19 maart 1964

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Tom SIMPSON (GBR)	Peugeot-BP	40
2.	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	35
3.	Willy BOCKLANT (BEL)	Romeo-flandria	33
4.	Rik VAN LOOY (BEL)	Solo-Superia	31
5.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	Peugeot-BP	29
6.	Jean GRACZYK (FRA)	Margnat-Paloma	27
7.	Renato PELIZZONI (ITA)	Ignis	25
8.	Ward SELS (BEL)	Solo-Superia	23
9.	Jean FORESTIER (FRA)	Peugeot-BP	22
10.	Yvo MOLENAERS (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	21
11.	Jos WOUTERS (BEL)	Solo-Superia	20
12.	Silvano CIAMPI (ITA)	Springoil-Fuchs	19
13.	Michele DANCELLI (ITA)	Molteni	18
14.	Marino FONTANA (ITA)	Lygie	17
15.	Benoni BEHEYT (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	16
16.	José PÉREZ FRANCÉS (ESP)	Ferrys	15
17.	Antonio SUÁREZ (ESP)	IBAC	14
18.	Robert DE MIDDELEIR (BEL)	Mercier-BP	13
19.	Gilbert DESMET (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	12
20.	Carmine PREZIOSI (ITA)	Pelforth-Sauvage	11
21.	Ugo COLOMBO (ITA)	Springoil-Fuchs	10
22.	Mario MINIERI (ITA)	Salvarani	9
23.	Dino LIVIERO (ITA)	IBAC	8
24.	Graziano BATTISTINI (ITA)	IBAC	7
25.	Luciano GALBO (ITA)	Carpano	6
26.	Eusebio VÉLEZ (ESP)	KAS-Kaskol	5
27.	Alan RAMSBOTTOM (GBR)	Pelforth-Sauvage	4
28.	Raul REY (ESP)	Ferrys	3
29.	Joseph GROUSSARD (FRA)	Pelforth-Sauvage	2
30.	Jef PLANCKAERT (BEL)	Romeo-flandria	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten
1.	Peugeot-BP	3	40	29	22	**91**
2.	Solo-Superia	3	31	23	20	**74**
3.	Wiel's-Groene Leeuw	3	21	16	12	**49**
4.	Mercier-BP	2	35	13	0	**48**
5.	Romeo-flandria	2	33	1	0	**34**
6.	IBAC	3	14	8	7	**29**
	Springoil-Fuchs	2	19	10	0	**29**
8.	Margnat-Paloma	1	27	0	0	**27**
9.	Ignis	1	25	0	0	**25**
10.	Ferrys	2	15	3	0	**18**
	Molteni	1	18	0	0	**18**
12.	Pelforth-Sauvage	3	11	4	2	**17**
	Lygie	1	17	0	0	**17**
14.	Salvarani	1	9	0	0	**9**
15.	Carpano	1	6	0	0	**6**
16.	KAS-Kaskol	1	5	0	0	**5**

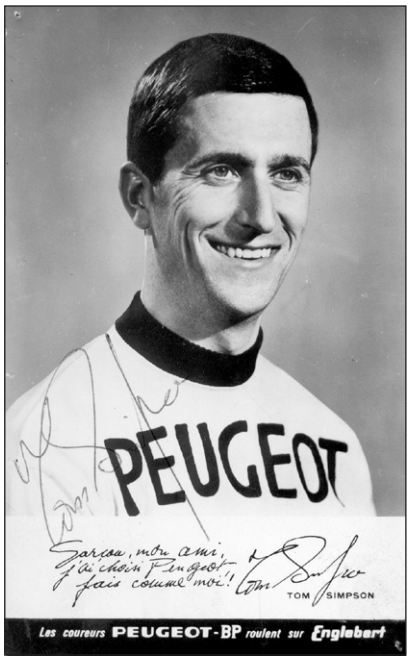

Tom Simpson winnaar van Milano-Sanremo.

Ronde van Vlaanderen 5 april 1964

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Rudi ALTIG (GER)	St Raphaël	40
2.	Benoni BEHEYT (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	35
3.	Jo DE ROO (NED)	St Raphaël	33
4.	Ward SELS (BEL)	Solo-Superia	31
5.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	Peugeot-BP	29
6.	Arthur DECABOOTER (BEL)	Solo-Superia	27
7.	Jos VERACHTERT (BEL)	Mann	25
8.	Staf DE SMET (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	23
9.	Gilbert DESMET (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	22
10.	Rik VAN LOOY (BEL)	Solo-Superia	21
11.	Jan JANSSEN (NED)	Pelforth-Sauvage	20
12.	Peter POST (NED)	Romeo-flandria	19
13.	Vito TACCONE (ITA)	Salvarani	18
14.	Theo MERTENS (BEL)	Peugeot-BP	17
15.	Huub ZILVERBERG (NED)	Romeo-flandria	16
16.	Norbert KERCKHOVE (BEL)	Mann	15
17.	Edgard SORGELOOS (BEL)	Solo-Superia	14
18.	Jan LAUWERS (BEL)	Romeo-flandria	13
19.	Emile DAEMS (BEL)	Peugeot-BP	12
20.	Diego RONCHINI (ITA)	Cynar	11
21.	Martin VAN DEN BOSSCHE (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	10
22.	Jos DE WIT (BEL)	Pelforth-Sauvage	9
23.	Jos WOUTERS (BEL)	Solo-Superia	8
24.	Jean-Baptiste CLAES (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	7
25.	Bas MALIEPAARD (NED)	St Raphaël	6
26.	Edouard DELBERGHE (FRA)	Pelforth-Sauvage	5
27.	Jef PLANCKAERT (BEL)	Romeo-flandria	4
28.	Noël FORÉ (BEL)	Romeo-flandria	3
29.	Frans BRANDS (BEL)	Romeo-flandria	2
30.	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Solo-Superia	5	31	27	21	79	**153**
2.	Peugeot-BP	3	29	17	12	58	**149**
3.	Wiel's-Groene Leeuw	5	35	23	22	80	**129**
4.	Romeo-flandria	6	19	16	13	48	**82**
5.	St Raphaël	4	40	33	6	79	**79**
6.	Pelforth-Sauvage	2	20	9	5	34	**51**
7.	Mercier-BP	1	1	0	0	1	**49**
8.	Mann	2	25	15	0	40	**40**
9.	IBAC						**29**
	Springoil-Fuchs						**29**
11.	Salvarani	1	18	0	0	18	**27**
	Margnat-Paloma						**27**
13.	Ignis						**25**
14.	Ferrys						**18**
	Molteni						**18**
16.	Lygie						**17**
17.	Cynar	1	11	0	0	11	**11**
18.	Carpano						**6**
19.	KAS-Kaskol						**5**

Rudi Altig winnaar van de Ronde van Vlaanderen. (Fotobron onbekend)

Paris-Roubaix 19 april 1964

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Peter POST (NED)	Romeo-flandria	40
2.	Benoni BEHEYT (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	35
3.	Yvo MOLENAERS (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	33
4.	Willy BOCKLANT (BEL)	Romeo-flandria	31
5.	Louis PROOST (BEL)	Solo-Superia	29
6.	Frans MELCKENBEECK (BEL)	Mercier-BP	27
7.	Jean STABLINSKI (FRA)	St Raphaël	25
8.	Jan JANSSEN (NED)	Pelforth-Sauvage	23
9.	Gilbert DESMET (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	22
10.	Tom SIMPSON (GBR)	Peugeot-BP	21
11.	Rudi ALTIG (GER)	St Raphaël	20
12.	Ward SELS (BEL)	Solo-Superia	19
13.	Jef PLANCKAERT (BEL)	Romeo-flandria	18
14.	Noël FORÉ (BEL)	Romeo-flandria	17
15.	Frans VERBEECK (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	16
16.	Rik VAN LOOY (BEL)	Solo-Superia	15
17.	Jaak DE BOEVER (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	14
18.	Jo DE ROO (NED)	St Raphaël	13
19.	Bernard VAN DE KERCKHOVE (BEL)	Solo-Superia	12
20.	Joseph GROUSSARD (FRA)	Pelforth-Sauvage	11
21.	Anatole NOVAK (FRA)	St Raphaël	10
22.	Cees HAAST (NED)	TeleVizier	9
23.	Edouard DELBERGHE (FRA)	Pelforth-Sauvage	8
24.	Italo ZILIOLI (ITA)	Carpano	7
25.	Gerrit DE WIT (NED)	Bertin-Porter 39-Milremo	6
26.	François MAHÉ (FRA)	Pelforth-Sauvage	5
27.	Hans JUNKERMANN (GER)	Wiel's-Groene Leeuw	4
28.	Jean-Baptiste CLAES (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	3
29.	Arthur DECABOOTER (BEL)	Solo-Superia	2
30.	Jan LAUWERS (BEL)	Romeo-flandria	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Wiel's-Groene Leeuw	7	35	33	22	90	**219**
2.	Solo-Superia	5	29	19	15	63	**216**
3.	Romeo-flandria	5	40	31	18	89	**171**
4.	Peugeot-BP	1	21	0	0	21	**170**
5.	St Raphaël	4	25	20	13	58	**137**
6.	Pelforth-Sauvage	4	23	11	8	42	**93**
7.	Mercier-BP	1	27	0	0	27	**76**
8.	Mann						**40**
9.	IBAC						**29**
	Springoil-Fuchs						**29**
11.	Salvarani						**27**
	Margnat-Paloma						**27**
13.	Ignis						**25**
14.	Ferrys						**18**
	Molteni						**18**
16.	Lygie						**17**
17.	Carpano	1	7	0	0	7	**13**
18.	Cynar						**11**
19.	TeleVizier	1	9	0	0	9	**9**
20.	Bertin-Porter 39-Milremo	1	6	0	0	6	**6**
21.	KAS-Kaskol						**5**

Opmerking:

In de Gazet van Antwerpen van 15 mei 1964 p. 19 staat een artikel waarin vermeld wordt dat Willy Bocklant zou gedeclasseerd worden omwille van een foutieve fietswissel.

"Het gebeurde tussen Thumeries (km 228) en Attiches (km 233). De Roo had aangevallen en reed voorop met Simpson, Beheyt, Hoban en ... Bocklant, die bandbreuk zou lijden.

Het gehele veld was uit elkaar gerafeld. De grote slag was aan de gang. Driessens beweert – en kan, zegt hij, getuigen aanbrengen – zijn renner niet voorbij te zijn gereden om hem te kunnen helpen. Driessens werd door het comité der beroepsrenners niet gehoord, evenmin trouwens als Bocklant. Het heeft alles geen zin en de straf (uitsluiting) is veel te zwaar. Het is toch niet de renner die de zogenaamde overtreding beging, maar wel zijn sportbestuurder. De renner kan toch niet, in volle actie, gaan wikken en wegen of het wel alles precies volgens de voorschriften gebeurt."

De Franse wielerbond baseerde zich op artikel 5 dat het volgende stelde: wanneer een sportbestuurder zijn renners wil helpen herstellen, mag deze hulp alleen gebracht worden achter het peloton zolang dit gegroepeerd is.

De commentaar van journalist Robert De Smet hierop was: "Deze voorschriften werden uitgeschreven om te vermijden dat de sportbestuurders risico's zouden nemen met grote groepen voorbij te willen rijden en zo mogelijk ongelukken zou veroorzaken.

Maar er was, tussen Thumeries en Attiches geen sprake meer van een peloton. Jawel, ver in de achtergrond.

Daarbij komt dat bedoeld artikel geen straffen voorschrijft. De Franse rechters (?) handelden dus willekeurig. Zij hebben een Belgisch renner willen treffen. Zij hebben revanche willen nemen omdat zij met het geval Van Looy Parijs-Nice op hun neus moesten kijken.[2]"

En hij deed direct volgende oproep: "Driessens en Bocklant hebben steeds het recht om beroep aan te tekenen, om bun getuigen te doen oproepen. Het is niet eens nodig. Zo de B.W.B. wil optreden en eisen dat het reglement en artikel 5 zouden toegepast worden volgens de voorschriften. Want, het ligt er boven op, de Franse bondsleiders hebben in de eerste plaats revanche willen nemen op hun Belgische collega's. Daarvan mag Willy Bocklant het slachtoffer niet worden ..."

Het een en het ander zal uiteindelijk wel geregeld zijn want Willy Bocklant staat nog altijd als 4de in de uitslag genoteerd.

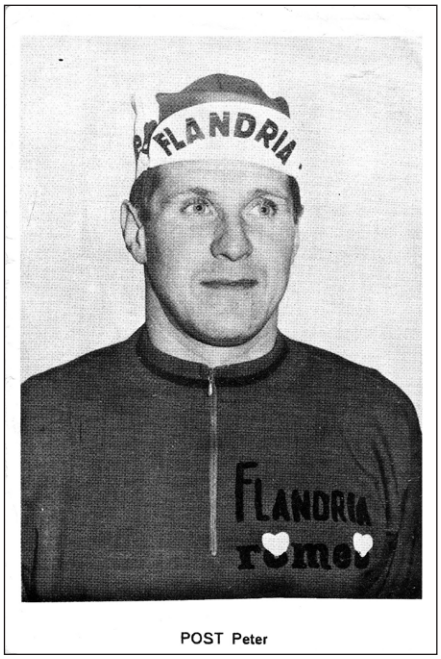

Peter Post winnaar van Paris-Roubaix.

2 Voor meer details over dit conflict wordt verwezen naar:
'Rik Van Looy - De Val van een (Wieler)Keizer. 1963 & 1964 Anni Horribiles' door Jan De Smet en Patrick Feyaerts (2018) p. 150 e.v.

Paris-Bruxelles 26 april 1964

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	Peugeot-BP	40
2.	Rik VAN LOOY (BEL)	Solo-Superia	35
3.	Benoni BEHEYT (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	33
4.	Frans MELCKENBEECK (BEL)	Mercier-BP	31
5.	Gilbert DESMET (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	29
6.	Jan JANSSEN (NED)	Pelforth-Sauvage	27
7.	Willy BOCKLANT (BEL)	Romeo-flandria	25
8.	Jo DE ROO (NED)	St Raphaël	23
9.	Carmine PREZIOSI (ITA)	Pelforth-Sauvage	22
10.	Jean FORESTIER (FRA)	Peugeot-BP	21
11.	Theo MERTENS (BEL)	Peugeot-BP	20
12.	Arthur DECABOOTER (BEL)	Solo-Superia	19
13.	Noël FORÉ (BEL)	Romeo-flandria	18
14.	Frans VERBEECK (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	17
15.	Theo NIJS (BEL)	Mann	16
16.	Jean-Baptiste CLAES (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	15
17.	Norbert KERCKHOVE (BEL)	Mann	14
18.	André NOYELLE (BEL)	Mann	13
19.	Jos DE WIT (BEL)	Pelforth-Sauvage	12
20.	Guido DE ROSSO (ITA)	Molteni	11
21.	Bas MALIEPAARD (NED)	St Raphaël	10
22.	Henri DE WOLF (BEL)	Solo-Superia	9
23.	Guy IGNOLIN (FRA)	St Raphaël	8
24.	Jef PLANCKAERT (BEL)	Romeo-flandria	7
25.	Winfried BÖLKE (GER)	Peugeot-BP	6
26.	Jos VERACHTERT (BEL)	Mann	5
27.	André DARRIGADE (FRA)	Margnat-Paloma	4
28.	Walter BOUCQUET (BEL)	Romeo-flandria	3
29.	Yvo MOLENAERS (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	2
30.	Tom SIMPSON (GBR)	Peugeot-BP	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Wiel's-Groene Leeuw	5	33	29	17	79	**298**
2.	Solo-Superia	3	35	19	9	63	**279**
3.	Peugeot-BP	5	40	21	20	81	**251**
4.	Romeo-flandria	4	25	18	7	50	**221**
5.	St Raphaël	3	23	10	8	41	**178**
6.	Pelforth-Sauvage	3	27	22	12	61	**154**
7.	Mercier-BP	1	31	0	0	31	**107**
8.	Mann	4	16	14	13	43	**83**
9.	Margnat-Paloma	1	4	0	0	4	**31**
10.	Molteni	1	11	0	0	11	**29**
	IBAC						**29**
	Springoil-Fuchs						**29**
13.	Salvarani						**27**
14.	Ignis						**25**
15.	Ferrys						**18**
16.	Lygie						**17**
17.	Carpano						**13**
18.	Cynar						**11**
19.	TeleVizier						**9**
20.	Bertin-Porter 39-Milremo						**6**
21.	KAS-Kaskol						**5**

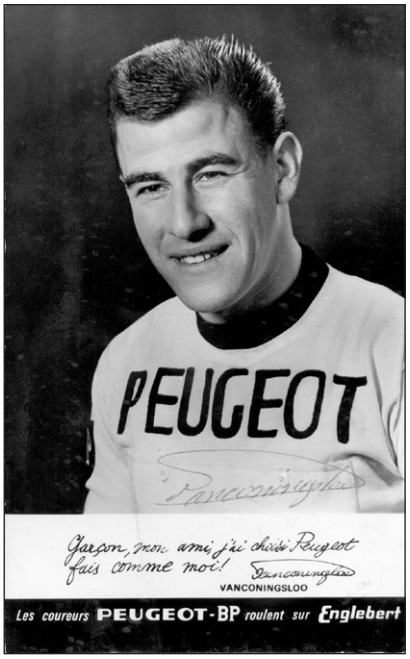

Georges Vanconingsloo, winnaar van Paris-Bruxelles. Tweede zege voor Peugeot-BP.

Rund um den Henninger Turm 1 mei 1964

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Clément ROMAN (BEL)	Romeo-flandria	40
2.	François MAHÉ (FRA)	Pelforth-Sauvage	35
3.	Yvo MOLENAERS (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	33
4.	Benoni BEHEYT (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	31
5.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	Peugeot-BP	29
6.	Willi ALTIG (GER)	St Raphaël	27
7.	Jo DE ROO (NED)	St Raphaël	25
8.	Michael WRIGHT (GBR)	Wiel's-Groene Leeuw	23
9.	Jean-Baptiste CLAES (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	22
10.	Frans VERBEECK (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	21
11.	Gilbert DESMET (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	20
12.	Alfons HERMANS (BEL)	Mann	19
13.	Francis BLANC (SUI)	Cynar	18
14.	Fernand DEFERM (BEL)	Solo-Superia	17
15.	Bernard VAN DE KERCKHOVE (BEL)	Solo-Superia	16
16.	Vin DENSON (GBR)	Solo-Superia	15
17.	Theo MERTENS (BEL)	Peugeot-BP	14
18.	Piet VAN EST (NED)	TeleVizier	13
19.	Robert SENECA (BEL)	Solo-Superia	12
20.	Jaak VAN DE KLUNDERT (NED)	TeleVizier	11
21.	Alan RAMSBOTTOM (GBR)	Pelforth-Sauvage	10
22.	Dick GROENEWEG (NED)	TeleVizier	9
23.	Emile DAEMS (BEL)	Peugeot-BP	8
24.	Leo KNOPS (NED)	Torpedo	7
25.	Theo NIJS (BEL)	Mann	6
26.	Hans JUNKERMANN (GER)	Wiel's-Groene Leeuw	5
27.	Jan LAUWERS (BEL)	Romeo-flandria	4
28.	Joseph GROUSSARD (FRA)	Pelforth-Sauvage	3
29.	Dick ENTHOVEN (NED)	Pelforth-Sauvage	2
30.	Roger BAGUET (BEL)	Solo-Superia	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Wiel's-Groene Leeuw	7	33	31	23	87	**385**
2.	Solo-Superia	5	17	16	15	48	**327**
3.	Peugeot-BP	3	29	14	8	51	**302**
4.	Romeo-flandria	2	40	4	0	44	**265**
5.	St Raphaël	2	27	25	0	52	**230**
6.	Pelforth-Sauvage	4	35	10	3	48	**202**
7.	Mann	2	19	6	0	25	**108**
8.	Mercier-BP						**107**
9.	TeleVizier	3	13	11	9	33	**42**
10.	Margnat-Paloma						**31**
11.	Cynar	1	18	0	0	18	**29**
	Molteni						**29**
	IBAC						**29**
	Springoil-Fuchs						**29**
15.	Salvarani						**27**
16.	Ignis						**25**
17.	Ferrys						**18**
18.	Lygie						**17**
19.	Carpano						**13**
20.	Torpedo	1	7	0	0	7	**7**
21.	Bertin-Porter 39-Milremo						**6**
22.	KAS-Kaskol						**5**

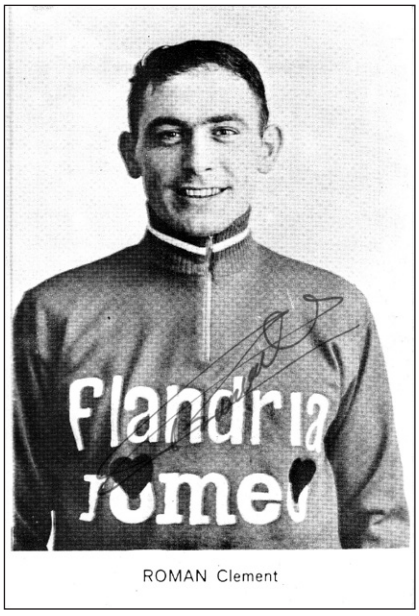

Clément Roman winnaar van Rund um den Henninger Turm. Tweede zege voor Romeo-flandria.

Liège-Bastogne-Liège 3 mei 1964

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Willy BOCKLANT (BEL)	Romeo-flandria	40
2.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	Peugeot-BP	35
3.	Vittorio ADORNI (ITA)	Salvarani	33
4.	Jef PLANCKAERT (BEL)	Romeo-flandria	31
5.	Martin VAN DEN BOSSCHE (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	29
6.	Dick ENTHOVEN (NED)	Pelforth-Sauvage	27
7.	Alfons HERMANS (BEL)	Mann	25
8.	Willy MONTY (BEL)	Pelforth-Sauvage	23
9.	Romain VAN WYNSBERGHE (BEL)	Pelforth-Sauvage	22
10.	Theo MERTENS (BEL)	Peugeot-BP	21
11.	Piet VAN EST (NED)	TeleVizier	20
12.	Jean-Baptiste CLAES (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	19
13.	Michael WRIGHT (GBR)	Wiel's-Groene Leeuw	18
14.	Huub ZILVERBERG (NED)	Romeo-flandria	17
15.	Jo DE ROO (NED)	St Raphaël	16
16.	Cees VAN ESPEN (NED)	TeleVizier	15
17.	Jean GRACZYK (FRA)	Margnat-Paloma	14
18.	Gerard VASTIAU (BEL)	Libertas	13
19.	Carmine PREZIOSI (ITA)	Pelforth-Sauvage	12
20.	Henri DUEZ (FRA)	Peugeot-BP	11
21.	Alan RAMSBOTTOM (GBR)	Pelforth-Sauvage	10
22.	Eddy PAUWELS (BEL)	Margnat-Paloma	9
23.	Winfried BÖLKE (GER)	Peugeot-BP	8
24.	Italo ZILIOLI (ITA)	Carpano	7
25.	Clément ROMAN (BEL)	Romeo-flandria	6
26.	Arie DEN HARTOG (NED)	St Raphaël	5
27.	Frans VERBEECK (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	4
28.	Marcel JANSSENS (BEL)	Mann	3

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Wiel's-Groene Leeuw	4	29	19	18	66	**451**
2.	Peugeot-BP	4	35	21	11	67	**369**
3.	Romeo-flandria	4	40	31	17	88	**353**
4.	Solo-Superia						**327**
5.	Pelforth-Sauvage	5	27	23	22	72	**274**
6.	St Raphaël	2	16	5	0	21	**251**
7.	Mann	2	25	3	0	28	**136**
8.	Mercier-BP						**107**
9.	TeleVizier	2	20	15	0	35	**77**
10.	Salvarani	1	33	0	0	33	**60**
11.	Margnat-Paloma	2	14	9	0	23	**54**
12.	Cynar						**29**
	Molteni						**29**
	IBAC						**29**
	Springoil-Fuchs						**29**
16.	Ignis						**25**
17.	Carpano	1	7	0	0	7	**20**
18.	Ferrys						**18**
19.	Lygie						**17**
20.	Libertas	1	13	0	0	13	**13**
21.	Torpedo						**7**
22.	Bertin-Porter 39-Milremo						**6**
23.	KAS-Kaskol						**5**

Opmerking:

Peter Post en Hans Junkermann, beiden renners van eerste categorie, kregen van de U.C.I. de toelating om op de dag van Liège-Bastogne-Liège een criterium in Keulen te rijden. De B.W.B. wilde beiden verplichten aan te treden in de klassieker, de Duitse bond tekende bezwaar aan en de U.C.I. stemde toe.

Willy Bocklant winnaar van Liège-Bastogne-Liège. Derde zege voor Romeo-flandria.

G.P. Parisien 27 september 1964

Uitslag:

1. St Raphaël-Gitane (Rudi Altig, Ab Geldermans, Arie den Hartog, Bas Maliepaard, Cees Lute, Jo de Roo), de 131 km in 2h53'53" 5/10 (Gem. 44,855 km/h)
2. Cynar (Franco Balmamion, Rolf Maurer, Werner Weber, Diego Ronchini, Dino Zandegù, Rudolf Hauser) in 2h55'06"1/10 (Gem. 44,888 km/h).
3. Pelforth-Sauvage-Lejeune (Jan Janssen, Joseph Groussard, Ludo Janssens, Willy Monty, Jean-Claude Lefebvre, José María Errandonea Urtizberea) in 2h55'19"4/10 (Gem. 44,831 km/h).
4. Peugeot-BP (Tom Simpson, Camille Le Menn, Claude Valdois, Ferdinand Bracke, Theo Mertens, Michel Nédélec) in 2h56'16" (Gem. 44,592 km/h).
5. Romeo-flandria (Peter Post, Walter Boucquet, Guillaume Van Tongerloo, Huub Zilverberg, Willy Bocklant, Jan Boonen) in 2h57'05"5/10 (Gem. 44,384 km/h).
6. Margnat-Paloma (Jo Velly, José Luis Bernardo 'Joseph' Novales Perez, Jean Anastasi, André Darrigade, Eddy Pauwels, Jean Le Priol) in 2h58' (Gem. 44,157 km/h).
7. Wiel's-Groene Leeuw (Martin Van den Bossche, Jos Timmerman, Frans Verbeeck, Jean-Baptiste Claes, Michael Wright, Willy Van den Eynde) in 2h58'18"8/10 (Gem. 44,080 km/h).
8. KAS-Kaskol (Francisco Gabicacogeascoa Billa, Carlos Echeverría Zudaire, Valentín Urionabarrenechea Laucirica, Aurelio González Puente, Sebastián Elorza Uria, Antonio Barrutia Iturriagagiotia) in 2h59'51" (Gem. 43,703 km/h).
9. TeleVizier (Piet Damen, Jo de Haan, Cees Haast, Henk Nijdam, Leo van Dongen, Cees van Espen) in 3h02'27" (Gem. 43,080 km/h).
10. Mercier-BP (Barry Hoban, Frans Aerenhouts, Jean Gainche, Michel Brux, André Le Dissez, Prosper Dalis) in 3h03'18"8/10 (Gem. 42,877 km/h).

Tussenstand:

	Ploeg	Punten	Tussenstand
1.	Wiel's-Groene Leeuw	35	**486**
2.	Peugeot-BP	50	**419**
3.	Romeo-flandria	45	**398**
4.	St Raphaël	85	**336**
5.	Pelforth-Sauvage	60	**334**
6.	Solo-Superia		**327**
7.	Mann		**136**
8.	Mercier-BP	20	**127**
9.	TeleVizier	25	**102**
10.	Cynar	70	**99**
11.	Margnat-Paloma	40	**94**
12.	Salvarani		**60**
13.	KAS-Kaskol	30	**35**
14.	Molteni		**29**
	IBAC		**29**
	Springoil-Fuchs		**29**
17.	Ignis		**25**
18.	Carpano		**20**
19.	Ferrys		**18**
20.	Lygie		**17**
21.	Libertas		**13**
22.	Torpedo		**7**
23.	Bertin-Porter 39-Milremo		**6**

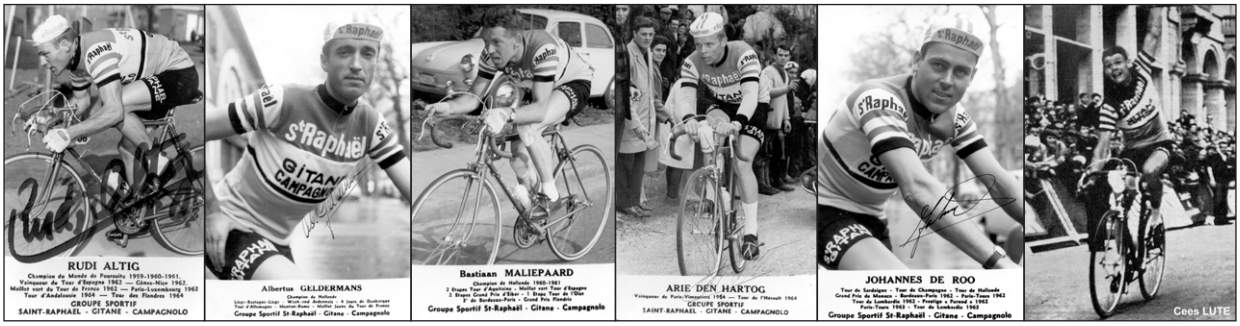

Eén West-Duitser en vijf Nederlanders zorgen voor de zege van een Franse ploeg in de G.P. Parisien.

Paris-Tours 11 oktober 1964

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Guido REYBROUCK (BEL)	Romeo-flandria	40
2.	Rik VAN LOOY (BEL)	Solo-Superia	35
3.	Staf DE SMET (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	33
4.	Benoni BEHEYT (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	31
5.	Frans MELCKENBEECK (BEL)	Mercier-BP	29
6.	Jo DE ROO (NED)	St Raphaël	27
7.	René VAN MEENEN (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	25
8.	Jan JANSSEN (NED)	Pelforth-Sauvage	23
9.	Willy BOCKLANT (BEL)	Romeo-flandria	22
10.	Carmine PREZIOSI (ITA)	Pelforth-Sauvage	21
11.	Jos HUYSMANS (BEL)	Mann	20
12.	Michael WRIGHT (GBR)	Wiel's-Groene Leeuw	19
13.	Jan BOONEN (BEL)	Romeo-flandria	18
14.	Jean GAINCHE (FRA)	Mercier-BP	17
15.	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	16
16.	Joseph GROUSSARD (FRA)	Pelforth-Sauvage	15
17.	Dick GROENEWEG (NED)	TeleVizier	14
18.	Theo MERTENS (BEL)	Peugeot-BP	13
19.	Robert DE MIDDELEIR (BEL)	Mercier-BP	12
20.	Arie DEN HARTOG (NED)	St Raphaël	11
21.	Peter POST (NED)	Romeo-flandria	10
22.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	Peugeot-BP	9
23.	Lode TROONBEECKX (BEL)	Mann	8
24.	Frans VERBEECK (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	7
25.	Gianni MARCARINI (ITA)	Mercier-BP	6
26.	Willy VAN DEN EYNDE (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	5
27.	Ludo JANSSENS (BEL)	Pelforth-Sauvage	4
28.	Joseph CARRARA (FRA)	Pelforth-Sauvage	3
29.	Jos HAESELDONCKX (BEL)	Mann	2
30.	Jaap KERSTEN (NED)	Torpedo	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Wiel's-Groene Leeuw	6	33	31	25	89	**575**
2.	Romeo-flandria	4	40	22	18	80	**478**
3.	Peugeot-BP	2	13	9	0	22	**441**
4.	Pelforth-Sauvage	5	23	21	15	59	**393**
5.	St Raphaël	2	27	11	0	38	**374**
6.	Solo-Superia	1	35	0	0	35	**362**
7.	Mercier-BP	5	29	17	16	62	**189**
8.	Mann	3	20	8	2	30	**166**
9.	TeleVizier	1	14	0	0	14	**116**
10.	Cynar						**99**
11.	Margnat-Paloma						**94**
12.	Salvarani						**60**
13.	KAS-Kaskol						**35**
14.	Molteni						**29**
	IBAC						**29**
	Springoil-Fuchs						**29**
17.	Ignis						**25**
18.	Carpano						**20**
19.	Ferrys						**18**
20.	Lygie						**17**
21.	Libertas						**13**
22.	Torpedo	1	1	0	0	1	**8**
23.	Bertin-Porter 39-Milremo						**6**

Guido Reybrouck winnaar van Paris-Tours. Vierde overwinning van Romeo-flandria.

Giro di Lombardia 17 oktober 1964

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Gianni MOTTA (ITA)	Molteni	40
2.	Carmine PREZIOSI (ITA)	Pelforth-Sauvage	35
3.	Jos HOEVENAERS (BEL)	Romeo-flandria	33
4.	Adriano DURANTE (ITA)	Legnano	31
5.	Italo ZILIOLI (ITA)	Carpano	29
6.	Michele DANCELLI (ITA)	Molteni	27
7.	Jan JANSSEN (NED)	Pelforth-Sauvage	25
8.	Gianni MARCARINI (ITA)	Mercier-BP	23
9.	Jo DE ROO (NED)	St Raphaël	22
10.	Franco CRIBIORI (ITA)	Gazzola	21
11.	Angelo CONTERNO (ITA)	Carpano	20
12.	Guido DE ROSSO (ITA)	Molteni	19
13.	Vittorio ADORNI (ITA)	Salvarani	18
14.	Giancarlo FERRETTI (ITA)	Legnano	17
15.	Franco BITOSSI (ITA)	Springoil-Fuchs	16
16.	Graziano BATTISTINI (ITA)	IBAC	15
17.	Renzo FONTONA (ITA)	Ignis	14
18.	Valentin URIONA (ESP)	KAS-Kaskol	13
19.	Giuseppe FEZZARDI (ITA)	Ignis	12
20.	Gérard THIÉLIN (FRA)	St Raphaël	11
21.	Tom SIMPSON (GBR)	Peugeot-BP	10
22.	Jaime ALOMAR (ESP)	Cite	9
23.	Carlo AZZINI (ITA)	Carpano	8
24.	Tommaso DE PRÁ (ITA)	IBAC	7
25.	Arie DEN HARTOG (NED)	St Raphaël	6
26.	Aldo PIFFERI (ITA)	Lygie	5
27.	Roberto POGGIALI (ITA)	Ignis	4
28.	Marino FONTANA (ITA)	Lygie	3
29.	Renato BONGIONI (ITA)	Molteni	2
30.	Giorgio ZANCANARO (ITA)	Carpano	1

Gianni Motta winnaar van de Giro di Lombardia.

Eindstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Wiel's-Groene Leeuw						**575**
2.	Romeo-flandria	1	33	0	0	33	**511**
3.	Pelforth-Sauvage	2	35	25	0	60	**453**
4.	Peugeot-BP	1	10	0	0	10	**451**
5.	St Raphaël	3	22	11	6	39	**413**
6.	Solo-Superia						**362**
7.	Mercier-BP	1	23	0	0	23	**212**
8.	Mann						**166**
9.	TeleVizier						**116**
10.	Molteni	4	40	27	19	86	**115**
11.	Cynar						**99**
12.	Margnat-Paloma						**94**
13.	Salvarani	1	18	0	0	18	**78**
14.	Carpano	4	29	20	8	57	**77**
15.	Ignis	3	14	12	4	30	**55**
16.	IBAC	2	15	7	0	22	**51**
17.	KAS-Kaskol	1	13	0	0	13	**48**
	Legnano	2	31	17	0	48	**48**
19.	Springoil-Fuchs	1	16	0	0	16	**45**
20.	Lygie	2	5	3	0	8	**25**
21.	Gazzola	1	21	0	0	21	**21**
22.	Ferrys						**18**
23.	Libertas						**13**
24.	Cite	1	9	0	0	9	**9**
25.	Torpedo						**8**
26.	Bertin-Porter 39-Milremo						**6**

In Velo 65 staat een ander eindklassement. Daar krijgt Pelforth-Sauvage, op de vierde plaats, slechts 448 punten i.p.v. 453. Het lijkt erop dat de 5 punten van Edouard Delberghe in de Ronde van Vlaanderen niet meegeteld zijn. Het levert dus een andere top drie op.

Renners

Bekijken we eens de ploegen intern en dus de renners zelf. In de linkse kolom staan per ploeg de renners die in de top dertig eindigden en de punten die ze behaalden. In de rechtse kolom staat hetzelfde, maar dan enkel voor de renners waarvan de punten effectief meetelden voor de Wereldbeker (dus de eerste drie per proef).

Ploegcodes	**BER: Bertin-Porter 39-Milremo**	**MAR: Margnat-Paloma**
	CAR: Carpano	**MER: Mercier-BP**
	CIT: CITE	**MTN: Molteni**
	CYN: Cynar	**PEL: Pelforth-Sauvage**
	FER: Ferrys	**PEU: Peugeot-BP**
	GAZ: Gazzola	**RFL: Romeo-flandria**
	IBA: IBAC	**STR: St Raphaël**
	IGN: Ignis	**SAL: Salvarani**
	KAS: KAS-Kaskol	**SOL: Solo-Superia**
	LEG: Legnano	**SPF: Springoil-Fuchs**
	LIB: Libertas	**TLV: TeleVizier**
	LYG: Lygie	**TOR: Torpedo**
	MAN: Mann	**WLS: Wiel's-Groene Leeuw**

Rangschikking per ploeg van de renners die punten behaalden				**Ploeg**	**Rangschikking per ploeg van de renners wiens punten meetelden**			
	Naam	**# top 30**	**Punten**			**Naam**	**# top 30**	**Punten**
1.	Gerrit DE WIT (NED)	1	6	BER	1.	Gerrit DE WIT (NED)	1	6
1.	Italo ZILIOLI (ITA)	3	43	CAR	1.	Italo ZILIOLI (ITA)	3	43
2.	Angelo CONTERNO (ITA)	1	20		2.	Angelo CONTERNO (ITA)	1	20
3.	Carlo AZZINI (ITA)	1	8		3.	Carlo AZZINI (ITA)	1	8
4.	Luciano GALBO (ITA)	1	6		4.	Luciano GALBO (ITA)	1	6
5.	Giorgio ZANCANARO (ITA)	1	1					
1.	Jaime ALOMAR (ESP)	1	9	CIT	1.	Jaime ALOMAR (ESP)	1	9
1.	Francis BLANC (SUI)	1	18	CYN	1.	Francis BLANC (SUI)	1	18
2.	Diego RONCHINI (ITA)	1	11		2.	Diego RONCHINI (ITA)	1	11
1.	José PÉREZ FRANCÉS (ESP)	1	15	FER	1.	José PÉREZ FRANCÉS (ESP)	1	15
2.	Raul REY (ESP)	1	3		2.	Raul REY (ESP)	1	3
1.	Franco CRIBIORI (ITA)	1	21	GAZ	1.	Franco CRIBIORI (ITA)	1	21
1.	Graziano BATTISTINI (ITA)	2	22	IBA	1.	Graziano BATTISTINI (ITA)	2	22
2.	Antonio SUÁREZ (ESP)	1	14		2.	Antonio SUÁREZ (ESP)	1	14
3.	Dino LIVIERO (ITA)	1	8		3.	Dino LIVIERO (ITA)	1	8
4.	Tommaso DE PRÁ (ITA)	1	7		4.	Tommaso DE PRÁ (ITA)	1	7
5.	Frans AERENHOUTS (BEL)	2	20					
1.	Valentin URIONA (ESP)	1	13	KAS	1.	Valentin URIONA (ESP)	1	13
2.	Eusebio VÉLEZ (ESP)	1	5		2.	Eusebio VÉLEZ (ESP)	1	5
1.	Adriano DURANTE (ITA)	1	31	LEG	1.	Adriano DURANTE (ITA)	1	31
2.	Giancarlo FERRETTI (ITA)	1	17		2.	Giancarlo FERRETTI (ITA)	1	17
1.	Gerard VASTIAU (BEL)	1	13	LIB	1.	Gerard VASTIAU (BEL)	1	13
1.	Marino FONTANA (ITA)	1	20	LYG	1.	Marino FONTANA (ITA)	1	20
2.	Aldo PIFFERI (ITA)	1	5		2.	Aldo PIFFERI (ITA)	1	5
1.	Alfons HERMANS (BEL)	2	44	MAN	1.	Alfons HERMANS (BEL)	2	44
2.	Jos VERACHTERT (BEL)	2	30		2.	Norbert KERCKHOVE (BEL)	2	29
3.	Norbert KERCKHOVE (BEL)	2	29		3.	Jos VERACHTERT (BEL)	1	25

Rangschikking per ploeg van de renners die punten behaalden				Ploeg	Rangschikking per ploeg van de renners wiens punten meetelden			
	Naam	# top 30	Punten			Naam	# top 30	Punten
4.	Theo NIJS (BEL)	2	22	MAN	4.	Theo NIJS (BEL)	2	22
5.	Jos HUYSMANS (BEL)	1	20		5.	Jos HUYSMANS (BEL)	1	20
6.	André NOYELLE (BEL)	1	13		6.	André NOYELLE (BEL)	1	13
7.	Lode TROONBEECKX (BEL)	1	8		7.	Lode TROONBEECKX (BEL)	1	8
8.	Marcel JANSSENS (BEL)	1	3		8.	Marcel JANSSENS (BEL)	1	3
9.	Jos HAESELDONCKX (BEL)	1	2		9.	Jos HAESELDONCKX (BEL)	1	2
1.	Jean GRACZYK (FRA)	2	41	MAR	1.	Jean GRACZYK (FRA)	2	41
2.	Eddy PAUWELS (BEL)	1	9		2.	Eddy PAUWELS (BEL)	1	9
3.	André DARRIGADE (FRA)	1	4		3.	André DARRIGADE (FRA)	1	4
1.	Frans MELCKENBEECK (BEL)	3	87	MER	1.	Frans MELCKENBEECK (BEL)	3	87
2.	Raymond POULIDOR (FRA)	3	52		2.	Raymond POULIDOR (FRA)	3	52
3.	Gianni MARCARINI (ITA)	2	29		3.	Gianni MARCARINI (ITA)	1	23
4.	Robert DE MIDDELEIR (BEL)	2	25		4.	Jean GAINCHE (FRA)	1	17
5.	Jean GAINCHE (FRA)	1	17		5.	Robert DE MIDDELEIR (BEL)	1	13
1.	Michele DANCELLI (ITA)	2	45	MTN	1.	Michele DANCELLI (ITA)	2	45
2.	Gianni MOTTA (ITA)	1	40		2.	Gianni MOTTA (ITA)	1	40
3.	Guido DE ROSSO (ITA)	2	30		3.	Guido DE ROSSO (ITA)	2	30
4.	Renato BONGIONI (ITA)	1	2					
1.	Jan JANSSEN (NED)	5	118	PEL	1.	Jan JANSSEN (NED)	5	118
2.	Carmine PREZIOSI (ITA)	5	101		2.	Carmine PREZIOSI (ITA)	4	89
3.	François MAHÉ (FRA)	2	40		3.	François MAHÉ (FRA)	1	35
4.	Joseph GROUSSARD (FRA)	4	31		4.	Joseph GROUSSARD (FRA)	4	31
5.	Dick ENTHOVEN (NED)	2	29		5.	Dick ENTHOVEN (NED)	1	27
6.	Alan RAMSBOTTOM (GBR)	3	24		6.	Willy MONTY (BEL)	1	23
7.	Willy MONTY (BEL)	1	23		7.	Romain VAN WYNSBERGHE (BEL)	1	22
8.	Romain VAN WYNSBERGHE (BEL)	1	22		8.	Jos DE WIT (BEL)	2	21
9.	Jos DE WIT (BEL)	2	21		9.	Alan RAMSBOTTOM (GBR)	2	14
10.	Edouard DELBERGHE (FRA)	2	13		10.	Edouard DELBERGHE (FRA)	2	13
11.	Ludo JANSSENS (BEL)	1	4					
12.	Joseph CARRARA (FRA)	1	3					
1.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	6	171	PEU	1.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	6	171
2.	Theo MERTENS (BEL)	5	85		2.	Theo MERTENS (BEL)	5	85
3.	Tom SIMPSON (GBR)	4	72		3.	Tom SIMPSON (GBR)	3	71
4.	Jean FORESTIER (FRA)	2	43		4.	Jean FORESTIER (FRA)	2	43
5.	Emile DAEMS (BEL)	2	20		5.	Emile DAEMS (BEL)	2	20
6.	Winfried BÖLKE (GER)	2	14		6.	Henri DUEZ (FRA)	1	11
7.	Henri DUEZ (FRA)	1	11					
1.	Willy BOCKLANT (BEL)	5	151	RFL	1.	Willy BOCKLANT (BEL)	5	151
2.	Peter POST (NED)	3	69		2.	Peter POST (NED)	2	59
3.	Jef PLANCKAERT (BEL)	5	61		3.	Jef PLANCKAERT (BEL)	4	57

Rangschikking per ploeg van de renners die punten behaalden				Ploeg	Rangschikking per ploeg van de renners wiens punten meetelden			
	Naam	# top 30	Punten			Naam	# top 30	Punten
4.	Clément ROMAN (BEL)	2	46	RFL	4.	Clément ROMAN (BEL)	1	40
5.	Guido REYBROUCK (BEL)	1	40		5.	Guido REYBROUCK (BEL)	1	40
6.	Noël FORÉ (BEL)	3	38		6.	Huub ZILVERBERG (NED)	2	33
7.	Huub ZILVERBERG (NED)	2	33		7.	Jos HOEVENAERS (BEL)	1	33
8.	Jos HOEVENAERS (BEL)	1	33		8.	Jan BOONEN (BEL)	1	18
9.	Jan LAUWERS (BEL)	3	18		9.	Noël FORÉ (BEL)	1	18
10.	Jan BOONEN (BEL)	1	18		10.	Jan LAUWERS (BEL)	2	17
11.	Walter BOUCQUET (BEL)	1	3					
12.	Frans BRANDS (BEL)	1	2					
1.	Jo DE ROO (NED)	7	159	STR	1.	Jo DE ROO (NED)	7	159
2.	Rudi ALTIG (GER)	2	60		2.	Rudi ALTIG (GER)	2	60
3.	Willi ALTIG (GER)	1	27		3.	Willi ALTIG (GER)	1	27
4.	Jean STABLINSKI (FRA)	1	25		4.	Jean STABLINSKI (FRA)	1	25
5.	Arie DEN HARTOG (NED)	3	22		5.	Arie DEN HARTOG (NED)	3	22
6.	Bas MALIEPAARD (NED)	2	16		6.	Bas MALIEPAARD (NED)	2	16
7.	Edouard DELBERGHE (FRA)	2	13		7.	Gérard THIÉLIN (FRA)	1	11
8.	Gérard THIÉLIN (FRA)	1	11		8.	Guy IGNOLIN (FRA)	1	8
9.	Anatole NOVAK (FRA)	1	10					
10.	Guy IGNOLIN (FRA)	1	8					
1.	Vittorio ADORNI (ITA)	2	51	SAL	1.	Vittorio ADORNI (ITA)	2	51
2.	Vito TACCONE (ITA)	1	18		2.	Vito TACCONE (ITA)	1	18
3.	Mario MINIERI (ITA)	1	9		3.	Mario MINIERI (ITA)	1	9
1.	Rik VAN LOOY (BEL)	5	137	SOL	1.	Rik VAN LOOY (BEL)	5	137
2.	Ward SELS (BEL)	3	73		2.	Ward SELS (BEL)	3	73
3.	Arthur DECABOOTER (BEL)	3	48		3.	Arthur DECABOOTER (BEL)	2	46
4.	Louis PROOST (BEL)	1	29		4.	Louis PROOST (BEL)	1	29
5.	Bernard VAN DE KERCKHOVE (BEL)	2	28		5.	Jos WOUTERS (BEL)	1	20
6.	Jos WOUTERS (BEL)	2	28		6.	Fernand DEFERM (BEL)	1	17
7.	Fernand DEFERM (BEL)	1	17		7.	Bernard VAN DE KERCKHOVE (BEL)	1	16
8.	Vin DENSON (GBR)	1	15		8.	Vin DENSON (GBR)	1	15
9.	Edgard SORGELOOS (BEL)	1	14		9.	Henri DE WOLF (BEL)	1	9
10.	Robert SENECA (BEL)	1	12					
11.	Henri DE WOLF (BEL)	1	9					
12.	Roger BAGUET (BEL)	1	1					
1.	Silvano CIAMPI (ITA)	1	19	SPF	1.	Silvano CIAMPI (ITA)	1	19
2.	Franco BITOSSI (ITA)	1	16		2.	Franco BITOSSI (ITA)	1	16
3.	Ugo COLOMBO (ITA)	1	10		3.	Ugo COLOMBO (ITA)	1	10

Rangschikking per ploeg van de renners die punten behaalden				Ploeg	Rangschikking per ploeg van de renners wiens punten meetelden			
	Naam	# top 30	Punten			Naam	# top 30	Punten
1.	Piet VAN EST (NED)	2	33	TLV	1.	Piet VAN EST (NED)	2	33
2.	Dick GROENEWEG (NED)	2	23		2.	Dick GROENEWEG (NED)	2	23
3.	Cees VAN ESPEN (NED)	1	15		3.	Cees VAN ESPEN (NED)	1	15
4.	Jaak VAN DE KLUNDERT (NED)	1	11		4.	Jaak VAN DE KLUNDERT (NED)	1	11
5.	Cees HAAST (NED)	1	9		5.	Cees HAAST (NED)	1	9
1.	Leo KNOPS (NED)	1	7	TOR	1.	Leo KNOPS (NED)	1	7
2.	Jaap KERSTEN (NED)	1	1		2.	Jaap KERSTEN (NED)	1	1
1.	Benoni BEHEYT (BEL)	6	181	WLS	1.	Benoni BEHEYT (BEL)	6	181
2.	Gilbert DESMET (BEL)	5	105		2.	Yvo MOLENAERS (BEL)	3	87
3.	Yvo MOLENAERS (BEL)	4	89		3.	Gilbert DESMET (BEL)	4	85
4.	Jean-Baptiste CLAES (BEL)	5	66		4.	Staf DE SMET (BEL)	2	56
5.	Frans VERBEECK (BEL)	5	65		5.	Michael WRIGHT (GBR)	2	41
6.	Michael WRIGHT (GBR)	3	60		6.	Martin VAN DEN BOSSCHE (BEL)	1	29
7.	Staf DE SMET (BEL)	2	56		7.	René VAN MEENEN (BEL)	1	25
8.	Martin VAN DEN BOSSCHE (BEL)	2	39		8.	Jean-Baptiste CLAES (BEL)	1	19
9.	René VAN MEENEN (BEL)	1	25		9.	Frans VERBEECK (BEL)	1	17
10.	Jaak DE BOEVER (BEL)	1	14					
11.	Hans JUNKERMANN (GER)	2	9					
12.	Willy VAN DEN EYNDE (BEL)	1	5					

Ploegcodes		
	MER: Mercier-BP	SAL: Salvarani
	PEL: Pelforth-Sauvage	SOL: Solo-Superia
	PEU: Peugeot-BP	STR: St Raphaël
	RFL: Romeo-flandria	WLS: Wiel's-Groene Leeuw

Top twintig van best presterende renners in 1963					Top twintig van beslissende[3] renners in 1963				
1.	Benoni BEHEYT (BEL)	WLS	6	181	1.	Benoni BEHEYT (BEL)	WLS	6	181
2.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	PEU	6	171	2.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	PEU	6	171
3.	Jo DE ROO (NED)	STR	7	159	3.	Jo DE ROO (NED)	STR	7	159
4.	Willy BOCKLANT (BEL)	RFL	5	151	4.	Willy BOCKLANT (BEL)	RFL	5	151
5.	Rik VAN LOOY (BEL)	SOL	5	137	5.	Rik VAN LOOY (BEL)	SOL	5	137
6.	Jan JANSSEN (NED)	PEL	5	118	6.	Jan JANSSEN (NED)	PEL	5	118
7.	Gilbert DESMET (BEL)	WLS	5	105	7.	Carmine PREZIOSI (ITA)	PEL	4	89
8.	Carmine PREZIOSI (ITA)	PEL	5	101	8.	Frans MELCKENBEECK (BEL)	MER	3	87
9.	Yvo MOLENAERS (BEL)	WLS	4	89		Yvo MOLENAERS (BEL)	WLS	3	87
10.	Frans MELCKENBEECK (BEL)	MER	3	87	10.	Gilbert DESMET (BEL)	WLS	4	85
11.	Theo MERTENS (BEL)	PEU	5	85		Theo MERTENS (BEL)	PEU	5	85
12.	Ward SELS (BEL)	SOL	3	73	12.	Ward SELS (BEL)	SOL	3	73
13.	Tom SIMPSON (GBR)	PEU	4	72	13.	Tom SIMPSON (GBR)	PEU	3	71
14.	Peter POST (NED)	RFL	3	69	14.	Rudi ALTIG (GER)	STR	2	60
15.	Jean-Baptiste CLAES (BEL)	WLS	5	66	15.	Peter POST (NED)	RFL	2	59
16.	Frans VERBEECK (BEL)	WLS	5	65	16.	Jef PLANCKAERT (BEL)	RFL	4	57
17.	Jef PLANCKAERT (BEL)	RFL	5	61	17.	Staf DE SMET (BEL)	WLS	2	56
18.	Rudi ALTIG (GER)	STR	2	60	18.	Raymond POULIDOR (FRA)	MER	3	52
	Michael WRIGHT (GBR)	WLS	3	60	19.	Vittorio ADORNI (ITA)	SAL	2	51
20.	Staf DE SMET (BEL)	WLS	2	56	20.	Arthur DECABOOTER (BEL)	SOL	2	46

Daaruit blijkt dat Jo de Roo (St Raphaël) in 7 van de 8 wedstrijden top dertig reed[4]. Maar Benoni Beheyt (Wiel's-Groene Leeuw) behaalde in 6 van de 8 wedstrijden 181 punten zijnde het hoogst aantal punten[5].

Benoni Beheyt zijn 6 topdertigplaatsen telden allemaal mee voor het puntentotaal van de ploeg. Met zijn 181 punten zorgde hij dan ook voor 31,48 % van de punten van Wiel's-Groene Leeuw.

Romeo-flandria behaalde 4 individuele overwinningen (1 x Post, 1 x Roman, 1 x Bocklant en 1 x Reybrouck). Peugeot-BP behaalde twee individuele overwinningen (1 x Simpson en 1 x Vanconingsloo). St Raphaël (Rudi Altig) en Molteni (Motta) behaalden elk een overwinning.

Romeo-flandria had in de 8 wedstrijden 12 verschillende renners in de top dertig waarvan 10 een aandeel hadden in de punten voor de Wereldbeker[6].

Wiel's-Groene Leeuw, de uiteindelijke winnaar, won geen enkele wedstrijd van de Wereldbeker.

3 Met beslissend wordt hier bedoeld, de renners wiens punten effectief meetelden in het eindresultaat.
4 Ook in de gewonnen G.P. Parisien was hij samen met Rudi Altig, Ab Geldermans, Arie den Hartog, Bas Maliepaard en Cees Lute aan de slag. Hij reed dus in de punten in acht van de negen wedstrijden van de Wereldbeker.
5 Beheyt nam niet deel aan de G.P. Parisien. Wiel's-Groene Leeuw kwam aan de start met Martin Van den Bossche, Jos Timmerman, Frans Verbeeck, Jean-Baptiste Claes, Michael Wright en Willy Van den Eynde.
6 Wordt de G.P. Parisien meegerekend, dan hadden ze 11 renners die een aandeel hadden in de punten voor de Wereldbeker daar Guillaume Van Tongerloo de ploegentijdrit meereed.

Wereldkampioen 1963, Benoni Beheyt als 'grootverdiener' voor Wiel's-Groene Leeuw.

Posters in Miroir du Cyclisme (6)

door Jan De Smet

Vanaf februari 1972 tot en met september 1983 zat er in Miroir du Cyclisme een bijlage genaamd Miroir du Cyclisme encyclopédie – Le cyclisme de A à Z par Robert Descamps[1].

Op de achterkant van deze bijlage stond iedere keer een grote foto. Er zijn daar heel mooie exemplaren bij, alleen hebben wielerverzamelaars onvoldoende vrije muren om deze posters op te hangen. Vandaar dat ze meestal opgevouwen ergens op een boekenplank blijven liggen.

Om er toch te kunnen van genieten heb ik telkens een foto genomen van de poster zodat die hier in WAAIERS kan gepubliceerd worden. Perfect is de foto niet, het is niet evident om loodrecht op de poster te fotograferen en ik heb niet de professionele uitrusting om dit alsnog te kunnen realiseren.

Maar hopelijk is voor jullie, lezers, de kwaliteit voldoende. Het is de bedoeling om in elk nummer een aantal van die posters te publiceren. Hoeveel iedere keer zal een beetje afhankelijk zijn van het aantal bladzijden dat het WAAIERS-nummer dan al omvat.

Hier een volgende lading.

Nr. 193 (oktober 1974): Eddy Merckx

Nr. 195 (december 1974): Francesco Moser

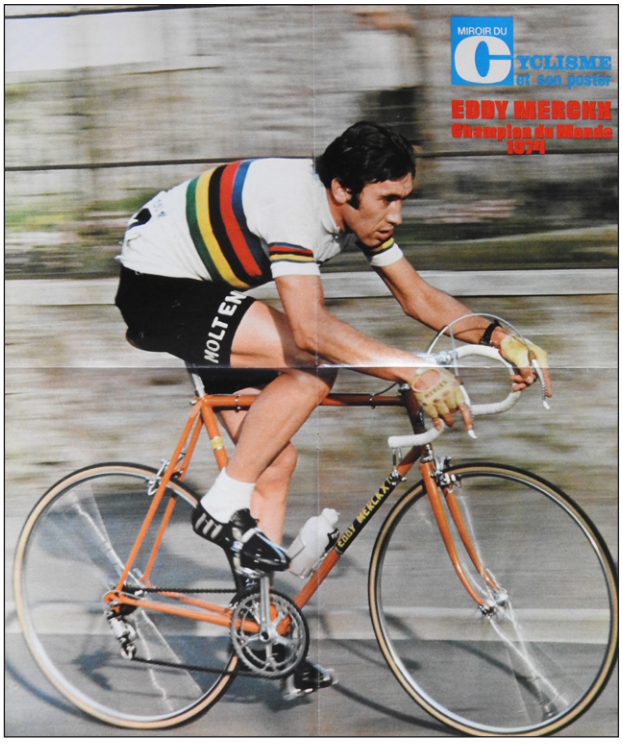

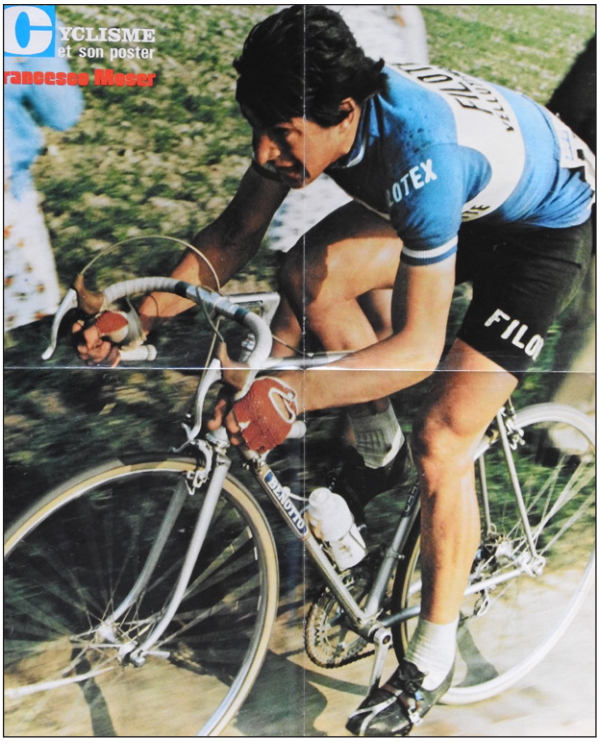

1 Een overzicht van de Encyclopédie is terug te vinden in Coups de Pédales nr. 158 p. 30.

Nr. 196 (januari/februari 1975): Jean Robic

Nr. 197 (februari/maart 1975): Roy Schuiten

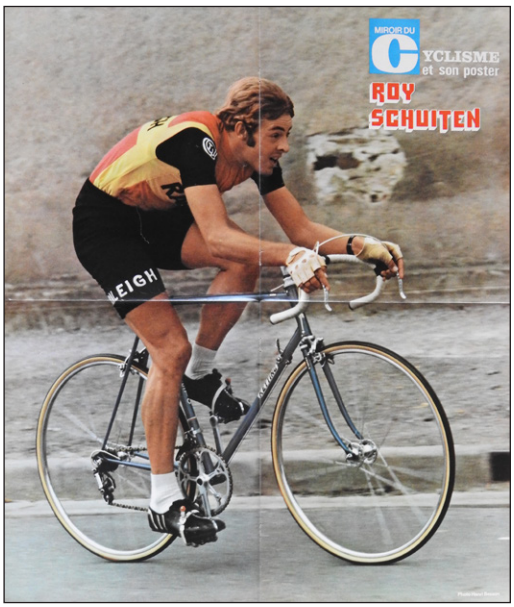

Nr. 198 (maart/april 1975): Raymond Delisle

Nr. 199 (april 1975): Jacques Esclassan

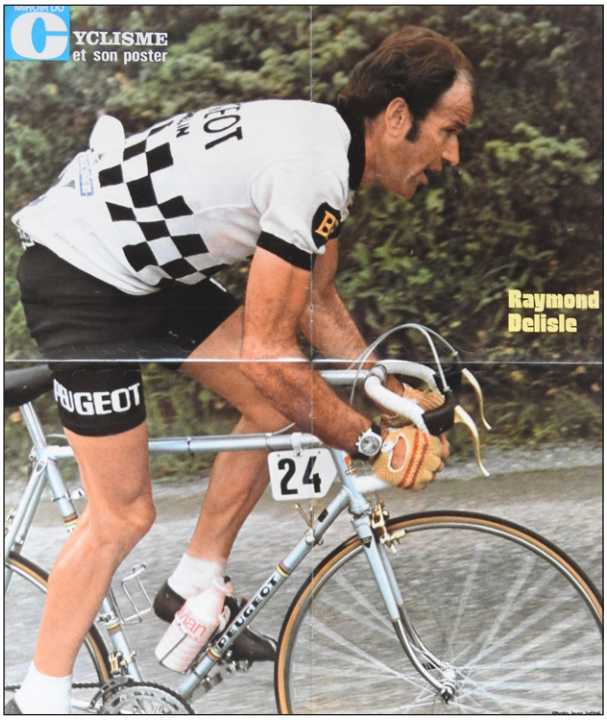

Filialen en speciale constructies (deel 2)

door Patrick Feyaerts

Verdoken dubbele sponsors of toch niet?

1) Groene Leeuw

Nadat Groene Leeuw in 1958 gesteund werd door de bieren Leopold, werd Brouwerij Het Sas (Boortmeerbeek)[1] de nieuwe extra-sportieve partner voor de periode 1959-61.

In 1959 maakte die nieuwe sponsor reclame voor twee van zijn producten, een van zijn eigen bieren, 'Spéciale SAS', en de Duitse frisdrank 'Sinalco' die ze in en voor België produceerden, bottelden en verdeelden. In dat jaar bestonden van de voornaamste trui twee varianten, die elkaars spiegelbeeld waren. Op de ene kant stond GROENE LEEUW SPÉCIALE SAS HURET en op de andere kant GROENE LEEUW SINALCO VREDESTEIN. Op de mouwen was er nog een logo met extra publiciteit voor Sinalco. Er waren ook diverse truien met minder sponsors op vermeld.

Groene Leeuw 1959. (Foto Jan De Smet)

In 1960 en 1961 werd op hetzelfde stramien met twee truien verdergegaan. In het eerste jaar stond aan de ene kant GROENE LEEUW SINALCO CAMPAGNOLO en aan de andere kant GROENE LEEUW SAS VREDESTEIN en op de mouwen telkens SAS. Het jaar nadien stond aan de ene kant Sinalco GROENE LEEUW SIMPLEX en aan de andere kant Sinalco GROENE LEEUW VREDESTEIN en ook nu op de mouwen SAS.

1 Het betreft hier wel degelijk Brouwerij Het Sas uit Boortmeerbeek, in 1974 overgenomen door Piedbœuf en na diverse verdere fusies dus terechtgekomen bij AB InBev. Soms is er verwarring met een andere Brouwerij Het Sas uit Boezinge (Ieper) van de familie Leroy, die ondertussen deel uitmaakt van Leroy Breweries.

Het valt dus op dat ploegleider De Kimpe handig de voor- en achterzijde gebruikt om twee onderdelensponsors te kunnen plezieren en dat de extra-sportieve partner eenzelfde procedé gebruikt om twee producten in de kijker te zetten. Toch kunnen we hieruit niet besluiten dat de ploeg twee extra-sportieve sponsors zou gehad hebben. De geldschieter was immers Brouwerij Het Sas, die weliswaar voor twee producten tegelijk reclame maakte, maar de Duitse hoofdzetel van Sinalco was hierbij geen betrokken partij.

In de loop van 1965 waren er nog even twee fietsmerken. Het ene deel van de ploeg reed voor fietsen Groene Leeuw, het andere deel voor fietsen De Kimpe. De truien Wiel's-De Kimpe waren voor het eerst te zien bij de start van de Tour de France, maar verdwenen al snel. Waarschijnlijk had de Tourdirectie zo zijn bedenkingen bij een ploeg met twee fietsmerken. Na de Tour kwamen beide truien terug gelijktijdig voor in wedstrijden, en dan zeker in België[2]. Waarschijnlijk probeerde Berten De Kimpe de firma van zijn vader nieuw leven in te blazen en een nieuw merk te lanceren. Er is echter geen vervolg van gekomen.

2) Géminiani (& Gitane & St Raphaël)

Rapha-Géminiani. (Foto Jan De Smet)

St Raphaël had al in 1955 geprobeerd twee ploegen te sponsoren, een Franse met de fietsen R. Géminiani als constructeur en een Zwitserse rond Hugo Koblet met Cilo als partner. Deze poging zou echter al na twee seizoenen een stille dood sterven. Het experiment had wel toegelaten meer (en dan vooral Zwitserse) renners aan te sluiten, maar in alle wedstrijden met een beperking op het aantal deelnemers per ploeg werden ze als een enkel team (met filiaal) aanzien.

In 1958 maakt de ploeg Géminiani ook publiciteit voor een tweede[3] merk, Rapha, een soort aperitief- of dessertwijn, bestemd voor een jonger publiek. De kleuren van dit merk zoals te zien op de flessen en op diverse publiciteit, zijn zilver, goud, wit en zwart. We zien die publiciteit voor het eerst in Bordeaux-Paris, waar Jo Morvan een trui Rapha-Géminiani draagt. We hebben echter geen zekerheid of die al in de nieuwe kleuren is.

Op het eind van het seizoen draagt Raphaël Geminiani een GEM-Rapha[4]-trui in de criteriums. Hiervan hebben we wel de kleuren kunnen achterhalen, vreemd genoeg ging het over een (zilver)grijs bovenstuk, een witte band met een zwarte streep en een oranje onderstuk (misschien werd dat verondersteld goud te simuleren?). Hij kondigde verder aan dat Rapha het volgend seizoen een filiaal zou sponsoren met beloftevolle jongeren.

2 Walter Godefroot won het Belgisch kampioenschap in een Wiel's-De Kimpe-trui. Decabooter werd derde in een Groene Leeuw-trui, maar droeg op het podium wel een De Kimpe-petje en zou in de wedstrijden nadien afwisselend de ene en de andere trui dragen.

3 Op de truien stond al van het begin ook "quinquina" vermeld. Dit was echter geen tweede sponsor of product, maar gewoon de indicatie van het type aperitief dat St Raphaël was, namelijk een met daarin kinaschors (die kinine levert). St Raphaël was verre van de enige 'quinquina' aperitief, ook Byrhh, Dubonnet en Lillet behoren hiertoe.

4 Ik heb geen zekerheid of Geminiani ook een tweede fietsmerk, GEM, op de markt gebracht heeft of dat dit enkel een verwijzing naar een van zijn bijnamen was. Ik vermoed het eerste, omdat GEM ook nog zal voorkomen in 1959 en zelfs prominent op de trainingspakken.

Geminiani en Rivière.

Uiteindelijk zouden er in 1959 twee hoofdsponsors en twee verschillende truien zijn. Al naargelang de wedstrijd reed de ploeg voor St Raphaël-Géminiani of voor Rapha-GEMINIANI. De truien waren nu helemaal conform met de kleuren van de sponsor, met een goudgeel bovenstuk, daaronder een witte band met daarin een zwarte lijn en een zilvergrijs onderstuk. Geminiani en Rivière hadden nog een andere trui voor de criteriums, deze keer met de vermelding GEM-Rapha. Voor Geminiani was die nog altijd dezelfde als in 1958, maar bij Rivière was het oranje vervangen door goudgeel, wat al beter overeenstemde met de kleuren van de geldschieter. Ook Roger Hassenforder droeg soms een zelfde trui als Raphaël, onder meer in de Manx Trophy. Verder droegen eveneens de trainingspakken de vermelding Rapha (of mogelijk Rapha-GEM of Rapha-GEMINIANI).

De variante Rapha-Gitane-trui. (Foto Jacques Gimenez)

En de originele. (Foto Jan De Smet)

In 1960 kwam er dan toch een filiaal, of eerder nog twee parallelle ploegen, St Raphaël-Géminiani en Rapha-Gitane. Terwijl de St Raphaël-trui ongewijzigd bleef, werd de Rapha-trui aangepast en had zelfs varianten. De banden op de mouwen, voorheen parelgrijs, werden omwille van constructeur Gitane blauw, de zwarte streep werd (donker)blauw en het onderste deel werd eerder parelgrijs dan zilvergrijs. Gitane stond dan weer in rode letters. Er bestond ook een tweede, veel zeldzamere trui met Gitane in blauwe letters en een oranjerood onderste deel, gelijkend op de GEM-Rapha-trui van Geminiani.

Daarmee deed ook Gitane zijn intrede. Deze constructeur vervaardigde reeds de fietsen Géminiani en verscheen nu ook, net als in 1961, op de truien. Ook in 1962 zouden Gitane en Géminiani samen een ploeg uitrusten. Nadat Helyett en St Raphaël gefusioneerd waren, was er daarnaast een soort B-ploeg, Gitane-Géminiani-Leroux.

Géminiani-Leroux. (Foto Jan De Smet)

Dat ging een tijdlang goed tot Paul 'Mickey' Wiegant als sportbestuurder van Helyett-St Raphaël wegens gebrek aan resultaten opzijgezet werd. Toen ook Georges Speicher de zaken niet kon rechttrekken, werd Raphaël Geminiani als ploegleider aangetrokken. Dat botste echter met zijn rol als constructeur van een andere ploeg, zeker daar veel renners van beide ploegen een gemeenschappelijk verleden hadden en hijzelf ook zijn reputatie tegen had.

In ieder geval voor de Tour de France, voor het eerst terug met merkenploegen, mocht er geen schijn van collusie zijn, en dus verdween Géminiani van de truien. Dit was meteen een definitief vertrek en ook al zou hij later nog constructeur zijn bij FORD France en bij BIC, op de truien zou de naam niet meer voorkomen. Anderzijds werd ook Anquetil in de laatste jaren van zijn carrière constructeur, zonder dat zijn naam op de officiële truien voorkwam. Hij reed wel criteriums met een gepersonaliseerde FORD France-Anquetil en BIC-Anquetil trui.

Net als bij Groene Leeuw ging het hier dus niet over dubbele sponsoring. Hoogstens kunnen we stellen dat zowel St Raphaël als Gitane de grenzen van het toelaatbare aftastten, zonder die echter te overschrijden.

FORD France-Anquetil-Hutchinson in 1966. (Foto Jan De Smet)

Sponsors met meerdere ploegen

1) FAEMA & Granollers & EMI

Het verhaal van FAEMA en al zijn constructies is uitgebreid behandeld in de reeks over FAEMA in dit tijdschrift en de bijhorende boeken, dus beperk ik me hier tot een (uitgebreid) overzicht, zonder al te zeer in detail te gaan.

Vooreerst was het de bedoeling vier of vijf verschillende ploegen op te richten, een in elk van de belangrijkste wielerlanden, Spanje, Italië, Zwitserland, Frankrijk, misschien België, net zoals banden- en onderdelenfabrikanten ook een onbeperkt aantal ploegen mochten ondersteunen. Uiteindelijk zou dit afgeblokt worden, al waren er toch drie grote kernen, een Spaanse (verbonden aan de speciaal opgerichte sportclub G.D. FAEMA[5]), een Belgisch-Nederlandse (verbonden aan de rijwielen Van Hauwaert) en een Zwitsers-Luxemburgse (verbonden aan de rijwielen GUERRA).

Officieel vormden die samen slechts één ploeg, al werd er tijdens de aanvang van het seizoen in Italië geprobeerd ze als drie aparte teams voor te stellen (en in te schrijven). Dat die drie dan aan de start kwamen in exact dezelfde trui hielp natuurlijk de argumentatie niet dat het drie verschillende entiteiten zouden zijn.

Een groot verschil maakte dit niet uit, ze hingen gewoon af van de goodwill van de organisatoren, die voor de meeste wedstrijden vrij konden beslissen hoeveel renners per ploeg aan de start te laten. Zo waren de FAEMA's met liefst 19 in Milano-Sanremo[6]. Enkel in de belangrijkere rittenkoersen lag het allemaal wat moeilijker, en vooral voor de Giro, in 1956 nog met ploegen van zeven, moest er gekozen worden. Opvallend, in die wedstrijd werd een trui gebruikt met zomin een G.S. als een G.D. inscriptie en al evenmin een vermelding van de constructeur, ook al bestond het team exclusief uit Zwitsers en Luxemburgers.

Het jaar nadien smolten de Belgisch-Nederlandse en de Zwitsers-Luxemburgse as samen en werd die ploeg verder aangevuld met een aantal Italianen. De Spaanse kern bleef grotendeels op eigen benen verder doen, al konden de Spaanse renners waar nuttig de 'internationalen' versterken. In Spanje werd dan weer een nieuwe poging gedaan om de beperking op het aantal deelnemers in de lokale rittenkoersen te omzeilen, door een tweede ploeg op te richten. FAEMA sponsorde in 1957 ook een andere wielerclub, de C.C. Granollers en kon zo regelmatig twee teams aan de start brengen. Voor een goed verstaander was het echter al snel duidelijk dat dit geen lang leven zou beschoren zijn. Niet alleen waren de tegenstanders daarmee verre van gelukkig, het was ook moeilijk staande te houden dat het echt om twee verschillende ploegen ging als de renners nogal lukraak tussen beide wisselden en dezelfde truien gebruikt werden.

In 1958 was er dus opnieuw maar een enkele Spaanse samenstelling meer, maar de creativiteit bleef hoogtij vieren. In de Vuelta a Levante was er naast de officiële FAEMA-ploeg ook een Belgische, uitgerust in de nationale driekleur, maar toevallig samengesteld uit allemaal renners van FAEMA. En in de Vuelta a España was het van hetzelfde, zowel de Spaanse als de Belgische (nationale) ploeg was volledig FAEMA. En al reden die in principe allemaal in een nationale driekleur, al snel was daarop ook publiciteit te zien, voor Spanje zelfs vanaf de start.

5 Ik heb voor geen enkel jaar kunnen terugvinden welke fietsen door het Spaanse 'filiaal' van FAEMA gebruikt werden.

6 We moeten dit ook niet als een uitzonderlijk privilege aanzien, Elvé-Peugeot mocht in de Ronde van Vlaanderen zelfs met 25 renners starten.

EMI. (Foto Jan De Smet)

Voor 1959 had de familie Valente dan weer iets nieuws bedacht. Er was een nieuwe firma, EMI genaamd, opgericht, met zoon Paolo Valente als directeur (en vader Carlo Valente als aandeelhouder), die in essentie dezelfde producten als FAEMA maakte, maar dan eerder op huishoudelijk gebruik in plaats van op de horeca gericht. Hiermee werd een Italiaans-Luxemburgse ploeg onder leiding van Charly Gaul gesponsord, terwijl FAEMA verder deed met enerzijds een Belgische kern rond Rik Van Looy en anderzijds de gebruikelijke aparte Spaanse groep.

Zo kwamen er zowel in de Vuelta a Levante als in de Vuelta a España twee FAEMA-ploegen aan de start, in eerstgenoemde wedstrijd zelfs in identiek dezelfde uitrusting (voor de Vuelta werden er om het niet al te verwarrend te maken toch twee verschillende truien voorzien). In de Giro was er dan zowel FAEMA als EMI. De tegenstand was daarmee niet echt gelukkig en had het zelfs over collusie. Dat was nu ook weer te ver gezocht, zomin Gaul als Van Looy waren het type om in dienst van de andere te gaan rijden (wat ook wel een van de redenen geweest zal zijn om ze te scheiden).

Voor 1960 veranderde er weinig, enkel werd de 'internationale' FAEMA-ploeg nu in Spanje geregistreerd om het duidelijk te maken dat die echt geen uitstaans had met het Italiaanse EMI. In 1961 was er nog kortstondig sprake van dat, na het vertrek van Gaul, EMI de Belgische kern zou sponsoren maar dat ging uiteindelijk niet door. Het merk werd wel nog even van onder het stof gehaald om twee ploegen aan de start van de Giro te kunnen brengen, de Belgen als FAEMA en de Spanjaarden als EMI. EMI was ook (net als de komende jaren) gelegenheidssponsor van de C.C. Barcelonès in de Volta a Catalunya.

1962 was weer een nieuw verhaal. Met zicht op de Tour de France die met merkenploegen zou betwist worden, werd flandria de nieuwe constructeur van de Belgische FAEMA-kern, de Spanjaarden bleven apart voortdoen als G.D. FAEMA. Beide ploegen hadden een gescheiden programma, enkel voor de Volta werd de Spaanse tak versterkt met een paar renners van FAEMA-flandria. FAEMA stopte dan de internationale sponsoring, enkel het Spaanse filiaal deed voort en zou in de loop van 1963 opnieuw fusioneren met flandria. Dit keer zou de nieuwe ploeg wel steeds als (G.D.) FAEMA-flandria optreden.

Vele verschillende en niet altijd evidente constructies. Toch lijkt er me weinig op aan te merken, de letter van de wet werd (bijna) altijd wel ergens gerespecteerd, met de geest werd al wat vrijer omgesprongen. Het meest delicate was nog de deelname van twee FAEMA-ploegen, een Spaanse en een Belgische, aan de Vuelta a Levante en de Vuelta a España in 1959. In mijn ogen was dit eigenlijk in strijd met de reglementen, maar blijkbaar heeft niemand er toen zwaar aan getild. Er moet daarbij gezegd worden dat er daarmee destijds in Spanje al eens creatief omgesprongen werd, in diezelfde Vuelta reed Bahamontes, die buiten Spanje een contract had bij Tricofilina-Coppi, voor KAS, terwijl zijn kopman-constructeur Fausto Coppi deel uitmaakte van de Italiaanse ploeg. Enkel de Belgische pers had daarmee problemen.

Er kunnen natuurlijk vragen gesteld worden bij die twee Spaanse ploegen in 1957, maar ook hier kan er gepleit worden dat dit reglementair maar één ploeg was en dat het aantal renners aan de start de beslissing van de organisatoren was. Ook de aanwezigheid van een Spaanse EMI-ploeg in de Giro 1961 was niet noodzakelijk tegen de reglementen. Spanjaarden hadden immers nog (even) het recht op dubbele aansluiting, en als dat dan EMI was, enkel opgericht voor die Giro, waarom niet.

Het fenomeen van nationale ploegen samengesteld uit renners van eenzelfde merkenploeg kan ook vreemd lijken, maar als de organisatoren en de nationale bonden daarmee akkoord gaan, is er eigenlijk ook geen vuiltje aan de lucht.

Zoals ik al schreef, een aantal keren kantje boordje, maar redelijk verdedigbaar. En al werd er al eens creatief omgesprongen met de interpretatie of uitvoering van een aantal reglementspunten, de sportieve wetten werden altijd gerespecteerd. Als er al eens twee ploegen aan de start kwamen, reden die wel degelijk voor eigen rekening. Eerder was er al eens heibel binnen de ploegen zelf, en dan vooral aan Spaanse kant, waar de persoonlijke belangen regelmatig primeerden op die van de ploeg.

2) Carpano & Baratti

Baratti. (Foto Jan De Smet)

Het voorbeeld van FAEMA inspireerde Vincenzo Giacotto, de manager van de Carpano-ploeg, tot het oprichten van een tweede ploeg, met ook nu een sponsor uit Turijn. Giacotto profiteerde meteen van de gelegenheid om de (vooral Turijnse) kritiek te counteren dat Carpano de kleuren van Juventus Football Club droeg, de fameuze zwart-wit gestreepte truien.

De nieuwe ploeg werd uitgerust met een effen bordeauxkleurige trui, de kleuren van die andere Turijnse grootheid, de A.C. Torino[7], die trouwens in Turijn zelf een stuk populairder was dan Juventus. De sponsor was Baratti & Milano, een fabrikant van met vermouth gevulde chocoladebonbons (gemaakt uit cacao en hazelnoten). Op de trui stond echter enkel Baratti, mogelijk om verwarring met andere voetbalclubs te vermijden (op de rug van de publiciteitskaarten stond dan weer wel Baratti & Milano).

Er was dus geen rechtstreeks verband met Carpano (al lijkt het voor de hand liggend dat de vulling van de bonbons van deze firma kwam), maar de helft van de ploeg had wel een verleden bij de zwart-witten. Giacotto zag de nieuwe ploeg vooral als een opleidingsploeg voor Carpano en zo werden een half dozijn jongeren omringd door een aantal ervaren ratten, Fred De Bruyne en Angelo Conterno aan kop.

In de loop van het seizoen waren er een paar transfers tussen beide teams. Zo ging Willy Vannitsen van Carpano naar Baratti en Attilio Moresi maakte de omgekeerde beweging ter

7 De oorspronkelijke naam was F.C. Torino, maar onder druk van het fascistische regime werd die naam in 1936 veritaliaanst tot A.C. Torino. In 1970 werd de naam Torino Calcio en in 2005 Torino F.C.

gelegenheid van de Tour de Suisse. In de wedstrijden zelf was er niet echt veel te merken van samenwerking tussen beide ploegen, maar misschien was Baratti daarvoor ook te zwak[8]. Het bleef in ieder geval bij een eenjarig experiment.

3) Ignis & Fides

Ook 'Commendatore' Giovanni Borghi, de grote baas van Ignis, zag brood in het voorbeeld van FAEMA en bouwde een tweede ploeg rond de beloftevolle Arnaldo Pambianco. De sponsor werd een ander merk uit de Ignis groep, Fides[9]. De ploeg zag er op de kopman na weinig indrukwekkend uit, maar zorgde wel voor wat met Baldini nooit gelukt was en waarin Ignis ook nadien nooit zou lukken, een zege in een grote ronde. Pambianco won de Giro in 1961.

Fides. (Foto Jan De Smet)

Ook hier was er geen al te opvallende samenwerking tussen beide ploegen, al legde Ignis in die Giro Pambianco uiteraard geen strobreed in de weg. Maar zo schokkend was dat nu ook weer niet, de Italiaanse ploegen waren gewoon front te vormen tegen de buitenlandse zegekandidaten. Ook dit experiment bleef beperkt tot 1961.

Ignis & Fides & Algor (Lo Sport Illustrato).

De constructies van Philippe Potin

Philippe Potin heeft een dergelijke invloed gehad op de organisatie van de Franse beroepswielersport vanaf het midden van de jaren vijftig, dat hij wel een apart hoofdstuk verdient. Het begint allemaal in 1956. Extra-sportieve sponsoring is al in ruime mate aanwezig in Italië, maar in Frankrijk is er, ondanks de aanwezigheid van St Raphaël, nog ruime weerstand tegen het concept, vooral van pers en organisatoren. Wanneer echter Jacques Anquetil en André Darrigade eind 1955 een tweejarig contract tekenen bij Bianchi, beseft men dat er iets moet gebeuren om een algemene uittocht van de toprenners te voorkomen.

8 Willy Vannitsen was helemaal niet opgezet met zijn (gedwongen) overgang naar Baratti. Toen halfweg de Giro de ploeg al serieus uitgedund was en de hele tijd te zwak geweest was om hem afdoend te ondersteunen, trok hij naar huis, wat niet goed viel bij Giacotto.

9 Blijkbaar hield men in de familie Borghi van sterke Latijnse woorden: Ignis (vuur), Fides (vertrouwen), Algor (woede) waren hun merknamen.

Een speciale Helyett-Leroux-trui uit 1958 voor Darrigade in Bordeaux-Paris. (Foto Jan De Smet)

Philippe Potin biedt de oplossing. Hij is al erevoorzitter van de wielerafdeling van de Athletic Club de Boulogne-Bilancourt, kortweg A.C.B.B. en wordt makkelijk overtuigd om voor de financiering te zorgen van een ploeg waarvan Helyett de constructeur, de banden Hutchinson de sportieve co-sponsor en de warenhuizen Félix Potin de – aanvankelijk discrete (enkel op de mouwen)[10] – extra-sportieve partner zijn. De ploeg wordt verder gekoppeld aan de wielerclub van de A.C.B.B. Dit wordt meteen het model voor de extra-sportieve sponsoring in Frankrijk, dus de associatie van een wielerclub, welke de kern van de ploeg moest vormen, een fietsmerk dat al in activiteit was sinds enkele jaren[11] en één (of soms zelfs enkele) extra-sportieve geldschieter(s), aangevuld met een onbeperkt aantal 'sportieve' co-sponsors.

De ploeg moest zich engageren voor een heel seizoen, voor een of enkele wedstrijden was niet toegelaten. Verder moesten er bij de wielerclub minstens dubbel zoveel niet-beroepsrenners aangesloten zijn als de ploeg profs telde. Ook de vroegere formule bleef geldig, de combinatie van een rijwielmerk met enkel sportieve co-sponsors (ook producenten van smeerolie, zelfs al was dat maar een onbeduidend onderdeel van hun productengamma, werden als dusdanig aanzien). In dat geval was er geen verplichte associatie met een wielerclub.

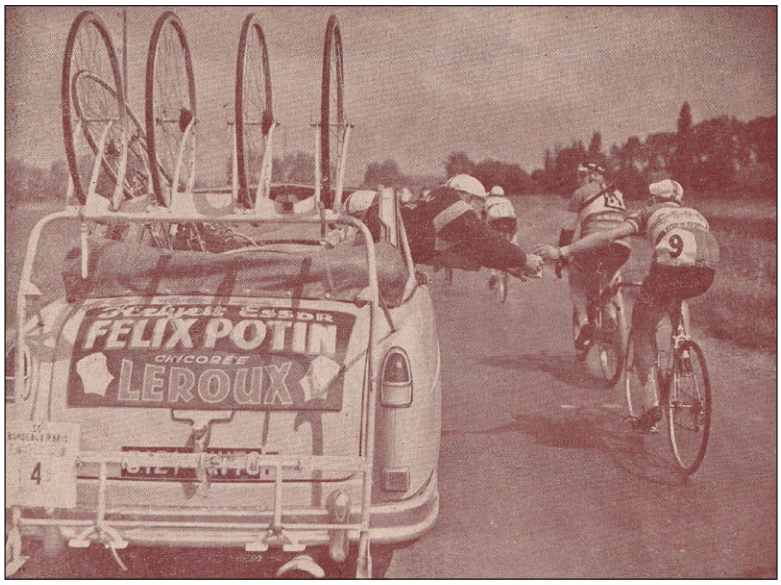

De volgwagen in Bordeaux-Paris 1956, met duidelijke publiciteit. (Foto collectie HVDP)

Al vanaf het begin zou Philippe Potin met zijn nieuwe ploeg de grijze zone van de reglementering opzoeken. Hij richtte immers ook een filiaal op, A.C.B.B.-Essor-Leroux-Hutchinson. Aan een filiaal was niet nieuws, enkel, het had een andere extra-sportieve partner dan het hoofdmerk, namelijk de cichorei Leroux, weliswaar al jaren prominent aanwezig in de magazijnen Potin. Om het wat minder opvallend te maken verwezen de publiciteitskaarten van de betrokken renners het eerste jaar wel nog in grote letters naar Félix Potin. Het volgende seizoen werd echter duidelijk kleur bekend en stond er onderaan de kaarten enkel "Chicorée Leroux".

10 Dus bijna eerder mecenaat dan echte sponsoring, al werden de sponsors wel duidelijk vermeld op volgwagens en trainingsvesten.

11 De bedoeling hierbij was kunstmatige ploegen te vermijden, waarbij de extra-sportieve sponsor snel zijn eigen fietsen op de markt zou brengen.

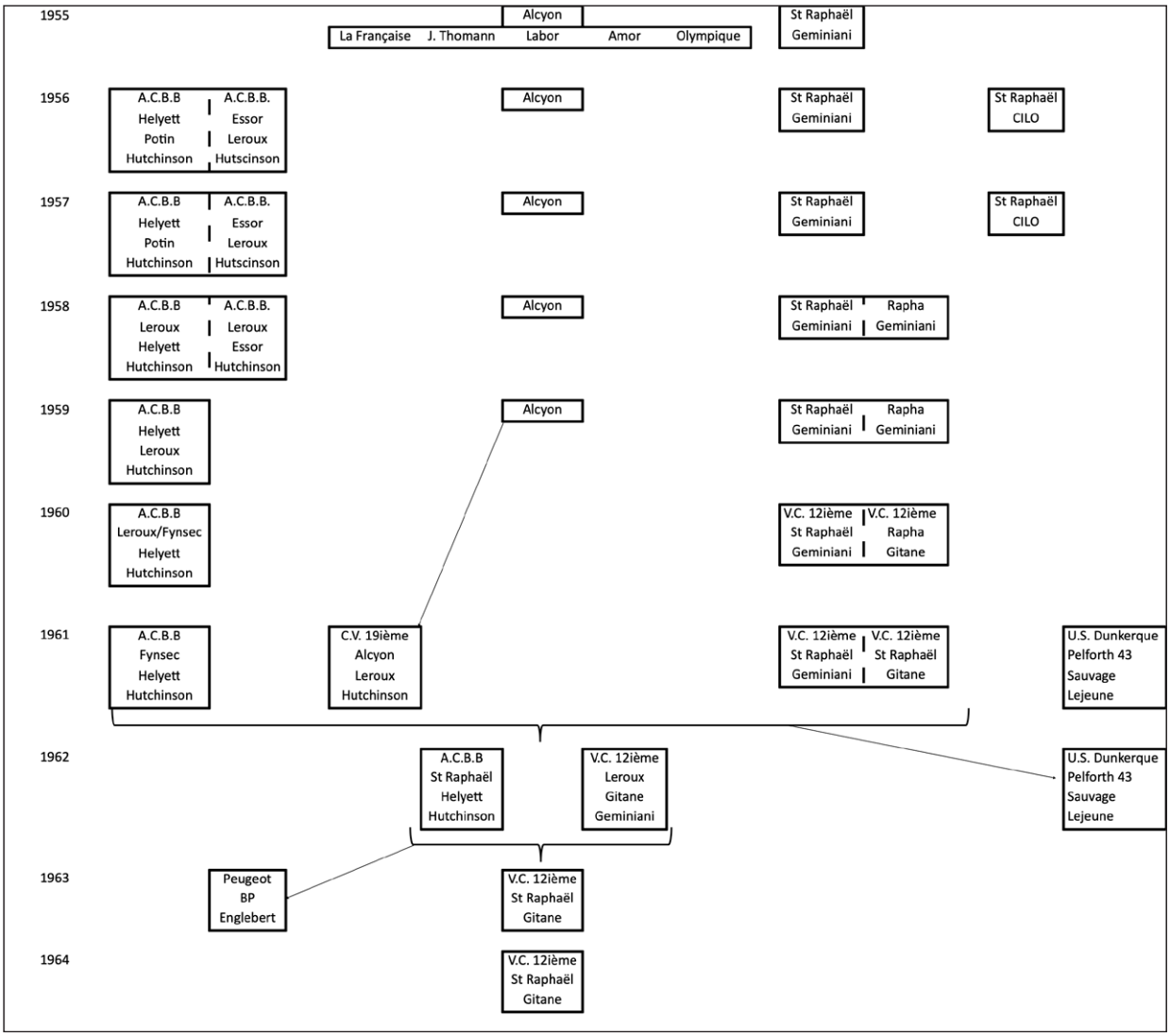

Men kan het draaien en keren hoe men wil, maar Philippe Potin was er dus wel in gelukt twee betaalheren voor zijn ploeg te vinden. Want het ging duidelijk over één enkele ploeg.

In wedstrijden zonder beperkingen op het aantal deelnemers per team (en zolang er nog geen Coupe du Monde was gold dit ook voor de klassiekers) werden ze dan wel als aparte ploegen ingeschreven, in rittenkoersen vormden ze duidelijk een geheel. Blijkbaar zag niemand daar graten in, misschien ook door het belang van de heer Potin, ondertussen ook de grote baas van de Vel d'Hiver[12].

Toen het familiebedrijf in 1958 aan de Franse zakenman van Griekse origine, André Mentzelopoulos, verkocht werd, betekende dit meteen het einde van de wielersponsoring door de magazijnen Potin en Leroux werd de nieuwe en enige sponsor van zowel A.C.B.B.-Helyett-Leroux-Hutchinson als van A.C.B.B.-Essor-Leroux-Hutchinson. Philippe Potin bleef wel de grote baas van de ploeg. De publiciteit was in eerste instantie nog altijd discreet op de mouwen. Het filiaal Essor bleef nog een jaar bestaan, maar werd in 1959 door de hoofdploeg geabsorbeerd.

Vanaf 1959 kwam de publiciteit voor Leroux ook op de trui zelf (op de trainingsvesten stond de betaalheer al vanaf het begin duidelijk zichtbaar geafficheerd). In de Giro was er dan weer

12 Eigenlijk had de wielerpers aanvankelijk meer problemen met zijn belang in de Vel d'Hiver dan met zijn extra-sportieve sponsoring op zich. Er werd namelijk gevreesd dat hij de sterren van zijn ploeg, Anquetil en Darrigade, zou oriënteren naar de piste in plaats van de weg, om er de grote vedetten van zijn wielerbaan van te maken. Zo ver zou het echter niet komen.

Cora. (Foto Jan De Smet)

nauwe samenwerking met het Italiaanse aperitiefmerk Fynsec. In de wedstrijd werd nog de gebruikelijke Helyett-Leroux-trui gedragen, maar op de trainingsvesten stond heel groot FYNSEC en (heel) discreet HELYETT-LEROUX. Het jaar nadien koos Potin openlijk voor een dubbele sponsoring. De volledige naam werd nu A.C.B.B.-Leroux-Fynsec-Helyett-Hutchinson, waarbij Fynsec op de truien zou staan in Italië en Leroux elders. Eigenlijk kon dit niet echt, er was al in 1957 een hele hetze geweest omdat Cora de ploeg Elvé-Peugeot inhuurde voor de Italiaanse wedstrijden en het was toen zelfs tot een boycot van de Giro di Lombardia door een aantal ploegen gekomen.

Zodoende duurde dit tweevoudig sponsorschap maar een jaar. Philippe Potin had echter al direct een oplossing en splitste zijn ploeg in twee. Anquetil, Graczyk en Stablinski bleven de gezichten van A.C.B.B.-Fynsec-Helyett-Hutchinson, terwijl Darrigade, Joseph Groussard en Forestier de kopmannen werden van een nieuwe ploeg. Potin wist het beroemde Alcyon tot een terugkeer in de wielersport te bewegen en bezorgde hun meteen Leroux als extra-sportieve partner. De ploeg associeerde zich met de Parijse wielerclub C.V. 19e en Alcyon-Leroux-Hutchinson was een feit.

Toen kwam er een nieuwe omwenteling, de Tour de France 1962 zou terug met merkenploegen betwist worden. Potin had in de Giro 1961 gemerkt dat zijn ploeg wat licht woog en versterking nodig had. De bruggen met Fynsec waren echter al eind 1961 wegens onvoldoende aanwezigheid in Italië opgeblazen en dus was er ook nood aan een nieuwe en liefst kapitaalkrachtige partner. Er was even sprake van Martini, maar uiteindelijk zou het een ander aperitief worden. St Raphaël had kapitaal, een stevige ploeg, maar zocht iemand die de Tour kon winnen, dus waren er voldoende elementen om tot een samenwerking te komen.

Vermits ook Alcyon het na een jaar terug voor bekeken hield, een ploeg naar de Tour de France sturen leek hun te hoog gegrepen, had Philippe Potin eensklaps renners voor drie ploegen (ook al waren het op alle gebied twee aparte ploegen geweest, zowel de renners van Helyett als die van Alcyon zaten in zijn 'portefeuille'). Enige reorganisatie was dus nodig.

Anquetil in een 1959 Fynsec trainingsvest.

Helyett-Fynsec (met dank aan Jacques Gimenez).

Uiteindelijk werd er voor twee ploegen geopteerd. Vooreerst A.C.B.B.-Helyett-St Raphaël-Hutchinson, gebouwd rond Anquetil, maar met ook Stablinski, Graczyk, Everaert, Altig en Geldermans. Daarnaast was er ook een soort B-ploeg, V.C. 12e[13]-Gitane-Géminiani[14]-Leroux, met namen als Darrigade, Simpson, Mastrotto en Wolfshohl. Verder werden er een aantal renners doorgeschoven naar andere ploegen, vooral dan naar Pelforth-Sauvage-Lejeune (geassocieerd aan de U.S. Dunkerquoise), dat daardoor een competitieve ploeg aan de start van de Tour de France kon brengen.

Opnieuw duurde dit maar een jaar. Helyett stopte de wieleractiviteit, Leroux ging samen met het Peugeot-filiaal Terrot de wielerafdeling van A.C.B.B. sponsoren, de beste renners van beide ploegen werden samengebracht in V.C. 12^{e}-St Raphaël-Gitane en de rest moest maar elders een contract zoeken, op de eerste plaats bij Peugeot-BP (dat na het verdwijnen van Helyett diens rol bij A.C.B.B. overnam). Philippe Potin trok zich vanaf dan uit de sponsoring en het beheer van ploegen terug, de nieuwe 'baas' van de ploeg werd Max Augier van St Raphaël.

Philippe Potin ging zich weer meer richten op bestuursfuncties binnen diverse Franse sportbonden, op de eerste plaats de wielerbond en de ijshockeybond. Daarmee was een hoofdstuk afgesloten, maar al snel kwamen er nieuwe problemen en uitdagingen, die eigenlijk al begonnen waren toen de beslissing viel de Tour de France terug met merkenploegen te betwisten. En dat is meteen stof voor het volgende hoofdstuk.

Alcyon Leroux. (Foto Jan De Smet)

(wordt vervolgd)

13 V.C. 12e was eerst verbonden aan Alcyon, maar werd in ieder geval vanaf 1960 door Gitane ondersteund en was zo verbonden aan de sportgroepen Rapha-Gitane en St Raphaël-Géminiani.

14 Waarbij Gitane dus, net zoals de voorgaande jaren, de eigenlijke fabrikant van zijn ondermerk Géminiani was.

Een Belgisch kampioenschap zonder discussies ... dat kan toch niet?

door Marcel Baetens

Iedereen heeft wel levendige herinneringen aan de talrijke discussies na een aantal wereldkampioenschappen wielrennen. Denken we maar aan Zürich 1946, Ronse 1963 en 1988, Imola 1968, Zolder 1969 enz...

Maar ook de strijd om de nationale driekleur bij de profs verliep niet steeds zonder slag of stoot of ... zonder herrie.

Trouw aan de periode die WAAIERS beschrijft, beperken we ons tot de jaren 1945-1980.

DEEL 2 : 1953 – 1958

1953 De kampioen zou nooit nog een koers winnen

Het kampioenschap werd verreden over een afstand van 284 km in een lus rond Namen. Er waren 3 plaatselijke omlopen voorzien met telkens een beklimming van de Citadel, waar ook de aankomst lag.

Bij de journalisten keek men - gezien de aard van het parcours - uit naar Briek Schotte en nog meer naar Stan Ockers. Stanneke had immers (omwille van zijn egoïstische houding in 1952) geen plaats gekregen in de Tourselectie en het was duidelijk dat hij op een revanche aasde.

In de eerste ronde was er een ontsnapping van Keteleer en Van Kerckhove, die bij de doortocht in Namen een boni hadden van anderhalve minuut. Kort nadien hield Kwik het voor bekeken en na een korte solo werd ook Keteleer weer bijgehaald. Intussen had Van Steenbergen al opgegeven. In Dinant ontsnapte Derycke en hij kreeg het gezelschap van Keteleer, Braekevelt en Marcel Verschueren. Ook deze ontsnapping was geen lang leven beschoren.

De groep verbrokkelde zienderogen en op de helling van de Rosée, in de nabijheid van Florennes, ging André Rosseel aan de haal. Hij werd bijgehaald door Blomme en Vansteenkiste en iets later haakten ook Ockers, Close, De Hertog en Rondelé hun wagonnetje aan. De Limburgers Hendrikx en Vangeneugden probeerden nog naar de kopgroep toe te rijden, maar slaagden niet in hun opzet, zodat we met zeven man de finale ingingen.

Aan km 200 trok Ockers stevig door en alleen Blomme kon hem volgen. Deze laatste vertikte het echter om kop te doen en het tweetal werd weer bijgehaald. Maar Stan gaf niet af en bij een nieuwe poging kreeg hij Vansteenkiste mee. Ook deze poging zou stranden en toen ging Ockers voor de derde keer aan de haal. We zaten toen nog op 14 km van het einde en alleen Rondelé en Vansteenkiste waren nog mee. Het trio vergrootte stelselmatig zijn voorsprong en de titel zou naar één van de drie gaan. Met de beklimming van de Citadel op het einde voorspelde iedereen een zege van Stan Ockers.

Om zich niet te laten verrassen zette Stan zich resoluut op kop, maar slipte weg in het grind op enkele bochten van de streep[1]. Vansteenkiste profiteerde hiervan met een korte demarrage en mocht, tot grote frustratie van Ockers en zijn vele supporters, de tricolore aantrekken.

1 Althans in de versie van Hamels en Laitem (1882-2007 - De Tricolore Trui - 125 jaar Belgische Kampioenschappen, door Herman Laitem en Jozef Hamels, Pinguin Productions, uitgeverij Lannoo, 2008, p. 125). Volgens Marcel van Bergen in GVA van 23 juni, vertrouwden Ockers en Rondelé elkaar voor geen haar en heeft Vansteenkiste maximaal van deze rivaliteit geprofiteerd.

Vooraleer hij de kampioenentrui kon aantrekken moest hij wel heel erg lang bekomen: na de aankomst begon hij hevig te braken en men moest men zelfs beroep doen op een dokter. Hij zou onderweg een drinkbus gekregen hebben met 'verdachte inhoud'. Insiders wisten wel beter. Na W.O. II hadden de amfetamines hun intrede gedaan in het wielerpeloton en sommigen tastten wel erg diep in het potje.

We citeren hier wat onze betreurde vriend Jozef Hamels hierover schreef in zijn boek over de Belgische kampioenschappen[2]:

"Alleen het zwart van mijn trui"

Belgisch kampioen worden, je hele loopbaan slechts twee koersen winnen en in de nationale trui geen poot meer vooruitraken... Van Steenkiste werd daarmee het levend (?) bewijs dat doping in de jaren vijftig reeds voor gevaarlijke excessen zorgde. Ook de kampioen van 1955 zou een paar jaar later de wenkbrauwen doen fronsen.

...

De nationale titel van Van Steenkiste[3] - tegelijk zijn laatste overwinning - kreeg een memorabel staartje. Na de meet moest hij zo hevig braken dat er een dokter aan te pas kwam. Volgens eigen beweringen had hij onderweg een drinkbus gekregen met verdacht spul. Aangezien het die dag bloedheet was had hij nogal gulzig gedronken. Was het bij die ene bus gebleven? Was de dosis pittig sterk? Feit is dat hij na de meet in overreactie ging, nadat hij ijskoud water over zich heen kreeg. De dokter die hem onderzocht wist meteen hoe laat het was. Van Steenkiste had zichzelf voorgoed in de prak gereden en zou nooit meer een wedstrijd winnen.

Veertig jaar tap

De nationale trui kwam maar zelden uit de kast en naar het gedroomde extra inkomen mocht Van Steenkiste fluiten. Hij kon inderdaad nergens meer volgen en moest definitief aan de kant met nierproblemen. Zelf zei hij ooit eens berustend: "Ik heb alleen het zwart van mijn trui gezien."

De profloopbaan van Wies Van Steenkiste zou op het einde van dat jaar al aflopen, na vier jaar en een bescheiden palmares.

Achteraf ging hij aan het werk in een kolen- en mazouthandel en opende hij in Lauwe café 'De Ster'. Hij zou het café bijna veertig jaar runnen samen met zijn vrouw Gerarda. Daarna nam dochter Rika de zaak over.

De uitslag

1.	Aloïs VANSTEENKISTE	in 8u05'40"
2.	Florent Rondelé	op 2 lengten
3.	Stan Ockers	
4.	Maurice Blomme	op 3'13"
5.	Aloïs De Hertog	op 3'30"
6.	Alex Close	op 3'55"
7.	Leopold Degraveleyn	op 4'20"
8.	André Rosseel	op 4'55"
9.	Marcel Hendrikx	op 5'20"
10.	Marcel Ryckaert	op 6'08"

2 Hamels en Laitem op.cit. pp.125 en 126
3 N.v.d.r.: De juiste schrijfwijze is Vansteenkiste.

11. Valère Ollivier	op 6'33"
12. Leon De Lathouwer	op 7'55"
13. Karel De Baere	
14. Jean Brankart	
15. Hilaire Couvreur	
16. André Declerck	op 8'15
17. Jozef Plas	op 8'45"
18. Briek Schotte	op 10'38"
19. Germain Derycke	
20. Marcel De Mulder	
21. Martin Vangeneugden	op 11'18"
22. Jos De Feyter	op 22'47"
23. Rik Jochums	
24. Jan Storms	
25. Omer Braekevelt	
26. René Desmet	
27. Eugene Vanroosbroeck	op 23'52"

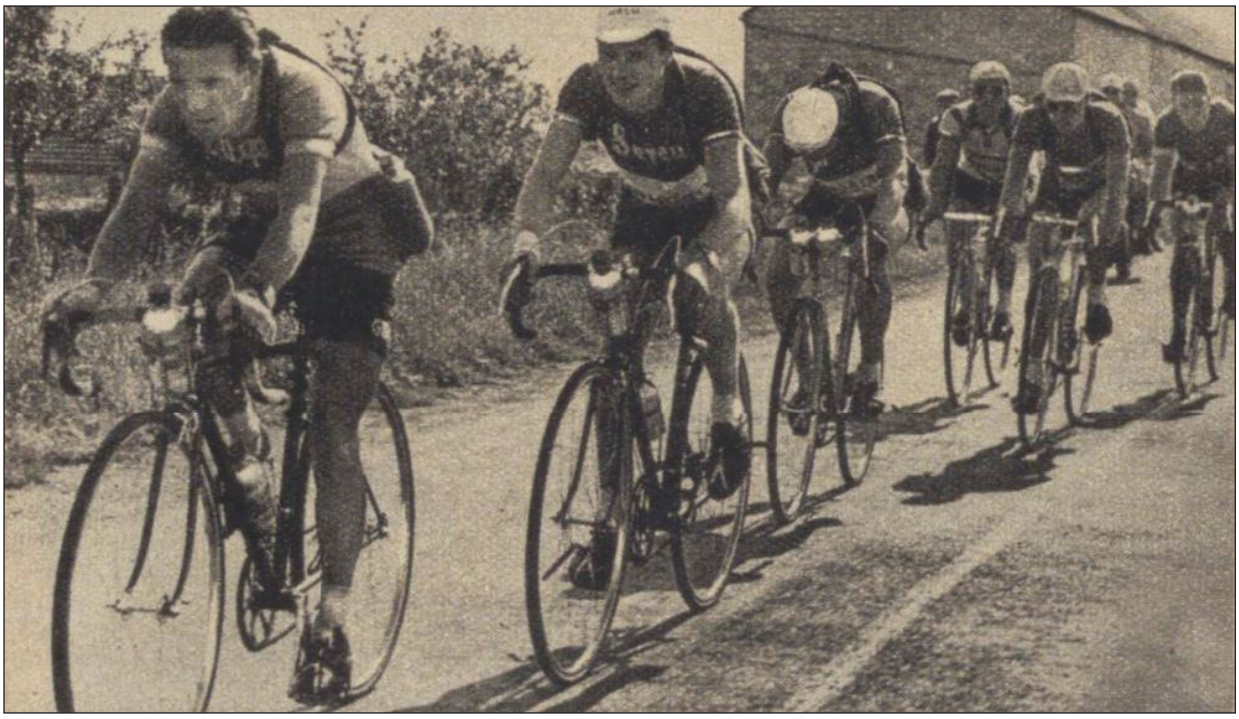

André Rosseel ligt voorop maar dit achtervolgend groepje van zes man zal de vluchter een 25-tal km voor het einde weer tot de orde roepen: Ockers, Blomme, Rondelé, De Hertog, Close en Vansteenkiste die later kampioen zal worden.
(Foto De Zondagsvriend d.d. 25 juli 1953)

Aloïs Vansteenkiste

1955 De zwanenzang van een ster die slechts zeer kort flonkerde

Het kampioenschap werd verreden op 26 juni op een zeer selectieve omloop met start en aankomst in Marche-en-Famenne. Er dienden in totaal 269 km afgelegd te worden. Men vertrok richting Rochefort en Bastogne om na 144 km een eerste keer aan de aankomst voorbij te komen. Dan ging het via Barvaux en La Roche terug naar de finish.

Gezien de lastige aard van het parcours verwachtten de toeschouwers een geanimeerde strijd tussen de tenoren. Niets was minder waar. Enkel de laatste 21 km en wat er gebeurde na de aankomst zorgden voor de nodige spanning en … beroering.

In het begin van de wedstrijd ontsnapte Verhaert en hij hield het alleen meer dan een uur vol. Bij de eerste passage aan de aankomst waagden Gielen en Brankart hun kans. Ze bouwden een voorsprong uit tot 2'50" tot ze na 230 km het gezelschap kregen van De Bruyne en Cools. Cools viel al snel weg vooraan, maar op 27 km van het einde werden ook de drie anderen ingelopen.

Alles was dus weer te herdoen. En toen begon het 'epos Van Cauter'. Even voorbij Baillonville, op 21 km van de streep, ging Miel er alleen vandoor. Het peloton reageerde onmiddellijk, maar dat belette niet dat Van Cauter in Heure (km 252) nog honderd meter voorsprong had. Aan de voet van de helling van Sinsin (km 259) rukte Edgard Sorgeloos zich op zijn beurt los, maar op de top was hij nauwelijks genaderd op Van Cauter, die het peloton met 35" voorafging. Sorgeloos raakte niet meer bij Van Cauter en toen probeerde Rik Van Looy het: hij raapte Sorgeloos op, maar ook hij kon Van Cauter niet te pakken krijgen.

Het werd kilometers lang een strijd van één tegen allen, maar die strijd werd in het voordeel van Miel beslecht, zeker ook omdat naar het einde toe de spurters elkaar begonnen te beloeren… De spurt voor de tweede plaats werd gewonnen door Germain Derycke voor Storms en Sterckx.

Maar Miel had eigenlijk te veel van zijn krachten geëist en voorbij de aankomstlijn stortte hij in elkaar. Men moest op een dokter beroep doen om hem weer bij zijn positieven te brengen. Net zoals bij de zege van Wies Vansteenkiste stelden velen zich terecht ernstige vragen en was het woord 'doping' niet uit de lucht.

De carrière van Miel Van Cauter zou trouwens zeer kort zijn. Hij was als een komeet aan het wielerfirmament verschenen met zeges in het wereldkampioenschap voor amateurs en de nationale titel bij de profs, maar zo snel als zijn opgang was geweest, zo snel deemsterde zijn ster weer weg. Na een korte carrière startte hij een bloeiende zaak in caféspelen. In 1972 werd hij zelfs wielersponsor van het merk Van Cauter-Magniflex-De Gribaldy met o.a. Georges Pintens en Rik Van Linden in de rangen.

Hij kwam in zeer verdachte omstandigheden om het leven tijdens een reis in Thailand in 1975. Hij werd slechts 44 jaar. Zijn dochter Carina - die qua aangezicht als twee druppels water op hem lijkt - is thans gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen.

Over het gebruik van amfetamines in deze periode kon ik volgende getuigenissen optekenen:

> *De foto van de aankomst te Solingen (n.v.d.a.: waar Van Cauter wereldkampioen bij de amateurs werd) is een posterversie waard en pasklaar te gebruiken tegen doping in de sport Nu is het wel zo dat er van die generatie bijna geen anderen rondtoerden dan zij die aan de amfetamines gezeten hadden. Dat was toen niet verboden en heel normaal binnen het wielrennen. Wie dat niet wou pakken was in die jaren een domme conservatief. Wie niet wist dat het bestond meer dan achterlijk" (Johan Van Win - forum Wielerarchieven)*

Toen sprak men nog niet van 'doping' op de manier zoals dat nu gebeurt. Wij pakten ook wel eens pilletjes, zoals de studenten er nu pakken tijdens de examentijd. Vooral in Italië konden wij die kopen. Dat waren dezelfde dingen die de oorlogsvliegers gebruikten om lang te kunnen wakker blijven. Dat werd dan gepakt op enkele tientallen kilometers van den 'arrivée'. Wie het niet deed bleef aan de staart hangen want de anderen deden het ook. Zo gaat het steeds verder. De ene verplicht de andere om steeds maar meer te nemen. Toch waren die middeltjes in onze tijd eerder ongevaarlijk. (Getuigenis van ex-renner Maurice Meuleman in de Voorpost d.d. 22 februari 1974)

En dan zijn er nog deze tragikomische anekdotes over het wereldkampioenschap voor amateurs in Solingen:

In 1954 was ik in Solingen, om er de wereldkampioenschappen te volgen. … De Belgische coureurs hadden van de Bond ieder vijf pillen gekregen. Wat dat daar in zat? Ik weet het niet. Daags na de koers komt Van Cauter - de nieuwe wereldkampioen - de eetzaal van het hotel binnen. "Adhemar," zegt hij tot Adhemar De Blaere, een ploegmaat van hem, "geef mij nog een van uw pillekens." "Hoe," zegt Adhemar, "ge hebt er toch ook nog drie? We mochten er van den Bond maar twee pakken." (Lucien Abbeloos in een publicatie over het wielrennen in Baardegem die destijds online verscheen onder de titel "Geschiedenis van de wielersport in Baardegem")

"We waren met de fiets naar Solingen gereden. We stonden op de plaats waar Van Cauter demarreerde. Daarna reden we naar de aankomst. Wat er uit Miel zijn mond kwam, dat schuim, nog nooit gezien." (Miel De Bie en Paul D'Hauwer ibidem)

De uitslag

1. Emiel Van Cauter — in 7u15'33"
2. Germain Derycke — op 25"
3. Jan Storms
4. Ernest Sterckx
5. Jan Zagers
6. Edward Peeters
7. Joseph Plas
8. Leopold Degraveleyn
9. Roger Decock
10. Alfons Van den Brande
11. Stan Ockers
12. Martin Vangeneugden
13. Marcel De Mulder
14. Henri Van Kerckhove
15. Raymond Impanis
16. Theo Brunswyck
17. Marcel Ryckaert
18. Roger De Clercq
19. Jozef Planckaert
20. Alex Close
21. André Rosseel
22. Lode Anthonis

23. Eugene Vanroosbroeck	
24. Louis Vonken	
25. Edgard Sorgeloos	
26. Jozef Schils	
27. Marcel Janssens	
28. Rik Van Steenbergen	
29. Hilaire Couvreur	
30. Briek Schotte	
31. Jean Brankart	
32. Rik Van Looy	
33. Lucien Mathys	op 1'10"
34. Joseph Theuns	op 1'15"
35. Leon De Lathouwer	op 2'20"
36. Désiré Keteleer	op 3'00"
37. Frans Leenen	op 5'10"

Emiel Van Cauter

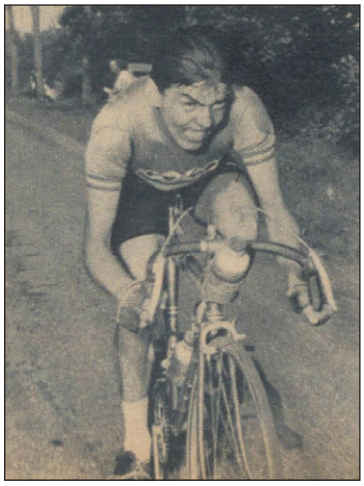

Emiel Van Cauter.
(De Zondagsvriend d.d. 30 juni 1955)

Miel na de aankomst.
(De Zondagsvriend d.d. 30 juni 1955)

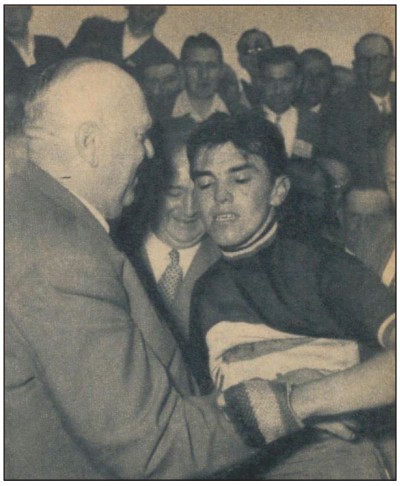

Miel krijgt de trui omgord.
(De Zondagsvriend d.d. 30 juni 1955)

Miel Van Cauter tijdens het wereldkampioenschap in Solingen 1954. (Farabola archivio)

1958 Het duel der titanen duurde exact ... twaalf kilometer

De B.W.B. had in 1958 de organisatie van het kampioenschap toegekend aan Housse, een dorp van amper 850 inwoners in de provincie Luik[4].

Op de zege van de overwinnaar viel dit keer niets af te dingen. Er waren geen onregelmatigheden in de spurt, er was geen eendagsvlieg die de tenoren de zege afsnoepte en toch behandelen we ook dit kampioenschap in deze rubriek en daar is een goede reden voor.

De rivaliteit tussen de twee Rikken (Van Steenbergen en Van Looy) bereikte in 1958 een hoogtepunt. In 1956 en 1957 had de 'coming man', Van Looy, al twee keer een gooi gedaan naar de wereldtitel en twee keer had de 'gevestigde waarde' (Van Steenbergen) daar een stokje voor gestoken. Het ging hem hier niet meer of niet minder dan om het onbetwiste meesterschap in België en, daaraan verbonden, de dikste contracten in de criteriums en op de piste. Het hele land leefde mee met deze strijd tussen Rik 1 en Rik 2.

In het begin van het seizoen 1958 had Van Looy reeds Milaan-Sanremo gewonnen en na zijn schitterende winst in Parijs-Brussel schreven de journalisten dat de machtsovername nu definitief was en dat Van Looy uitgegroeid was tot de "beste renner van België en ... wellicht van de hele wereld" (aldus Willem Van Wijnendaele in zijn radiocommentaar voor het N.I.R. en in Het Nieuwsblad-Sportwereld).

Dit schoot bij Van Steenbergen in het verkeerde keelgat. De 'ouwe ram'[5] wilde nog één keer bewijzen wie de baas was. Hij bereidde zich zoals in zijn beste jaren voor op de Waalse Pijl en soleerde naar één van de mooiste zeges in zijn loopbaan. Ondanks het slechte weer wilde hij aan de aankomstlijn wachten tot 'den anderen' binnen kwam en dat duurde exact 5 minuten en 24 seconden. Grote Rik had dus zijn revanche beet.

Men kan zich dus voorstellen hoe het publiek uitkeek naar het titanenduel dat zijn verloop zou krijgen in Housse, enkele maanden later, op 10 augustus 1958.

Maar ... 15 minuten voor de start was er nog geen Van Looy te zien. Rik had zich immers van weg vergist met de wagen en kwam zich slechts in laatste instantie - tot opluchting van de organisatoren en de hele massa - aan de inschrijvingstafel melden.

Maar goed, het duel kon beginnen en het duurde .... twaalf kilometer[6]. Kort na de start reed de ploegmakker van Van Steenbergen, Miel Severeyns, lek. Hij dacht snel bij te komen in het zog van de volgwagens, maar de B.W.B. maakte 'barrage' en liet de wagens stoppen zodat Miel alle moeite had om weer aan te sluiten. Net op dat moment had Rik af te rekenen met een breuk aan zijn versnellingsapparaat[7] en in plaats van te wachten op de volgwagen wisselde hij van fiets met Severeyns die er net aankwam. Een blunder van formaat, want het reglement stipuleerde uitdrukkelijk dat fietswissels verboden waren en dus werd Van Steenbergen uit koers gezet. Was Rik bang dat Van Looy van zijn pech zou profiteren of was het een domme reflex, in elk geval het BK was zijn aangekondigd duel kwijt.

Over de rest van de wedstrijd kunnen we kort zijn. De eerste aanvaller was Van Kerckhove die het twee uur zou uitzingen. Daarna ontsnapten Verachtert en Schroeders. Verachtert kreeg echter af te rekenen met kaderbreuk en Schroeders werd bijgehaald door Van Meenen en Kemplaire. Nadat Schroeders vooraan wegviel (na een stop om te drinken!) deden Kemplaire en Van Meenen alleen voort en het was pas in Theux, na 175 km, dat ze ingelopen werden door Van Cauter, Vannitsen en Keteleer. Van Cauter viel snel weg en na een reactie van Van Looy,

4 Housse maakt thans deel uit van de gemeente Blegny.
5 Zo noemde Rik zichzelf.
6 Volgens René Vermeiren en Hugo Demeyer in hun boek "Rik I Van Steenbergen". Hamels en Laitem houden het op drie kilometer en HBVL spreekt over 15 kilometer.
7 Hamels en Laitem (op.cit.) spreken van wielbreuk.

Rik met Nini en ploegmaat Norbert Kerckhove .(Foto Facebook)

Planckaert en Adriaensens kregen we zes leiders. Alle cohesie was echter zoek bij de zes en ze werden weer ingelopen.

Toen waagde De Baere zijn kans. Na 200 km had hij anderhalve minuut voorsprong en toen kwam er een tegenstoot van Planckaert en Van Looy. Op de helling van Wandre gingen ze op en over De Baere. Het duo bleef voorop en Rik won ‘de spurt’ met dertig meter voorsprong.

De beruchte fietswissel. Opmerkelijk dat Rik zijn wereldtrui niet draagt. Misschien heeft iemand een logische verklaring?
(Foto Rik I Van Steenbergen van René Vermeiren en Hugo De Meyer)

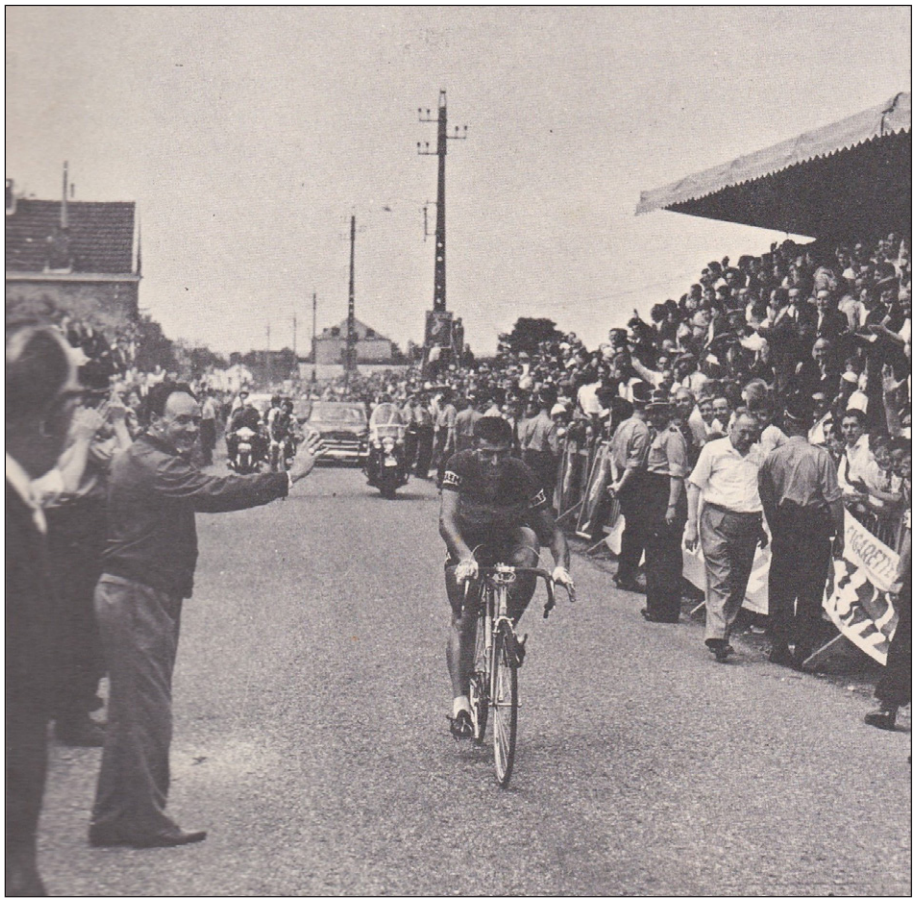

De aankomst van Rik. Lomme staat al te wachten. (Fred de Bruyne - Rik van Looy, in de 'Kampioenenreeks', uitgegeven bij Kolff-Mechelen)

De uitslag

1.	Rik Van Looy	in 7u06'57"
2.	Jef Planckaert	op 4"
3.	Frans Aerenhouts	op 1'38"
4.	Norbert Kerckhove	
5.	Armand Desmet	op 2'13"
6.	Jef Schils	
7.	Lucien Mathys	
8.	Henri Van den Bossche	
9.	Jos Van Bael	
10.	Roger Decock	
11.	Petrus Oellibrandt	
12.	Victor Wartel	
13.	Briek Schotte	
14.	Rik Luyten	
15.	Pino Cerami	
16.	Alfons Van den Brande	
17.	Désiré Keteleer	
18.	Jean Brankart	
19.	Jan Adriaensens	
20.	Daniel Denys	
21.	Raymond Vrancken	
22.	Firmin Bral	
23.	Jules Mertens	
24.	Karel De Baere	
25.	Marcel Buys	

(wordt vervolgd)

Reacties

Een eerste reactie kwam van Joost Kerckhove.

Dag wielerkenners,

Opnieuw een prachtig tijdschrift dat je ons bezorgd heb.

Ik ben het aan het verslinden.

Een klein vraagje in verband met Rik Van Looy. Jullie hebben het over trouwe ploegmaats.

Ward Sels en Armand Desmet worden vermeld als renners die 5 jaar ploegmaat waren van Rik.

Ik denk dat mijn pa Norbert Kerckhove ook bij de ploeg reed van 1956 tot en met 1960. Kunnen jullie dit eens checken ?

Doe zo verder !

Sportieve groeten,

Joost Kerckhove

Antwoord van de redactie:

De redactie, en dan vooral de auteur, heeft het schaamrood op de wangen. Als specialisten in de geschiedenis van FAEMA zijn er geen verontschuldigingen om Norbert Kerckhove te vergeten. Hij reed inderdaad samen met Rik Van Looy van 1956 tot en met 1960 bij deze ploeg, vijf, en zelfs opeenvolgende, jaren.

Let wel, we hadden het in het artikel uitsluitend over renners die minstens het grootste deel van de tijd in dienst van Rik reden, dus de facto de Belgen uit de ploeg (de Nederlanders eigenlijk ook, maar geen ervan bleef vijf of meer jaren bij hem, Huub Zilverberg, 1962 bij FAEMA-flandria, 1963 bij G.B.C. en G.B.C.-Libertas en 1968-69 bij Willem II-Gazelle kwam met vier seizoenen nog het dichtst).

De Spanjaarden beschouwen we dus niet, in feite vormden zij een aparte entiteit binnen FAEMA. Sommigen, zoals Jesús Galdeano (1956-61) verdedigden ook lange tijd dezelfde kleuren als Van Looy, zonder echter als helpers beschouwd te kunnen worden.

Betreffende de pubkaarten van 1969 kregen we enkele reacties van Rudy Romeyns.

- Wat betreft de samenstelling van de ploeg Pull Over Centrale-Novy. In mijn database hebben de meeste van de door jou opgesomde renners twee ploegen staan waarbij de tweede ploeg klopt met wat jij aangeeft.

Antwoord van de redactie:

De bronnen voor het feit dat de renners bij Pull Over Centrale-Novy geklasseerd stonden worden hieronder vermeld.

Het dient opgemerkt te worden dat de bron 'Ploegensamenstelling van Dauchy' soms onbetrouwbaar blijkt te zijn.

Callewaert Roland: bron voor Pull Over Centrale-Novy: Dauchy

Corneille Wilfried: bron voor Pull Over Centrale-Novy: Dauchy

Leys Guido bron: voor Pull Over Centrale-Novy: Dauchy

Raes Erik: bron voor Pull Over Centrale-Novy: Dauchy

Vandamme Lionel: bron voor Pull Over Centrale-Novy: Dauchy

Wattiez Jean-Pierre: bron voor Pull Over Centrale-Novy: Dauchy

Desruelle en Geirland zijn inderdaad nog amateur. Ze worden op de ploegvoorstelling wel aangeduid als gesponsord door Pull Over Centrale-Novy.

Ronsmans en Sersté: daarvan konden we de bron jammer genoeg niet terugvinden.

Rechtzettingen door de redactieraad:

WAAIERS 5-1:

- Bij de eerste foto van Van Looy in wereldkampioenentrui staat onderaan studio Van Maerle. Dat moet natuurlijk studio Van Maele zijn.
- Bij de factcheck over Herman Vanspringel is zijn periode bij Zeepcentrale 1978-79 en niet 1977-78.

Redactielid Hans Vandeput vond recent bijgevoegde foto.

In ons verhaal over FAEMA 1956 schreven we dat Wim van Est VAN HAUWAERT-FAEMA vertegenwoordigde in Bordeaux-Paris. Dat klopt dus niet echt, ook al ziet de trui eruit als een FAEMA-trui, er is enkel publiciteit voor VAN HAUWAERT en niet voor de extra-sportieve sponsor. Opvallend is dat ook de gangmaker Gaston De Wachter een gelijkaardige trui, zonder publiciteit voor FAEMA, draagt, maar met hier VAN HAUWAERT in twee woorden in het witte gedeelte. Beide dragen ook een broek zonder enige reclame. De reden hiervoor, en of dit ook het geval was in andere wedstrijden, hebben we niet kunnen achterhalen.

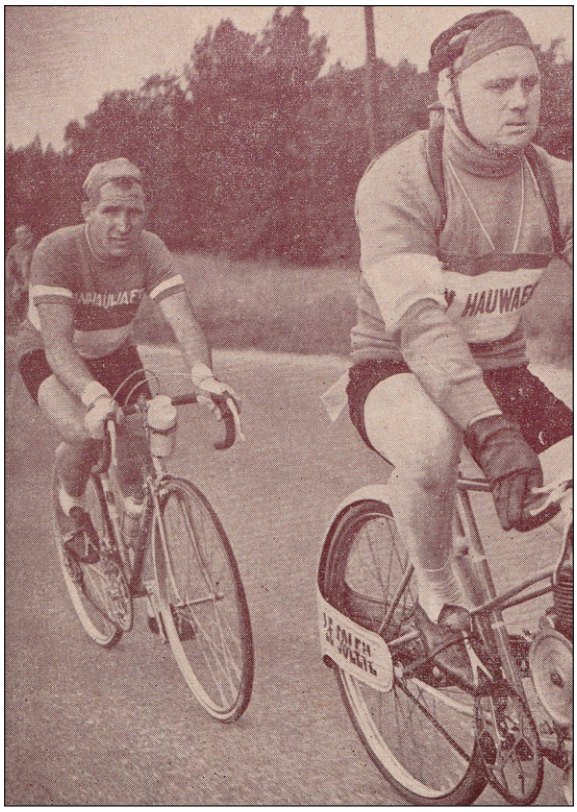

BREAKING NEWS: Behaalde Eddy Merckx dan toch 525 zeges?

Een update!

Jan De Smet & Patrick Feyaerts

De resultaten van de destijdse criteriums zorgen ervoor dat de weinige haren die wielerstatistici in frustratie nog niet hebben uitgetrokken, niet grijs, maar wit worden.

De saga van het aantal overwinningen van Eddy Merckx (en Rik Van Looy) gaat dus altijd maar voort, we zullen het maar 'voortschrijdend inzicht' noemen.

Dit keer was het Antonio Campos, aan velen van ons bekend als 'toto' op Wielerarchieven, die het vuur aan de lont stak. Zijn doel is alle uitslagen van Merckx te repertoriëren en hij zat met enkele incoherenties betreffende het criterium van Sint-Lambrechts-Woluwe. Na enig opzoekwerk konden wij bevestigen dat ook in de toenmalige pers de uitslagen daar niet altijd op dezelfde manier behandeld werden, niet dat zoiets ons nog verbaast.

Wat was er daar juist aan de hand? Vanaf 1963 werd er ook een tijdrit ingericht en de te winnen auto, voorheen verbonden aan de tussensprinten in het criterium, werd nu gekoppeld aan die proef tegen de chrono. Hoe is ons nog niet volledig duidelijk. Vanaf 1966 was het in ieder geval op basis van het eindklassement over de rit in lijn en de tijdrit (in 1966 betrof het een ploegenklassement, de volgende jaren een individueel). In de periode 1963-65 was er ook een eindklassement op punten over het geheel van rit in lijn en chronorit, met bij gelijkheid van punten de zege voor degene met de snelste globale tijd (in de praktijk dus zo goed als zeker de snellere tegen het uurwerk). Wie echter de wagen kreeg, is nergens duidelijk aangegeven, al lijkt Gazet van Antwerpen te suggereren dat het in 1963 de winnaar van de tijdrit was.

Dat lijkt dus duidelijk, maar wat wordt nu als zege geteld? Aanvankelijk is dit nogal eenduidig, in de pers werd enkel rekening gehouden met het 'eigenlijke' criterium, de rit in lijn. Echter, te mooi om waar te zijn, vanaf in ieder geval 1969 ging het eensklaps ook over een 'eindwinnaar' (dat jaar Roger De Vlaeminck), ook al kreeg ook de winnaar van de rit in lijn (Merckx) bloemen en een ereronde. 1968 kan hierbij weinig uitsluitsel geven, vermits Merckx toen beide proeven won, al vinden we nergens meer dan één overwinning voor die dag geteld.

Wat betekent dit nu voor onze analyses en statistieken? Om nog even de context te schetsen, wij tellen bij criteriums geen eindklassementen op punten, wel tijdritten en ritten in lijn, ook als ze op dezelfde dag verreden worden. Dit heeft de volgende gevolgen:

1. Op 16/7/63 won Rik Van Looy de eerste editie van de tijdrit, wat dus één extra (criterium) zege betekent, waarmee hij voor 1963 op 21 overwinningen komt en dus iets verder afstand neemt van Jos Wouters (21-19 en niet 20-19 zoals nog vermeld in WAAIERS 4-3 in het Maple Leaf artikel over 'Jokke').
2. Op 18/8/65 (het criterium, oorspronkelijk voorzien kort na de Tour de France was door regenval verplaatst naar augustus) won Rik Van Looy zowel de rit in lijn als de tijdrit. Tot hiertoe hadden wij, ten onrechte, deze proef tegen de chrono niet geteld en komt er dus één extra overwinning voor Rik. Daarmee komt hij voor 1965 op 43 zeges (en is zijn record dus 43 en niet 42).
3. Door deze twee supplementaire overwinningen staat (tot een nieuwe ontdekking?) de teller voor Rik Van Looy op **369 stuks** bij de beroepsrenners en **476** in totaal.
4. Op 26/7/67 won Eddy Merckx in Sint-Lambrechts-Woluwe na een tweede plaats in de rit in lijn achter Van Looy de tijdrit voor zijn rivaal en werd ook eindwinnaar (beide hadden drie punten, maar Merckx had een betere totaaltijd). Wij hadden tot hiertoe geen zege voor Merckx geteld, de wedstrijd tegen het uurwerk moet als dusdanig

geteld worden en brengt zo zijn jaartotaal op 28. De zege in het eindklassement (op punten) doet voor ons dus niet ter zake.

5. Op 24/7/68 won Merckx beide proeven en werd dus ook eindwinnaar. Wij hadden enkel het criterium in lijn geteld en moeten dus een extra overwinning in rekening brengen, wat hem voor 1968 op 33 stuks brengt.
6. De andere jaren, voorheen en nadien, won Eddy Merckx ten hoogste een van de twee proeven en zo brachten we 1969, 1970, 1972 en 1973 correct in rekening door telkens één zege te tellen. Vanaf 1973 was er trouwens nog enkel een 'gewoon' criterium in lijn. Dat hij in 1970 ook eindwinnaar werd, doet dus, zoals reeds uitgelegd, niet ter zake.
7. We hebben ook al onze statistieken en berekeningen nog eens doorgenomen. We hebben hierbij gemerkt dat we wel in het lang en breed uitleggen waarom we in navolging van de meeste naslagwerken uiteindelijk de zege in Yvetot op 07/5/69 toch als een (criterium)overwinning tellen (er was twijfel omdat de meeting aanvankelijk als een 'omnium' aangekondigd werd, maar het ging wel over een rit in lijn van 100 km), maar vervolgens vergeten ze effectief mee te tellen. Zo komt Merckx in 1969 op 44 zeges en verbetert dus toch het record van 43 stuks van Rik Van Looy uit 1965.
8. Met hierbij ook de reeds voorheen vermelde tijdritzege van Merckx in Aalst op 15/7/66 komen we zo voor Eddy Merckx op een totaal van **446 overwinningen** bij de beroepsrenners, wat samen met de 79 zeges bij de jeugd zijn totaal dan toch op **525 stuks** brengt. Of moeten we stellen, voorlopig, tot er nog eens iets opduikt in Italië in een meeting of ergens een tijdrit in een Belgisch criterium?

Belangrijke mededeling: Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op om het even welke manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteurs. © 2025

Belangrijke mededeling: Indien op een of meerdere foto's het zogenaamde copyright rust en plaatsing daarvan niet op prijs wordt gesteld, wordt u vriendelijk verzocht dit kenbaar te maken via redactie@waaierstijdschrift.be, zodat de bewuste foto uit dit tijdschrift kan worden verwijderd. In veel gevallen is het niet mogelijk te achterhalen bij wie het auteursrecht berust en of deze persoon of instelling instemt met plaatsing in dit tijdschrift. De makers van dit tijdschrift benadrukken dat met dit gratis tijdschrift geen commerciële bedoelingen worden beoogd en dat desgewenst een bronvermelding kan worden opgenomen.